

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A campus novel saturated with violence, desire, and power."—ALIX E. HARROW

AUTHOR OF *HOUSE OF HUNGER*

ALEXIS HENDERSON

A Novel



AN ACADEMY FOR LIARS



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.



AYRICA ALEXIS HENDERSON TARAFINDAN

Açlık Evi

Cadı Yılı

OceanofPDF.com

AN
ACADEMY

LIARS



ALEX HENDERSON

ACE < NEW YORK



OceanofPDF.com

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com



Telif Hakkı © 2024 Alexis Henderson tarafından
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

İhracat baskısı ISBN 9780593820018

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Henderson, Alexis, yazar.
Başlık: Yalancılar için bir akademi / Alexis Henderson.
Açıklama: New York: Ace, 2024.
Tanımlayıcılar: LCCN 2024014067 (basılı) | LCCN 2024014068 (e-kitap) | ISBN 9780593638309 (ciltli) | ISBN 9780593638316 (e-kitap)
Konuları: LCSH: Büyü-Kurgu. | LCGFT: Fantastik kurgu. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3608.E52548 A64 2024 (baskı) | LCC PS3608.E52548 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20240329
LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024014067> adresinde mevcuttur
LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024014068> Ebook ISBN

9780593638316 adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı Katie Anderson Kapak
görselleri Shutterstock'un izniyle
Kitap tasarımı Daniel Brount tarafından yapılmış, Kelly Brennan tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0a_148168991_c0_r0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)

Bölüm 58

Bölüm 59

Teşekkür Yazar

Hakkında

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bu Alice için.

OceanofPDF.com



TBANYO AYNALARINDA BİR ŞEY VARDI. Lennon bunu ilk kez o oldu ayakta arasında Onlar, hazırlanıyor için onu nişan partisi. Aynalardan biri arkasındaki lavabonun üzerinde asılıydı; diğeri ise önündeki lavabonun üzerinde asılıydı. İkisinin arasında durarak, cam gibi gözlerle birbirini yansıtan yansımalarına baktı, karanlık ve uzak eterde küçülerek devam etti.

Her biri perişan görünüyordu, ki bu beklenen bir şeydi.

Lennon bir süre önce mutsuzluğunun düğünden ziyade kendisiyle ilgili bir sorun olduğunu fark etmişti. Aylardır kötü bir durumdaydı - bağlantısız, uyumsuz, kendi bedenini bir havaalanı terminalinde ya da saatlik kiralık bir motelin lobisinde olduğu gibi bir huzursuzluk hissiyle işgal ediyordu. Kendi eti ve kemiği bir tür liminal alandı.

Nişanla birlikte işlerin değişeceğini umuyordu. Bu yüzden pasta tadımlarına ve elbise provalarına katılmış, düğün mekânı için kaparo yatırmış ve bu etkinlik için eyalet dışından gelecek olan bir fotoğrafçıyla anlaşmıştı. Ülkenin dört bir yanındaki aile üyelerine ve birkaç koltuk doldurucu arkadaşına balmumuyla mühürlenmiş davetiyeler göndermişti. Ve şimdi burada, banyosunda tek başına her şeyden pişmanlık duyuyor ve başka bir yerde, herhangi bir yerde olmak için o kadar çaresizdi ki, yatak odasının kapısının önündeki nişan partisiyle yüzleşmektense neredeyse ölmeyi tercih edecekti. Bu bir çeşit

O zaman makyajını bitirmesi bir mucizeydi. Vücudu bu eylemi onsuz gerçekleştiriyor gibiydi ve bittiğinde aynadaki tüm yüzlerine baktı ve tanımadığı birini, birçok birini gördü.

Ve sonra kendini tokatladı.

Bir elini kaldırdı -aynadaki diğer tüm Lennon'lar da onunla birlikte ellerini kaldırdı- ve yeni kızarmış yanağına sert bir darbe indirdi. Tokat, yansımalarının lejyonu boyunca aşağıya doğru ilerledi ve sonra durdu.

Aynadaki Lennon'lardan biri yanağına vurmadı. Gülümsemek dışında hiç hareket etmedi, dudakları kenarlarından yukarı doğru çekildi, sanki ağzının köşeleri keskin bir şekilde çekilmiş iplere bağlıydı. Sonra safların arasından sıyrılarak ona doğru yürüdü. Neredeyse her yönüyle ona benziyordu -kemikli, bronz kolları seyrek dövme, ince, yüksek burnu çillerle kaplı, uzun örgüleri sırtının yarısına kadar uzanıyordu- ama Lennon ile aynadaki kusurlu yansıması arasında göze çarpan bir fark vardı: Lennon'ın gözleri vardı, ama bu...*şeyin* yoktu. Ona doğru yürüdü, bir yandan da gülümsüyordu.

Lennon arkasındaki aynaya bakmak için döndü, sıranın değişen safları arasından kendisine doğru ilerleyen aynı kızdan başka bir şey göremedi. Panikle banyoya baktı ama yalnız olduğunu gördü.

Sığınmacı şimdi daha da yaklaşıyor, akranlarının etrafından yavaşça dolaşıyor, bazen aralarından geçiyor, yanlarından geçerken parmaklarının çıplak omuzlarında gezinmesine izin veriyordu. Ancak Lennon'a en yakın yansımaya ulaştığında durdu ve bir iki santim daha uzun olabilmek için parmak uçlarına kalktı. Aynadaki sapkınlık ellerini Lennon'ın beline arkadan doladı, tıpkı bir aşığın yapabileceği gibi. Ağzını açtı ve boynun omuzla birleştiği yumuşak noktaya bir öpücük kondurdu.

Lennon tökezledi, lavaboya doğru geri geri gitti, kolları savruldu, yere düşerken tezgâhtaki bir kavanoz pamuk topunu kaptı. Yanındaki kavanoz çarpmanın etkisiyle paramparça oldu.

Bir süre sessizlik oldu ve ardından kapı çalındı. Gelenin nişanlısı Wyatt olduğunu biliyordu, onu kontrol ediyordu. Kendi nişan partisine bir saatten fazla gecikmişti ve sesinin gergin tonundan sabrının tükenmekte olduğunu anlayabiliyordu. "İyi misin?"

"Evet, tamam! Bir saniye içinde çıkıyorum." Lennon cam parçalarını toplayıp çöpe atarken aynaya bakma riskini de göze aldı. O şey gitmişti ama omzunun kıvrımında öpücüğünün ıslak hilalini hâlâ hissedebildiğine yemin edebilirdi.

Ayağa fırladı ve banyodan kaçtı.

Ev Wyatt'ın çalıştığı üniversiteden fakülte arkadaşlarıyla doluydu. İçlerinden biri, zevkli bir tüvit blazer ceket giymiş, WASPy bir kadın, Lennon yatak odasından çıktığında aniden fısıldaşmayı kesti. Kadın, Lennon'a Chanel No. 5 gibi kokan kesin bir önem kokusu taşıyordu. Kadın sanki orada yaşayan biri değil de davetsiz bir misafirmiş gibi hafifçe irkilerek Lennon'a baktı.

Denver'daki hayatının rahatsız edici gerçekliği buydu. Bir polis cinayeti ya da onu takip eden protestolar üzerine belirsiz tanıdıklardan gelen zorunlu kontroller. DNA yapısının ayrıntıları, uyuğu, doğum yeri, saçının dokusu ve gerçekten onun olup olmadığı hakkında hazırlıksız sorular. Sonra Wyatt'ın akşam yemeği partilerinde gözlerinin rengini ve onlara nasıl ulaştığını ve ne ya da kiminle çaprazlandığını soran tanıdıklar vardı. Sonra da ebeveynleri ve ebeveynlerinin ebeveynleri hakkında sorular geldi, çünkü aynı tanıdıklar şimdi ebeveynlerinin ebeveynlerinin gözlerinin onunkilerle aynı çamurlu ela olup olmadığını merak ediyorlardı. Bu nazik bir ötekileştirmeydi, ya da belki de daha uygun bir ifadeyle, Lennon'a başkalarıyla istediği yakın ve karmaşık yollarla bağlantı kurmanın imkansız olduğunu hissettiren bir mesafeydi. O zamandan beri denemeyi bırakmıştı.

Banyodaki karşılaşmanın etkisinden hâlâ kurtulamamış olan Lennon, zoraki bir gülümsemeye, kaktüs bahçesi ve ağzına kadar dolu büyük bir koi havuzuyla tamamlanmış bir iç avluya sahip, orta yüzyıl tarzı bir çiftlik olan eve doğru ilerledi. Wyatt her yıl kışın ilk donundan önce balıkları çıkarmayı unuturdu. Evde geçirdikleri ilk gecelerden birini hatırlıyordu. Dışarıda şiddetli bir kar fırtınası vardı, elektrikler kesilmişti ve ısınmak için oturma odasının zemininde, şöminenin önünde uyumak zorunda kalmışlardı. Şafak söktüğünde Wyatt irkilerek uyandı ve "Siktir" diye mırıldandı.

Erzak dolabından bir kova kaptı, mutfığa gidip lavabodan ılık su doldurdu ve çekmecedan bir et yumuşatıcı alarak dışarı çıktı, baldır yüksekliğindeki kar yığınlarının arasından koi havuzunun kenarına kadar yürüdü ve orada dizlerinin üzerine çökerek kalın buz kabuğunu kırmaya başladı. Göletin yüzeyinden birkaç ağır buz tabakasını kaldırdıktan sonra sekiz koi balığının her birini eliyle çıkarıp çözölmeleri için ılık su dolu kovaya yerleştirdi. Daha sonra hepsini eve taşıdı ve doğrudan ılık suyla doldurduğu küvete koydu.

Lennon banyonun zeminine oturmuş, kollarını küvetin kenarına kavuşturmuş, çenesi onların üzerinde, koilerin canlanmasını izliyordu. Hatta birkaçına dokunmuş, uykusundan uyandıklarında parmaklarının kaygan dikenlerinde gezinmesine izin vermişti. Ama koilerden biri onun dokunuşuyla uyanmadı. Küvetin dibinde hareketsizce yüzüyordu. Paniğe kapılan Lennon onu sudan çıkardı ve aceleyle bir el havlusuna sardı. Balığı göğsüne bastırarak, Wyatt'ın stresle esrar içtiği mutfığa taşıdı. Yarı donmuş koi cesedini Lennon'dan çıplak elle aldı, nemli havluyu geride bıraktı ve pencerelerden içeri süzölen soluk sabah ışığında inceledi.

"Biliyorsun, onları öldüren soğuk değil," dedi, sanki kendini aklamak istercesine. Ölü balıklar yeni temizlenmiş mutfak zeminine su damlatıyordu. Wyatt fark etmemiş gibiydi. Ya da fark ettiyse bile umursamadı. "Boğulurlar. Buzun altında nefes alamazlar."

"Suyu soluyamazlar mı?"

"İçindeki oksijeni soluyorlar," dedi ve koi cesedini çöpe atmak için döndü. Çöp kutusunun dibine çirkin bir *gümbürtüyle* çarptı. "Ama buzun altında yeterince yok."

Lennon onu o zaman sevmeye başlamıştı, ne kadar aptalca olsa da. O zamanlar çok gençti ve Wyatt'ın her şey hakkında her şeyi bildiğini düşünüyordu. Onu o güne kadar tanıdığı en zeki insan olarak görüyordu ve onun karşılıksız sevgisinin alıcısı olduğu için kendini daha da çekici buluyordu... ya da öyle değilse bile, nesnesi. Tek dizinin üzerine çöküp ona

O zaman onunla evlenseydi, parlak gözlü küçük bir aptal olarak evet diyeceğinden emindi.

Anlaşıldığı üzere, Wyatt'ın evlenme teklif etmesi için (buna evlenme teklifi denebilirse tabii) bir yıl daha bekleyecekti. Konuyu ön bahçede, tek dizinin üzerinde değil ama boş koi havuzunun yanında açmıştı. Bütün balıklar ölmüş, başka bir kışa yenik düşmüştü; yakında yerlerini Kyoto'dan getirilen yeni ve pahalı ithal uzun yüzgeçli kelebek koiler alacaktı.

Wyatt'ın o anda çalacak bir yüzüğü ya da soracak bir sorusu yoktu. Cevabın ne olacağını zaten biliyordu. Sadece sonbaharda evlenme fikrinden hoşlandığını söylemişti.

Bu gece koiler rahat görünüyordu, nilüfer yastıklarının örtüsü altında yüzüyorlardı, soluk yüzgeçleri rüzgarda kumaş gibi hareket ediyordu. Birkaç misafir

-Adlarını bilmediği akademisyenler ve yöneticiler suyun kenarında sigara içip kokteyllerini yudumluyorlardı. Biraz garip bir şekilde ona el salladılar ve Lennon da avludan hızla geçerken ona el salladı.

Wyatt'ı mutfakta, iki iş arkadaşıyla birlikte kâğıt inceliğinde limon dilimleri keserken buldu. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, ön kolları düzgün ve yumuşak kıvrıcık kahverengi saçlarla kaplı, yakışıklı biriydi. Geniş mavi gözleri vardı, uzun boylu ve iri yapılıydı, soluk teni belli belirsiz çilliydi; iri, belirgin bir şekilde aristokrat bir burnu vardı; ve çocuksu, eğik bir gülümsemesi vardı.

"Özür dilerim," dedi adam onu kucağına çekerken. "Yeni ilaçlardan mı bilmiyorum ama sanırım banyoda bir şey gördüm-"

"Sonra konuşuruz," dedi dişlerini sıkarak ve gülümseyerek. Wyatt'ın en yakın arkadaşı ve profesör arkadaşı, sarışın ve sırim gibi George Hughes, yanında durmuş bir kokteyl süzgecinin içindekileri agresif bir şekilde çalkalıyordu. Çalışırken, Rusya'ya yaptığı son araştırma gezisinin inceliklerini anlattı. Mimarlık alanında doktora yaptığı için orada önemli bir brütalist yapıyı incelemeye gitmişti. "En şaşırtıcı bina. Komünist antik çağın ruhu kelimenin tam anlamıyla somutlaşmış. Oraya ulaşmak için kar arabasıyla neredeyse altmış mil kuzeye gitmem gerekti ve yolun son yarısını yürüdüm.

Yürüyerek, botlarıma zar zor tutunan bir çift kırık kar ayakkabısıyla topallayarak yolculuk ettim ve yine de onu görmeme izin vermediler."

George'un yanında arkadaşları Sophia durmuş, bakır katır kupalarına küçük kaşıklarla buz dolduruyordu. O gece, fıstık kabuğunun soluk beji rengindeki saçlarını tek omzunun üzerinden dikkatlice taramıştı. Kazağı zevkli bir griydi ve pantolonunun bel bandının içine yarıya kadar sokulmuştu. Dudaklarını büzdü ve selamlamak için Lennon'ın genel yönüne doğru havayı öptü. "Bu kızaran gelin değil mi?"

Lennon kendini gülümsetti.

Sophia iyilik yapmakta iyiydi (ya da belki de o iyiydi ve Lennon bunu kabul edemeyecek kadar acımasızdı). İkisi bir zamanlar arkadaştı. Ya da en azından arkadaşına yakın bir şey. Sophia, Wyatt'ın fakülteye katılmasından hemen sonra Colorado Üniversitesi'ne transfer olmuştu. Sophia evliydi ama kocası sık sık iş seyahatine çıktığı için pek ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden Denver'daki ilk günlerinde Sophia sürekli yanlarında olmuştu. Lennon buna aldırmamıştı, çünkü Sophia yanındayken Wyatt'ı daha çok sevdiğini fark etmişti. Sophia yanındayken Wyatt daha çok gülümsüyor ve daha az kavga ediyorlardı.

Ancak zaman içinde işler değişti. Lennon terapistler arasında gidip gelirken ve şehirdeki çeşitli hastanelerde ve rehabilitasyon tesislerinde kısa süreler geçirirken, Sophia (bir psikolog) araştırma bursları almaya, saygın dergilerde makaleler yayınlamaya, tezini savunmaya ve şu anda çalıştığı Colorado Üniversitesi Hastanesi'nde imrenilen bir stajyerlik elde etmeye devam etti.

İkisinin arası açıldı. Bu noktada aralarındaki tek köprü Wyatt'tı ama o da Lennon'la ve üniversitedeki hayatının ayrı alanlarını gözlemlemekten giderek daha memnun görünüyordu. Bu yüzden Sophia onların arkadaşı olmaktan çok Wyatt'ın arkadaşı haline gelmişti. İkisi meslektaş olarak birbirlerine sırlarını açıyor, kendi alanlarının çeşitli zaferlerini ve sefaletlerini paylaşıyorlardı - Wyatt araştırmasının zorluklarını, finansman eksikliğini, almak isteyip de alamadığı hibeleri açıklıyor, Sophia ise bir klinisyen olarak hayatının zorluklarını paylaşıyor, stajının son yarısında mücadele ediyor, umutlarını komşu üniversitelerde açılmasını umduğu fakülte pozisyonlarına bağlıyordu. Lennon büyük ölçüde yalnız kalmıştı.

Parti akşam yemeği için arka verandaya yerleşti. Lennon ve Wyatt uzun bir ziyafet masasının iki ucuna oturdular. Yemek boyunca Lennon, aralarındaki havada gezinen esrar dumanının belli belirsiz dalları arasından nişanlısını izledi. Her zaman imrendiği türden şaşırtıcı bir karizması vardı; insanları pervaneler gibi ışığa çeken ve herkesin onun tarafından tanınmak ve sevilmek istemesine neden olan kesin bir esaret. şimdi bunu görebiliyordu, akranları arasında sohbet ederken, masaya tek başına hükmediyordu, öyle ki masanın diğer ucundakiler bile onun her kelimesini yakalamak için koltuklarından kalkıp öne doğru geriniyorlardı. Onlar, büyüklüğü gölgesiyle karıştıran türden insanlardı. Parlaklığın huzurunda oldukları sürece, onlar da vekaleten parlaktılar. Lennon onlar hakkında bunu biliyordu çünkü bir zamanlar kendisi de öyleydi -huşudan dilsiz kalmış ve Wyatt'ın varlığının tek başına onu kendi sıradanlığının bulanıklığının üzerine çıkarmaya yeteceğine tamamen ikna olmuştu.

Lennon o zamanlar New York Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı okuyan nemli gözlü ve hüzünlü bir üniversite birinci sınıf öğrencisiydi. Wyatt komşu üniversitelerden birinde misafir şair olarak bulunuyordu. Lennon onun okumalarından birine katılmış ve Wyatt ona ilgi duymaya başlamıştı çünkü görünüşe bakılırsa, gençken sevdiği bir Fransız sanat filmindeki oyuncuya benziyordu. Lennon ise o filmi hiç izlememişti (ve izlemeye de zahmet etmemişti).

Yine de, çoğu insanın aşık olduğu gibi aşık oldular - yani aşkı ilk kez yaşıyormuş gibi hissettiler. Her şey çok hızlı ve yoğun ve Lennon çözülmesinin temel nedeninin bu olduğundan kuşulanıyordu. Genç yaşta değişimin onu tetiklediğini öğrenmişti. Değişim iyi ya da kötü yönde olabilirdi, fark etmezdi; bedeni uyaranları aynı şekilde yorumluyordu. Bu yüzden panik ataklar ilk başladığında pek de şaşırmamıştı. Yine de onu şaşırtan şey atakların şiddetiydi. Gözyaşları, kusma ve baş dönmesi. Kaç ders kaçırdığını saymayı bıraktı, banyoda yerde çıplak yatarak dehşet dalgalarının dinmesini bekledi.

İkinci sınıfının ilk dönemi olan o sönestr sonunda kendini sekiz hafta kalacağı bir psikiyatri koğuşunda buldu. Lennon taburcu olduktan kısa bir süre sonra, psikiyatristinin tavsiyesi ve aile üyelerinin ısrarıyla üniversiteyi bıraktı

ve Wyatt, o zamana kadar ona neredeyse ailesi kadar yakın olmuşlardı. Belki de hepsi Lennon'ın ancak aylar sonra kabullenebildiği şeyi biliyordu: üniversiteye devam etmeye uygun değildi. Wyatt, George ve Sophia gibi zeki değildi. Ne bir sanatçı, ne bir akademisyen, hatta ne de gelecek vaat eden bir üniversite öğrencisiydi. Sadece çok ama çok hastaydı.

Ailesi onu Florida'da bir emekliler topluluğundaki evlerine geri dönmeye çağırdı, bu da Lennon'a cehennem gibi geldi. Wyatt onu Colorado Üniversitesi'nin MFA programında profesör olarak işe başladığı Denver, Colorado'ya taşınmaya davet ettiğinde, Lennon da onunla gitmeye karar verdi. Wyatt'ın evine taşındı - Wyatt'ın hayatındaki boş alanlara kendini özenle yerleştirdi - ve resmi olarak onun yatılı kız arkadaşı oldu. Ya da gayri resmi olarak ev hanımı.

Yirmi yaşındaydı.

Lennon yakındaki bir kül tablasının küllerinden bir cigara aldı ve içti. Sıkılmış bir halde dikkatini masaya kaydırды ve Wyatt ile Sophia'nın ortalıkta görünmediğini fark etti. Bu ilk başta onda şüphe uyandırmamıştı. Bu sıradan bir etkinlikti; katılanların yarısı yemeklerini çoktan bitirmiş ve evin farklı köşelerine dağılmıştı. Birkaç profesör Wyatt'ın kitap raflarının içindekileri karıştırıyordu. Yüksek lisans öğrencileri koi havuzunun etrafında durmuş ot içiyor, balıkların dönmesini izliyorlardı. Bir grup şair mutfakta bir araya toplanmış, kokteyl bardaklarının kenarlarında dedikodu yapıyordu.

Yirmi dakika geçti. Sophia ve Wyatt hâlâ kayıptı.

Lennon sigarasını bir kez daha uzattı ve onları aramak için ayağa kalktı, bir parçası bunu yaptığında ne bulacağını zaten biliyordu. En karanlık şüphelerini doğrulamak istemesine neden olan bu gecenin ne olduğundan emin değildi. Ama bu ona daha önce bilmediği türden bir cesaret aşlamıştı. Sonunda, onları ilkokul tuvaletinde birlikte bulmasına neyin yol açtığı önemli değildi -yatt Sophia'nın üzerine eğilmiş, çıplak göbeği Sophia'nın sırtının küçük kısmına sertçe bastırılmıştı- sadece o bulmuştu.

Sophia'nın pantolonu ayak bileklerinde toplanmış, dantel külotu gergin kalçalarının arasında gerilmişti. Gülümsüyor ve güzel şeyler söylüyordu.

erkeklerin içindeyken duymaktan hoşlandıkları şeyler. Lennon'ın Wyatt hakkında söylemeye bir türlü cesaret edemediği şeyler, doğru olmadıkları için değil (belki de değillerdi), doğru *görünmelerini* sağlayacak şekilde nasıl söyleyeceğini bilemediği içindi. Ama Sophia söyledi ve Wyatt da karşılık verdi. Birlikte hareket ettiler ve Sophia öne doğru bastırdığında tezgahın kenarı karnını derinlemesine kesti ve nefesi aynayı buğulandırdı.

Banyo karanlıktı, bu yüzden ne Wyatt ne de Sophia kapı aralığındaki Lennon'ı ya da yansımasının bir kez daha ona itaatsizlik ederek benzerliği efendiye bağlayan bağı kopardığını fark etti. Bu, o akşam daha önce ortaya çıkan aynı gözsüz sapkınlıktı ve Lennon'ın bakışlarıyla karşılaştığında sırtıttı.

OceanofPDF.com



LENNON partiden ayrıldı. Koi göletinin ve etrafını çevreleyen yüksek lisans öğrencilerinin yanından geçerek uzun araba yolundan aşağı indi ve

Wyatt'ın arabasının birkaç ev aşağıda kaldırıma paralel olarak park edilmiş olduğu sokağa.

Gümüş rengi bir Porsche 911'di, Wyatt'ın babasının başarılı tez savunması anısına hediye ettiği bir araba. Wyatt, Lennon'ın onu kullanmasına asla izin vermemişti. Ona direksiyon başında ya da herhangi bir konuda güvenmiyordu. Ona göre Lennon'ın yaptığı her şey (ayak işlerini halletmek için çıkmadan önce ütünün fişini çekmek) ya da söylediği her söz ("Seni seviyorum, seilmeyi hak ettiğin gibi") belirsizliğin sert gölgesinde kalıyordu.

Lennon Wyatt'ın arabasının kapılarını açtı ve içeri girdi. Koltuğun derisi çıplak kalçalarına soğuk geliyordu. Anahtarı kontağa sokmadan önce aynaları kontrol etmedi. Ama bakışları tekrar eve kaydı. O anda farkında olmasa da, bu evi bir süre için son görüşü olacaktı.

Arabayı sürmeye başladı. Önce amaçsızca -arabanın boş şeritten boş şeride sürüklenmesine izin verdi- sonra bir amaçla gaz pedalına bastı, hızını artırdı, banliyöler -küçük çimler ve zevkli evler, organik marketler ve Citizens Bankaları, Yatak Firmaları ve depolama tesisleri- bir bulanıklık içinde pencerelerin önünden geçiyordu. Bir an için

Banyodaki aynada gördüğü sapkınlık. Gözleri olmayan kız kendisiydi ama... değildi. Lennon onun ne istediğini, kötü talihin habercisi olup olmadığını ya da öyle değilse bile bunun nedeni olup olmadığını merak etti.

Düşünceleri Wyatt'a döndü.

Adamın arabasında otururken fark ettiği şey, aralarındaki uçurumu kapatmaya -kendini erken gelişmiş, zeki ve onun sevgisine layık biri olarak kanıtlamaya- o kadar kafayı takmıştı ki, yakınlık arzusunu yakınlığın kendisiyle karıştırmak gibi vahim bir hata yapmıştı. Ama biri diğerinin yerine geçecek kadar yeterli değildi. Sevgisi -ya da ona duyduğu özlem- yeterli değildi ve asla yeterli olmayacaktı, bu yüzden Wyatt bu gece Sophia'yla birlikteydi, onunla değil.

Lennon banliyölerin eşiğindeki terk edilmiş alışveriş merkezine ulaştığında ne yapmaya hazırlandığını biliyordu. Torpido gözünde reçeteyle satılan kan sulandırıcı ilaçlar vardı. Wyatt yıllar önce, Lennon'la tanışmadan önce geçirdiği ve neredeyse ölümüne neden olan akciğer embolisinden sonra onları orada tutmuştu. Bir keresinde onu antidepresanlarıyla karıştırmaması konusunda uyarılmıştı - haplar birbirine benziyordu - çünkü kan sulandırıcıların panzehiri yoktu. Eğer aşırı dozda alırsanız, hiçbir doktorun ya da hastanenin sizin için yapabileceği bir şey yoktu, yavaş yavaş kan kaybından ölmenizi izlemekten başka.

Lennon bir şişe içmenin işe yarayacağını düşündü.

Kendisini rahatsız edecek kimsenin olmayacağı bir tuvalet kabini ya da depo bulmaya karar verdi. Müdahale edecek kimse yoktu, bu iyi bir şey olmalıydı... ama Lennon ıssız otoparka adımını attığında, müdahale tam da istediği şeydi. Bir işaret, bir sembol, bulutlardaki bir yarıktan aşağı uzanacak ve hayatının bir anlamı olduğuna ve sıradanlıktan daha fazlası için yazgılı olduğuna -gerçekten ve gerçekten- inanmaya zorlanana kadar onu anlamsızca sarsacak işgüzar ama iyiliksever bir tanrının kavrayan eli. Kurtuluş istiyordu ve bunu, park yerinde hâlâ parlayan son sokak lambalarından birinin titrek halesi içinde duran, sarmaşıklar tarafından yarı yarıya yutulmuş bir telefon kulübesi şeklinde buldu.

Kulübe meşe ağacındandı ve eski modaydı, sarı vitray pencereleri o kadar buğuluydu ki, içeride bir insan olsaydı bile Lennon muhtemelen onları göremezdi. Kulübeyi çevreleyen sarmaşık bitkisinin yaprakları, o gece rüzgâr olmamasına rağmen kıpırdıyor ve kıllanıyordu. Lennon öylece bakarken telefon çalmaya başladı; gümüş kaşıkların küçük zillerin kenarlarına çarpması gibi tiz ve tenekemsi bir ses.

Lennon ilk başta bunu görmezden gelmeye karar verdi ve elinde hap şişesiyle alışveriş merkezine doğru ilerlemeye başladı, ancak telefon sanki giderek artan bir aciliyetle daha yüksek sesle çalmaya devam etti. Durdu, kabine döndü, sonra ona doğru yürüdü, ilk başta isteksizce, yarı yarıya oraya ulaşmadan önce zil sesinin kesileceğini umuyordu. Ama çalmaya devam etti.

Lennon telefon kulübesinin katlanabilir kapılarını açtı, içeri girdi ve arkasından kapattı. İçerisi tuhaf bir şekilde sıcak ve nemliydi, havada yoğun bir kükürt kokusu vardı. Telefon eski, siyah bir döner telefondur. Ahizesi zil sesinin şiddetiyle beşiğinde titriyordu. Lennon telefonu kulağına götürdü. Hattan parazit gibi bir ses geliyordu ve Lennon bunun dalgaların uzaklardan gelen uğultusu olduğunu anladı. Sonra bir ses: "Adın hâlâ yanında mı?" diye sordu, sanki bir isim, bir cüzdan ya da bir çift anahtar gibi kaybedilebilecek bir şeymiş gibi.

Bunun bir tür şaka mı yoksa hileli bir soru mu olduğunu merak ederek duraksadı. "Ben... Lennon?"

"Lennon ne?"

Geri kalanı için tutundu ama gelmedi. Gerçekten kafası iyiydi. "Bu kim?"

"Ben Drayton Koleji'nden bir temsilciyim." Hattaki ses, Lennon'ın şimdiye kadar tanıdığı herkesin sesinin aynı anda bir araya gelmesinden oluşuyordu. Korkunç ve tanıdık bir koro - annesi, kız kardeşi ve ilk terapisti, lisedeki erkek arkadaşı, ölmüş büyükannesi. "Kabul sürecinizin mülakat aşamasına kabul edildiğiniz için sizi tebrik etmek için aradık. Çok gurur duymalısınız. Çok az kişi bu aşamaya kadar gelebildi. Mülakatınız yarın, en uygun zamanınızda gerçekleşecek."

"Anlamıyorum. Ben hiçbir şey için başvurmadım. Drayton'ı daha önce hiç duymadım bile-"

Soru tekrar soruldu, bu sefer biraz daha sertti. "Gelebilecek misin, Lennon?" Ardından Ogden, Utah'ta bir yer olan adres verildi.

Ne diyeceğini bilemeyen Lennon el yordamıyla cep telefonunu buldu, adresi hızlıca GPS uygulamasına yazdı ve lokasyonun arabayla sekiz saatlik mesafede olduğunu keşfetti. Saat neredeyse gece yarısıydı: eğer mülakata zamanında yetişmek istiyorsa (ki bu başlı başına saçma bir fikirdi), bütün gece araba kullanması gerekecekti. Ne tür bir program aday öğrencileri mülakattan bir gün önce arardı? Tüm bunlar bir tür eşek şakası mıydı? Kafa karışıklığı acı bir hayal kırıklığına dönüştü. "Neler olup *bittiğine* dair bazı cevaplar alana kadar ne mülakat ne de başka bir şey için hiçbir yere gitmiyorum."

Uzun bir duraksama ve ardından, kırık dökük, gözyaşlarıyla dolu ve kesinlikle kendisine ait olan bir fısıltıyla: "Seni asla sevilme istediğin gibi sevmeyecek. Ve eğer kalırsan, seni daha da az sevecek, ta ki bir gün onun için hiçbir şey ifade etmeyene kadar."

Lennon dondu kaldı, eli ahizeyi sıkıca kavradı. Boğazı şişmeye ve daralmaya başladı. "Sensin. Aynadan. Değil mi? Cevap ver bana!"

"Kabul sürecinizin bir sonraki adımında size iyi şanslar dileriz." Yumuşak bir klik sesi duyuldu. Hat kesildi.

OceanofPDF.com



LENNON gece boyunca sadece benzin almak, kıyafetlerini değiştirmek (arabanın arka koltuğunda bir spor çantası bulunduruyordu) ve işemek için durdu.

Wyoming'in kıızıl ölllerinde köhne bir dinlenme tesisinde. Yolculuğu boyunca dikiz aynalarını kullanmaktan kaçındı (kullanırsa ne göreceğinden korktuğu için), sadece mecbur kaldığında kısaca baktı. Otoyolun çoğunlukla boş olması, sadece birkaç kamyonun yolu onunla paylaşması işine yaradı. Utah'a geçtiğinde şafak sökmek üzereydi. Saatlerce araba kullandıktan sonra Ogden'e vardığında uzun süre oturmaktan kaskatı kesilmişti. Garip bir şekilde yorgun değildi.

Ogden'a yaklaşırken Drayton'dan gelen tebrik telefonunu kafasında canlandırmaya devam etti ve ilk başta telefondaki sesin cinsiyetinin belli olmadığını fark etti. Neredeyse otomatik bir tarafsızlığa sahipti ve sesi erkek ya da kadın ya da ikisi arasında bir şey olarak tanımlayamıyordu... ta ki kendi sesi olana kadar. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: *Nasıl* onun olmuştu? Ve (o?) Wyatt'ın sadakatsizliğini nasıl öğrenmişti? Telefonu almak için orada olduğunu nereden biliyordu? Rüyaların gevşek mantığını yaşıyormuş gibi hissetti ve bir an için bunun bir rüya *olup* olmadığını merak etti -banyo aynasında beliren şey, Wyatt'ın Sophia ile ilişkisi, telefon görüşmesi, hattan gelen kendi sesi. Ya da eğer bu bir rüya değilse, belki de en az onun kadar canlı ve inandırıcı bir hayaldi.

trajikti... ve acınacak derecede görkemliydi. Bunun geçmişte yaşadığı gibi bir tür manik dönem olup olmadığını merak etti. Ama o dönemler her zaman sarsılmaz bir inanç duygusuyla karakterize olmuştu -kendisine ve ister deha ister kader mekanizmaları olsun, sanrılarını besleyen güçlere. Ama elleri direksiyonun etrafında beyaz parmak boğumlarıyla kenetlendiğinde, kendisini sadece küçük ve çaresiz hissediyor, onu bilmediği bir yere götüren karanlık bir dalgada sürükleniyordu.

Lennon GPS'indeki yönergeleri takip ederek sürmeye devam etti. Bir dağın gölgesinde, kışın kayak yapmak için kullanılan küçük bir tarihi bölgeye girdi. Burada sokaklar dardı ve her iki tarafta yetişen ağaçların gür dallarıyla örtülüydü. Hedefini geniş bir çıkmaz sokağın kıvrımında bulmuştu: kırmızı tuğladan yapılmış heybetli bir malikâne sokağın çok uzağında, yarı yarıya büyümüş alıçlarla örtülüydü. Çatısı ikinci kat pencerelerinin üzerine alçak bir şekilde sarkıyordu ve bu da evin, yaklaştığında kaşlarını çatan yaşlı bir adam gibi görünmesine neden oluyordu.

Boş araba yoluna park etti ve telefonunu kontrol etti. Yedi cevapsız arama (üçü Wyatt'tan, dördü annesinden) ve on iki kısa mesaj (biri Wyatt'tan, beşi annesinden, altısı ablası Carly'den). Lennon her şeyi cevapsız bıraktı -mesajları, sesli mesajları ve yolculuk boyunca kendine sorduğu sayısız soruyu- arabadan inip bagajın içindekileri karıştırmaya başladı, ta ki yedek lastiğin altında duran yağdan kararmış levyeyi bulana kadar. Levyeyi iki eliyle tarttı, cesaretini toplamak istercesine kendi kendine başını salladı ve ardından bagajı kapattı.

Avlu genişti ve sık bir çimen halısıyla kaplıydı. Evi çevreleyen çitler yuvarlak ve iyi şekillendirilmişti. Lennon elinde levyeyle çimenlerin arasından geçerek verandaya çıktı. Ön kapının arkasında fuayenin görüntüsünü bozan küçük bir vitray pencere vardı. Kapının yanındaki duvarda, evin kapsamlı tarihini anlatan büyük bir plaket asılıydı (görünüşe göre 1800'lerde bir petrol baronu milyonerine aitti).

Lennon kapıyı sertçe ve art arda üç kez çaldı. Kısa bir duraklama ve ardından ayak sesleri. Kapı gıcırdayarak açıldı. Eşikte bir adam duruyordu,

Bol keten bir gömlek ve ona uygun bir pantolon giymiş, yalınayaktı. Lennon'dan biraz daha uzundu, hatta belki de 1.80 boyundaydı, gülümsediğinde kenarları kırışan canlı mavi gözleri, sizi bir süredir görmeyen bir arkadaşınızdan bekleyeceğiniz tüm sıcaklık ve sevgiyle bakıyordu. Kırklı yaşlarının sonlarında görünüyordu ve Lennon onu neredeyse aşırı yakışıklı buluyordu.

"Şey," dedi, hâlâ ona gülümsüyordu, dişleri o kadar düz ve beyazdı ki takma diş gibi görünüyordlardı, "sen Lennon olmalısın." Elindeki levveye baktı. "Şunu elinden alabilir miyim?"

Lennon levveyi biraz isteksizce teslim etti. Geriye dönüp baktığında, bunu neden yaptığının emin değildi. Bu adamı tanımıyor ya da ona güvenmiyordu. Evdeki tek kişinin o olup olmadığından da emin değildi.

Ama adam o soruyu sorduğunda ve levveye uzanmaya çalıştığında, kararlılığı aniden yumuşamıştı... ve sanki bir Valium almış gibi sakinleşmişti. Adam kambur biraz, eğilerek onu levye karşı ve Duvar. "Ben Benedict'im. Tıpkı kahvaltı tabağındaki gibi," dedi, doğruldu ve eliyle bir hareket yaparak onu içeri buyur etti. Kapıyı arkasından kapattı ama kilitlemedim.

Antrenin duvarları zeminle aynı koyu maun rengindeydi ve ev cila ve potpuri kokuyordu. Kapının solunda, merdivenlerin hemen yanında süslü bir kuş kafesi asansörü vardı. Benedict, Lennon'ı asansörün yanından geçirip dar bir koridordan aşağıya indirdi. Yürüdükçe, zemin ayaklarının altında inliyor, sanki isteksiz bir karşılama gibi görünüyordu.

Benedict onu mutfaktan ve salondan geçirerek evin arka tarafındaki küçük çalışma odasına götürdü; bir duvar penceresi ve Fransız kapıları güneşin yıkadığı küçük bir solaryuma açılıyordu. Çalışma odası, pencere pervazları ve parmaklıklardan dökülen gölgelerle kaplıydı. Benedict büyük bir meşe masayı işaret etti. Masanın iki yanında iki sandalye vardı. Benedict birine, Lennon da diğerine oturdu.

"Sanırım size Drayton'dan bahsetmeliyim," dedi Benedict ve gözleri anılarından etkilenmiş birinin uzaklara dalan bakışına büründü. "Yıllar önce mezun oldum. O zamanlar annenin karnında sadece bir çırpınış olabilirdin. Belki ondan bile daha az. Bir yumurta ve bir fikirden biraz daha fazlası."

Benedict'in gözleri tekrar odaklandı ve Lennon'ın orada oturduğunu yeni hatırlıyormuş gibi hızla gözlerini kırptırdı. "Söyle bana, Drayton hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Hiç duymadım. Başvurmadım bile."

"Tabii ki başvurduunuz. Farkında olsalar da olmasalar da herkes başvurur." "Ama bu nasıl mümkün olabilir? Bir portföy sunmam ya da Bir çeşit sınav mı?"

"Zaten alıyorsunuz. Testin ilk aşaması doğumda başlar." "Peki ya ikincisi?" Lennon biraz daha ısrar ederek sordu.

"Bu görüşme."

"Peki ya

üçüncüsü?"

"Giriş sınavı, ama bu konuda endişelenmenize gerek yok," dedi Benedict, biraz sinirli görünüyordu. "Adaylar buraya geldiklerinde hep bir sürü soru sorarlar ama çoğu mülakatı geçemez. Ayrıca, merakınızı gidermek için söyleyebileceğim çok az şey var. Drayton deneyimlenmek içindir, açıklanmak için değil. Size söyleyebileceğim tek şey, Drayton'ın kendini insanlık durumunu incelemeye adanmış bir kurum olduğudur. En azından benim oryantasyonumda dağıttıkları broşürlerde böyle yazıyordu. Belki de o zamandan bu yana kurumun felsefesi değişmiştir. Uzun yıllar oldu." Benedict ayağa kalktı, dizlerinden biri gürültüyle patladı. "Başlamadan önce sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Aç değilim."

"Yine de yemek yemelisin," diyerek onu başından savdı. "Boş mideyle röportaj yapamazsın. Ayrıca, ağrı için buna ihtiyacın olacak."

"Hiç acı çekmiyorum."

"Gelecektir," dedi Benedict ve keskin bir ürperti bir usturanın bıçağı gibi omurgasını kesti. Lennon sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanırken, Drayton'dan olduğu söylenen bu tuhaf adamla bu tuhaf evde tamamen güvende olup olmadığını merak etti. Ya tüm bunlar, hedefleri sihirli okul kabul mektuplarını asla alamayan ve büyüüp depresif, övgüye aç, tamamen saf yetişkinler haline gelen "üstün zekâlı ve yetenekli" çocuklar olan ayrıntılı bir seks kaçakçılığı planıysa?

Benedict koridorda kayboldu ve mutfığa girdi. Tencere ve tavaların şangırtısı, akan ve daha sonra kaynayan su vardı. Ne olduğundan emin değildi

Lennon dikkatini Benedict'in masasının üzerinde asılı duran tuhaf portreye çevirdi. Resmin alt yarısı hipergerçekçi detaylarla işlenmişti; ten rengi tüvit bir ceket giymiş ve boğazına kadar düğmeli beyaz bir gömlek giymiş bir adam tasvir ediliyordu. Ancak resmin üst yarısı çarpıtılmıştı; sanki ressam büyük bir hayal kırıklığına uğradığı bir anda eline ıslak bir bez almış ve tuvali temizlemek istercesine kalın yağlı boya katmanlarını acımasızca bulaştırmıştı. Gerilmiş ve açılmış göz çukurları, harap olmuş bir ağız, burun olabilecek bir şeyin çarpık hatları vardı ama Lennon için bunu söylemek zordu.

"Eski bir öğrencim benim için boyadı," dedi Benedict. Elinde bir kahvaltı tepsiyle kapının girişinde duruyordu. Üzerinde özenle katlanmış bir bez peçete, bir kâse makarna, bir kadeh şarap ve soluk kurabiyelerle dolu küçük bir tabak vardı.

Hazırladığı tabloya bir göz atan Lennon, onun bu tabloya sandığından daha uzun süre bakmış olduğunu fark etti. "Bu... zorlayıcı."

"Oldukça," dedi Benedict ve tepsiyi onun önüne bırakarak portrenin altındaki sandalyeye oturdu. Yemeğe başıyla işaret etti. "Hadi bakalım."

Lennon yedi. Makarna otsu ve biraz fazla limonluydu. "Nasıl buldunuz?" Benedict sordu.

"Çok güzel," dedi Lennon, mekanik bir şekilde çiğneyerek. İnsanların, özellikle de yabancıların önünde yemek yemekten nefret ediyordu ama kaba görünmek de istemiyordu.

"Brunswick, Georgia'da büyümüşsün," dedi Benedict, onun yemeğini izlerken. Gözleri geniş ve ciddiye. "Mahallenizdeki tek Siyah aile sizinkiydi, son ekonomik krizde batan, yarım yamalak inşa edilmiş bir alt bölüm. İşe aldığınız nakliyeciler, sizinkiler gibi ailelerin böyle mahallelere taşınmaması konusunda ailenizi nezaketen uyarmışlar. Babanız lisede tarih öğretmeniydi. O da anneniz de kuş gözlemcisiymiş. Bu gerçeklerin doğru olduğunu düşünüyor musunuz?"

Lennon çatalı yarısına kadar ağzına götürmüşken duraksadı. "Bütün bunları nereden biliyorsun? Anlamıyorum."

"Dünyanın bir ucundaki bir insanın diğer ucundaki birinden nasıl telefon alabildiğinin mekaniğini anlamıyorsunuz. Ama kendi kulaklarınıza güvenirsiniz ve bunun doğru olduğunu bilirsiniz. Bu da farklı değil. Anlamıyorsunuz

Buraya nasıl geldiğinizin mekaniğini bilmiyorsunuz, ama bu gerçek ve oluyor, bu yüzden tek yapmanız gereken sizden daha bilgili birinin ya da bir şeyin bunu gerçekleştirmiş olabileceğine güvenmek."

"Yani tüm bunların bir tür büyü olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Görüşmeyi benim yaptığımı hatırlatmak isterim," dedi Benedict, ses tonu oldukça sert olmasına rağmen kırıncı değildi. "Şimdilik soruları ben soruyorum."

Lennon sessizliğe gömüldü.

"Siz küçükken, sabahları uyandığınızda babanızın evin arka verandasında durup bir dürbünle kuşları izlediğini görürdünüz. Bir gün, bir meşe ağacının dallarında bir sığırcık kuşu yuvası gördü. Baban sana sığırcıklara ne yapman gerektiğini öğretti?"

"Bu soruların benim kabulümle nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Bunu yapman gerekmiyor. Elinden geldiğince cevap ver. Sana sığırcıklara ne yapmayı öğretti, Lennon?"

"Yumurtalarını kırın," diye fısıldadı sessizce, yanakları utançtan kızarmıştı.

"Peki ya yumurtadan çoktan çıkmış olan sığırcık kuşları, yuvalarında kırık yumurta mezarlığı arasında büzüşmüş olan küçükler? Onlara ne yapacağını öğretti mi?"

"Bana kafalarını başparmağımla işaret parmağımın arasına almamı ve bir şişe kapağını çevirir gibi hızlı ve sert bir şekilde çevirmemi söyledi."

"Peki baban bunu yapmanı neden söyledi?"

"Çünkü... Çünkü sığırcıklar diğer kuşlar için bir tehditti. Onları uzaklaştırıyor, yuvalarını çalıyor ve hastalık yayıyorlardı. Onlara haşarat diyordu ve bana birçoğunu kurtarmak için birkaçını feda etmenin zorunlu olduğunu söyledi."

Benedict gülümsedi ve bu, onu kapıda karşıladığından tamamen farklı bir ifadeydi. Hatta o kadar farklıydı ki, Lennon onun gerçekten samimi olduğu ilk anın bu olduğu fikrini düşündü. "Dar bir sokakta yürüyorsunuz. Karşı yönden biri size doğru yürüyor. Yol, omuz omuza duran ikinizi de alacak kadar geniş değildir. Kenara çekilen siz misiniz?"

"Emin değilim."

"Bu bir evet ya da hayır sorusu. Kenara çekilecek olan sen misin, Lennon?"

"Evet."

Benedict yatışmış görünüyordu. Wyatt'ın baba tarafından önemli birinin ölmüş büyük teyzesine ait bir aile yadigârı olan nişan yüzüğünü başıyla işaret etti. Ortadaki taş neredeyse iki karattı ve yüzük bandı güneş ışığı vurduğunda ıslıl ıslıl parlayan diğer küçük taşlarla kaplıydı. Yüzüğü ilk kez eline taktığında ağır gelmişti. "Evli misin?"

"Henüz değil," ya da muhtemelen hiçbir zaman -nişanlısının sözde arkadaşlarından birini becerdiği gerçeğinden dolayı- ama bu son kısmı yüksek sesle söylemedi. "Kışın nişanlandım."

"Wyatt Banks'e

mi?" "Evet."

"Bana daha

fazlasını anlat."

"Wyatt hakkında

mi?"

Benedict bir an için tiksinişmiş gibi göründü. Ellerini çırparak onu başından savdı. "O adamla daha fazla vakit kaybetmemize gerek yok. Acıklı hikayeyi yeterince biliyorum - güzel küçük kız hayallerini ve özlemlerini bırakıp bir biblo oluyor, *yanlışlıkla* kendisinden daha önemli olduğuna inandığı bir adamın hayatına aksesuar oluyor. Bu her şeyi özetliyor mu?"

Lennon yüzüne ters bir yumruk yemiş gibi hissetti. "Şey, ben olsam suç ortağı olduğumu söylemezdim. Wyatt ve ben nişanlıyız, yani nişanlıydık."

"Ne oldu?"

"Onu başka biriyle buldum. Buraya gelmeden hemen önce." "Peki bu sana nasıl hissettirdi?"

Aptalca bir soru gibi görünüyordu. Kendileri için kurdukları hayatın gözlerinin önünde çözülmesini izleyen biri nasıl hissedirdi? Lennon yine de cevapladı. "Yani... ölmek istedim. Aslında bunu planlamıştım."

"Hayatına ilk kez mi son vermek istedin?" Başını iki

yana salladı. "Daha önce de... mücadelelerim oldu."

Benedict bilerek ve ne zorlama ne de acıma gibi görünen bir sempatiyle başını salladı. Bir kutu mendil çıkardı ve masanın üzerinden ona uzattı. Lennon bir an şaşkınlıkla onlara baktı, sonra ağladığını fark etti. Yabancıların önünde asla ağlamazdı. Asla. Sadece aşağılanma bile gözyaşlarının akmasını engellemeye yeterdi. Wyatt'ı Sophia'yla birlikte banyoda bulduğunda bile ağlamamıştı. Ama Benedict... içindeki bir şeyi *söküp* atmıştı; ona rahatlama, hatta yas tutma izni vermişti.

Lennon aceleyle gözlerini silerken Benedict, "Eğer bu sizin için çok acı vericiyse ayrılmakta özgür olduğunuzu bilmenizi isterim," dedi. "Bu duygusal olarak üzücü bir deneyim ve acı verici bir deneyim. Buraya kadar gelebilen çok az kişi var ve gelenlerin çoğu da kabul sürecinin son aşamasına kadar gelemiyor. Şimdi ayrılmayı seçerseniz, diğerlerinin ayak izlerini takip edeceksiniz. Ancak sizi uyarıyorum, bugün size sorduğum sorular yarın, ertesi gün ve onlarca yıl sonra, hayatınızın alacakaranlık yıllarında kendinize soracağınız sorularla aynı. Onlardan asla kaçamayacaksınız, bu onlara cevap bulacağınız anlamına da gelmiyor. Ama ben cevaplanabilsin ya da cevaplanamasın, zor soruların her zaman sorulması gerektiğini düşünüyorum. Katılıyor musunuz?"

"Evet. En azından istiyorum."

Benedict'in ağzının sol kenarı iki kez seğirdi. "O halde mülakatı geçtiğinizi söylemekten mutluluk duyuyorum ve şimdi kabul sürecinizin son adımı olan giriş sınavına geçebilirsiniz. Fuayedeki asansörle sekizinci kata çıkın."

"Ama burası iki katlı bir ev."

"Farkındayım."

Lennon ona boş boş baktı. Benedict de ona baktı. "Yola çıksanız iyi olur," dedi. "Drayton kimseyi beklemez."

OceanofPDF.com



LENNON koridorda yürüdü, döşeme tahtaları spor ayakkabılarının altında inliyordu ve kuş kafesi asansörüne yaklaştı. Eski ve çürüktü, Pirinç duvarlı. Kabine adımını attı ve katlanabilir kapıyı tıkırtıyla kapattı. Kumanda panelindeki düğmeler birden on bire kadar sıralanıyordu. Parmak eklemiyle 8'e bastı ve ikinci bir iç kapı seti kuş kafesinin ızgarasının arkasından kesilerek kapandı ve asansör titreyerek yükselmeye başladı.

Nispeten kısa bir yolculuktu. Birkaç dakika içinde asansör durdu ve kapıları hızla açıldı. Altın rengi güneş ışığı içeri doldu. Lennon titreyerek kabinden çıktı ve önce bir katedral olduğunu düşündüğü yere girdi. Oldukça loştu, ama yukarıdaki taşa oyulmuş pencereler vardı, soluk güneş ışığı bunlardan içeri sızıyor, hem zeminin hem de tavanın zıt yönlerde eğimli olduğu geniş bir koridorda basamak taşları gibi uzanan parlak gün ışığı kareleri düşüyordu - birincisi hafifçe yukarı, ikincisi aşağı eğimliydi.

Sol tarafta, Lennon'a belli belirsiz Picasso'nun *Guernica* tablosunu hatırlatan büyük bir duvar resmi vardı. Bir dizi grotesk figür resmedilmişti - bükülmüş, ezilmiş, çarpıtılmış ve görünüşe göre ilkel bir tutkunun sancılarına kapılmış bedenler. Benedict'in çalışma odasında asılı o l a n o tuhaf portreyle aynı ruhla işlenmişti ve Lennon, ortak bir ressamı olup olmadığını merak etti.

Lennon sersemlemiş bir halde asansöre doğru döndüğünde arkasında taştan bir duvar buldu.

"Drayton'a hoş geldiniz."

Lennon döndüğünde duvar resminin karşısındaki uzun, alçak bir masanın arkasında oturan gözlüklü bir kadın gördü. Kadın *Vanity Fair* dergisinin bir sayısını karıştırıyordu -sıradan bir insan, sıradan insani şeyler yapıyordu- ve Lennon büyük bir rahatlamayla buranın eski gerçekliğinden tamamen kopuk olmadığını, belki de ona sadece uzaktan bitişik olduğunu fark etti. Sekreter dergisini indirdi, katlayıp kapattı ve gülümsedi.

"Adın ne?" Kalın ve boğuk aksanı kesinlikle güneyliydi. "Adım Lennon Carter."

Sekreter başını salladı ve on yıldan daha uzun bir süre önce modası geçmiş bir bilgisayarın hırıltılı tuğlasına bir şeyler tuşladı. Sonra ayağa kalktı. "Beni takip edin."

Birlikte, vitray pencerelerin ötesindeki kampüse çarpık bakışlar sunduğu uzun bir koridorda yürüdüler. İki milden daha geniş, canlı meşe ve manolyalarla yoğun bir şekilde büyümüş, birkaç cılız palmiyenin toprağa doğru alçakta büyüdüğü büyük bir meydan vardı. Meydanın etrafında bir dizi eski bina, çoğunlukla kasaba evleri ve konaklar vardı.

Lennon'ın baktığı şeyin bir kampüs olduğunu anlaması biraz zaman aldı; meydan ve etrafına dizilmiş, hepsi de Drayton'dan ilk haberi aldığı telefon kulübesi gibi sarmaşıklarla kaplanmış yüksek tuğla evlerden oluşuyordu. Meydandaki diğer binalar ona Frank Lloyd Wright'ın erken dönem çalışmalarını hatırlatıyordu; düz çatılar, etrafı saran verandaların üzerine alçak bir şekilde eğilmişti. Yosun tutmuş meşe ağaçlarının yoğun gölgesi altında piazzaya benzeyen yollar, meydan boyunca atardamarlar gibi uzanıyordu. İnsanlar -öğrenciler, Lennon'ın tahminine göre- binaların arasındaki geniş avlularda toplanıyordu. Kıyafetleri, sıkı sıkıya uygulanan bir üniforma fikrini ortadan kaldıracak kadar çeşitliydi, ancak hepsi belden kuşaklı özel dikim pantolonları, iyi kesilmiş blazer ceketleri ve kalın çerçeveli gözlükleri, kolları dirseklere kadar kıvrılmış zevkli bir şekilde kırışmış keten gömlekleriyle şık giyinmişlerdi.

Çimenlikte toplananlardan birkaçı piknik battaniyelerini sermiş, mokasenlerini çıkarıp çoraplarını ayakkabılarının içine sokmuş, avluları kaplayan pelüş çimlerin üzerinde yalınayak uzanmayı tercih etmiş, ağaçların sık gölgelikleri arasından sızan azıcık güneş ışığını içlerine çekmişlerdi. Koyu renk yün kalem etek giymiş güzel bir esmer kız, bir yılanın deri değiştirmesi gibi bir çift çorabını çıkarma işlemini sürdürüyordu.

Sekreter dönmeden ya da hızını kesmeden, "Devam edin," dedi. "Yetişmezseniz geç kalacaksınız."

Lennon bakışlarını aceleyle pencereden ayırdı ve yürümeye devam etti. Koridor çatallaştı ve rehberini dar bir koridordan sağa doğru takip etti. Burada zemin aşağıya doğru daha sert bir şekilde eğilmeye başladı; tavan ve tavan pencereleri gittikçe daha uzak görünüyordu. Uzun bir süre boyunca, sekreterin topuklarının mermer zemine vuran keskin sesinden başka bir şey duyulmadı. Lennon dalgın dalgın onun kaç yaşında olduğunu ve nasıl olup da Drayton gibi bir yerde çalışmaya başladığını merak etti. Herhalde iş fuarlarına ev sahipliği yapmıyor ya da internette veya gazetelerde ilan yayınlamıyorlardı.

"Sizi burada bırakıyorum," dedi sekreter, o kadar ani durdu ki Lennon neredeyse ona çarpacaktı. Koridorun sonuna yakın küçük maun bir kapıyı işaret etti. "İyi şanslar."

Lennon kapıyı sürükleyerek açtı ve arkasında uzanan amfiye baktı; duvarlar ceviz ağacıyla kaplanmıştı, merdivenler dikti. Yaklaşık iki düzine öğrenci oturmuş, ellerinde kalemler ve ince test kitapçıkları vardı.

Bol keten bir pantolon ve yakası kahverengi sarmaşıklarla işlenmiş bir tunik gömlek giymiş minyon bir adam ona yaklaştı. Yakındaki bir masayı işaret etti. "Oturun. Sınav birazdan başlayacak."

Şaşkına dönen Lennon, platin sarısı saçları olan ve sol burun deliğinde gümüş bir yüzük bulunan çarpıcı güzellikteki genç bir kadının yanına oturdu. Kadın cep telefonuna hızla bir şeyler yazıyor ve mırıldanıyordu - sesi, kötü bir soğuk algınlığına yakalanmış, günde bir paket sigara içen biri gibi çıkıyordu- telefonun çekmediğinden bahsediyordu. Sonra sanki ismiyle seslenilmiş gibi aniden başını kaldırıp Lennon'a gülümsedi ve Lennon da bakarken yakalandığı için biraz utanarak ona gülümsedi

ona. O zaman, eğer ikisi de sınavı geçer ve Drayton'da kalırlarsa arkadaş olacaklarına karar verdi.

Diğerlerini gözden geçirdi. Kafası tıraşlı ve kalın kaşlı biri, kaşlarını çatarak onun yanında oturuyordu. Asker tıraşlı bir çocuk dişlerini sıkarak Rusça küfürler mırıldanıyordu (Lennon'ın üniversitedeki temel müfredatının bir parçası olarak aldığı iki dönemlik temel Rusça dersine dayanarak, sınavın başlamasının bu kadar uzun sürmesinden rahatsız görünüyordu). Kusursuz giyimli bir kadın -bronz tenli, yüksek elmacık kemikli, keskin gözlü- yanında oturan kıvrırcık saçlı kızıl saçlı adamla hızlı bir fısıltı alışverişi içinde sohbet ediyordu. Her ikisi de Wyatt'ın arkadaş olmak isteyeceği türden modaya uygun bilgili akademisyenlere benziyordu.

Salonun ön tarafında, üçer kişilik iki gruba eşit olarak bölünmüş altı kişilik bir gözetmen heyeti, kürsünün karşı tarafındaki uzun masalarda oturuyordu. Hepsi de uzun bir izinden yeni çıkmış profesörlerin tavırlarına sahipti ve Lennon'ı rahatsız eden bir tür köpekbalığı gibi akademik meraka sahiplerdi. İçlerinden biri, mükemmel dikilmiş tüvit takım elbiseli, şık saçlı bir adam, pişmiş topraktan yapılmış kalın bir dudeen piposu içiyor ve pipoyu akranlarından birine, Lennon'a belli belirsiz kendi annesini hatırlatan koyu tenli bir kadına uzatıyordu. Kadın pipoyu aldı, uzun bir nefes çekti ve dakikalar sonra dans eden duman halkalarından oluşan canlı bir patlama çıkardı.

Gözetmenler arasında oturan sarışın bir kadın ayağa kalktı ve kürsüye doğru ilerledi. Üzerinde soluk ten renginde kirli beyaz bir düğme vardı ve koyu renk tüvit kalem eteğinin bel bandının içine sokulmuştu. Saçları buz beyazı rengindeydi ve dağınık ama zarif bir şekilde kesilmişti.

O konuştuğunda oda sessizliğe gömüldü. "Adım Eileen, Drayton'da rektör yardımcısıyım ve aynı zamanda bugünkü giriş sınavının altı gözetmeninden biriyim. Okulumuza hoş geldiniz demek benim için bir zevk." Kısa bir duraksamanın ardından Eileen, ne söylemek istediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi başını öne eğdi. "Giriş sınavımız doğumda başlar ve herkes bu sınava girer. Bugün uygulanan test, yaşam boyu sürecek başvuru sürecinizin yalnızca son adımıdır. Ve sizi uyarıyorum, bu en zorlu sınav olacak."

Lennon'ın daha sonra İzlandalı bir matematik dehası olduğunu ve sayılar teorisi alanında ilk doktorasını henüz on altı yaşındayken yaptığını öğrendiği zayıf bir çocuk omzuna dokunarak ona şaşırtıcı derecede ağır bir metal mekanik kurşun kalem ve bir test kitapçığı uzattı.

"Giriş sınavının son bölümü iki aşamaya ayrılmıştır. Birincisi, şu anda önünüzde olan yazılı sınav. Çoktan seçmeli kırk beş sorudan oluşuyor. Sınavın ikinci ve son aşaması ise, kendi seçtiğimiz bir görevi tamamlama becerinizi değerlendireceğimiz ifade mülakatıdır. Sınavın bu bölümü zamanlamaya tabi değildir, ancak bizim takdirimize bağlı olarak sona erecektir."

Lennon akranlarına baktı ve onların da bu çileyi kendisi kadar tuhaf bulup bulmadıklarını merak etti. Ön sırada yüksek sesle nefes nefese kalan zayıf bir çocuk dışında hepsi nispeten sakin görünüyordu.

"Küresel bir kuşak büyüklüğündeki bir başvuru havuzunun, şu anda karşımda oturan sizlere kadar daraltılmış olması, dikkate değer bir zaferdir. Bu sınavı geçemezseniz -ki çoğunuz geçemeyeceksiniz- umarım bunu böyle hatırlarsınız." Eileen sınava girenlere iki elini birden uzattı. "Şimdi başlayabilirsiniz."

Lennon mekanik kalemini iki kez pompaladı ve test kitapçığını açtı. Orada, gözleri yaşlı genç bir çocuğun omuzlarından yukarıya doğru çekilmiş, kimlik fotoğrafı tarzında grenli bir görüntüsünü gördü.

Nihal'in baskın duygusu nedir?

- a. Özlem
- b.
- Öfke
- c. Şok
- d.
- İstifa
- e.

Yukarıdakilerin hiçbirisi

Lennon kafası karışmış bir halde soruya baktı. Tek bir görüntüden onun tam olarak ne hissettiğini nasıl çıkaracaktı? Nasıl ilerlemesi gerektiğine dair bir ipucu bulmak umuduyla başını kaldırdı ama sınava giren diğer arkadaşlarının da kafası en az onun kadar karışmış görünüyordu; kâğıtlarına kaşlarını çatmışlar, kalemleri cevaplar arasında dans ediyor, bir şeyleri daire içine alıp sonra silip tekrar deniyorlardı.

Gözlerini kısarak kâğıda baktı. Çocuk, Nihal, ona bakıyordu, gözleri geniş ve sulu, beyazlar arasında bir damar ağı vardı. Bağlamla ilgili ipuçları bulmak için resmi inceledi - dokuz yaşlarında görünüyordu; gömleği ince çizgilerle desenlenmiş, üzerine tam oturmayan bir atletti; alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış gibi hafifçe büzülmüştü. Ancak bu ayrıntıların hiçbirisi Nihal'in tam olarak neden ağladığını göstermiyordu. Ne yapacağını bilemeyen Lennon sadece içgüdüsel olarak A şıkkını işaretledi ve bir sonraki soruya geçti.

Bu resimde otuzlu yaşlarının başında olduğu anlaşılan (aşağı yukarı birkaç yıl), çilli bir burnu ve köşeleri aşağı doğru kıvrılmış boyalı bir ağzı olan zayıf bir kadın vardı. Sınavdaki resimler siyah beyaz basıldığı için Lennon rujunun tonunu ayırt edememişti ama kırmızının bir tonu olduğunu tahmin ediyordu. Solgun saçları başının tepesinde bir topuz şeklinde toplanmıştı ve gerilmiş lobları çemberlerle delinmiş büyük kulaklarını ortaya çıkarıyordu.

Bianca'nın şu anki durumu nedir?

a.

Uyarıl

ma b.

Memnuniyet

c.

Kayıtsızlık d.

Umutsuzluk

e.

Yukarıdakilerin
hiçbiri Lennon C'yi
seçti.

Bir sonraki soruda, belli belirsiz Pollock'un çalışmalarını anımsatan soyut bir mürekkep resmi yer alıyordu. Fırça darbeleri o kadar kıvamlı ve ağırdı ki, mürekkep lekeleri ve sıçramalarının altındaki beyaz tuvale göz atmak zordu.

Bu resim neyi tasvir ediyor?

a.

Euphoria

b.

Kaos

c.

Ne

şe

d.

Oburluk

e.

Yukarıdakilerin hiçbiri

D'yi daire içine aldı.

Başka bir soru ve ona eşlik eden bir resim daha vardı, bu resim yaşlı bir kadına aitti.

Maria ne saklamaya çalışıyor?

a.

Küçümse

me b.

Şehvet

c.

Kısk

ançlı

k

d.

Kede

r e.

Yukarıdakilerin hepsi

f.

Yukarıdakilerin

hiçbiri Lennon *C*'yi

daire içine aldı.

Lennon, giderek kafasının karıştığını hissederek, görüntülerdeki insanların ifadelerini veya incelemesi istenen soyut sanat eserlerinin arkasındaki motivasyonları ayrıştırmakta zorlanarak devam etti. Bir soruda, muhtemelen kendi çocuğu olan yeni doğmuş bir bebeği göğsüne bastıran bir kadın yer alıyordu ve testi alan kişiden kadının baskın duygusunu ayırt etmesi isteniyordu (Lennon kötülüğü seçti). Bir başka soruda ise Picasso-vari bir yüzün kaba mürekkep çizimi yer alıyordu ve bir gözbebeği diğerinin üç katı büyüklüğündeydi. Resmin karasevdayı temsil ettiği söyleniyordu ve test, katılımcıdan eserin arkasındaki ikincil ilham kaynağını tanımlamasını istedi (Lennon dehşet için *B*'yi seçti ve cevabından emin oldu).

Lennon sınavın ikinci yarısına yaklaşırken burnu kanamaya başladı. Yirmi ikinci sorunun kenarına sıçrayan kan damlacıkları mürekkebin sızmasına ve lekelenmesine neden olmuş, böylece ekteki resimdeki kadının ifadesi kötü bir şekilde bozulmuştu. Çatlamış dudakları ve seyrelmiş saçları vardı. Kırklı yaşlarının sonlarında gibi görünüyordu.

Any a hangi duyguyu yaşıyor? Aşağıdakilerden birini seçin:

a.

Kede

r b.

Awe

c.

Kısk

ançlı

k d.

İğrenme

e.

Yukarıdakilerin hiçbirini

Kalan sorular üzerinde çalışırken burnu kanamaya devam etti ve kitapçığın sayfalarına sıçradı; sorulardan birinde geniş gözlü, gür sakallı, kaşları birbirine yapışık bir adam vardı. Sağ gözünün altında bir dövme vardı ama görüntü kalitesinin düşük olması Lennon'ın dövmenin ne olduğunu ayırt etmesini imkânsız kılıyordu.

Lyle hangi duyguyu aktarmaya çalışıyor?

a. İnatçılık

b.

Karışıklık

c. Hayal kırıklığı

d.

Hayal kırıklığı

e.

Yukarıdakilerin

hepsi f.

Yukarıdakilerin hiçbirini

Lennon burnunu sıktı ve kanamayı durdurmak için nafile bir çabayla başını geriye eğdi. Boğazının arkasından sıcak ve yoğun bir şekilde akan kanın tadını aldığı anda öğürmemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Bir mucize eseri öğürmemeyi başardı ve C'nin etrafında döndü.

Sonunda son soruya ulaştı: elle çizilmiş sayısız eşmerkezli dairenin baş döndürücü görüntüsü sayfanın ortasında neredeyse algılanamaz bir eksene doğru küçülüyordu.

Bu imgeyle ne anlatılmak isteniyor?

- a.
Ecstasy
- b.
Aşğıılama
- c.
Minnettarlık
- d.
Anksiyete
- e.
Jubilance
- f.
Yukarıdakilerin hiçbirisi

Lennon burnundaki son kanamayı da sildi ve saniyeler kala *B'nin* etrafından dolaştı.

"Kalemler aşağı," dedi Eileen kürsüye doğru adım atarak. O konuşurken, diğer beş gözetmen de aynı anda ayağı kalktı ve amfi tiyatronun merdivenlerini tırmanmaya başladılar, giderken de test kitapçıklarını topladılar. Bir çocuk

-Geniş omuzlu, keskin gözlü ve arkaya doğru oturan bu adam, sınavı bitirmek için aceleyle cevapları evirip çevirmeye devam etti ve sonuç olarak, duşun piposunun sahibi olan aynı adam tarafından derhal görevden alındı, tıslayan bir fısıltıyla ve Lennon'ın daha önce fark etmediğı merdivenlerin tepesindeki karanlık bir kapıyı işaret eden bir parmakla kovuldu.

Aslında fark etmediğı pek çok şey vardı. Örneğın, değeriendirme sırasında odanın önemli ölçüde boşalmış olması gibi. Sınavın başında hazır bulunanların üçte ikisinden fazlası şimdi, açıklanamaz bir şekilde gitmişti. Lennon onların gidişini görmemiş ya da duymamıştı.

Geriye kalanlar bir kat merdiven çıkarak küçük bir bekleme odasına ve dar bir koridora yönlendirildiler; bu koridorun her iki duvarı da eski deri kitaplarla dolu, tavandan tabana kitap raflarıyla kaplıydı.

ciltli kitaplar. Ortalık toz ve at tutkalı kokuyordu. Oradan bir tür salona girdiler. Duvarları koyu renkli ahşapla kaplıydı ve tek penceresinin önüne ağır yeşil perdeler çekilmişti. Ocakta dans eden bir ateş vardı ama hava bunu gerektirecek kadar soğuk değildi.

Sınav katılımcılarına birkaç ikramda bulunuldu; ahududu reçelli küçük ayran bisküvileri ve çiçek şeklinde kalıplanmış tereyağı parçaları, krem şantili dilimlenmiş şeftaliler ve seramik kaselerde biberiye ve mineral tadı veren maden suyu. Lennon bisküvileri görmezden geldi ama koridorun sonundaki özel test odasına çağırılmadan önceki dakikalarda meyve yedi ve birkaç kase su içti.

Burada gözetmenler ya da kürsüler yoktu. Sınav arkadaşı da yoktu. Kapı homurdanarak arkasından kapandı ve Lennon büyük, seyrek döşenmiş bir sınıfta tek başına kaldı. Odanın uzak duvarı neredeyse tamamen temiz, yeşil bir kara tahta tarafından tüketilmişti. Önünde boş bir sandalye ve maun bir masa vardı. Sınıfın ortasında, daha büyük olanın karşısında tek bir masa ve sandalye daha vardı.

Lennon'ın girdiği kapının karşısında hafif aralık bırakılmış vitray bir pencere vardı. Aşağıdaki avluda öğrenciler toplanmıştı ve Lennon onların konuşmalarından parçalar yakaladı. Zihnin maddesizliğiyle ilgili felsefi bir konuyu titizlikle -ve seslerini yükselterek- tartışıyorlardı.

Ne yapması gerektiğinden emin olamayan Lennon bir süre kapının yanında durdu ve sınavın ilk bölümünü yöneten gözetmenlerden birinden talimat bekledi. Ama onlar hiç gelmedi. Onun yerine, saatler gibi gelen birkaç uzun dakikadan sonra, tanımadığı bir adam içeri girdi. Zayıftı ve kapıdan içeri girerken biraz eğilmesi gerekecek kadar uzun boyluydu. Çenesi sivriydi ve sanki o sabah tıraş olmaya niyetlenmiş ama unutmuş gibi sakalının hayaleti belli belirsiz çıkmıştı. Saçları da kısacık kesilmişti. Teni zengin bir bronzdu. Lennon onun Wyatt'ın yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu, aşağı yukarı birkaç yıl. Her tarafı dövmelemlerle kaplıydı. Her iki elinin sırtında da güveler dövmesi vardı ve bu imgeler boynunun sert düzlemlerinde de tekrarlanıyordu. Ellerindeki güvelerin

Ama boynundakilerden birkaçının kanatları göğüs kafeslerinden koparılmıştı. Bu görüntü Lennon'ı kıvrandıracak kadar groteskti.

Adam kapıyı kapattı, kaşları hafifçe çatıldı, küt kaşları birbirine yaklaştı. Geç kaldığı için özür dilemedi. Konuştuğunda Lennon'ı zorlukla fark etti. "Bir adın var mı?" Sesinde hafif bir Brooklyn aksanı olduğunu tahmin ediyordu ama emin değildi.

"Ben Lennon."

Bakışları ona kaydı. Kısa bir an için irkilmiş görünüyordu. Ama hemen kendini topladı ve dövmelerle kaplı elini uzattı. "Dante."

Lennon onu salladı. Avuç içi nasırlıydı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Dante odanın başındaki masaya doğru yürüdü ve trençkotunu silkerek sandalyenin arkasına astı. Evrak çantasını masanın yanında yere koydu. Ayakkabıları kahverengi deri oxforddu ve tabanlarına çamur yapışmıştı. Kendi masasının karşısında duran diğer küçük masaya başıyla işaret etti. "Otur."

Lennon itaat etti ve odanın ortasına doğru adım atarak masanın arkasındaki koltuğuna yerleşti. O kadar küçüktü ki dizleri masanın alt tarafına acıyla bastırıyordu. Sanki bir çocuk için yapılmış gibiydi.

Dante masanın arkasındaki sandalyeye yerleşti ve ceketinin iç cebine uzanarak üç güdük bacağı (ikisi önde, biri arkada) ve gözleri için derin delikleri olan kaba, şişman, küçük bir domuz heykelciği çıkardı. Lennon'a bakacak şekilde masanın üzerine koydu. "Bu giriş sınavının ifade bölümü," dedi Dante. "Göreviniz, masanızdan kalkmadan ya da bana dokunmadan bu heykelciği kaldırmamı sağlamak. Anlaşıldı mı?"

Lennon başını salladı, hiçbir şey yutmadı. Dışarıda çiseleyen bir yağmur başladı ve avluda toplanan öğrenciler aceleyle eşyalarını toplayıp içeriye çekildiler.

"Başlayalım," dedi Dante.

Lennon gözlerini kırptırdı. Ne yapacağını şaşırılmış bir halde şöyle dedi: "Domuzu kaldırırmısınız?"

Lütfen?"

"Kaldırmamı sağla dedim. Kaldırmamı istemedin."

Lennon onun ne demek istediğini anlamadı (ne yapması gerekiyordu, havadan bir silah üretilip parmağını tetiğin üzerine koyarak domuzu kaldırmasını mı emredecekti?) ama sormaya cesaret edemedi. Bunun yerine dikkatini domuza odakladı ve onun kökenini merak etti. Kulakları şen şakraktı ve Lennon yaratıcısının onları şekillendirdiğini, ıslak kili baş ve işaret parmakları arasında dikkatlice sıkıştırdığını ve yumuşak toprak sertleşip yanmış pişmiş toprak haline gelene kadar pişip kararacağı fırına götürmeden önce kıvrımlı kuyruğunu yapıştırdığını hayal etti.

"Bana ulaşmaya çalışıyorsun," dedi Dante. "Domuza değil."

Lennon bakışlarını kaldırdı ve sınavın bir önceki aşamasında fotoğrafları incelediği gibi onu inceledi. Yüzünün arazisi hikâyeler anlatıyordu. Aşk tanrısının yayının solunda, ağzının köşesine yakın gümüşü bir yara izi vardı - kötü dikilmiş kırık bir dudak mı? Lennon onun ırkını çıkaramadı ama kendisi gibi çoğunlukla Siyah olduğunu ama başka bir şeyle karışmış olduğunu söyleyebilirdi. Beyaz olabilir mi?

Dante yüzünü buruşturmadan onun incelemesine katlandı. Elleri hareketsiz, avuç içleri masanın üzerinde, domuz heykelciğinin yanında duruyordu. Ama yüzünün taş cephesinde hafif bir çatallaşma olduğunu fark etti. Neredeyse... hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Saatini kontrol etti; kahverengi deri kayışlı, mat pirinç bir saatti ve Lennon yüzünün bir kadına benzeyecek şekilde boyandığına yemin edebilirdi. "Bu tam bir zaman kaybı."

İçinden ani bir öfke dalgası geçti, o kadar keskindi ki nefesini ciğerlerinden çekip aldı.

O anda her şeyin buna bağlı olduğunu fark etti. Sayısız başarısızlığını telafi edebilecek kadar büyük bir başarı için tek bir şans. Onunla başarı arasında duran tek şey önünde oturan kendini beğenmiş adam ve o *lanet* domuz heykelciğiydi. Lennon onu kaldırtacaktı. Onu kaldırtmak *zorundaydı*. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir halde Wyatt'ın yanına sürünerek dönmeyi reddetti. O anda çaresizliği o kadar artmıştı ki, hayatta kalması ile Drayton'daki başarısının neredeyse eş anlamlı olduğunu hissetti. Ve o anda farkında olmasa da, haklıydı.

Lennon göğüs kafesinin arkasında bir tür kıpırdanma, yaban arılarının vızıltısı ya da titreşimde çalan bir telefon gibi titreyen bir basınç hissetti. Göğsünden uzuvlarına yayıldı, onları uyuşturdu, sonra kafasına gitti, görüşü iki katına çıkana, hem Dante hem de önündeki masanın üzerinde duran heykelcik ikiye, sonra üçe katlanana kadar gözlerinin arkasında durmadan uğuldadı. Burnu tekrar kanamaya başladı, geçen seferkinden daha şiddetli bir şekilde, şiddetli bir şekilde titreyen masaya sıçradı, hem sandalye hem de masa hep birlikte takırdadı. Ama sonra, giderek artan bir dehşetle, sallananın masa olmadığını fark etti... *kendisiydi*.

Koridorun aşağısında bir yerde ya da kendi zihninin uzak girintilerinde, bir asansörün zil sesini duyduğuna yemin etti.

Dante'nin parmakları kıpırdadı. Onları esnetti.

Nöbetler daha da şiddetlendi ve Lennon hastalanacağından, çılgılık atacağından ya da hayatta kalabileceğinden emin olmadığı bir tutkunun sancılarına kendini kaptıracağından korktu. Tutku acıya dönüştü. Kulakları çınlamaya başladı ve Benedict'in onu uyardığı acının bu olduğunu fark etti. Titremeye devam etti ve kendini dışarı atmamak için çaresizce masanın kenarlarını kavradı.

Dante'nin eli masanın üzerinde kayarak heykelciğe doğru ilerledi ve Lennon dişlerini o kadar sıkı ki ağzının arkasındaki azı dişlerinin çatlayabileceğini düşündü. Görüşü tekrar netleşti ve Dante'nin gözlerinin içine sessiz bir ısrarla bakarken titremesi hafıfledi. İradesinin soyut gücü sınıfta hareket ediyordu.

Yağmur daha da şiddetlendi.

Dante'nin eli masadan sıyrıldı ve titreyerek domuzun birkaç santim üzerinde durdu, sonra metal parmaklarını doldurulmuş bir oyuncağın etrafına bağlayan bir atari pençe makinesini andıran sarsıntılı bir hareketle onu yakaladı. Heykelciği masanın birkaç santim üzerine kaldırdı, gözleri Lennon'daydı, sonra sanki onu yakmış gibi aniden bıraktı.

Domuz iki kez zıpladı, yere çarptı - burnu çarpmanın etkisiyle kırıldı - ve sınıf boyunca yuvarlanarak Lennon'ın spor ayakkabısının hemen önünde durdu. Domuzu almak için sıranın üzerinden eğildi. Domuz görüldüğünden daha ağırdı ve yanmış kile dokunulduğunda pürüzlüydü.

Lennon bakışlarını tekrar Dante'ye çevirdi, sınavı geçip geçmediğini sormak için dudaklarını araladı ama dili ağzının kenarında küçük ölü bir hayvan gibi gevşek ve işe yaramaz bir şekilde kaldı. O anda yorgunluk onu vurdu ve sandalyesine yığıldı, başı dönüyordu ve tamamen bitkin düşmüştü.

Dante bir süre daha ona baktı, sonra yenilgiyi kabul edencesine önce kendi kendine, sonra Lennon'a başını salladı. Gözlerinde küçümsemeye yakın bir şey vardı. "Drayton'a kabul edildiğiniz için tebrikler."

OceanofPDF.com



LENNON, giriş sınavını takip eden saatlerde bir dizi dört nöbet geçirdi. İlki, dördünün en kötüsüydü.

Dante'nin ayaklarının dibinde. İkincisi ise Dante onu kollarında revire taşıırken iki kez daha acı çekmişti. Lennon ise bunların neredeyse hiçbirini hatırlamıyordu. Hatırladıkları ise yanmış beton ve yaz güneşinde çürümeye bırakılmış çöplerin ekşi kokusundan oluşan kırık dökük rüyalardı. Yapış yapış elinde, çözülmekte olan bir buzlu dondurma, strafor kenarındaki çatlaktan kan gibi sızan kırmızı meyve suyu. Caddenin karşısında, bir arabanın camının bulanık yansımada, gözsüz ve konuşmayan bir sapkınlık görünüyordu.

Rüya tekrar değişti, Drayton kampüsüne odaklandı ve bir çocuk gördü, panjurlu pencereleri olan güzel bir evin verandasına ulaşana kadar yemyeşil çimenlikte çıplak ayakla yürürken onu takip etti. Çocuk yumruğunu kaldırıp kapıları tekrar tekrar çalmış, ta ki parmak eklemleri kararana ve yarılp alttaki beyaz kemik ortaya çıkana kadar.

Ertesi sabah uyandığında, yanındaki hastane yatağında dimdik oturan bambaşka bir çocukla karşılaştı. Rüyasında gördüğü çocuktan çok daha yaşlıydı, kaşları neredeyse burnunun üzerinde birleşecek kadar kalındı ve uzun kahverengi saçlarını iki pembe kulağının arkasına sıkıştırmıştı. Tavırlarındaki bir şey Lennon'a çok yaşlı bir çocuğu hatırlatıyordu.

yetersiz beslenmiş bir fare. Kucağında açık duran eski bir kitap vardı; orta sayfalarından plastik bir inhaler çıkmıştı, bir tür eğreti kitap ayracı. "U y a n m ı ş s ı n ," dedi, en ufak bir endişe belirtisi göstermeden. "Ben de öldüğünü düşünmeye başlamıştım. Ya da öldüğünü."

Lennon gözlerini kısarak onun arkasından baktı, gözleri güneş ışığına yavaş yavaş alışıyordu. Lennon'a tarihi filmlerdeki yetimhane yatakhanelerini hatırlatan geniş bir oda olan mekânda, her iki yanda karşılıklı on ikişer tane ferforje karyola vardı. Hepsi de boştu. Tavan büyük bir tepe penceresine dönüşüyor, ılık güneş buradan içeri giriyordu.

Uzak duvarda, aşırı büyümüş bir avluya bakan eğimli bir cumba vardı. Orada kelebeklerin uçtuğu çiçekler ve garip heykeller vardı; birbirine dolanmış tellerle işlenmiş bir insan vücudu tasviri, hayvanlara benzeyen camdan küreler... ya da belki de organlar.

"Neredeyim ben?" dedi Lennon kısıp sesle. Yüzünü buruşturarak kendini oturma pozisyonuna sürükledi. Vücudu devasa bir burkulma gibi hissediyordu. Her hareket canını yakıyordu, nefes almak bile.

"Drayton'dasın," dedi çocuk ve kitabının sayfalarını çevirdi. Kız istemeyerek de olsa çocuğun yakışıklı olduğuna karar verdi ama bunu görmek için gözlerini kısması gerekiyordu çünkü çocuk çok hasta ve solgun görünüyordu. "Doktor birazdan dönecek, böylece tüm acil sorularınızı ona sorabilirsiniz."

Lennon yüzünü buruşturarak yutkundu, kan ve ekşi tükürük tadı almıştı. İki yatağın arasındaki masada bir bardak su vardı ve ona uzandı. Mineral bir tadı vardı ve hafifçe karbonatlıydı, ağzını çalkalayıp gargara yaptığında ve suyu bardağı geri tükürdüğünde kabarcıklar biraz yakıyordu. Kanla paslanmıştı. Yanağının iç tarafındaki çiğ yarayı dilinin ucuyla yokladı ve baygınken ısırması gerektiğini fark etti. "Ne zamandır baygınım?"

"Uzun sürmez," dedi çocuk ve tıkırtılı bir öksürük tutturdu, inhaleri kitabının sayfalarından çekip çıkardı ve ağızlığı pipo içer gibi çekti. Birkaç boğuk nefes aldı, kendini toparladı. "Dr. Lowe dün gece nöbet geçirdikten sonra seni buraya bıraktı-"

"Nöbet mi geçirdim?" Bu en azından vücut ağrılarını açıklıyordu.

"Aslında dört nöbet. Kabul edildiğinde baygındın. Hatırlamamana şaşırmadım. Zor durumdaydın. Ama bu utanılacak bir şey değil. Giriş sınavımın ortasında astım krizi geçirmiştin. Başarısız olacağımı düşünmüştüm."

"Burada öğrenci misin?" Lennon sordu.

Çocuk başını salladı, kitabından başını kaldırmadı. "Sawyer. İkinci sınıf." "Lennon," dedi kız. "Buralarda bir tuvalet var mı? Tuvaletimi yapabileceğim bir yer.

Yıkanmak mı?"

"Gerçekten doktoru beklemelisiniz."

Lennon bacaklarını yataktan dışarı doğru sallayarak, "Yapmayacağım," dedi. "Kendimi bok gibi hissediyorum ve daha da kötü kokuyorum."

Sawyer başıyla odanın diğer ucunu işaret etti. "Koridorun sonunda sağda."

Revir gibi banyo da boştu. Ahşap duvarlı tuvalet kabinleri, steril beyaz porselen lavabolar vardı. Duşların yanındaki bir rafta havlular, plastiğe sarılmış tek kullanımlık diş fırçaları, sodalı sabun küpleri ve diğer banyo malzemeleri vardı. Lavabolardan birinin üzerindeki küçük aynada kendi yansımasını gördü. Burnunun altındaki kan kabuğu dışında, kaslarının ne kadar kötü ağrıdığı göz önüne alındığında beklediğinden daha iyi görünüyordu. Gözlerini sürekli gölgeleyen torbalar önemli ölçüde solmuştu. Gözleri olmayan sapkınlık hiçbir yerde görünmüyordu.

Lennon hastane önlüğünü çıkarıp topallayarak zemini kaygan fayanslarla kaplı açık duş kabinine girdi. Kaba bir el bezi ve yasemin gibi kokan ağır bir sabunla yıkandı. Yıkanırken, burnunun altındaki kanı durulamaya özen göstererek, kişiliğinin parçalarını yavaşça yeniden bir araya getirdiğini hissetti, ancak daha önce bir araya getirilme şeklinden farklı bir şekilde.

Duşunu bitirdiğinde, banyonun boş dehlizine adımını attı. Tezgâhın üzerinde dün giydiği tişört, şort, sütyen ve çoraplar katlanmış ve yeni yıkanmış halde duruyordu. Spor ayakkabıları değiştirilmiş, tabanları diş fırçasıyla ovularak temizlenmiş gibi görünüyordu. Sapkınlığı görme korkusuyla kendi yansımasıyla göz teması kurmamaya dikkat eden Lennon hızla giyindi ve odaya döndü

Sawyer'ın gitmiş olduğunu fark etti. Yerinde Lennon'ın yattığı karyolanın çarşaflarını sıyıran bir doktor vardı. Söğüt gibi bir adamdı ama oldukça kısaydı; reviri geçip selamlamak için elini uzatırken laboratuvar önlüğü fayansların sadece birkaç santim üzerindeydi. Parmakları uzun ve mavimsi renkteydi, seyrek kürklüydü ve parmak eklemleri arasında gri kıllar vardı. "Lennon, seni ayakta görmek güzel. Ben Dr. Nave."

Lennon onu salladı. Çok sıkı tutuyordu.

"Oturun lütfen." Yeni soyulmuş yatağı okşadı. "Sana bir bakayım."

Lennon itaat etti ve doktor onun hayati bulgularını aldı. Önlüğünün mürekkep lekeli cebinden cam bir termometre çıkardı ve bir süre dilinin altında tuttu. Sanki basit bir şuruba batırılmış gibi hafif tatlı bir tadı vardı. Sonra iki soğuk parmak ucunu bileğinin yumuşak çukuruna bastırdı ve gözlerini sımsıkı kapatarak kalbinin ritmine eşlik etti. "Hâlâ adın var mı?" diye sordu.

"Ben Lennon Carter."

Dr. Nave onun bileğini bıraktı ve gözlerini açtı. Burnunun hemen önünde bir parmağını kaldırdı ve sola doğru hareket ettirdi. "Parmağımı takip et."

Lennon'ın bakışları Dr. Nave'in parmağını takip ederek önce sola, sonra tekrar sağa kaydı. Biraz başı dönmeye başlamıştı. "On iki yaşındasın ve Güney Carolina sahilindeki Edisto Plajı'nın kıyısında duruyorsun. Uzakta ne görüyorsun?"

Bunu söylerken aklına bir anı geldi. "Suyun üzerinde alçaktan uçan mavi bir balıkçıl. Sanırım gün batımıydı ve kanatları ateşle dokunmuş gibiydi."

Dr. Nave gülümsedi. Elini indirdi. "Güzel. Çok iyi." "Dün bana ne oldu?"

"Bir dizi nöbet geçirmiştiniz. Bunlardan biri grand mal."

"Hayır, daha öncesini kastediyorum. Giriş sınavına girdiğim zaman. Neydi o?" "Duyduğuma göre, Dr. Lowe'u bir domuz heykelciği almaya ikna etmişsiniz. Gerçekten de etkileyici bir başarı. Dr. Lowe oldukça iradeli _."

"Ama bundan daha fazlası vardı. Onu ben kaldırttım." Dr. Nave ona gülümsedi. "Demek öyle yaptınız."

Laboratuvar önlüğünün mürekkep lekeli cebinden küçük bir kalem (kapağını dişleriyle koparmak için durakladı) ve beraberindeki defteri çıkardı ve anlaşılmaz bir şeyler karaladı. Kalemin kapağını çevirerek, "Hayati değerler iyi," dedi. "Gitmekte özgürsünüz."

"Tam olarak nereye gideceksin?"

"Şey... Toplantıya gitmek isteyeceğinizi tahmin ediyorum. Bu zorunlu, biliyorsunuz."

Lennon aslında bilmiyordu. "Nerede? Ve ne zaman?"

Doktor kalemini kapattı, defterini katladı ve her ikisini de ceketinin cebine geri koydu. Saatini kontrol etti. "İlk bölümü çoktan kaçırmış olmalısınız. Saat ikide başladı. Ama oditoryum buradan sadece beş dakikalık yürüme mesafesinde, yani şimdi çıkarsanız büyük kısmını dinlemek için zamanında yetişebilirsiniz. Sol taraftaki merdivenlerden birinci kata inmek isteyeceksiniz. Sıkı bir sola dönün ve oraya ulaşana kadar geçitten aşağı doğru yürümeye devam edin. Büyüktür; kaçıramazsınız."

Lennon doktorun talimatlarına uyarak revirden çıktı ve kalabalık bir koridora adım attı. Karşısında, öğrencilerle dolup taşan yemyeşil bir kampüse bakan tavandan tabana pencereler vardı. Bol pantolonlar ve tüvit blazer ceketler giymiş iki oryantasyon liderinin, Lennon revirde baygınken dağıtılmış olması gereken buruşuk haritalara ve talimat broşürlerine endişeyle tutunarak, yeni gelen birinci sınıfların akınını yönlendirmesini yukarıdan izledi.

Oryantasyon liderleri geriye doğru yürüyor, farklı binaları işaret ediyor ve soruları yanıtlamak için duraklıyorlardı. Lennon onları duyabilmeyi diledi ve revirde kaldığı süre boyunca ne kadar çok şey kaçırdığını merak etti. Dersler henüz başlamamıştı ve şimdiden geride kaldığını hissediyordu.

Kısa bir yürüyüşten sonra, Lennon'ı şaşırtacak şekilde büyük bir taş katedral şeklini alan oditoryumun kapısına geldi. İçerisi eski ve süslü bir sinema salonuna benziyordu. Koltuklar koyu ve kirli bir kadife rengindeydi ve neredeyse hepsi doluydu. Bayat hava patlamış mısır ve sigara dumanı kokuyordu. Salonun ön tarafındaki sahnede, sırtı kadife perdelere dönük, giriş sınavına katılmış olan rektör yardımcısı Eileen oturuyordu. Lennon'ı görünce yüzünde rahat bir gülümseme belirdi. O bir

nedense yakından daha da güzeldi. "Bayan Carter, bize katılmanız çok hoş."

Düzinelerce bakış Lennon'a dikilmişti.

"Oturun," dedi Eileen. "Biz de yeni başlıyorduk."

Lennon orta koridorda, sahneden yaklaşık üç sıra aşağıda, oditoryumdaki tek boş koltuklardan birine doğru yürüdü. Akranlarının yanından geçip giriş sınavından tanıyabileceğini düşündüğü iki kızın arasına oturdu.

Lennon yerine oturduktan sonra Eileen mikrofonu ağzına götürdü. "İzlemeniz için kısa bir film hazırladık. Lütfen tüm dikkatinizi buna verin."

Eileen kenara çekildi. Perdeler ortadan ikiye ayrıldı ve büyük bir film ekranını ortaya çıkardı. Işıklar önce karardı, sonra tamamen kesildi ve oda öyle bir karanlığa gömüldü ki Lennon kucağında titreyen kendi ellerini bile göremedi. Eileen'in arkasındaki film ekranında bir görüntü belirdi. Günümüz Savannah'sına oldukça benzeyen Savannah, Georgia'nın siyah beyaz bir fotoğrafıydı - meşe ağaçları o kadar büyük olmasa ve Arnavut kaldırımli sokaklar arabalarla değil at arabalarıyla dolu olsa da.

"Savannah şehrinin yirmi dört tarihi bahçe meydanı etrafında inşa edildiğine dair yaygın bir efsane vardır. Ancak bu gerçek, gerçek tarihin dikkatli bir şekilde çarpıtılmasıdır. Savannah aslında yirmi beş tarihi meydana ev sahipliği yapmaktadır. Bu okula adını veren Drayton Meydanı, zaman içinde kaybolmamış, aksine dikkatlice çıkarılmıştır."

Slaytlar sakallı, bıyıkları iyi ağdalanmış beyaz bir adamın görüntüsüne geçti.

"Bu benim büyük büyük büyükbabam ve okulumuzun kurucusu John Drayton," dedi Eileen, Lennon'a belli belirsiz bir transatlantik aksanı hatırlatan o berrak bariton sesiyle. "İç Savaş'ın ardından, güneyin büyük bir kısmı temel taşlarına kadar yerle bir edildikten sonra John Drayton, Drayton Meydanı'ndaki malikanesini savaş yetimleri için bir sığınak olan Drayton Erkek Okulu'na dönüştürdü."

Slayt gösterisi, geniş bir bahçe yeşiline bakan bir köşkün kaba fotoğrafına atladı.

"Mesleği filozofluk, pratiği Quaker'lık ve yorulmak bilmez bir kölelik karşıtlığı olan" -Eileen bu bölümü gururla anlattı, büyükbabasının görüntüsüne bakarken ağzının kenarları küçük bir gülümsemeye dönüştü-"John Drayton okulunu tek bir amaç doğrultusunda inşa etti: öğrencilerinin Sokratik iyi insan idealini somutlaştırmalarını istiyordu. Diğer insanların kalbini kazanabilecek ve bunu yaparken dünyayı daha iyiye doğru değiştirebilecek türden bir adam. Büyük zekâları ve karizmalarıyla savaş zamanlarında barışı müzakere edebilecek ve bizi özgürlük, barışçılık ve herkes için adaletin olduğu yeni bir altın çağa taşıyabilecek adamlar." Eileen burada durakladı ve izleyicilere alaycı bir gülümseme verdi: "Belki de biraz hırslıydı."

Biraz gülüşme oldu ve Eileen slaytları tekrar değiştirdi, bu sefer İç Savaş'ın bir dizi grenli fotoğrafına geçti: kaldırılmış tüfekler, cesetlerle dolu tarlalar, topçu ateşiyle altüst olmuş ve harap olmuş toprak.

"John bu görevi yerine getirmek için bir avuç olağanüstü özel çocuğa ihtiyacı olacağını biliyordu. Bu nedenle, takip eden yıllarda John, Amerika, Avrupa ve hatta Karayipler'in dört bir yanından 'istisnai örnekler' olarak adlandırdığı kişileri işe aldı. Acemileri, 'olağanüstü karizma, büyük zeka ve müthiş bir duruşa' sahip genç oğlanları aramak için çok uzaklara seyahat ettiler. "

Drayton ve çocuklarının grenli bir fotoğrafı vardı; elleri arkalarında, gözleri güneşe karşı kısık duran, toparlak dizli gençler. Hiçbiri özellikle karizmatik ya da özel görünmüyordu. Bir sıra halinde, omuz omuza, gülümsemeden, okul çocuğu kılığına girmiş askerler gibi duruyorlardı. Sıranın en sonunda, diğerlerinden ayrı bir yerde duran kahverengi bukleli, açık tenli bir çocuk dışında hepsi beyazdı. Yaşıtlarının aksine o üniforma giymiyordu. Birkaç beden büyük gelen gömleği güve yemiş gibiydi ve ayakları çıplaktı.

"John'un bu istisnai çocuklara ders verirken öğrendiği şey, aramızda ikna sanatında özellikle keskin bir yeteneğe sahip olanlar olduğuydu. Tıpkı bazı yeni doğanların diğerlerinden daha yüksek sesle çığlık atması ve bazı kadınların diğerlerinden daha fazla güzelliğe sahip olması gibi

John, bazı insanların -kutsanmış ya da lanetlenmiş olduklarını söyleyemem-doğal dünyayı kendi iradelerine uymaya ikna etme konusunda nadir ve yüksek bir yeteneğe sahip olduklarını keşfetti."

Slayt gösterisi Drayton'ın çocuklarından birinin görüntüsüne geçti, ellerini bir orkestrayı yönetir gibi uzatmıştı. Önünde üç çocuk duruyordu, uzuvları garip bir şekilde bükülmüştü ama ilk çocuğun parmaklarının yerleşimi ile uyumlu görünüyordu.

"John, okulundaki en yetenekli öğrencilerden bazılarını gözlemleyerek, bu ikna yeteneğinin geliştirilebileceğini ve özellikle yetenekli bireylerin iradelerini sadece diğer insanlar üzerinde değil, nadir durumlarda maddenin kendisi üzerinde de zorlayabileceklerini öğrendi."

Slayt gösterisi bir sonraki fotoğrafa geçti; bu fotoğrafta bir sınıfta, avucunun birkaç santim üzerinde küçük bir tebeşir parçası havalanan bir çocuk görölüyordu.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, bu ikna yeteneği Drayton sınırlarının çok ötesindeki birçok gücün dikkatini çekti. John'un yetenekli çocukları hem bir tehdit hem de bir gösteri haline geldi ve herkes kendi amaçlarına ulaşmak için öğrencilerinin olağanüstü yeteneklerini kullanmak istiyor gibi görünüyordu. Savaştan ve paradan, isyandan ve anlaşmazlıktan, taleplerden, tutuklamalardan ve şiddetle kendini gösteren tehditlerden bahsediliyordu. Bu yüzden John Drayton, öğrencilerini ve üzerinde çalıştıkları kutsal güçleri korumak için en yetenekli öğrencilerinden birinin yardımına başvurdu. William Irvine adında bir çocuk."

Slayt gösterisi kötü giyimli bir çocuğun görüntüsüne dönüştü. Kocaman gözleri ve kanayan bir burnu vardı. O kadar uzun bir koridorda duruyordu ki neredeyse sonsuz görünüyordu ve her iki tarafta da düzinelerce aynı kapı vardı. Çocuğa en yakın olan kapı yarı aralıktı ve kumu karanlık ve yosunlarla kaplı bir sahile açılıyordu. Ondan sadece birkaç kapı aşağıda, koridorun karşı tarafında, karla kaplı bir dağ sırasına açılan başka bir kapı vardı.

"William, Drayton'ın, ikna kabiliyetini kullanarak yeni gerçekliklere kapılar açıp onları kapatıp daha geniş dünyadan tecrit ederek kendi başlarına koca dünyalar yaratma yeteneğine sahip ilk ve son öğrencisiydi. William'ın burada yaptığı da tam olarak buydu.

Yirmi Beşinci Meydan. Belki de gelmiş geçmiş en büyük ikna başarılarından birini gerçekleştirerek Drayton Meydanı'nı bilen herkesin zihninden ve hafızasından sildi. Tarihi kayıtlardan ve gerçekliğin kendisinden sildi. Geriye sadece bu sırrı korumak ve gelecek nesillere ve öğrenci sınıflarına aktarmakla görevlendirilen bir avuç güvenilir öğrenci ve John Drayton'ın torunları kaldı."

Eileen burada oldukça ciddi bir hal aldı. Slayt gösterisi Drayton'ın yosun tutmuş meşe ağaçları arasındaki geniş bir koridorda çekilmiş daha yeni bir fotoğrafına geçti. "Bu güçlü ikna eyleminin bir bedeli vardı. William bu okulu korurken öldü; hayatının ve ruhunun tüm enerjisini, bugün Savannah'nın çoktan unutulmuş ve sonsuza dek saklı kalmış Yirmi Beşinci Meydanı'nda bizi koruyan duvarları yükseltme görevine kanallı etti."

Evin ışıkları yanıp söndü. Film ekranı geri çekildi. Arkasındaki perdeler bir kez daha kapanırken Eileen öne doğru adım attı. Sahnenin ortasına geldiğinde alkış tufanı koptu. "Burada, güvende ve gizlilik içinde, kendimizi John Drayton'ın mirasının devamına adadık. İkna çalışması."



ATOPLANTI SONA ERDİKTEN SONRA, bir avuç üst sınıf öğrencisi birinci sınıf öğrencilerini Ethos College'a, kalacakları yurda götürdü. kalıyorlardı. Bahçeleri ve binalar arasında uzanan esinti yollarını kesen, yosunla kayganlaşmış arduvaz bir patika boyunca yürüdüler. Ethos Koleji, manolya ağaçlarından oluşan bir koruya bakan, sisle yıkanmış geniş bir yeşilliğin üzerinde yer alıyordu. Eğimli teneke çatıları ve uzun vitray pencereleri olan dört bitişik şehir evinden oluşuyordu. Lennon etrafı incelerken sanki kendisine ait olmayan bir rüyanın tuzaklarında yürüyormuş gibi hissetti. İnsanın kendi gerçekliğini bu kadar gevşek bir şekilde kavraması tuhaf bir duyguydu. Düşünceleri tamamen dağılmış, rüzgârda savrulan bir avuç kum gibi görünüyordu.

Üniversitenin fuayesi boştu ve karanlık denecek kadar loştu, ama hemen ardından canlı bir sohbet gürültüsü, taze ekmek ve sigara dumanının birbirine karışan kokuları onu karşıladı. Sol tarafta bir karşılama masası vardı, arkasında onun yaşlarında bir kız oturuyordu, yüzü önündeki bilgisayar monitörünün yapay ışığıyla parlıyordu. Diğer öğrenciler dağıldılar -muhtemelen yurtlarına gidiyorlardı- ve Lennon ile kızı yalnız bıraktılar. Koridorun karşısından seslendi, sesi yankılanıyordu. "Senin adın ne?"

Lennon masaya doğru yaklaşarak verdi.

Yakasındaki etikete göre adı Allison olan kız bilgisayara bir şeyler tuşladı, manikürlü tırnakları plastik düğmelerle birleşirken tıkırdıyordu. "Ethos Koleji'ne hoş geldiniz."

Ardından kolej hakkında kısa bir genel bakış yapıldı. Lennon, Allison'dan Drayton'ın barınma konusundaki yaklaşımının oldukça eski moda olduğunu, her bir kolejinin (biri hariç) cinsiyete göre ayrıldığını öğrendi. Arada kalanların (kohortları arasında birkaç genderqueer öğrenci vardı) kendilerini en rahat hissettikleri konutu seçmelerine izin verildi.

Allison'a göre Drayton kampüsünde üç yatılı kolej vardı: Ethos, Pathos ve Logos, isimlerini Sokrates'in üç retorik çağrısından alıyordu. Logos, üçü arasında en küçüğü, tek karma kolej ve Drayton'un en gelecek vaat eden öğrencilerinden sadece bir kısmını barındırdığı için en seçkin olanıydı. Kendi kendini yöneten bir kolejdi ve bu nedenle sakinleri istedikleri zaman kampüsten ayrılabilmek gibi özel ayrıcalıklara sahipti. Kural olarak, üye olmayanların bir sakinin resmi daveti olmadan Logos'a girmesi yasaktı. Sonuç olarak, Drayton'da yaşayanların çok azı avlu kapılarından içeri girebilmişti. Daha da azı orada yaşamaya ve eğitim görmeye resmen davet edilmişti.

Erkek koleji Pathos, Yirmi Beşinci Meydan'ın güney ucunda, Ethos ise kuzey ucundaydı. Bu konutların her birinde öğrencilerin günün herhangi bir saatinde yemeklerini yiyebilecekleri bir mutfak ve yemek odası bulunuyordu (Drayton'da yemekler alışılmadık zamanlarda yeniyordu - kahvaltılar genellikle öğleden sonra, öğle yemeği gecenin geç saatlerinde yeniyor ve akşam yemeği genellikle sabahın erken saatlerine sarkıyordu).

Ethos Koleji'nin tüm yatakhaneleri binanın batı kanadında, büyük ortak alanların diğer tarafındaydı. Lennon, ahşap kirişli tavanları ve uzun bir ziyafet masası olan büyük bir yemek odasının önünden geçti. Koridorun hemen aşağısındaki küçük bir çalışma odasında birkaç öğrenci oturmuş sigara içiyor ve kısık sesle konuşuyordu.

Ethos'un konut kanadı kesinlikle ev gibi bir kaliteye sahipti. Ahşap zeminler pelüş İran yolluklarıyla döşenmiş, duvarlar iyi döşenmiş

stoklanmış kitap rafları. Allison, Lennon'a uzun bir koridorun sonundaki odasını gösterdi. Mantıklı bir şekilde döşenmişti ve tamamen simetrikti: iki yatak, iki masa, küçük bir ocağın önünde duran iki dolgulu koltuk. Hatta kıyafetlerle dolu iki meşe gardırop bile vardı (Lennon daha sonra bunların hepsinin kendisine özel ölçülerde dikilmiş olduğunu keşfedecekti).

Sol taraftaki yatağın kenarında bağdaş kurmuş oturan, Lennon'ın giriş sınavından hemen tanıdığı, burnunda o zamandan beri çıkarmadığı hızması olan güzel bir kızdı. Uzun saçları tüy gibi kat kat omuzlarına dökülüyordu. Zayıftı, hafif boş mavi gözleri vardı ve iki ön dişi arasında bir çeyreğin geçebileceği kadar geniş bir boşluk vardı. Lennon tam da bunu yaptığını hayal etti, kızın parayı yuttuğunu ve midesinin çukurunda sindirileceğini hayal etti. *Size nasıl yardımcı olabilirim?* diye sorabilirdi kız, bir yapay zeka yardımcısının neşeli ve robotik monoton ses tonuyla.

Lennon ona bakarken, yaşamış olan neredeyse her kızın -internetin bağırsaklarını tırmalayan her ergenin, bir diyet planı ve dua ile donanmış her orta yaşlı kadının, öğle yemeğinde tek başına oturan her garip kızın- sadece hayatı çok daha kolay hale getireceği için onun bir yinelemesine benzemeyi umduğunu düşündü.

"Ben Blaine," dedi kız, sesi çakıllı çıkıyordu.

"Ben de Lennon."

"Giriş sınavından. Karşılıklı oturmuştuk."

"Seni hatırlıyorum," dedi Lennon. Blaine kimsenin kolayca unutabileceği biri değildi. Aslında Drayton'da tanıştığı hiç kimse öyle değildi. Şimdiye kadar karşılaştığı herkes tuhaf, çarpıcı ya da korkunç derecede çekici bir yelpazede yer alıyordu ve bunun kasıtlı olduğunu düşünmeden edemiyordu.

"Sınavda ne yaptığını biliyor gibiydin," dedi Blaine.

"İyi bir poker suratım var."

Blaine güldü. "Buraya nasıl geldin?"

Lennon bu soruyu, Drayton öğrencileri ve mezunları arasında standart bir giriş olarak kabul edecekti.

Kampüs. Hikayesini paylaşmaya hevesli olan Lennon, Blaine'e terk edilmiş alışveriş merkezinin otoparkındaki anakronik telefon kulübesinden, Benedict'ten ve onu iki katlı evinin sekizinci katına taşıyan asansörden, asansörün kapılarının Drayton'a nasıl açıldığını bahsetti.

Blaine'in Chicago'daki bir bakımevinde çalışan bir bakım hemşiresi olduğu ortaya çıktı. Doğuştan Fransız'dı ama Orta Batı'da büyümüştü. Düşüncesiyle ilgili haberi gece geç saatlerde gelen bir telefonla almıştı. Ölen büyükbabasının sesi, onu dairesinden sadece birkaç blok ötedeki bir lokantaya götüren bir dizi koordinatı aktarıyordu. Orada onu bir kadın karşıladı. "Yaşlıydı, büyükbabamın yaşındaydı, hava için fazla sıcak giyinmişti. Tamamen siyah giyinmişti. Beni bekliyordu. Geç kaldığımı söyledi."

Lennon'ın Benedict'le yaptığı görüşmenin aksine, Blaine'in görüşmesi kısa sürdü ve on beş dakika içinde Blaine'e göre var olmayan bir durakta inmesi ve L'ye binmesi emredildi. En azından, boş tren vagonu terk edilmiş bir peronda aniden durana kadar var olmadığını düşünüyordu. Asansörle cadde seviyesinde olduğunu sandığı yere çıktığında kendini Drayton'da buldu. "Delirdiğimi sanıyordum."

"Ben de öyle," dedi Lennon ve bir gök gürültüsü duyuldu. Pencereye baktı ve yağmurun başladığını gördü. "Giriş sınavı senin için nasıldı?"

"Tuhaf," dedi Blaine ve biraz da hüzünlü görünüyordu. "Yazılı kısım yeterince tuhaftı, tüm o yüzler. Sonunda bulanıklaşmaya başladılar."

"Peki ya ikinci yarı, etkileyici röportaj? Sizden ne yapmanız istendi?"

"Bir erkeğin kendini tokatlamasını

sağla," dedi. "Sen mi yaptın?"

"Hayır. Elini kaldırmasını bile sağlayamadım. Ama başparmağı seğirdi ve ben hala burada olduğuma göre sanırım bu bir şey ifade ediyor."

Bu Lennon için yeni bir haberdi. Drayton'a kabul edilen herkesin, gözetmenlerinin isteğini yerine getirmeyi başardıkları için sınavı geçtiklerini varsaymıştı. Dante sınavın son bölümünü kabul edilmesiyle arasında duran tek şey olarak göstermişti. Tamamlayamamak

görev reddedilmekle eş anlamlı görünüyordu. Belki de Dante özellikle acımasızdı. Ya da belki Blaine yazılı sınavda daha yüksek puan almıştı, bu yüzden kabul edilmesi tamamen ifade bölümünü geçmesine bağlı değildi.

"Peki ya sen?" Blaine sordu. "Senden ne yapmanı istediler?"

"Bir adam vardı, Dante. Sanırım burada profesör. Cebinden bir domuz heykelciği çıkardı ve benden onu kaldırmamı istedi."

"Peki ya sen?"

Lennon başını salladı. "Ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Bana bir şey oldu. Ya da ona. Emin değilim. Sonunda domuzu kaldırdı ve ben de bayıldım. Görünüşe göre bir çeşit nöbet geçirmişim."

"Kahretsin," dedi Blaine, ama bunu keskin bir ifadeyle söylemişti. Lennon onun gözlerinde kıskançlık mı görüyordu? Yoksa yanılıyor muydu?

Bunu izleyen garip sessizlikte Lennon kendi yatağına doğru döndü ve yatağın ayak ucunda, üzerinde kendi adının yazılı olduğu kalın deri bir klasörün durduğunu gördü. Onu aldı ve kapağını çevirerek açtı. İçinde ona yazılmış bir mektup vardı, kalın bir kâğıt üzerine el yazısıyla yazılmıştı ve hafif amonyak kokuyordu. Mektupta şöyle yazıyordu:

Sevgili Lennon,

Sizi Drayton College'a kabul etmek bizim için büyük bir onurdur. Bir parçası olarak Kabul anlaşmamızda, Drayton'ın kampüsünde eğitim göreceğiniz süre boyunca en az iki yıl üst üste eğitim almanızı istiyoruz, Batı Yarımküre'nin en parlak akademisyenlerinden bazılarının vesayeti altında, çalışmalarınızı kişisel olarak denetleyecekler.

Fakültemizin takdirine bağlı olarak, ancak tamamen akademik performansınıza ve kampüsteki davranışlarınıza bağlı olarak, görev süreniz uzatılabilir veya kısaltılabilir. Mezun olduktan sonra size bir

Drayton'ın kalibresindeki bir mezuna yakışır büyüklükte bir maaşın yanı sıra özel beceri setinize uygun bir pozisyon. İnanıyoruz ki zamanla ve

Çalışmalarınıza olan bağlılığınızla, okulumuza değerli bir katkı sağlayacaksınız.

Size en iyi dileklerimizi sunarız.

*Saygıları
mla, Şansölye*

Lennon broşürde bir sonraki sayfaya geçti. Bu, kampüsün bir haritasıydı. Drayton, Lennon'ın başlangıçta tahmin ettiğinden çok daha genişti. Arazisinde birkaç büyük bahçe, olimpik yüzme havuzu, bir gözlemevi ve daha birçok olanak bulunuyordu. Bir sonraki sayfada ders programı yer alıyordu. Anormal psikoloji, etik, farkındalık ve meditasyon ve tabii ki ikna çalışmaları gibi dersleri içeren on sekiz kredilik sıkı bir sömestr ayrıntılı bir şekilde anlatılıyordu.

Lennon kaşlarını çattı. Dersler tuhaftı, Drayton gibi bir kurumdan beklediği dersler kesinlikle değildi. Giriş sınavının son yarısını veren Dante'nin (ya da Sawyer'ın deyimiyle Dr. Lowe'un) adını eğitimci listesinde görmek onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Blaine'in görmesi için programı kaldırdı. "Alacağımız dersleri biz seçemeyecek miyiz?"

"İlk dönemimiz boyunca değil," dedi Blaine. "Danışmanım Eileen bana tüm birinci sınıfların aynı ders programına sahip olduğunu söyledi. Görünüşe göre, standartlaştırılmış müfredat, gelen sınıfın güçlü ve zayıf yönlerini daha objektif bir şekilde değerlendirmelerine olanak tanıyor."

"Danışmanınız Eileen mi? Rektör yardımcısı mı?"

"Aynen öyle."

"Sen özel olmalısın."

Kız omuz silkti. "Ben de öyle düşünmek istiyorum."

Lennon dosyanın bir sonraki sayfasını çevirdi ve önümüzdeki birkaç günün neredeyse her saatini kapsayan ayrıntılı bir program keşfetti. Listelenen aktiviteler arasında -oryantasyon, kampüs turları, brunchlar, öğle yemekleri ve mezuniyet töreni bahçe partisi- danışmanı Dr. Dante Lowe ile saat tam 14:30'da buluşmak için randevusu vardı. ile

Lennon, masanın üstündeki duvarda asılı olan saati kontrol etti.
Saat 14:42'ydi. Geç kalmıştı.

OceanofPDF.com



LENNON sağanak yağmuru yararak koştu ve Dante'yi tam ofisinden çıkarken yakaladı. "Geciktiğim için özür dilerim," diye mırıldandı. "Ben alamadım

Saat ikiyi geçene kadar yurda gelmedim ve kimse bana toplantımız olduğunu söylemedi."

Ona bakmak için döndü. Ağzında bir kibritle yakmaya çalıştığı bir sigara vardı. "Ne toplantısı?"

"Bu." Kampüste koşuştururken geçici bir şemsiye olarak kullandığı dosyasını açtı, nemli kâğıtları karıştırdı, programı çıkardı ve görmesi için ona uzattı. Islaktı ve mürekkebi akıyordu. "şöyle yazıyor-"

"Okuyabilirim," dedi Dante. "İçeri gel."

Onu dar bir koridordan geçirdi ve üç öğrenciden oluşan bir grubun oturup fısıltıyla konuştuğu küçük bir bekleme odasına götürdü. Buz sarısı saçlı, sırık gibi bir ocuk vardı ve o kadar solgundu ki Lennon onun sağlığından endişe ediyordu. Yanında, boy ve pos hariç her yönüyle onun tam zıttı olan bir ocuk oturuyordu: koyu tenli, koyu renk saçlı, koyu renk gözlü, kıskanılacak kadar uzun kirpikli. Lennon onun Nijeryalı olduğunu hemen tahmin etti ve haklıydı da; Lennon'ın böyle şeylerden anlayan bir gözü vardı. Yanında, kalın çerçeveli ama kesinlikle şık bir çift gözlüğün arkasından Lennon'a bakan çatık kaşlı bir kız vardı. Hepsi de üzerinde bir ouroboros işlenmiş aynı mavi ceketini giyiyordu.

Dante ve Lennon bekleme odasına girdiğinde konuşmaları kesildi ama bunun Dante'den mi yoksa ondan mı kaynaklandığını söyleyemedi.

"Burada bekleyin," dedi Dante, koridora doğru ilerleyerek. Sonra da bekleme odasının diğer ucunda fısıldaşan gruba döndü: "Kibar olun."

Üçü de başlarını salladı ve -Lennon'ı görmezden gelerek- kendi aralarında konuşmaya devam etti. "Kime oy vereceğine karar verdin mi Kieran?"

Sarışın olan Kieran gözlerini devirdi. "Yapabilsem bile kimse yapmaz." "George umut verici bir aday gibi görünüyor."

"O bir dalkavuk," dedi kız. "Ayrıca, birinci sınıftaki ikna dersimde altına işedi. Sawyer daha iyi bir aday. Daha güçlü."

"Daha güçlü mü?" Kieran belli belirsiz kaşlarını kaldırarak sordu. "Ciddi olamazsın. Onu kütüphaneden çıkarmak mümkün olsa bile -ki bu büyük bir *ihtimal*- astım krizini tetiklemeden bir kat merdiveni çıkamaz."

"*Ruhen* güçlü," diye karşılık verdi Yumi adındaki kız. "Yani, ben de ondan hoşlanmıyorum-"

Lennon'ın sonradan adının Adan olduğunu öğrendiği diğer çocuk, "Kimse bilmiyor," dedi. "Ama bu onun yeteneğini azaltmıyor. Aksine, onu daha da etkileyici kılıyor."

Yumi gözlerini devirdi. "O tam bir zaman kaybı."

Öğretim üyesi değillerdi - bu Lennon için çok açıktı - ama kesinlikle ortalama bir öğrenciden daha özgüvenliydi. Anlatılmak istenen, kendilerini taşıdıkları rahatlık değil, olmaları gereken önemli yerlere sahip önemli insanların aciliyeti, kararlı havasıydı.

Adan boş boş tırnağını karıştırdı. "Emerson yeni gelenlerin yetenekli olduğunu söyledi."

"Şimdi mi?" Kieran'ın bakışları durgun bir şekilde Lennon'ın üzerinde dolaştı. "Bu doğru mu?"

Lennon irkilerek döndü ve başka biriyle konuşup konuşmadığını anlamak için omzunun üzerinden baktı. "Ben mi?"

"Evet, sen." Sorusunu tekrarladı. "Bu doğru mu?" "Ne doğru mu?"

"Yeni yılda yetenek var mı?"

"Nereden bilebilir ki?" Adan sordu. "Buraya yeni geldiği belli. Danışmanınız kim?"

"O," dedi başıyla koridorda Dante'nin ofisine doğru ilerlerken.

Yumi'nin ağzı açık kaldı. Kesinlikle hakarete uğramış görünüyordu. Sanki Lennon az önce ona hakaret etmiş gibi gücenmişti. "Profesör *Lowe*?"

Lennon başını salladı.

"Ama yönetim ofisi yeni adayları kabul etmediğini söyledi," dedi Yumi, sanki Lennon ona ait bir şeyi çalmış gibi bakarak. "Geçen dönem ona başvurmaya çalıştım-"

Adan, "Yeni öğrenci almamak ve sizi almamak tamamen farklı iki şey" dedi.

"Ama İkna II dersimden üstün başarı notu aldım-"

Kieran gözlerini devirdi. "Bu kimsenin umurunda değil. Eğer Emerson değilsen, ya da, sanırım, her ne sebeple olursa olsun, o değilsen" -çocuk Lennon'a uzun ve aşağılayıcı bir bakış attı, sanki onu bu kadar önemli yapan şeyin ne olduğunu çözmeye çalışıyormuş gibi- "o zaman ilgilendiğinden şüpheliyim."

Tam o sırada, sanki bir işaretmiş gibi, Dante koridorun sonundaki ofisinden çıktı ve Lennon'a eliyle işaret etti. Lennon hiç istifini bozmadan ayağa kalktı ve dosyayı göğsünde topladı.

Dante'nin ofisi daha çok sıkı sıkıya kapalı bir kütüphaneydi. Duvardaki boş alanın her santimi ve zeminin yarısı kitaplara ayrılmıştı. O kadar çok kitap vardı ki, düzgün bir şekilde istiflenmişlerdi ve Lennon kırık sırtlarından ve toz ceketleri olmayan çıplak sert kapaklarından defalarca okunmuş ve tekrar okunmuş olduklarını anlayabiliyordu. Gösteriş için değil, sevgiyle hazırlanmış bir koleksiyondur bu. İki kitap rafının arasına sıkıştırılmış bir ocak, şöminenin üzerine yığılmış daha fazla kitap, birkaçı açık, diğerleri kalemlerin ve makbuzların, düzleştirilmiş sigara kutularının ve diğer geçici kitap ayraçlarının üzerine kapatılmıştı. Odanın bir köşesinde, iyi stoklanmış bir bar arabası. Bir diğerinde, saksılı bir palmye. Şöminenin önünde, kalem kadar ince ahşap ayaklar üzerinde yere yakın duran uzun kahverengi deri bir kanepeler. Ve elbette, iki yanında eşit büyüklükte sandalyeler bulunan bir masa vardı. Sol köşesinde, bir bilgisayar monitörünün gölgesinde, giriş sınavı sırasında Dante'yi kaldırmaya zorladığı üç bacaklı domuz duruyordu.

Lennon masanın önündeki sandalyeye oturdu ve Dante'nin onun karşısındaki koltuğa oturmasını bekledi, ama o ayakta kaldı. Ondan etkilenmişti, bunu kendine itiraf edebilirdi ve neredeyse klinik bir tarafsızlıkla çekiciliğinin tanıdık ritimlerini gözlemledi: midenin çukurundaki çırpınma, parmaklarda parazit gibi bir his, sahip olamayacağını bildiği şeye doğru bir çekim, arzusunu daha da yoğunlaştırdı. Ancak Lennon bu çekim hissini incelerken, ondan korktuğunun da farkına vardı, nedenini gerçekten bilmeden ç o k korkuyordu. Birbirine zıt iki içgüdü - çekicilik ve korku- arasında sıkışıp kaldığını hissetti; sanki iki bileğinden zincirlenmiş ve ortadan ikiye ayrılmaya hazır hissedene kadar birbirinden ayrı sürükleniyordu.

Dante sonunda masanın karşı tarafına oturdu. Telefonunun bir düğmesine bastı. Telefon çalmaya başladı. "Herhangi bir diyet kısıtlamanız var mı?"

"Ben...hayır? Ama aç değilim."

"Evet, öylesin," dedi ve ona ne hissedip hissetmediğini söylemesi oldukça sik kafalılıktı. Ama can sıkıcı bir şekilde haklıydı.

Hattan bir erkek sesi geldi. "Evet, Dr. Lowe?"

"Bize iki sandviç getirebilir misin? Ne varsa artık." "Tabii ki."

Telefon hattı kesildi, Dante ona baktı ve Lennon onun tam olarak ne gördüğünü merak etti. Ondan ne anlıyordu ve bu onun kendisinden anladığından farklı mıydı?

"Sorunuz var mı?" diye sordu. "Kafan karışmış görünüyor."

Lennon bir an sessiz kaldı. "Sihir mi bu? Gerçek sihir yani." "Bu kime sorduğunuza bağlı."

"Sana soruyorum."

"O zaman hayır. Ben buna öyle demezdim." "Sen ne derdin?"

"İnsan iradesinin olağanüstü gücü."

"Hep si bu kadar mı? Tüm bu okul insanları ve sanırım bazen de nesneleri bir şeyler yapmaya zorlama çalışmalarına mı adanmış?"

"Bu kısa ve öz bir açıklama şekli." Dante sigarasını kül tablasının kenarına vurdu. Sigarasını içmeyi unutmuştu. Lennon bunu iyiye işaret olarak algıladı. Adam nişanlıydı ve bu onu rahatlatmıştı, çünkü onu sıkmamak için acil bir ihtiyaç hissediyordu. "Diğer canlıları ikna etmek burada çalıştığımız şeyin temelini oluşturuyor. Çoğu öğrenci bunun ötesine asla geçemeyecek. Ancak, özellikle yetenekli bir avuç ikna uzmanı daha büyük yeteneklere sahiptir. Örneğin, maddeyi ikna etme yeteneği gibi."

"Ve bunu yapabilen insanlar -özellikle yetenekli öğrenciler- Logos'ta okumak için seçiliyorlar mı?"

"Kural olarak, evet. Yine de her yıl, ikna kabiliyeti olmayan, stratejik, karizmatik ya da bu kabiliyete sahip olmadan girebilecek kadar yetenekli birkaç öğrenci oluyor."

Dante dosyasını açtı, ders programını seçti ve etik dersinin üzerini çizerek yerine ART789 dersini koydu: Sanat ve Ego, Dr. Ethel Greene tarafından veriliyordu. Ders akşamları, Melgren Sanat Merkezi'nde Salı ve Perşembe günleri saat 19:00 ile 21:00 arasında yapılıyordu.

Tam o sırada kapı sertçe çalındı ve muhtemelen sekreter olan, pantolon ve bluz giymiş, zayıf bir adam elinde yağ lekeli bir kâğıt torbayla ofise girdi. Onu masanın üzerine koydu. Dante ona teşekkür etti ve adam giderken omzunun üzerinden Lennon'a yan gözle baktı. Dante çantadan iki büyük sandviç çıkardı: biri Reuben, diğeri antipasto, kâğıt inceliğinde prosciutto dilimleri, Parmesan peyniri ve cömert fesleğen yaprakları. İkincisini Lennon'a uzattı. "Yol için."

Lennon bunu kısa görüşmelerinin sona erdiğine dair bir işaret olarak algıladı. Sandviçi aldı, ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

Dante arkasından seslendi. "Lennon?"

Elini topuzun üzerinde tutarak durdu ve yarı dönerek ona baktı. Bir bulanıklık oldu ve Lennon kendi elinin canlandığını hissetti, sanki kendi iradesiyle, reflekslerinin sınırlarının çok ötesinde bir hızla havalandığını ve havadan bir şey kaptığını izledi. Avucu acıdı. Kadın

yere baktı: elinde üç bacaklı bir domuz vardı. Dante gülümsedi ve Lennon heykelciğı cebine koyarken kendi kendine cevabını bilmediğı bir soru sordu: Onu o mu yakalamıştı, yoksa Dante mi?

OceanofPDF.com



CTÖREN, rektör yardımcısının daha önce yağın yağmur nedeniyle hala yumuşak ve çamurlu olan çimenlik alanında gürültülü bir kokteyl saati şeklinde gerçekleşti

o gün. Çamura ve kötü hava koşullarına rağmen partiye katılım yüksekti. Bahçeye büyük çadırlar kurulmuş, insanlar aralarında dolaşıyor, terli kokteyl bardaklarını kavırıyor, kaçamak bakışlar atıyorlardı. Birinci sınıfları, yeni gelenlerin sahip olmadığı belirgin bir rahatlığa sahip olan üst sınıflardan ve öğretim üyelerinden ayırmak kolaydı. Birinci sınıflar üçlü ve dörtlü garip gruplar halinde bir araya toplanmıştı. Özellikle de partinin onlara hoş geldin demek için düzenlendiği düşünülürse, sayıları fazla değildi ve Lennon kaçının sınavın yazılı kısmını geçtiğini, geçemeyenlere ne olduğunu merak etmeye başladı.

(O zamanlar bilmediği ama sonradan keşfettiği şey, testi geçemeyenlerin kendi yataklarında, evlerinde, o zamanlar ev her neresiyse orada uyandıklarıydı. Bir rüyanın ya da rüyanın rüyasının bulanık hatırasının farkındaydılar ve yataktan kalkıp dişlerini fırçalamaya ya da sabahlarını yapılandıran ritüellere devam etmeye başladıklarında, Drayton'ın rüyası, bedende yaşadıkları ve nefes aldıkları bir rüya, rüyaların genellikle olduğu gibi hızlı ve hızlı bir şekilde unutulmuş olacaktı).

Parti sırasında bir ara Lennon Wyatt'ı düşünmeye başladı. Onu özlemeye çok yaklaştı, ki bu da bir çeşit

İhanet. İşte yeni bir hayatın eşiğindeydi ve tek düşünebildiği banliyöde geride bıraktığı aldatan eski sevgilisiydi. O zaman onu sonsuza dek silmesi gerektiğini fark etti ve bunu yapmanın bir yolunu aradı.

Partiyi bir iki kez taradıktan sonra Lennon bahçenin uzak köşesinde oturan bir adamla göz göze geldi. Adam belki de o akşam çimenlikte toplanan en ilginç karakterlerden biriydi. Kafası kazınmıştı ve Lennon gibi o da neredeyse endişe verici derecede zayıftı, sıska denecek kadar zayıftı. Gözlerinin altında mavimsi torbalar vardı, o kadar koyuydu ki Lennon'ın sol gözünün altındakinin aslında bir morluk olduğunu anlaması bir dakikadan fazla sürdü.

Lennon ona bakarken basitçe şöyle düşündü: *İş görür.*

Ona yaklaşıp bir içki uzattı, o da kabul etti. "Buraya nasıl geldin? Drayton'a mı?"

Omuz silkti ve içkisini tek bir büyük yudumda, biberiye sapı, buz ve hepsiyle yuttu. "İstesem de yolumu başka bir yerde bulamazdım. Ben Ian'ım."

"Lennon," dedi kendi kokteylini yudumlarken.

Ian'ın Columbus, Ohio'dan olduğu ortaya çıktı. Bir markette tezgâhtar olarak çalışıyordu ve Drayton'dan gelen telefonu mesaideyken almıştı. Ian'ın yüksek elmacık kemikleri, çıkık bir adem elması ve sol gözünün altında şüpheli bir şekilde gözyaşı damlasına benzeyen bulanık bir elmas dövmesi vardı. Lennon'ın lisede annesini kızdırmak için çıkacağı türden bir çocuğa benziyordu.

Ian'ın konuşmasını dinlerken -bir tür sarhoş saçmalığı- Lennon onun pek de nazik olmadığını fark etti. Son derece güvensiz insanların yaptığı türden şişirilmiş bir özgüvenle konuşuyordu. Bu nedenle ona özellikle ilgi duyuyordu -kendilerine, ona ya da tüm dünyaya kanıtlayacak bir şeyleri olan erkeklerden her zaman hoşlanmıştı- ve Ian saçmaladıkça kendini daha da yakınlaştıran, kokteylinin üstündeki köpüğü yudumlarken, insanların yeterince sarhoş ve cesur olduklarında yapmaya meyilli oldukları dile getirilmemiş teklifleri ortaya atarken buldu. Sonunda Ian ona kendi hayatı hakkında birkaç soru sordu.

açıkça bekâr olduğunu teyit etmeye çalışıyordu. Lennon da buna uyarak Wyatt ile yeni biten ilişkisinin hikayesini anlattı.

Ethos'taki odasına ya da Pathos'taki odasına geri dönme zahmetine girmediler. Bunun yerine, bahçe partisinin gürültüsünden uzakta, büyümüş bir avlunun تنها bir köşesini buldular. Hızlıca ve gece yarısı karanlığında, oraya yapmak için geldikleri şeyi yaptılar. Karşılıklı konuşulmadı, tartışılmadı, sert ve hızlıydı ve Lennon dizlerinin üzerinde olmadığı zamanı, Ian arkasında hareket ederken göğsünü acı içinde yıkık avlu duvarının yosun tutmuş tuğlalarına bastırarak geçirdi. İşlerini bitirdiklerinde, başladıktan sadece birkaç dakika sonra, Lennon kazağını çıkarıp iç bacaklarını silmek için kullandı, sonra aynı kazağı beline bağladı (biraz iğrençti, ama onunla başka ne yapacağını bilmiyordu), pantolonunu yukarı çekti ve düğmelerini ilikledi.

"Eğlenceliydi," dedi, çünkü böyle bir karşılaşmadan sonra söylemesi gereken türden bir şey gibi görünüyordu. Aslında Lennon'ın pek fazla ilişkisi olmamıştı. Hatırladıkları arasında, iş bittikten sonra pek bir şey söyleyemeyecek kadar sarhoş olanlar da vardı. Wyatt ve Sophia gibi değildi. Soğukkanlılığın ardında gizli bağlar kuran, seksi gizli tutan ve hayatlarındaki diğer her şeyden ayrı tutan türden bir insan olmayı bilmiyordu. Ama umutsuzca olmak istiyordu, sadece onu Wyatt'a bağlayan ipleri koparmak için bile olsa. Onun yaptığı şeylerin aynısını yapabileceğini -herkesten çok kendine- kanıtlamak için. Ona da zarar verebileceğini.

Ian rahat bir gülümsemeyle pantolonunun içine geri soktu kendini. Kendi tarzında gerçekten yakışıklıydı ve bunu bildiğini söyleyebilirdi. "Görüşürüz," dedi.

Lennon partiye geri döndüğünde, uzak kaldığı kısa süre içinde atmosferin tuhaf ve ürkütücü bir hal aldığını gördü. Sis ağaçların tepelerine kadar inmişti. Öğrenciler çimenlere uzanmış, yıldızları seyrediyor ve yeşil absent kadehlerini yudumluyorlardı. Profesörler onları izliyordu, kendileri de oldukça sarhoş görünüyorlardı, yanakları şaraptan ve akşamın yoğun sıcağından kızarmıştı. Çadırda, birkaç öğrenci çeşitli başarı ölçüleriyle Charleston oynamaya çalışıyordu.

Birkaç viski ekşisinden sonra, uzaklarda havai fişekler patlarken ve partiye katılanların sonuncusu da yurtlarına dağılırken, Lennon kampüsün dört bir yanına dağılmış, hepsi de kesinlikle eski tip telefon kulübelerinden birine girdi, tıpkı kabul edildiği haberini aldığı gece alışveriş merkezinin otoparkında tesadüfen bulduğu gibi. Wyatt'ın numarasını çevirdi. Tüm rakamları zar zor hatırlayabildiği için doğru numarayı bulması birkaç denemesini aldı. Çoğu insan gibi o da telefon numaraları, tarihler, adresler, etkinlikler gibi her şeyi hatırlamak için cep telefonuna güvenmeye başlamıştı. Ama kampüste çalışan tek bir akıllı telefon bile görmemişti. Ona kalırsa, Drayton'ın engelleri içinde hiçbir hizmet yokmuş gibi görünüyordu, bu garip siyah telefon kulübeleri dışında, onun ötesindeki dünyaya ulaşması için hiçbir yol yoktu. (Lennon daha sonraki bir tarihte, aradığı numara çaldığı için ne kadar şanslı olduğunu anlayacaktı. Bu kulübelerden birini aramaya çalıştığı neredeyse her seferinde hat çalmaya devam etmiş ve cevap vermemişti ya da çevir sesi beklemek için ahizeyi kulağına götürmüş ama parazit sesinden başka bir şey duymamıştı).

Lennon telefonu omzuyla kulağına dayadı ve çevir sesini dinlerken endişeyle tırnaklarını karıştırdı. Pencerelerden uzakta patlayan havai fişeklerin, seyrelen kalabalığı keskin kontrastlı gölgelere dönüştürmesini izledi.

Wyatt tam sesli mesaja geçmek üzereyken telefonu açtı.

"Alo?" dedi kalın bir sesle ve sesi sanki onu ölü bir uykudan uyandırmış gibi geliyordu. Öyle olup olmadığını merak etti. Drayton'ın sınırlarının ötesinde saatin kaç olduğunu merak etti. Kampüs içinde zaman farklı mı ilerliyordu? Emin değildi.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu ve sesinin hissettiği kadar sarhoş ya da korkmuş çıkmamasını umdu.

Uzun bir sessizlik oldu. "Len?"

"Evet," dedi ve gözyaşlarının sıcak baskısını boğazında hissetti.

"Benim." "Neredesin?" diye sordu.

"Okuldayım."

Garip bir şekilde Wyatt beklenen soruyu sormadı: Hangi *okulda, nerede ve ne okuyorsun?* Aklına gelmediğinden değil, daha çok sormasına izin verilmediğinden. Sanki sorabileceği kelimeler aniden iptal edilmiş gibiydi. "Eve ne zaman geliyorsun?"

"Belki yakında. Belki de hiç." Ona Sophia'yı sordu. Adam cevap vermedi.

Bu yüzden ona tekrar sordu. "İkinizi gördüm. Banyoda birlikte. Neden itiraf etmiyorsun?"

Sorusuna yanıt olarak hattaki parazit yoğunlaştı. Wyatt uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Lennon telefonu kapatmayı düşündü.

"Orada mısın?"

"Eve gelmeni istiyorum," dedi Wyatt. "Bütün bunları tekrar deneyeceğiz." "Wyatt-"

"Terapiye gideceğiz."

"Zaten terapideydim."

"Hayır, birlikte demek istiyorum. Birlikte gideceğiz ve tüm bunları düzeltmenin bir yolunu bulacağız."

İşte o anda Lennon, Wyatt'ın onu gerçekten sevmiş olabileceği fikrini düşünmeye başladı. Çünkü onun sesinde duyduğu çaresizlik değilse aşk neydi? Yalınlık. Wyatt'la birlikte olduğu onca yıl boyunca hiç bu kadar büyük bir güce sahip olduğunu hissetmemişti. Onu hiç bu kadar az istememişti. Şimdi işler tersine dönmüştü ve bu daha iyiydi. En azından onun için daha iyiydi. Wyatt için neyin daha iyi olduğunu söyleyemezdi. Buna kendisi için tek başına karar vermek zorundaydı.

"Gitmem gerek," dedi Lennon ve havai fişeklerin parıltısı telefon kulübesinin sisli camlarını altın rengine boyadı. "Geç oldu."

"Lennon lütfen..." dedi, bir çocuğun tiz sesiyle, gözyaşları içinde mırıldanarak. Küçük bir çocuğun. Ve o zaman ilk kez onun ne kadar zavallı olduğunu gördü. Drayton'dan önce Lennon, ilişkilerinin Wyatt'a, onun zekâsına ve çekiciliğine, zekâsına ve tekilliğine bir övgü olduğuna inanırdı. Ama şimdi bunun kendisi ve sevmeye değer olduğunu kendine kanıtlama arzusu için bir övgü olduğunu fark etmişti. Ama artık değil.

Lennon telefonu yuvasına geri koydu ve kulübeden dışarı çıktı. Dışarıda bunaltıcı bir hava vardı. Hava ıslak, sıcak ve ağır bir şekilde Lennon'ın ciğerlerinin çukurlarına oturmuştu. Sol eline, parmağındaki yüzüğe baktı. Sonra onu çıkardı ve yakındaki çalıların arasına fırlattı.

Yoğunlaşan sisin içinden geçerek Ethos Koleji'ne doğru yürüdü ve Dante'nin yeşilliklerin arasından geçtiğini gördü. Başını yaklaşan yağmura karşı eğmişti ve sanki bir şeyin peşindeymiş ya da önemli bir toplantıya geç kalmış gibi hızlı adımlarla yürüyordu. Ama bu saatte? Ve Lennon onun topalladığına yemin edebilirdi. Ama insanların bacaklarını kırdıklarında ya da bileklerini burktuklarında topalladıkları gibi değil. Yürümeyi unutmuş gibi topallıyordu ya da bacağı yarı uyuşuktu ve bükülmeden ağırlığını zorlukla taşıyabiliyordu.

Ve sonra, garip adımlarından birinin ortasında bacağı büküldü ve Dante bir dizini kırıp kendini kaldırım taşlarına kaptırdı. Uzun bir süre orada kaldı, ağır ağır nefes alıyordu. Başını yavaşça salladı ve uzaktan yüz ifadesini anlamak zor olsa da, Lennon onun kendi kendine gülümsediğine yemin edebilirdi. Eğik ve kuşkulu bir sırtış. Sonra çenesini yukarı kaldırdı, doğrudan Lennon'a baktı ve sanki iğrenç ve utanç verici bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi bilerek gülümsedi. Lennon'ın boğazı kurudu.

Neredeyse kalkmasına yardım etmek için harekete geçen Lennon, o hınzır gülümsemeyi görünce duraksadı ve mesafesini korudu. Dante'nin yavaşça ayağa kalkışını, pantolonunu kirden arındırışını ve aynı aceleci tempoyla yoluna devam edişini nefesi kesilmiş bir halde izledi.



T Lennon'ın Drayton'daki yeni öğrencilik hayatının ilk sabahı şatafatsız ve törensiz başladı. Lennon sabahın erken saatlerinde uyandı.

Şafak sökerken, akşamdan kalmaydı ve kemiklerinde kurşun varmış gibi hissediyordu. Kendini yataktan dışarı atan Lennon, Blaine'in çoktan gitmiş olduğunu fark etti; yatağı özenle hazırlanmış, çarşaflar her köşede hastane kırıksıklıkları oluşturacak şekilde katlanmış, yastıklar kabartılmıştı. Çok daha erken çıkmış olmalıydı ya da belki de bir gece önce hiç dönmemişti.

Lennon aceleyle dişlerini fırçaladı (duş almaya vakti yoktu), giyindi ve Ethos Hall'dan planladığından tam yarım saat sonra çıktı ve bahçelerde dolaşmak zorunda kaldı, çünkü fırtınadan dolayı zemin yumuşaktı, zaman kazanmak için kampüsün yeşilliklerini keserken yepyeni mokasen ayakkabılarını çamur emiyordu. Lennon'ın başlangıçta bir bahçe olduğunu sandığı kış bahçesi, aslında kampüsün batı tarafındaki büyük bir ahşap çıkıntıydı. Düz bir çatısı vardı, şaşırtıcı derecede alçaktı ve dört ahşap duvarı da dışarıya açıktı. Çarpıcıydı ve kampüsteki birkaç modern yapıdan biriydi.

Lennon sadece üç dakika geç gelmişti ama sınıf arkadaşlarının geri kalanı çoktan gelmişti. Toplam on bir öğrenci vardı ve geniş bir daire şeklinde dizilmiş ince yastıkların üzerinde bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Çemberin ortasında duran uzun boylu bir kadını hocası Dr. Lund sanmıştı. Tam tersiydi

Lennon'ın ondan beklediği şey. "Meditasyon profesörü" imajı akla dağınık saçları, tespihleri ve burun piercinglerini getiriyordu. Ama Dr. Lund şık giyinmiş, üç parçalı tüvit bir takım elbise ve cilalı kahverengi oxfords giymişti. Saçları koyu renkti ve küt bir küt şeklindeydi, tek bir teli bile yerinde değildi. Dr. Lund, Yeni Çağ'la ilgili herhangi bir şeyden belli belirsiz de olsa söz edildiğinde burnunu kırıştıracak biri gibi görünüyor ve konuşuyordu.

Dr. Lund dersine ara vermedi ya da çemberdeki tek boş yastığı kaparken Lennon'a şöyle bir baktı. "Geleneksel meditasyon çalışmaları farkındalık ve kabullenmeyi vurgular, ancak burada Drayton'da uygulamaya farklı bir yaklaşım benimsiyoruz. Öncelikli odağımız kontrol. Bu çalışmalarla amacımız, size zihninizin tam yönetimini vermek amacıyla her duygunuzu nasıl tanımlayacağınızı ve sorgulayacağınızı öğretmektir."

Ve başkalarının zihinleri, diye eklemek istedi Lennon, ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi.

Ian elini kaldırdı. "Bu bize insanları nasıl ikna edeceğimizi öğretecek mi?"

Bir düzine göz, cevabını beklemek üzere profesörün üzerine dikilmişti.

Dr. Lund buz gibi bir bakış fırlattı. "Burası ikna için uygun bir yer değil, Ian. Bu konservatuvarın duvarları içinde yapılırsa, Drayton'dan derhal kovulmana neden olur. Meditasyon yaparken zihin eğilimli olur. Bu savunmasız durumdaki bir kişiyi ihlal etmek en yüksek derecede bir ihlaldir. Zamanla, bu saldırılara karşı zihninizin duvarlarını güçlendirmeyi öğreneceksiniz. Bu zor ve zaman zaman mide bulandırıcı bir çaba olacaktır, ancak bunu yapmayı öğrenmeniz tamamen zorunludur. Anlaşıldı mı?"

Bir evet korusu. İnsanlar başlarını salladı. Ama Ian, kollarını göğsünde kavuşturmuş, öfkeyle bakıyordu. Sanki hakkı olan bir şey kemikli parmaklarından zorla alınmış gibi görünüyordu.

"Bunu söyledikten sonra, başlayalım."

Gözlerini kapatmaları ve döşenmeye ihtiyacı olan boş bir oda hayal etmeleri istendi. Bu odayı kendi seçtikleri eşyalarla, geçmişlerinden totemlerle, hatıralarla, hatıra eşyalarıyla ve ısmarlama eşyalarla doldurmalarına izin verildi.

onlara bir nebze de olsa rahatlık veren eşyalar. "Sizi uyarmak isterim ki, bu küratörlükte seçici ve ılımlı bir yaklaşım benimsemeniz önemlidir. Anlamsız dağınıklığa tahammül edilemez," dedi Dr. Lund ve profesörün gölgesi yanından geçip giderken Lennon'ın göz kapaklarının içi kısa süreliğine karardı.

Lennon'dan farklı nesneler hayal etmesi, bunları zihninde evirip çevirmesi, şekillerini değerlendirmesi ve mekana ilişkin vizyonu ile uyumlu olup olmadıklarını belirlemesi istendi. Odanın özellikleri de göz önünde bulundurulacaktı. Kirişler tavanı havada mı tutacaktı? Duvarlar boyanacak mıydı? Odanın pencereleri var mı, varsa kaç tane? Panjurlu mu yoksa perdeli mi olacaklardı?

"Her şeyin ötesinde, bu odanın bir kutsal alan olarak işlev görmesi şart. Bu dönemki çalışmalarımızın sonunda, size üç boyutlu bir alanda var olan her şeyden daha gerçek görünmeli."

Lennon hayal kırıklığına uğramış bir halde tek gözünü açtı. Görev o anda imkânsız gibi görünüyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, düşüncelerini odanın sınırlarına hapsedemiyordu. Odanın detayları sürekli değişiyor ya da ne kadar durdurmaya çalışırsa çalışsın, zihnine akın eden anılara açılıyordu.

Dr. Lund, "Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca ev ödeviniz, odanızı kendi seçtiğiniz üç eşya ile döşemek olacak," dedi. "Bunları bir sonraki dersimize getirmeye ve ayrıntılı olarak tartışmaya hazır olun. Yarın gün doğumunda görüşürüz."

Meditasyon yaptıktan sonra sınıftakiler yeşil alana dağıldılar, sersemlemiş ve biraz da dağılmış bir halde yakındaki bir avluya doğru yol aldılar, belki de avludan yayılan kahve kokusunun cazibesine kapıldılar. Drayton, her kolejin gün boyunca yemek yenebilecek kendi yemek salonuna sahip olması açısından garipti. Buna ek olarak, büyük bir merkezi yemek salonu ve binaların altındaki sıkışık bodrumlarda ya da kampüse dağılmış küçük büfelerde, genellikle çok az öğrencinin gitmeye cesaret ettiği uzak ya da başka türlü ıssız yerlerde bulunan birkaç küçük kafe -ya da öğrenci topluluğunun onlara verdiği adla bistrolar- vardı. Lennon'ın bu sabah kendini bulduğu Orchid de bunlardan biriydi. Küçük bir avluda faaliyet gösteren duvara dayalı bir kahve dükkânıydı.

terk edilmişti. Taş döşeli avluya dağılmış paslı ferforje masalar ve veranda sandalyeleri vardı ve öğrenciler bunları doldurmuş, sabahın erken saatlerinde gökyüzünün mavi katedralinin altında toplanmış, kahvelerini yudumluyor, sandviçlerini çiğniyor, salatalarını yudumluyor ve Lennon'ın kısa sürede Drayton'ın öğrencilerinin ve öğretim üyelerinin en sevdiği kötü alışkanlıklardan biri olduğunu öğrendiği ince karanfil sigaralarını içiyorlardı.

Lennon ve sınıf arkadaşları avlunun uzak köşesinde, birçoğunun sığamayacağı kadar küçük olan köhne bir bistro masasının etrafında toplanmışlardı. Ian, Lennon'ın yanında oturuyordu ve onun yanında da boynunda haç olan zayıf bir kız vardı; meditasyonlarının yarısında ağlamaya başlamıştı ve kahveleri geldiğinde hâlâ şişmiş gözlerini siliyordu. Adının Nadine olduğunu öğrenen Lennon, ince yapılı, kaygan siyah saçlarını ensesinde bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Nadine'in Drayton'a gelmeden önce Delaware'deki bir manastırda rahibe adayı olduğu ortaya çıktı. Çocukluğundan beri manastır hayatı yaşamaya çağrıldığını hissetmişti ve Drayton'a kabul edildiği haberini ilk aldığı anda rahibe adayı olmak üzereydi.

"Günah çıkarıyordum. Rahibin sesi birden değişti ve bana kabul sürecinin bir sonraki aşamasına geçeceğimi söyledi. Önce benimle konuşanın Tanrı olduğunu sandım, sonra da şeytan olduğunu düşündüm."

"Peki şimdi ne düşünüyorsun?" Blaine birAmericano yudumlarırken sordu. O sabah başka bir dersi vardı ama kampüsten geçerken onları fark edince gruba katılmıştı.

"Şimdi... Bence bu bir sınav," dedi Nadine. "Yani bir inanç testi. Sanırım Tanrı beni buraya, ona farklı bir şekilde hizmet edebilmem için gönderdi. Yıllarca peçe takmaya çağrıldığımı düşündüm. Ama şimdi bunun benim yolum olmadığını görüyorum. Burada olmam gerekiyordu. Bu okul tarafından seçilmedim. Tanrı tarafından seçildim."

Masanın karşısındaki Ian gözlerini devirdi ve sabahki üçüncü sigarasını söndürdü. "Şunu anlamama izin verin, büyüünün gerçek olduğunu ele geçirilmiş bir rahipten öğrendiniz ve *hala* Tanrı'ya mı inanıyorsunuz?"

"Elbette," dedi, kızların hoşlandıkları erkeğin dikkatini çektiklerinde sık sık yaptıkları o temkinli, kendinden geçmiş şekilde gülümseyerek. "Perde arkaya çekildiği için inancım şimdi daha da güçlü. O kadar net görüyorum ki

insanların kalplerine dokunmak ve İsa'nın sevgisini anlamalarını sağlamak için eşsiz bir fırsatla kutsanmıştır."

"Sana tüm bunların bununla ilgili olduğunu mu söylediler?" Ian açıkça öğrenerek sordu. "*Tanrım?*"

Nadine küçük bir kahkaha attı ama o kadar da komik değildi. "Yani, eğer bu değilse, o zaman ne? Rektör yardımcısının kendisinden duyduunuz. John Drayton bir Quaker'mış, bir Hristiyan."

"O zamanlar herkes Hristiyandı," diyor Blaine.

"Aynı zamanda bir kölelik karşıtıydı," dedi Felix. Montreal'den gelen, Fransız aksanıyla İngilizce konuşan ve ceketinin yakasına küçük bir onur bayrağı ilıstırmış tozlu bir sarışındı. Drayton'a gelmeden önce Kanada'da eşcinsel gençlere yönelik bir merkezde çalışıyordu. "Demek istediğim, tüm bunların ardındaki kurucu ilke kesinlikle bu olmalıydı. John insanları bu güçle özgürleştirmek istiyordu."

Lennon bir kaşını kaldırdı. "İnsanları kontrol ederek özgürleştirmek mi? Bunun bir anlamı var mı?"

Anlaşıldığı üzere, her birinin Drayton'dan mezun olduktan sonra tam olarak ne olacağı konusunda çok farklı fikirleri vardı. Bunun en büyük nedeni, hepsine danışmanları tarafından farklı şeyler söylenmiş olmasıydı. Ian'ın danışmanı Dr. Alec Becker ona, çocuklarının hayatını finanse etmeye yetecek kadar parayla, kendi seçtiği yüksek mevkili bir işe yerleştirileceğini söylemişti. Nadine'e, annesinin göç ettiği Hindistan'da bir Katolik misyonu başlatacağı bildirilmiş ve okula resmen kaydolduktan sonra seçtiği hayır kurumuna elli bin dolardan fazla cömert bir bağış yapılmıştı. Diğer birinci sınıf öğrencilerine kongre üyeliğinden Drayton'da kadrolu profesörlüğe kadar her şey vaat edilmişti.

Ancak Lennon'a hiçbir söz verilmemişti ve bu gerçeği utancından kendine saklıyordu. Neden ona hiçbir şey teklif edilmemişti? Eski hayatından kaçma konusundaki çaresizliği kabul departmanı için bu kadar açık mıydı? Herhangi bir şeyin, hatta Irvine Hall'da sekreterlik gibi küçük bir görevin bile çok daha ödüllendirici olacağını biliyorlar mıydı?

Wyatt'la başarısız ilişkisinin ve kaçmak için ölmeyi göze aldığı hayatının sefaletinden daha mı önemli?

"Eğer bu bir hileyse, pahalı bir hileymiş," dedi Blaine, bir kruvasanın katmanlarını ayırırken. Bununla ilgili bir şey onu olduğundan çok daha genç, yemeğiyle oynayan küçük bir kız gibi gösteriyordu. "Bize verdikleri kıyafetler gülünç derecede iyi dikilmiş. Ve belli ki profesörler çok zengin. Yani, ofislerini gördünüz mü? Eileen'in iki tane Eames sandalyesi var. Bir Eames sandalyeyi anlayabilirim. Ama *iki tane*?"

"Ve dürüst olalım," dedi Ian, "pahalı değiliz. Özentili bir rahibemiz, hevesli bir aktristimiz ve üniversite terk bir ev kadınıımız var." Burada başparmağını Lennon'a doğru salladı. Konuşma partisi sırasında ona geçmiş hayatının ayrıntılarını anlatmış ve o anda sarhoşken kendini ifşa ettiği için fena halde pişman olmuştu. "Bir de markette çalışan ben varım. Başkaları adına konuşmak istemem ama beni bedava kira, bira ve bir paket sigara vaadiyle plakasız beyaz bir minibüse bindirebilirlerdi."

Masadakiler buna uzun ve hüzünlü bir kahkaha attı. Ama hepsi onun haklı olduğunu biliyordu. Geleneksel anlamda hiçbirinin geleceği parlak değildi. Ivy Leagues'den mezun olmamış ya da kayda değer bir şey başarmamışlardı. Paralı değillerdi ya da önemli ailelerden gelmiyorlardı.

"Haklı olmaları ve bizim bir şekilde... doğuştan yetenekli olmamız mümkün mü?" Lennon sordu ve masa aniden sessizleşti. Belki de Lennon gibi onlar da o ana kadar bu olasılığı tam olarak düşünmemişlerdi. "Belki de tanıdığımız en zeki insanların sahip olmadığı bir yeteneğe sahibizdir? Belki de o kadar özelizdir?"



PERSUASION LENNON'un günün son dersiydi ve dersin başlamasına birkaç dakika kala sınıfa geldi. Sınıf çoktan dolmuştu, Öğrenciler odadaki on iki masanın biri hariç hepsinin arkasında oturuyordu. Her birinin üzerinde, içinde tek bir canlı sıçan bulunan küçük bir cam kafes vardı.

Dante sınıfın önünde duruyordu; yün pantolon ve beyaz düğmeli bir bluz giymiş, kollarını dirseklerine kadar kıvrarak dövme kollarını ortaya çıkarmıştı. Irvine Hall'un dışındaki karşılaşmalarına dair herhangi bir anısı varsa da bunu belli etmiyordu. "Lennon, bize katılman ne güzel. Otursana."

Odanın ortasındaki masaya oturdu ve önündeki kafese baktı. Camın diğer tarafındaki sıçan kumraldı ve sol kulağında küçük beyaz bir yama vardı. Titriyordu.

Lennon fısıltıyla, "Kız mısın erkek misin bilmiyorum ama sana Gregory diyeceğim çünkü öyle görünüyorsun," dedi ve fare sanki anlamış gibi burnu seğirerek ona baktı.

"Eğitim ile ikna etme eylemi arasındaki fark nedir?" Dante sınıfa sordu ama bakışları Lennon'ın üzerindeydi.

Nadine elini kaldırdı, kolu aciliyetten kaskatı kesilmişti. Arkasından Ian gözlerini devirdi.

Dante başıyla onu işaret ederek, "Devam et," dedi.

"İkna zorla yapılır. Eğitim öğretilir," dedi Nadine ve Ian'a hızlı bir bakış attı, yanakları pembeleşmişti. Sadece utanmış mıydı -Lennon merak etti-yoksa rahibeler bile dövmeli, zehirli erkeklerin cazibesine karşı bağışıklı değil miydi?

"İlginç bir bakış açısı... ama bu tamamen doğru mu?" Dante tahtanın altındaki pervazdan bir tebeşir parçası aldı ve soruyu çizdi: *İkna bir güç eylemi midir?*

Bu soru tam olarak yazıldığında bir mırıltı korosunu tetikledi. Sınıf genel bir sohbete dönüştü, kimse elini kaldırmaya zahmet etmedi, insanlar birbirinin üzerine konuştu ya da kelimeler ve cümleler arasındaki kısa nefeslerde araya girdi.

Dante, "İkna, kişinin kendi iradesini bir varlığa, nesneye veya varlığa yansıtma yeteneğidir," dedi ve herkes sustu. "Dünyada ikna etme yeteneğinden yoksun hiçbir canlı yoktur. Bu hepimizin doğasında var olan bir yetenektir. En küçük mikroorganizmadan yeryüzünde gelmiş geçmiş en zeki insana kadar her birimize kendi irademizi dünyaya kabul ettirme gücü bahşedilmiştir. Annesinin sütü için ağlayan yeni doğmuş bir bebeği düşünmenizi istiyorum. Bu erken içgüdü, çoğumuz için ilk fark edilebilir ikna eylemimizdir. Şimdi aynı yeni doğmuş bebeğin bir erkeğe dönüştüğünü hayal edin. Bir bara gidiyor, orada bir kadınla flört ediyor ve geceyi onunla yatakta bitiriyor. Bu da bir ikna eylemidir. Ancak ikna hepimizin sahip olduğu bir beceri olsa da, etkinlik derecelerimiz sosyal statümüze, doğal zekamıza, milliyetimize, banka hesaplarımızdaki paraya, hatta ırkımıza bağlı olarak büyük farklılıklar gösterir.

"Drayton'da, bir avuç olağanüstü yetenekli bireye, gerçekliğin kurallarını esnetecek, hatta yıkacak kadar güçlü bir ikna kabiliyetinin öğretilebileceğine inanıyoruz. Bu beceri, gezegende yürüyen çoğu insanın doğal sınırlarının çok ötesindedir. Böyle bir gücü kullanmaya kalkışan çoğu kişi ya ölür ya da delirir. İşte bu yüzden size, seçilmiş azınlığa geldik." Dante bunları söylerken bakışları yine Lennon'a takıldı. Lennon sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Dönemin geri kalanında, önünüzdeki masada oturan fareyi eğitmek için değil, ikna etmek için çalışacaksınız. Bu yüzden bu ders dönemini

Sorumluluğunuzdaki kişiyle yakınlık kurmak, onun özelliklerini öğrenmek, iradenizi empoze etmek istediğiniz özneyi anlamak. Acı, aç bırakma ya da sözlü taciz yoluyla zulüm hoş görülmecektir. Bu sınıfı geçmek için ihtiyaç duyacağınız sonuçları elde etmenize de yardımcı olmayacaktır. Anlaşıldı mı?"

Lennon diğer sınıf arkadaşlarıyla birlikte başını salladı. "Güzel," dedi Dante. "O halde başlayalım."

Bunu, ilkel ikna konusunda acımasız bir hızlandırılmış kurs izledi. Dante derse ya batarsın ya yüzersin yaklaşımını benimsemişti ki Lennon bunun her şeyden çok bir doğal yetenek testi, neyle çalıştığını ölçmenin bir yolu olduğundan şüpheleniyordu. Verdiği küçük talimatlar muğlak ve pragmatizme değil, duygulara ve sezgilere dayanıyordu. "İradenizi bedeninizin bir uzantısı olarak düşünün. Bir uzuvdan farkı yok. Onu fareye doğru uzattığında -elini uzatır gibi- kendini farenin etrafında genişlerken hayal et, ruhunun parmakları bir yumruğa dönüşsün. İlk teması bu şekilde kurar ve kontrolü sağlarsınız."

Diğer ipuçları ise zihinden çok bedene odaklanarak daha atletik bir yaklaşım benimsedi: "Göğsünüzden değil karnınızdan nefes alın. Ellerinizi yumruk yapmamaya çalışın. Avuç içleriniz gökyüzüne baksın. Bu rahatlamaya yardımcı olacaktır."

Dante, Lennon'ın masasının arkasında dururken gecenin en yararlı ipuçlarından birini verdi: "Odaklanma ve stres eş anlamlı değildir. Gerilmeden konsantre olmaya çalışın."

Gece ilerledikçe sınıf tam bir kaosa dönüştü. Kafeslerinin çevresinde daireler çizerek koşuşturan fareler vardı. İkna edicilerinin gözlerinin içine boş boş bakan fareler. Sıçmaktan ve uyumak için çam talaşlarının içine girmekten başka bir şey yapmayan fareler de vardı. Ama bir tanesi, Ian'ınki, kafesinin zemininde acınası bir şekilde kıvranıyor, sadece gevşiyor ve birkaç dakika sonra irkilerek uyanıyordu. Ian, Dante'den eli ağır davrandığı için sert bir azar işitti.

Lennon ise önündeki kafeste sinmiş ürkek yaratığa kendi iradesini kabul ettiremiyordu. Gregory diğer sıçanlardan daha küçüktü; aslında sadece bir bebektir. Ve en iyi çabalarına rağmen

metanetli, garip bir şekilde ona karşı korumacı hissediyordu. Onu incitmek istemiyordu ve onu ikna etmeye çalışsa bile incitmeyeceğinden emin olamıyordu.

Giriş sınavı sırasında Dante'ye karşı aynı empatiyi hissetmemişti. Dante kendini beğenmiş, yılmaz ve bu garip büyüünün deneyimli bir uygulayıcısı olarak açıkça yetenekliydi. Üstelik ondan kendisini ikna etmesini istemişti, dolayısıyla Lennon da bunu yapmaktan çekinmemişti. Ama fareler aynı değildi.

Korkmuş görünüyorlardı, kafeslerinde sinmişlerdi. Gregory özellikle acınacak haldeydi; cılız ve bitkin, korkudan titriyordu. İradesini böylesine küçük ve zararsız bir yaratık üzerinde zorlama fikri, kusma isteği uyandırdı. Okula geldiğinden beri ilk kez panik atak geçirdiğini hissedebiliyordu.

Önüne geçmeye çalışan Lennon, masasından kayarak kalktı ve boş koridora adım attı, dehşet onu ele geçirmeden önce sadece birkaç adım gidebildi. Lennon'ın yaşadığı her panik atak biraz farklıydı. Bazıları başının arkasında, bayılmadan önceki his gibi bir bulanıklıkla başlıyordu. Diğerleri ise onu banyoya kaçmaya iten bir mide bulantısı dalgasıyla başlıyordu. Bu atak göğsünde başlamıştı; koridorun ortasında iki büklüm olmasına ve nefes almakta zorlanmasına neden olan acımasız bir daralma.

"Sen iyi misin?" Dante arkasından sordu.

"Bunu yapamam." Lennon kelimeleri güçlkle çıkarabildi. "O çok küçük ve zayıf, onu öldüreceğimden korkuyorum."

"Sıçan mı?"

Başını salladı, bir elini saçlarının arasında gezdirdi, parmak uçlarının kafa derisini çizdiğini hissetmek onu biraz rahatlattı. Derin bir nefes çekti. Sonra bir nefes daha.

Dante gelip onun yanında durdu. "Beni gayet iyi ikna ettin." "Sen farklısın."

"Nasıl yani?"

"Sen bunu hak ettin-"

"Yani ikna, bir kişinin hak ettiği ya da hak etmediği bir şey mi? Bir ceza gibi mi?"

"Bilmiyorum, sanırım? Bu kesinlikle bir hediye değil."

"Yani giriş sınavı sırasında kendinizi beni cezalandırıyor olarak mı gördünüz?"

"Bu şekilde düşünmemiştim."

"Ne hakkında düşündün?" Dante onu sıkıştırdı. "Senin yorumunu istiyorum."

"Sanırım... kendini beğenmiş olduğunu düşündüm. Ve beni kışkırttığını, bilerek kızdırdığını düşündüm ve bu da beni küçük hissettirdi ve... ve-"

"Ve?"

"Çaresizim," dedi ve kendini daha iyi hissetmeye başladığını fark etti. Elleri o kadar şiddetli titremiyordu. Kalp atışları büyük ölçüde yavaşlamıştı. Zemin ayaklarının altında sertleşmişti. Dante onun dikkatini dağıtmış, o farkına bile varmadan panik ataktan kurtulmasını sağlamıştı. Kahretsin, çok iyiydi. "Bir şeye değer olduğumu kanıtlamak için çaresiz hissediyordum. Sadece sana değil, kendime de. Benedict de aynı şeyi onun evinde, o görüşme sırasında yaptı. Geçmişimle ilgili beni çok utandıran ve olduğumdan daha fazlası olabileceğimi kanıtlamaya çok hevesli kılan tüm bu saçmalıkları ortaya çıkardı."

"Peki sen ne yaptın, Lennon?" "Zayıf."

"Sınıftaki o sıçan gibi mi?"

Dondu kaldı, irkildi. "Sakın bunu yapma. Kafamın içine girmeye çalışma."

Dante sadece gülümsedi ve iki elini de itaatkar bir hareketle kaldırdı. "Burada yaptığımız şeyin ahlaki olup olmadığı konusunda seninle tartışmayacağım. Bunun için fazla zekisin. Ama farelerin onlarca yıldır bilgi arayışında kullanıldığını söyleyeceğim. Fareler üzerinde bizim burada yaptığımızdan çok daha invaziv ve acı verici deneyler yapan psikoloji öğrencileri var. Kişisel bir not olarak, sıçanlara oldukça düşkünüm ve sizi temin ederim ki tuttuklarımıza en iyi şekilde bakılıyor. Çoğunu gençken, yılanlara yem olacakları evcil hayvan dükkanlarından temin ediyoruz. Eğer bir şey varsa, o da daha kötü bir kaderden kurtarılmış olmalarıdır."

"Ama mesele sadece fareler değil," dedi Lennon sakın bir sesle. "Bunun diğer ucunda insan hayatları var. Sınıfın dışında. Bunun için eğitiliyoruz, değil mi? Zihinleri zorla değiştirmek için mi? İnsanları kukla yapmak için mi?"

"Bu çok sert bir ifade tarzı."

"Peki, sen nasıl ifade ederdin?"

Dante cevabını dikkatle düşündü ve kaşlarını çattı. "İkna ahlaki açıdan tarafsızdır. Bu sadece bir araçtır, gerçekten."

"Ama bu araç yanlış ellere geçerse ne olur?" Lennon burada seçimleri ve demokrasiyi, yanlış bilgilendirme kampanyalarını, nükleer kodları ve casusluğu, gecenin köründe yapılan darbeleri düşündü. Jeopolitik düzeyde, burada sahip oldukları güç, kitle imha silahı değilse bile bir savaş silahı düzeyine yükselebilirdi.

"Çoktan oldu," dedi Dante, "ve yine olacak. Ama bu gece sorduğumuz soru senin etrafında dönüyor - yeteneklerin, değerliliğin. Bu güç konusunda kendine güveniyor musun?"

Henüz buna bir cevabı yoktu. Nasıl verebilirdi ki? "Ben sadece... Kimseyi incitmek falan istemiyorum. Tamam mı? Benim sınırim bu."

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," dedi Dante. "İnsanları incitmek istemiyorsun ve bunu anlıyorum. Hatta buna saygı duyuyorum. Ama pasifizmden çok daha fazlasını hedefleyebilirsin. İzin verirsen sana insanları nasıl koruyacağını, zararı nasıl önleyeceğini, nasıl geri alacağını öğretebilirim. Ama bunu yapacaksam, sen de omurgalı olmalı ve kendi yolundan çekilmelisin. Anladın mı?"

"Sanırım öyle."

"Sahip oldukları gücü hak etmeyenlere zarar vermek için kullanacak birileri her zaman olacaktır. Bu nedenle sizin gibi insanların, aksi takdirde zarar verecekleri kişilerle aralarında durabilecek kadar yetkin olmaları önemlidir. Vicdanınızın bu hayati işin önüne geçmesine izin vermek korkaklıktır. Şimdi seni sınıfına geri götürelim."



Blaine'in yurttan olmadığını fark etti. Yalnız kalmak istemiyordu, bu yüzden Pathos Koleji'nde Ian'ın odasına gitmenin yolunu buldu. Ian'ın misafir beklemediğini anlayabiliyordu. Kapıyı çalıp kendini içeride gösterdiğinde, Ian her şeyden çok şaşırılmış görünüyordu. Kucağında, Dante'nin ders notlarıyla dolu bir kompozisyon kitabı açık duruyordu.

"Oda arkadaşın nerede?" diye sordu.

"Hiç yok. Şanslıydım." Garip bir duraklama oldu. Ian yutkundu ve Lennon onun adem elmasının şişkinliğinin inip kalktığını gördü. O anda o kadar genç, o kadar çaresiz görünüyordu ki, Lennon'ın aklına ikna etmeyi başaramadığı o zavallı fare geldi. "Kalabilirsin... eğer istersen?"

Lennon yatağa tırmandı, onun yanına oturdu ve dizlerini göğsüne doğru çekti.

"Profesör Lowe ile koridorda ne konuşuyordunuz?" Ian günlüğüne, sayfalarındaki karmakarışık yazılara bakarak sordu.

"Konuşmadan ziyade bir tartışmaydı." "Ne hakkında?"

"Fareler," dedi Lennon. "Onlara yaptıklarımızdan hoşlanmıyorum. Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum."

"Onlar kemirgen, Tanrı aşkına," dedi Ian. "Yemek ve sıçmaktan ötesini düşünemezler. Biz onlar için neredeyse tanırız."

"Yine de," dedi Lennon. "Bu konuda içime sinmeyen bir şeyler var."

"Bana tüm bunları birkaç laboratuvar faresi yüzünden terk etmeyeceğinizi söyleyin?"

"Hayır. Sadece bunun yanlış olduğunu söylüyorum. K a r ı ş ı l m a y ı hak etmiyorlar."

Ian notlarını kapattı. "Hiç Fare Kral diye bir şey duydun mu?" "Fare Kral mı? *Fındıkkıran*'daki gibi mi?"

Ian başını salladı. "*Bir* fare kralı. Fikir şu: Bir grup farenin kuyrukları birbirine düğümleniyor ve kaçmak için mücadele ettikçe düğüm daha da sıkılaşıyor. Zamanla, düğümlenmiş kuyrukları tüm bu bok, sidik ve kirle birbirine yapışır. Pislik onları birbirine yapıştırır."

"Ew."

"İnsanlar onların var olmadığını söylüyor. Onlara bir tür kriptid diyorlar ama yemin ederim ki ben bir tane gördüm. New York'taydım ve sigara içmek için sokağa çıktığımda kedi olduğunu sandığım bir şey gördüm ama çöp konteynerinin arkasından çıkıp sokak lambalarının ışığına doğru süründüğünde ne olduğunu anladım. Ve çok iğrençti. Bir kediden çok bir örümceğe benziyordu.

Memeli, bu kirli tüy yumağı, beton üzerinde tırmalıyordu. El yordamıyla telefonumu aradım - epey sarhoştum - ama cebimden çıkarmayı başardığımda ortadan kaybolmuştu, sanırım kanalizasyona geri dönmüştü."

"Ne demek istiyorsun?" Lennon tedirgin ve iğrenmiş ama yine de inancından vazgeçmemiş bir halde sordu. Fareler iğrenç olabilirdi, ne olmuş yani? Onlar hâlâ yaşayan canlılardı ve onlara zarar verdiği için hâlâ kendini suçlu hissediyordu. "Fareler bizden daha az oldukları için üzerlerinde deney yapılmasını hak ettiklerini mi söylüyorsun?"

Omuz silkti. "Aşağı yukarı."

"Ama bu seni birazcık bile rahatsız etmiyor mu?" Lennon yüzünde bir pişmanlık izi arayarak sordu. Ama hiçbir şey bulamadı. "Kendini savunamayacak kadar küçük bir şeye zarar vermekten suçluluk duymuyor musun?"

"Bir şeylerde iyi olmayı seviyorum," dedi Ian basitçe, "ve pek bir şeyde iyi değilim... ama bu ikna içinde iyiyim. Birkaç fare için kendimi k    hissediyorum diye bundan vazgeçecek değilim. Ayrıca, bundan başka seçeneğim yok."

"Buna inanmıyorum."

"Bu doğru. Memlekette bir hi tim. Üniversite terk değilim; girecek kadar bile iyi değildim. Başvurmaya bile zahmet etmedim. Lanet olası bir markette çalışıyordum ve muhtemelen karaciğer yetmezliğine kadar içene ya da kendimi öldürmenin başka bir yolunu bulana kadar da  alışacaktım. Kimse için bir hi tim. Ama burada işler farklı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Lennon başını salladı. Biliyordu. Aslında Ian'la itiraf etmek istediğinden daha fazla empati kuruyordu. Otoparkın ortasındaki kulübede o döner telefonu eline aldığı ana kadar o da aynı şeyleri hissetmişti. Drayton ona bir kez olsun bir şeyler yapabilmesi için nadir bir fırsat vermişti ve o da -tıpkı Ian gibi- bu şansı heba ederse aptallık etmiş olacağını biliyordu. Keşke Dante'nin onu teşvik ettiği gibi ahlaki kaygılarını bir kenara bırakabilseydi. Ama bir yanı suçluluk duygusunun ya da Ian'ın durumunda ink rın burada yaptıkları işin bedeli olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Lennon, Drayton'a ilk geldiği andan beri, biri olmak için daha önce olduğu kişiyi bırakması gerektiğini biliyordu. Belki de bu, ahlak kurallarını bir süreliğine de olsa bir kenara bırakmak anlamına geliyordu. Peki bunun ne zararı vardı? Gerçekten ne kadar suçluydu? Lennon

Kimseye zarar vermemişti ve şu ana kadar ondan istenen tek şey, zaten ölüme mahkum olan bir fareyi ikna etmesiydi.

Ian bir elini Lennon'ın uyluğunun iç kısmında gezdirdi. "Bunu yapacak mıyız? Çünkü değilse, uyumam gerek."

Lennon başını salladı, dudaklarını onunkilere bastırmak için döndü. Sözsüz ve yavaştı ve Ian onun içinde hareket ederken, Lennon Dante'yi ve koridordaki konuşmalarını düşündü. Onu o panik ataktan nasıl kurtardığını, ellerinin arkasındaki güve dövmelerini, parmaklarını esnettiğinde gerilen ve hareket eden yırtık kanatları.

O gece, Ian'ın yatağında, Lennon kendisine ait olmayan bir rüyaya daldı. Rüyasında Yirmi Beşinci Meydan'da yalınayak yürüyordu. Kampüs kendini boşaltmıştı. Görünürde tek bir ruh bile yoktu. Canlı meşe ve manolyaların örtüsü altında, sisin ve karanlığın içinden yürüdü. Hava ıslak ve ağırdı ve kendini yürümekten çok beline kadar gelen suyun içinde, sisin ve sıcakğın bulanıklığında sürükleniyormuş gibi hissediyordu.

Yolunu, çiçek açmış manolya ağaçlarının yarıya kadar sardığı, çiçekleri beyaz aslanların kopmuş başları gibi iri ve korkunç, ağzı açık ve aç bir şekilde ona bakan bir evin ferforje kapılarına kadar buldu. Evin kendisi, düşen yapraklardan oluşan bir kar fırtınasının ortasında gururla duruyordu. Verandasında yalınayak, sırtı ona dönük bir çocuk duruyordu. Kız ona baktı -sıkı ve zayıf omuzlarına, ensesindeki tüylere, iki yanında titreyen ve ürperen parmaklarına.

O zaman bu rüyanın kendisinin değil, onun rüyası olduğunu fark etti.

Çocuk aniden döndü. Göz göze geldikleri anda, güçlü bir baskı -kızın kalçalarını saran soğuk bir dalga gibi- onu şiddetle oğlanın sırtına, bedeninin içine çekti, böylece kız oğlanın içinde, iskeletinin kafesinde, ikisi de kuyrukları sıkıca bağlanmış fareler gibi trajik bir şekilde birbirlerine dolanmışlardı.

Çocuk yüzünü eve dönmek için geri döndü. Bir elini kapıya doğru kaldırdı, küçük avucunu kapıya bastırdı. Sonra geri çekildi, parmaklarını yumruk yaptı ve vurdu, vurdu ve vurdu. Ta ki şiş parmak eklemleri morarana kadar.

Kimse cevap vermedi.

OceanofPDF.com



AHAFTA GEÇTİ. Sonra bir hafta daha. Lennon farkına bile varmadan dönemin ikinci yarısı hızla yaklaşıyordu. Lennon zamanının çoğunu sınıfta ders çalışmıyordu. Haftalık sınavlarına hazırlanmak için gecenin büyük bir kısmını metafizik okuyarak ya da sabahın erken saatlerine kadar meditasyon yaparak geçirmesi alışılmadık bir durum değildi. Stres ve uykusuzluk onu bir dizi panik atak ve çöküşe sürüklemek için yeterli olabilirdi, ancak Lennon şaşırtıcı derecede istikrarlı kaldı. İyileştikten değil - iyileştikini ya da iyileşeceğini hiç sanmıyordu. Sadece sonunda hastalığını kendisi olmayan bir şeye kanalize ediyordu. Çalışmaları düşüncelerini tüketiyor, böylece panik atak ya da takıntılar, eskiden onu sarsan karanlık düşünceler için yakıt kalmıyordu.

Kayıtlı olduğu tüm dersler arasında ikna en zorlayıcı olanıydı. Haftalık dersleri, iradelerini bıçak gibi keskinleştirdikleri ve bunu masum farelere uyguladıkları korkunç egzersizlerden oluşuyordu. Dante'nin talimatı altında fareleri nasıl uyutacaklarını, kalp atışlarını nasıl sakinleştireceklerini ya da öfkeden nasıl çıldırtacaklarını öğreniyorlardı. Lennon bu alıştırılardan sadece Gregory'ye iradesini defalarca uygulamaktan duyduğu suçluluk nedeniyle değil, aynı zamanda bu konuda çok kötü olduğu için de korkmaya başlamıştı.

O gece ders için masasının arkasına yerleşirken bu düşünce -bir tür gri nefret- aklından çıkmıyordu. Gregory her zaman yaptığı gibi onu selamlamak için cama yaklaştı, arka ayakları üzerinde yükseldi, burnu seğirdi ve bu aptalcaydı, ama o anda, onu neşelendirmeye çalıştığına yemin etti.

"Bugün, deneklerinizi uykuyla karıştırılmaması gereken tam bir katatoni durumuna sokmayı öğreneceksiniz." Dante ders anlatırken masaların arasında yavaşça ilerliyordu. "Çoğumuz için tanıdık, hatta rahatlatıcı bir durum olan uykunun aksine, katatoninin sürekli psişik baskı yoluyla zorla sürdürülmesi gerekir."

Dante'nin söylemediği şey, katatoninin kendi başına bir tür işkence olduğuydu. Lennon bunu biliyordu çünkü kendisi de bir keresinde, üniversiteyi bırakmadan hemen önce böyle bir duruma girmişti. Vücudu bir tür riktus halinde donmuş ve üç gün boyunca tamamen umutsuz kalmıştı. Yemek yememiş, gözlerini bile kırpmamıştı ve kız kardeşi Carly, çalıştığı hukuk bürosundan izin alarak Lennon'ın yurt odasında kamp kurmuş ve hastaneye kaldırılmasını önlemek için çaresizce ağzına et suyu doldurmuştu (Lennon hastanelerde pek iyi değildi).

"Katatoniye pratiğimizin temel taşı olarak düşünün. Bu çok yönlü bir beceridir; anıların yerleştirilmesinden silinmesine kadar farklı ikna edici stratejiler için bir başlangıç noktası olarak kullanılabilir. Katatoni, buradaki amaçlarımız için, zamanın kendisini manipüle etmenin bir yolu haline geliyor. Deneklerimizi esasen kapatmamıza, onları yaptığımız işe izin verecek kadar bastırmamıza olanak tanır. Bunu bir iknacı için genel anestezi olarak düşünün."

Öğrenciler işe koyuldu, birkaçı neredeyse hemen başarılı oldu. Ian ve Nadine bu görev için özellikle uygun görünüyordu ve kendi farelerini ölüme yakın görünen derin ve cam gözlü bir uyuşukluğa soktular. Ancak Lennon, endişeli ve isteksiz bir katılımcı olan Gregory'yi zapt etme görevinde zorlandı. Beyin fonksiyonlarını bastırma ve uyuşukluk hali yaratma girişimlerinde başarılı olsa da, gerçek katatoni onun beceri setinin çok ötesinde kaldı.

Yüzünü ellerinin arasına alarak "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Bunu yeterince istemiyorsun," dedi Dante. Birkaç haftadır ona karşı hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü onun işindeki berbat performansı yüzünden

sınıf. Belki de bunun için hastaydı, ama ona kızdığında bu onu ürkek ve ateşli yapıyordu. "Hâlâ çok çekingensin."

Lennon tekrar denedi. Şakaklarında zonklayan iki parlak acı noktası belirdi. Sinüslerinin tepesinde bir burun kanamasının başlangıcının kokusunu alabiliyordu, ama teraryumun üzerine eğilerek, odaklanmasını bileyerek, Gregory'ye iradesini uzatmaya çalışarak ve başarısız olarak zorlamaya devam etti.

Birkaç kan damlası masasının yüzeyine çarptı.



Eve, Ethos Koleji'nin kapısının önüne döndüğünde bir şeyler geveliyordu. Blaine'i pencerenin önündeki masada oturmuş, 60'lı yıllardan kalma bir karton kapaklı kitabın güneşten boyanmış sayfalarını karıştırırken buldu. Kapağında, dokunaçlı bir uzaylının mensesine sıkışmış metal koni sütyen giymiş çığlık atan bir kadın vardı. Kitabın adı *Ahtapotların İstilası*'ydi. Lennon kapıyı kapattığında Blaine başını kaldırıp baktı. Makyajı akmış ve bulaşmıştı, sanki ağlamış ve bir tomar tuvalet kâğıdıyla temizlenmeye çalışmış ama yarı yolda vazgeçmiş gibiydi.

"Yüzüne ne oldu senin?" Blaine kitabını kapatıp ağzından kaçırdı.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," dedi Lennon ve kitabını tekmeleyerek

mokasen ayakkabılarını. Pantolonunu ve gömleğini çıkardı ve Drayton'ın logosunun işlendiği, tüm yeni öğrencilere hoş geldin paketinin bir parçası olarak dağıtılan yumuşak jarse tişörtlerden birini giydi. "Ve eğer bilmeniz gerekiyorsa, Dante'yi ikna ettim, yani Dr. Lowe'u."

"O derste kendini çok zorluyorsun."

"Ona göre kendimi yeterince zorlamıyorum. Gregory'nin uyumasını bile sağlayamadım."

Blaine bir kaşını kaldırdı. "Gregory mi?" "O benim farem," dedi Lennon.

"Seninkine isim verdin mi?"

Lennon başını salladı. "Suçluluk ve umutsuzluk arasında gidip geliyormuşum gibi hissediyorum."

"Kendine iyi davran. Hâlâ öğreniyorsun. Hepimiz öyleyiz." "Ian hiç sorun yaşamıyor gibi görünüyor."

"Onunla birlikte olduğunuzda yeteneklerini ozmoz yoluyla alamamanız çok kötü."

Lennon Blaine'in kafasına bir yastık fırlattı ama Blaine gülerek yastığı kolayca savuşturdu. "Kapa *çeneni*."

Tam o sırada, muştaların tahtaya vuruşunun keskin sesi duyuldu. Uzun boylu sarışın bir çocuk kapıyı iterek açtı. Lennon onu hemen Kieran olarak tanıdı, Dante'nin ofisinin dışındaki bekleme odasında kamp kurmuş olan Logos'tan gelen üç öğrenciden biriydi. Lennon onun Ethos Koleji'nde ne işi olduğunu merak etti. Mantıkçılar kural olarak kendi içlerine kapanıktı. Sadece kendileri için ayrılmış bir masaları olmasına rağmen merkezi yemek salonunda nadiren görülüyorlardı.

Kieran'ın bakışları Blaine'e kaydı. "Bu gece hâlâ geliyor musun? Emerson soruyordu."

Blaine omuz silkti, kayıtsızdı. "Lennon da gelebilir mi?" Kieran'ın bakışları Lennon'a kaydı. "Sen Dr. Lowe'un danışmanısın, değil mi?" "Evet," dedi Lennon.

Kieran Blaine'e, "Getir onu," dedi ve sonra kapıyı kapattı.

O gider gitmez, Lennon Blaine'e döndü. "Bu da neydi böyle?"

"Bu akşam Logos'ta bir parti veriyorlar," dedi Blaine. "Sadece davetliler var. Sanırım bu, potansiyel müşterileri keşfetmek için bir yol."

"Ben gelmiyorum," dedi Lennon, davetiye almadığı için biraz kırılgan bir şekilde. Zaten böyle bir şey beklemiyordu. Bundan daha az olmasa bile, vasat sayılabileceğini biliyordu.

"Hadi," dedi Blaine, "bir kez olsun biraz eğlen. Logos'ta neler olup bittiğini bilmek istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Beyaz insanlarla dolu gizli topluluklar pek bana göre değil.

"*Gözleri Tamamen Kapalı'nın hayranı*

değilim." "Öyle bir şey değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Yani, öncelikle, Adan bir üye."

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?"

"İkincisi, Logos öncelikle *akademik* bir topluluk. İlk yılların en iyilerini alırlar."

"Bunu hoş geldiniz broşürlerinde mi okudunuz?"

"Sadece eğlenceli olabileceğini söylüyorum," dedi Blaine ve ortak komodinlerinin üzerindeki mendil kutusunu kaptığı gibi odanın öbür ucundaki Lennon'a fırlattı. "Kendini temizle. Bir kereliğine dışarı çıkalım."

Blaine, Lennon'ı bir çift şeffaf siyah çorabın üzerine elbise gibi tasarlanmış büyük boy beyaz bir düğme giymeye ikna etti. Bir şekilde, allık olarak kullandığı ve Lennon'ın elmacık kemiklerine öfkeyle sürdüğü bir tıp ruj ve tatmin olana kadar Lennon'ın su çizgisine özenle sürdüğü ve bulanıklaştırdığı bir kalem eyeliner temin etmişti.

"Bu gerçekten adil değil," dedi Blaine. "Gerçek dışı görünüyorsun."

Lennon ona gülüp geçti. Ama dönüp aynada kendine baktığında Blaine'in haklı olduğunu gördü. Onda gerçek dışı bir şeyler vardı. Bir şeyler değişmişti. Gözlerindeki bir boşluk, bir an için kendi yansımasının ona ait olmadığına inanmasına neden oldu. Aynadaki kız aslında kendisi değildi, tıpkı bir sapkınlık gibi onun yerine geçmişti. Ama aynadaki yansımanın gözleri vardı ve gülümsediğinde o da ona itaatkâr bir şekilde gülümsüyordu.

"İşte bu," dedi Blaine sırtarak. "Artık hazırsın."

Kızlar Ethos Koleji'nden ayrıldıklarında saat gece yarısına yaklaşıyordu. Lennon'la kol kola giren Blaine oldukça hızlı adımlarla yürüyordu çünkü hava soğuktu ve ikisinin de üzerinde fazla bir şey yoktu. Sonunda, Lennon'a bir bahçeden çok yosun tutmuş meşe ve manolyalardan oluşan sık bir orman gibi görünen Drayton Meydanı'nın derinliklerine ulaştılar.

Lennon, küçük kare bir açıklıkta duran kötü şöhretli Logos Evi'ni ilk kez burada gördü. Ev uzun ve dardı, kırmızı tuğlaları sarmaşıklarla kaplıydı. İçeriden aydınlatılan birkaç büyük penceresi vardı ve hepsinin üzerine perdeler çekilmişti. Ön kapıya bir arma işlenmişti; Lennon bu armanın Logos'un dışındaki bekleme odasında sohbet ettiği öğrencilerin ceplerine işlendiğini hatırlıyordu.

Dante'nin ofisi: kendi kuyruğunu iştahla yiyen bir yılan, bir kırmızı gözü sonuna kadar açık.

"Bu evi daha önce görmüştüm," dedi Lennon. "Bir rüyada."

"Eğer psişik güçler geliştiriyorsan bana birkaç piyango numarası lazım. Çabuk ol," dedi Blaine ve ön kapıyı açıp Lennon'ı yüksek tavanlı, koyu ceviz zeminli loş bir fuayeye götürdü. Havada mavi bir sigara dumanı asılı duruyordu. Bir parti için şaşırtıcı derecede sessizdi, sesler boğuk ve kısıktı. Bitişikteki oturma odasından, bir pikaptan karmakarışık caz akorları yayılıyordu.

Blaine nereye gittiğini biliyormuş gibi onları evin içinde dolaştırdı - salonu ve yemek odasını geçti- ve partinin büyük kısmının toplanmış olduğu anlaşılan mutfığa götürdü. Orada yaklaşık yirmi öğrenci vardı, Lennon bazılarını tanıyor, bazılarını ise tanımıyordu. Ian ve Nadine de oradaydı, Dante'nin dersindeki mükemmel performansları düşünüldüğünde bu pek de şaşırtıcı değildi. Sawyer da oradaydı, mutfağın uzak köşesinde sulu bir kokteyl içiyor, sırtını dolaplara dayamış, Lennon'a kendisini küçük ve önemsiz göstermek için acınası bir çaba içindeymiş gibi görünüyordu.

Ama Lennon'ın dikkatini çeken özellikle bir kişi vardı: Logos'un başkanı Emerson O'Neill yemek masasında bağdaş kurmuş oturuyordu. Beyaz gömleği göbeğinin hemen üzerinde iki düğmeyle kapatılmıştı ve göğüs kafesini, derisinin altından kendini gösteren sert kemik plakasını, kireçtaşından çıkan bir fosili gösteriyordu.

Emerson bakışlarını kaldırdığında, Lennon burnunun üzerinde duran gözlüğün keskin parıltısından gözbebeklerinden birinin delinmiş bir yumurta sarısına benzediğini, siyahın irisinin soluk mavisine kanadığını görebiliyordu. Parmak boğumları arasına sıkıştırdığı sigarasının dumanı, yırtılmış bir örümcek ağının iplikleri gibi birbirine dolanmış şeritler halinde etrafındaki havada asılı duruyordu. Lennon odaya adımını attığında, el yazısıyla tek bir kelimeyi heceleyecek şekilde -kendi içlerinde kıvrılıp bükülerek- hareket ettiler: *limerence*.

Lennon, kelimenin yırtılıp solmasını, kelimeyi bir arada tutan çengelli *r* harfinin kopup ayrılmasını, diğer harflerin yıpranmasını, sonra da havada sadece kelimenin birkaç dakika önce asılı durduğu yerde soluk bir sis kalana kadar solmasını hayretle izledi.

Emerson sigarasını masanın kenarında söndürdü; masanın tahtasında çoktan kömürleşmiş yarım daireler oluşmuştu. İzmariti korkutucu bir hassasiyetle mutfak lavabosuna fırlattı. "Yanında birini mi getirdin?"

"Kieran yapabileceğimi söyledi." Blaine sanki onu odadakilere gösterecekmiş gibi yoldan çekildi. "Bu Lennon."

"Tanıdık geliyorum," dedi Emerson ve sonra Lennon'a: "Bir danışmanımız var. Dr. Lowe. Bana sizden bahsetti."

Dante'nin onun hakkında konuştuğu fikri omurgasında garip bir heyecan yarattı. "İyi şeyler, umarım?"

"Çoğunlukla," dedi ve Lennon'a duyduğu ilgi orada ölmüş olmalıydı, çünkü arkasını dönüp Blaine'le sohbet etmeye başladı. Kendini garip ve biraz da terk edilmiş hisseden Lennon mutfakta Sawyer'a doğru yol aldı.

"Bunun gerçekten senin sahnen olduğunu düşünmemiştim," dedi Lennon, onun yanına yaklaşarak.

"Öyle değil. Ama bana kur yapılmasına karşı değilim." "Bu mudur yani?"

"Tabii ki, anlamıyor musun? Tüm o içkiler, ilaçlar, parmak yiyecekler ve süsler. Hepimiz baştan aşağı bakımlıyız," dedi Sawyer ve sonra daha iyi düşünerek kaşlarını çattı ve "Şey, belki sen değilsin," dedi.

Lennon'ın birinci sınıf arkadaşları arasında alt sıralarda yer aldığı bilinen bir gerçektir. Drayton'da notlar Irvine Hall'un lobisindeki ilan panosuna herkese açık olarak asılır ve her hafta sabah dokuzda, dersler başlamadan hemen önce güncellenirdi. Belki de bunun motive edici olması gerekiyordu ama Lennon için bu, haftalık bir aşağılanma egzersizinden başka bir şey değildi.

"En azından tüm bunlarla uğraşmak zorunda kalmayacaksın," dedi Sawyer acı bir şekilde. "Biz dalkavuklar, zirveye tırmanırken kendimizden küçüklerin cesetleri üzerinde umutsuzca tırmanıyoruz."

"Şiirsel."

"Ama ne yazık ki doğru. Ve zamanla daha da kötüleşiyor. Rekabet. Çaresizlik. Yani, şunlara bir bakın." Sawyer, Emerson'ın oturduğu yemek masasının etrafında dolanan kalabalığı işaret etti, birkaç adam buzdolabının yanında Blaine'le ilgileniyordu. "Çaresizler ve ben onları suçlayamıyorum bile."

Odaya yeni bir öğrenci akını girdiğinde Sawyer mutfağın arka kapısına doğru başıyla işaret etti ve Lennon onu kalabalığın daha seyrek olduğu avluya kadar takip etti.

Dışarı çıktıklarında Kieran Lennon'ın eline bir şey tutuşturdu: buruşmuş mantarlarla dolu küçük bir poşet. "Müesseseden," dedi ona göz kırparak. "Ama daha fazlasını istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

İlaçları alıp almamak konusunda tartıştılar. Lennon psikedelik kullanmayalı uzun zaman olmuştu ve kötü bir yolculuğun yaratacağı baş ağrısını göze almak istediğinden emin değildi. Nihayetinde, fısıltıyla "Siktir et" diyerek onları başlatan Sawyer oldu.

Mantarlardan birkaçını ağzına attı ve yüzünü buruşturarak çiğnedi. Sonra poşeti ona uzattı. "Hadi, beni yalnız bırakma."

"Bu kötü bir fikir," dedi Lennon ama yine de mantarları aldı, ağzındaki acı tadı çıkarmak için olabildiğince hızlı çiğneyip yuttu.

"Buraya nasıl geldin?" Lennon çoğunlukla aralarındaki yeni sessizliğin ağır ve garip bir hal almasını engellemek için sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Sawyer sordu.

"Mesela Drayton'da okumak için nasıl davet edildin? Ve davet edilmeden önce kimdin?"

"Connecticut'ta kütüphaneci olarak çalışıyordum. Ve benim için her şey orada oldu... Drayton tarafından değerlendirildiğimi ilk orada öğrendim. Bir sabah iade kutusunu boşaltıyordum ve kitap yığınının üstünde, üzerinde adımın yazılı olduğu, balmumuyla mühürlenmiş bir zarf vardı. İçinde kabul sürecimin bir sonraki aşamasına geçtiğim için beni tebrik eden bir mektup vardı. Aslında mülakatımı Dr. Lowe ile yapmıştım."

"Peki nasıl gitti?"

"Çok acımasızdı. Benim hakkımda her şeyi biliyordu. Daha da kötüsü, bana kendimi anlatmak yerine benden bir şeyler alıyormuş gibi hissediyordum."

Lennon, "Benedict ile röportaj yaparken de böyle hissettim," dedi. "Bir nesne gibi oldum. Bir hurda kutusu - tüm bu hayaller, umutlar ve sırlar - didik didik edilecekti. Korkunçtu. Canımı yaktı."

Konuşurlarken avlunun etrafında yavaşça tur atıyorlardı. Hava karanlıktı ama manolya ağacının mumlu yaprakları ay ışığıyla parlıyordu ya da belki de mantar her şeyi daha da güzelleştiriyordu. Sawyer'la birlikte yürürken Lennon daha önce sadece yalnızken hissettiği bir tür huzur duydu. Sanki Sawyer bir insan değildi, sadece onun ya da onun Sawyer'ın bir uzantısıydı.

Kendini gerçek olmaktan çok uzakta, varlığın korkunç ağırlığından kurtulmuş, yoktan var edilmiş havai bir hayal gibi hissediyordu. Bahçede okulun demirbaşlarından biri haline gelmişti; tıpkı canlı meşeler ve manolyalar gibi, Irvine Hall'un ağaçların arkasına yarı yarıya gizlenmiş taş yüzü gibi. Drayton'a geldiğinden beri ilk kez Lennon kendini gerçekten evinde hissediyordu. Gece uzadıkça, çocuklukları hakkında hikâyeler anlatmaya başladılar. Sawyer'ın Connecticut'ta büyüdüğünü ve babasının orada bir çiftlik işlettiğini öğrendi. Eski bir nadir kitap satıcısı olan annesi Tayvan'dan göç etmişti. Yaşadıkları kırsal kasabada beyaz olmayan tek insan onlarmış. Lennon da Sawyer'a Wyatt'tan ve Colorado'da geride bıraktıklarından bahsetti; bir nişan, yarı planlanmış bir düğün ve bir hayat kendini istemeye çalışıyordu.

"Peki şimdi ne istiyorsun?" Sawyer ona sormuştu ve sesi boğuktu, sanki uykuya dalıyormuş ya da yeni uyanıyormuş gibiydi. Sawyer çimlere uzandığında Lennon da onun yanına uzandı; yeşil alanın etrafındaki toprağın ateş karıncalarının tepeleriyle dolu olduğu düşünülürse bu biraz aptalca bir karardı. Ama mantarların rahatlattığı ve romantikleştirdiği Lennon o anda bunu düşünmedi. "Buraya kim olmak için geldin?"

"Ben... önemli olmak istiyorum," dedi Lennon ve kendi kulağına bile sarhoş gibi geliyordu. Mantıklı konuşup konuşmadığını merak etti ve umursamadığına karar verdi. "Sadece önemli olmak istiyorum. Ama önemli olan herkes insanları incitir. Dediğin gibi... hepimiz kendimizden aktif olarak nefret etmediğimiz bir yere ulaşmak için başkalarının bedenlerini çiğnıyoruz."

Bundan sonra bir süre sessiz kaldılar, canlı meşe ağaçlarının minik yapraklarının üzerlerinde kaymasını ve fısıldamasını izlediler. Lennon kendisinin etrafındaki her şeye yayıldığını ve etrafındaki her şeyin ona kanadığını hissedebiliyordu. Eğer dissosiyasyon gerçeklikten uzaklaşmış ve uyumsuzlaşmış olma hissiyse, bu tam tersiydi. Ve Lennon bu duygunun tadını çıkarıyordu - Sawyer'la, ağaçlarla ve sırtının altındaki sert toprakla olan birliğinden tamamen rahatlamış ve tatmin olmuştu - asansör bir zil sesiyle ilk görüldüğünde. Asansörün kapıları bahçe kulübesinde belirmiş, birkaç dakika önce menteşelerine tutturulmuş olan çürük tahtaların yerini almıştı.

"Vay anasını," dedi Sawyer doğrulup otururken. Onun da aynı şeyleri gördüğünü teyit etmek için Lennon'a baktı. "Bu da ne böyle?"

Asansörün altın rengi kapıları açıldığında, her tarafı aynalı boş bir kabin ortaya çıktı. Avluya yumuşak bir ninni yayıldı; Lennon bu şarkıyı annesinin onu uyutmak için söylediği uydurma bir şarkı olarak tanıdı.

Lennon ayağa kalktı. "Sanırım bu benim için."

Hâlâ oturmakta olan Sawyer onu geri çekmek istercesine kolundan yakaladı. Ama Lennon onu iterek asansöre doğru ilerledi. İçeri adımını atar atmaz kapılar kapandı ve kabin hızla yükselmeye başladı.



T Lennon'ın tüm bildiği, kabinin birkaç dakikadır ya da birkaç saattir tırmanıyor olabileceğiydi. Ama asansör yavaşlamaya başladığında - dışlıleri

bir gıcırtyyla durdu - dizlerinden kilitlenen bacaklarının neredeyse tamamen uyuştüğunu fark etti. Çömelip ayaklarını sallayarak kan akışını yeniden sağlamaya çalışırken, kapılar arkasından bir iç çekiş ve tıslamayla açıldı ve asansör kabinine soğuk bir rüzgâr girdi. Kulakları patladı.

Açık kapıların ardında, sis perdesinin arkasında uzanan şey, bildiği Drayton değildi. Daha karanlıktı, daha soğuktu, çimenlerin üzeri donla kaplanmıştı, ağaçlar kıştan kalma çıplaktı. Tüm bunların yanlışlığı midesini bulandırıyor, ensesindeki tüyler bir şeylerin yolunda gitmediği hissiyle diken diken oluyordu... tehlikede olduğunu hissediyordu.

O anda bir şey çok netleşti: Bu *onun* Drayton'ı değildi. Lennon kontrol panelindeki düğmeye tekrar tekrar bastı, kapıların kapanmasını ve onu götürmesini diledi. "Kahretsin. Kahretsin. *Siktir.*"

İşe yaramadı. Birkaç dakika panikledikten sonra asansörden indi ve çimlerin üzerine çıktı. Lennon bir an için asansörden uzaklaşıp etrafı kolaçan etti ve geri döndüğünde, birkaç dakika önce tökezleyerek geçtiği altın kapıların yerinde olmadığını fark etti. Bir elini kaldırdı ve kendine sert bir tokat attı.

Bu onu uyandırmadı, ön kolunu bir çürük bırakacak kadar sert bir şekilde çimdikledi. Yine de önündeki sahne, açıklanamaz olan... *imkânsız* olan, olduğu gibi duruyordu.

Uzakta, manolya ağaçlarının çıplak dalları arasından Lennon Logos Evi'ni gördü. Yaklaştığında kapısının kendisine açık olduğunu gördü. Dikkatli adımlarla, hiçbir şeye dokunmamaya ya da rahatsız etmemeye özen göstererek içeri girdi. Mekânda etkileşimi yasaklayan bir şeyler vardı, sanki burası görünmez kadife iplerle bölünmüş bir müze sergisiydi ve o da buradan geçen bir ziyaretçiydi.

Üst katta, koridorun en ucundaki hariç her yatak odasının kapısı kapalıydı. O yatak odasında, çürük ve kemikli dizlerini sıkıca göğsüne toplamış, yerde oturan genç bir çocuk vardı.

"Bu sensin. Rüyamdaki."

Çocuk başını kaldırdı ve bakışları kilitlendiğinde gözlerinin kanla dolu olduğunu gördü. Lennon büyük bir uğultu duydu, tıpkı sineklerin uçuşması ve binlerce televizyonun sıfırcı kanala dönmesi gibi.

Sendeleyerek geri döndü ve artık orada olmayan bir çıkışa yöneldi. Kapı, özelliiksiz bir duvarın içinde kaybolmuştu.

Çocuk ayağa kalktı. Yumruğunda gevşekçe bir şey tutuyordu; kız onun parmaklarının kafesinde titrediğini görebiliyordu. Küçük bir şey, yavru bir fare ya da örümcek gibi. Lennon nedenini bilmeden hediye kabul etmek için elini uzattı. Çocuk ona hediyesini verdi: yırtık kanatlı kahverengi bir güve.

Avucunun içinde kıpırdadı.

Göz kırpmaları arasındaki karanlıkta, çocuğun arkasında bir asansör belirdi. Kapılarını açtı ve müzik penceresiz odaya yayıldı. Lennon'ın ismen bilmesi gereken ama bilmediği bir klasik konçertonun akorları. Bakışları asansörden çocuğa ve şimdi elinde ölü yatan güveye kaydı. Sendeledi, asansöre doğru iki büyük adım attı, kapıdan geçmek için acele ederken güveyi düşürdü ve kabinin zeminine yığıldı. Birden zorlukla nefes alabildiğinin farkına vardı. Kapılar kapanırken gördüğü son şey, yere çömelmiş, güveyi avuçlarının arasına almış olan çocuktü.

OceanofPDF.com



LENNON ateşin hafif çıtırtısıyla uyandı. Kırmızı badanalı karanlıkta bir yerlerden, kısık sesle konuşmalar geliyordu: "Asansör bahçede belirmiş. Sawyer'a göre, kendisi için olduğunu söyledi, kapılardan geçti ve kapılar arkasından kapandı."

"Ne zamandır yok?"

"On beş dakikadan fazla değil. Sawyer kapılara vurdu, yardım istedi ama kapılar açılmadı. Ben de aynısını yaptım. Sonra rastgele asansör zili çaldı, kapılar açıldı ve o oradaydı, kabinin uzak duvarına yığılmıştı. Bilinci yerinde değildi."

"Doğru olanı yaptın," dedi Dante. "Onu buraya, bana getirerek."

"Kendini ya da bir başkasını öldürtebilirdi."

"Biliyorum," dedi Dante. "Ama bunu ele alabiliriz. Senin bildiklerini kaç kişi biliyor? Kaç kişi gördü?"

"Sawyer, Kieran, ben ve Blaine vardı. Partideki birkaç kişi de görmüş olabilir. Bilmiyorum. Her şey çok hızlı gelişti."

Lennon'ın başı kaldırılamayacak kadar ağırlaşmıştı. Bakışlarını sola kaydırıp ve ocağın yanındaki gölgelerde, alevin ışığının ulaşamayacağı bir yerde duran iki figür gördü. Burnunun altında kan kabuğu olan Emerson, gözlüklerinin parlak parıltısı arasından gözlerini kısarak Lennon'a bakıyordu ve Dante de onun yanında duruyordu.

Dante'nin, "Beni onunla bir dakika yalnız bırakın," dediğini duydu.

"Elbette." Emerson ofisten çıktı ve Lennon arkasından kapının yumuşak bir sesle kilitlendiğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Lennon bir elini kanepenin arkasına dayayarak doğrulmayı başardı. Oda, mide bulandırıcı bir baş dönmesi dalgasıyla bir o yana bir bu yana savruluyordu. Dante onun görüş alanından çıktı ve birkaç dakika sonra elinde küçük bir metal çöp sepetiyle geri döndü. Onu kadının ayaklarının arasına, yere koydu.

"Ben iyiyim," dedi Lennon, el sallayarak onu uzaklaştırırken. "Ben gitmiyorum-"

Asit kusmuş, öyle şiddetli öğürmüş ki boğazı acımış. Safra çöp kutusunun dibine sıçradı.

"Nereye gittin sen?" Dante onun ayaklarının dibine çömelerek sordu.

Lennon doğruldu. Anıları sırasız bir şekilde ona geri döndü. Asansörün kapılarının açıldığını hatırlıyordu. Emerson'ın onu yarı baygın halde kabinden çıkardığını. Sınıf arkadaşları etrafında halka oluşturmuşken koridorda fenalaştığını hatırladı; kalbinin göğüs kafesini öfkeyle yumrukladığının farkında olmasına rağmen bir sürü insan hemşireler, nefes alacak bir yer ve kalp masajı yapabilecek birileri için bağırıyordu. Sonra Logos House'daki çocuğu ve güvesini hatırladı. Geniş kampüsü, dondan kabuk bağlamış çimenleri.

"Nerede olduğumu bilmiyorum. Drayton gibiydi ama değildi." "Nasıl farklıydı?"

"Hava soğuktu. Yerde don vardı."

Dante ise son derece sıkıntılı görünüyordu. "Orada birini gördün mü?"

Lennon başını salladı. "Bir çocuk vardı. Küçük bir çocuk."

Dante kaskatı kesildi, çenesi sıkıca kilitlendi.

Lennon onun bakışları altında kıvrandı. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın yoksa-"

Kapı çalındı. "Şimdi olmaz," dedi Dante.

Bu sekreterin ses geldi aracılığıyla ve kapalı Kapı. "The Şansölye Yardımcısı telefonda."

"Ona beklemesini söyle."

"Acil olduğunu söylüyor."

"Emerson halletsin. Ona oyalamasını söyle."

Dante'nin dikkati tekrar Lennon'a kaydı. "Çocuk neye benziyordu?"

"Siyahtı... belki dokuz ya da on yaşındaydı. Sıksa."

"Peki onu nerede gördün?"

"Logos House'da."

"Bu çocuk seninle konuştu mu?"

Lennon başını salladı. "Tek kelime bile etmedi."

Dante onu çenesinden yakaladı, başını hafifçe aşağı doğru eğdi, böylece göz göze bakıyorlardı. "Bu okul, bu yer senin düşündüğün gibi değil. Burası bir sığınak ya da barınak değil. Ve bundan sonra olacaklar çok çirkin olacak. Bu yüzden soğukkanlı olmanızı istiyorum."

"Korkuyorum. Eve gitmek istiyorum," dedi, artık evin nerede olduğunu bilmeden. Wyatt onu geri kabul etse bile ona dönmeye dayanamıyordu ve kan bağı olan akrabalarıyla aylardır konuşmamıştı. Lennon ilk kez kendi yalnızlığının ne kadar ciddi bir kavram olduğunu anladı.

"Ev seni bundan korumayacak," dedi Dante. "Şimdi beni dinle."

Bir duruşma olacak-" "Ne duruşması?"

"Buna bir disiplin duruşması diyecekler, ama hata yapmayın: söyledikleriniz -ya da söylemeyi ihmal ettikleriniz- geleceğinizi belirleyecek."

"Ne yapmam gerekiyor? Ne söylemeliyim?"

"Onlara gerçeğin dışında her şeyi anlatın. Onlara asansörü anlat. Ama çocukla ilgili kısmı anlatma... ve soğuğu da. Bu ayrıntıları kendine sakla, o zaman iyi olacaksın." O bunları söylerken Lennon baş dönmesine benzer tuhaf bir his hissetti. Asansördeki karşılaşmasına dair anıları önce karmakarışık oldu, sonra da kayboldu. Gözlerini kapadı, hatırlamaya çalıştı, çocuğun yüzünü odak noktasına getirmeye çalıştı ama yapamadı. Her şey çok bulanıktı, yarı unutulmuş bir rüya gibiydi.

"Neler olduğunu anlamıyorum."

"Sana söylediklerimi yaparsan buna gerek kalmaz. Açıklamalar, anlayış, hepsi daha sonra gelecek. Benim şu anki odak noktam o günü görecektik kadar yaşamayı sağlamak. Anlıyor musun?"

Lennon cevap vermeye fırsat bulamadan Emerson odaya girdi. Dante dönüp ona baktı. "Eee?"

"Acil durum duruşması," dedi Emerson. "Ne zaman?"

"Şimdi, Eileen'e göre." Dante başını öne eğdi. "Lanet olsun."

Duruşma Irvine Hall'da yapılacaktı. Lennon ve Emerson oraya birlikte yürüdüler, Dante yarım kalan işleri tamamlamak için geride kaldı. Sisli bir akşamdı ve Lennon ikisinin Irvine'e doğru yürümekten çok yürümekte olduklarını hissetti. Kapılarına varana kadar sessiz kaldılar ve Lennon, midesinde bir çukurla Emerson'a dönerek, içinde tuttuğu soruyu sordu. "Okuldan atılacak mıyım?"

"Dante'nin bunun olmasına izin vereceğinden şüpheliyim," dedi Emerson. "Bunu engelleyecek gücü var mı?"

"Eğer oylama yapılırsa... belki de yapılmaz. Ama şimdiye kadar onun inanılmaz derecede ikna edici olduğunu bilmeliydiniz. Endişelenecek bir şey yok. İyi olacaksın."

Irvine'e girdiklerinde, binanın ikinci katındaki dikdörtgen bir konferans salonuna yönlendirildiler. Hiç penceresi yoktu. Odanın ortasında oval bir masa vardı. Masanın etrafında Drayton'ın kadrolu profesörlerinin çoğu oturuyordu - meditasyondan Dr. Lund; Lennon'ın Sanat ve Ego dersine başkanlık eden Dr. Ethel Greene; Lennon'a sıkıca gülümseyen Lennon'ın giriş mülakatından Benedict. Rektör yardımcısı Eileen masanın başında oturuyordu. Önünde parlak siyah bir döner telefon vardı.

Eileen masadaki iki boş sandalyeden birini işaret etti. "Otur Lennon. Rahatına bak. Emerson, sen gidebilirsin."

"Ama Dante-"

"Bu duruşmayı yöneten kişi o değil. Ben yönetiyorum."

Emerson Lennon'a baktı, özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı ve odadan çıktı. O gittiğinde, Eileen ona döndü. "Belki de asansörden çıktıktan sonra tam olarak ne gördüğünüzü sözlü olarak anlatarak başlamalıyız."

"Ama Dante burada değil," dedi Lennon, kendini kapana kısılmış hissediyordu, sanki her an yanlışlıkla lanetleyici bir şey söyleyebilirdi. "Ben onun burada olacağı izlenimine kapılmıştım."

"Ne yokluğunu açıklayabilirim ne de onu beklemeye gücüm yeter. şimdi soruya cevap verin: Asansörden çıktıktan sonra ne gördünüz?"

Dante'nin uyarısına kulak veren Lennon cevabını kısa ve basit tuttu. "Kapılar açıldığında Drayton'ı gördüm."

Ardından bir dizi soru geldi.

"Günün hangi saatiydi?" Ethel Greene sordu.

"Geceydi."

Eileen solgun parmaklarını dalgalandırarak bir kalemi ustalıkla çevirdi. "Birini gördün mü?"

"Hayır," dedi Lennon, duruşmadaki ilk yalanını dikkatli bir soğukkanlılıkla söyleyerek.

"Peki kampüs hatırladığın gibi miydi?" Eileen daha fazlasını, ama Lennon'ın bilmediği daha fazlasını öğrenmek için bastırarak sordu. Onu bir yalanın içinde yakalamaya mı çalışıyordu? Yoksa özellikle aradığı bir şey mi vardı?

"Bana her şey aynı görünüyordu. Sadece kampüsün bir bölümündeydim ve kapılar başka bir bölüme açıldı. Gerçekten bundan daha fazlası değildi."

Bundan sonra sorular daha hızlı gelmeye başladı ve bir tetik çekilmeden önce son sözlerini söylemeye çalışan birinin aceleciliğiyle soruldu.

"O kapıyı nasıl açtınız?" Dr. Lund masanın altından sordu.

"Bilmiyorum."

Lennon'ın tanımadığı bir kadın onun yanından konuştu: "Bilmiyor musun, yoksa söylemeyecek misin?"

"Söylemeyeceğim çünkü bilmiyorum. Bir anda oldu."

Profesörler uzun ve endişeli bakışlar attılar. Lennon onların ruh halini daha da bozmak için ne söylediğini ya da ne yaptığını merak ediyordu.

"Hiçbir şey sadece olur." dedi Ethel. Greene. "Sen olmalı bir şey yaptı."

"Görmedim. Yani, biraz mantar yedim-"

"Yani, açıklığa kavuşturmak için soruyorum, bir şey mi yaptınız? Bu karşılaşma sırasında kaçak bir maddenin etkisi altındaydınız."

"Ben...evet. Sanırım?"

"Kendinizi yüksek olarak tanımlar mıydınız?"

"Yani, biraz kafam iyiydi," dedi, o kadar ince bir ifade kullandı ki yırtıldı ve bir yalana dönüştü.

"Şunu açıklığa kavuşturmama izin verin." Eileen öne doğru eğildi, parmaklarını dikleştirdi. Bakışları masanın ortasından Lennon'a doğru kaydı. "Asansör görüldüğünde saykodelik bir ilacın etkisi altında mıydınız?"

Lennon'ın yanakları ısındı. Kendini bu kadar küçük ve utanmış hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. "Bu doğru."

Benedict sözü devraldı, sorgulama tarzı kararlı ve kesiciydi. "Bu maddenin etkisi altındayken yanlışlıkla o asansörü çağırmaı seçmiş olma ihtimaliniz var mı? Belki de bir parçanız onun görünmesini istemiştir?"

"Sanmıyorum. Ama emin değilim."

"Neyden eminsin, Lennon?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Soruyu daha kısa bir şekilde ifade edeyim: Asansör görüldüğünde gerçek olduğunu bildiğiniz şey neydi? Zihin değiştirici bir maddenin etkisi altında olduğunuzu zaten tespit ettik. Ancak asansörün ortaya çıktığı andaki duygusal durumunuz hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum. Ne hissediyordunuz?"

"Ben... Sanırım huzurluydum? Sawyer'la bahçedeydim." O zaman onun adını söylemenin, onu bu karmaşanın içine sürüklemenin bir hata olup olmadığını merak etti. "Drayton'a nasıl geldiğimiz hakkında konuşuyorduk. Tüm bu umutlar ve hayaller... Mantarlardan mı, yoksa sadece uykulu olduğumdan mı bilmiyorum ama kendimi en rahat hissettiğim anda asansör, az önce bahçe kulübesinin kapısının olduğu yerde belirdi."

Benedict sonunda doğru bir şey yapmış gibi gülümsedi.

Tam o sırada kapı açıldı ve Dante odaya girdi. "Geç kaldığım için kusura bakmayın," dedi paltosunu karşısındaki boş sandalyenin arkasına asarak.

Lennon'ın evinden. Oturdu. "Sanırım tanışma faslını bitirdik?"

"Zamanında gelmeniz için sizi uyarmıştım," dedi Eileen.

"Ve sizi bu duruşmanın bir saçmalık olduğu konusunda uyarmıştım. Ama işte buradayız."

"Dante," dedi Eileen. Bu, bir annenin bağırmaya başlamadan hemen önceki sessiz ve aşağılayıcı ses tonuydu.

Alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Eileen?"

"Söylemek ya da tartışmak istediğiniz bir şey varsa, söz sizin.

Ne de olsa Lennon sizin danışmanınız."

"Bunu kısa tutacağım. Lennon bu okul için bir değerdir. Açıkçası, hepiniz kısa süreli görev süreleriniz onun buraya gelişiyle çakıştığı için şanslısınız, çünkü o yüzyılı aşkın bir süredir sahip olduğumuz ilk doğal bekçi."

Herkes aynı anda konuşuyor, Dante'yle tartışıyor, kendi aralarında fısıldaşıyor, bir avuç profesör diğer herkesin sessiz olmasını istiyor ve böylece gürültüye kendileri de büyük katkıda bulunuyordu. Bu kargaşa Lennon'a ürkmüş bir tavuk sürüsünü hatırlattı.

"Kapı bekçisi nedir?" Lennon sordu ama ya duymadılar ya da onu görmezden gelmeyi tercih ettiler.

Sadece Dante onun konuştuğunu fark etti, bakışları onunkilerle buluştuğunda biraz yumuşadı. Masanın karşısında konuştuğunda odanın geri kalanı sessizleşti. "Kapı bekçileri istedikleri zaman farklı yerlere kapılar açabilirler. Yaşayan son kişi, bu okulun sınırlarını ilk inşa eden ve onu diğer herkesten koruyan Irvine'di."

"Drayton'ın dahisi. Toplantıdan. Hatırlıyorum."

"O zaman Irvine'in bu okulu savunmak için hayatını verdiğini de hatırlarsınız," dedi Eileen, Lennon'a ya da herhangi birine bakmadan, gözlerini masanın ortasına yakın rastgele bir noktaya dikerek. "Kendi hayatını bu okulun çıkarları ve refahıyla tarttı ve ikincisini seçti."

"Ama aynı zamanda bir öğrenciydi," dedi Dante. "Yeteneğini geliştirmeyi öğrendi ve hayatını ortaya koyma zamanı geldiğinde, bu onun verdiği bir karardı.

kendini feda etti. Gönüllü bir fedakarlık. Ona zorla yaptırılan bir şey değil."

Eileen onu başından savdı. "Bu zahmete değmez. Irvine bir dahiydi. Yıllarca ikna yöntemleri konusunda eğitilmişti. Lennon ise-"

"Kendini kanıtlama fırsatı bulamadı," diyerek sözünü kesti Dante. "Senden tek istediğim bunu ona vermen. Benim talimatım altında-"

"Talimatınız mı?" Eileen kuşkulu, hatta şaşkın görünüyordu.

"Pekala, benim değilse bile Ben'in. Ona ipleri göstermesine izin ver. O umut vaat ediyor, Eileen. En azından bunu kanıtlaması için ona bir şans verebilirsin."

Ama Eileen başını salladı. "Yeterince dinledim. Bunu bir oylamaya sunalım ve bu işi bitirelim. Olur mu?"

"Lennon tehlikeli bir şey yapmadı. Tek yaptığı kampüsün başka bir bölümüne açılan bir kapıyı açmaktı. Bu büyük bir suç sayılmaz-"

Eileen onu görmezden geldi ve odanın geri kalanına hitap etmek için döndü. "Herkes ihraçtan yana mı?"

Benedict ve Dante dışında masanın etrafındaki tüm profesörler ellerini kaldırdı.

Lennon'ın kalbi sıkışmıştı. O kadar çabuk, birkaç elin havaya kalkmasıyla *her şeyini* kaybetmişti. "Bekle lütfen-"

Eileen kağıtlarını toplayarak ayağa kalktı. "Pekala, bu kadar yeter. Dante, onun danışmanı olarak, bu durumu uygun gördüğün şekilde halletmen için seni yalnız bırakacağım. Sadece temiz olsun, olur mu? Bir anı yarım bırakıldığında bu tür şeylerin ne kadar karmaşık hale gelebileceğini biliyorsun."

Ama Dante hareket etmedi ya da konuşmadı. Bakışları döner telefona odaklandı, çalmaya başlamasından sadece bir saniye önce, odayı susturan tiz bir ses -konuşma mırıltıları ve kağıtların karıştırılması, kalp atışları ve düzensiz nefesler, masanın üzerinde sallanan eski avizedeki ampullerin vızıltısı- diğer her şeyi emiyor gibi görünen bir sestti.

Eileen de diğerleriyle birlikte birkaç kez çalan telefona hareketsiz bir şekilde baktı ve sonra sanki transa geçmiş gibi telefonu açtı

ayağa kalktı, ahizeyi beşiğinden kaptı ve kulağına götürdü. "Evet. Evet, efendim. Hayır. Tabii ki."

Dante, Lennon ile göz göze geldi ve gülümsedi.

Eileen ahizeyi kulağından çekti ve üç parmağını ağızlığın üzerine koydu. "Lennon, Şansölye seninle konuşmak istiyor." Telefonu masaya doğru uzattı, sarmal kordon neredeyse gergin bir şekilde uzanıyordu.

Lennon telefonu aldı ve ahizeyi kulağına götürdü. "Alo?"

"Eğitiminize burada, Drayton'da devam edeceksiniz." Hattan gelen ses, Lennon'ın haftalar önce Drayton'dan ilk haber aldığı anda duyduğu sesin aynısıydı. Bu ses, şimdiye kadar tanıdığı herkesin sesinin korkunç bir eşzamanlılık içinde bir araya gelmesine benziyordu. Annesi, kız kardeşi, Wyatt ve Sawyer, Sophia ve Dante, Blaine ve Benedict, on bir yıldan uzun süredir konuşmadığı çocukluk arkadaşı, en sevdiği marketteki tezgâhtar. Ve sonra -belki de en gür çıkan ses- kendi sesi. "Bu okulun hizmetinde bir kapı bekçisi olarak yeteneklerini geliştirmek için Benedict'in altında eğitim alacaksın. Anladın mı, Lennon?"

Lennon'ın sıkılgan çenesindeki bir kas sıçradı ve seğirdi. "Evet."

Bir fincanın içindeki bozuk para gibi bir tıkırtı ya da belki de parazit fırtınası içinde bir boğazın temizlenmesi gibi bir ses vardı. "Gelecekteki çalışmalarınızda size bol şans dilerim."



LENNON VE DANTE duruşmadan çıktıklarında, daha önceki hafif sağanak yağmurun yerini cezalandırıcı bir tufana bıraktığını gördüler. Beklediler Irvine Hall'un dışındaki karanlık ve boş bir koridorda fırtınanın en şiddetli anlarının geçmesini bekliyordu. Dante pantolonunun cebinden elle sarılmış gibi görünen bir kutu sigara çıkardı. Sargıları siyahtı ve güçlü bir karanfil kokusu vardı. Bir tanesini Lennon'a uzattı ve ikisi birlikte sigara içip yağın yağmurunu izlediler. Özellikle iyi bir sigaraydı; sıkı ve ince sarılmıştı, süt gibi karanfil dumanı solunduğunda havada soluk kıvrımlar oluşturuyordu.

"Şansölye ile benim adıma konuştunuz mu?" Lennon sordu. "O zaman bu yüzden mi aradı?"

"Senin için iyi şeyler söyleyebilirdim," dedi Dante.

"Sana borçluyum."

Ona el salladı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ben senin danışmanım. Sana göz kulak olmak benim sorumluluğum."

Bu sorumluluk, Eileen'in duruşma sırasında ondan yapmasını istediği şeyle taban tabana zıt görünüyordu. "Eileen'in endişelerinizi paylaştığını sanmıyorum."

"Sadece
korkuyor."

"Neyden
korkuyor?"

"Sen, tabii ki." Sigarasının ucunu incelemek için durakladı. Külleri savurdu. "Burada, Drayton'da, iknayı bir bilim olarak düşünmeyi severiz. Kurucumuz John Drayton, pratik yaparak beceri geliştirmeye inanır ve ustalığın ancak kendi zihnini ve pratik yaparak başkalarının zihinlerini tam ve eksiksiz bir şekilde kontrol ederek elde edilebileceğini kesin bir şekilde iddia ederdi. Ancak aramızda yetenekleri daha zorlayıcı olanlar da var. Duygusal da diyebilirsiniz. John onları tehdit edici buluyordu çünkü böyle bir güç tamamen kontrol edilemez. İçgüdüsel ve vekaleten uçucudur."

"Asansörü açtığımda olan şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsunuz? Tetikleyici benim duygularım mıydı?"

"Evet ama kendine bu kadar yüklenmemelisin. Aslında bizden çok az kişi var. Ve kendimizi kendi sürecimizin ayrıntılarını anlamaya adarsak harika şeyler yapabiliriz. Asansör kapınız zorlayıcı bir şekilde ortaya çıkmış olabilir - hala da öyle görünüyor olabilir - ancak tetikleyicilerinizi öğrenmek ve bu güçte elinizden geldiğince ustalaşmak gibi bir sorumluluğunuz var. Çünkü bunu yapmazsanız... bunun yansımaları olacaktır."

"Anılarımı alman gibi mi?"

Cevap vermedi.

"Bunu gerçekten yapar mıydın? Eileen senden isteseydi?" "Okul politikası böyle, yani evet."

"Ve eğer bunu yapsaydın, Drayton'ı ya da tanıştığım insanları hatırlamayacaktım... ya da seni?"

Dante -hâlâ yağmura bakıyordu- sigarasının filtresini alt dudağının çizgisi boyunca ileri geri hareket ettirdi. "Eğer işimi doğru yapsaydım, evet. Hepsini alırdım."

"Nasıl?"

Dante, "Bu daha sonraki dönemler için bir ders," dedi. "Neredeyse cerrahi hassasiyette bir ikna uygulaması içerir ve sonuç olarak inanılmaz derecede tehlikelidir. Yanlış yapılırsa, bir insanın zihnine nefes alma ve yutma gibi temel işlevleri nasıl yerine getireceğini unutturabilirsiniz. Bu yüzden savaşçı ikna olarak kabul edilir, en azından ilk aşaması. Elimizdeki güçle öldürmenin yollarından biri de budur."

Lennon bunun Dante'nin daha önce yaptığı bir şey olup olmadığını sormak istedi - onun ya da üniversitedeki başka birinin ikna ederek öldürüp öldürmediğini- ama soruyu geri çevirdi. "Bu kulağa... biraz hastalıklı geliyor."

"Olabilir," dedi. "Ama bunun daha merhametli şekillerde kullanıldığını gördüm. Birkaç yıl önce burada ders veren bir profesör vardı, Dr. Gordon Meyers. Omurilik kanserinden ölüyordu, bir insanın gidebileceği en acı yollardan biri. Ben ve buradaki diğer profesörler, onu an be an hafıza kaybına uğratmayı kendimize görev edindik-"

"Gülme gazı gibi mi? Ona acıyı unutturmak gibi mi?"

"Tıpkı bunun gibi," dedi Dante. "Ama daha etkili. Son günlerinde bir nebze olsun aklı başında olmasını sağlarken, zihnini de çektiği acıların en kötüsünden korudu. Yüzünde bir gülümsemeyle öldü. Düşünün: İnsanoğlunun bildiği en acı verici kanserlerden birinin son evresindeki bir adam sırtarak ölüyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Hâlâ beni ahlaki kaygılarımdan vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?"

"Gerisini daha kolay hale getirecektir," dedi Dante. "Çalışmaların sırasında o kadar çok şeyle uğraşacaksın ki -nevroz, yorgunluk, hayal kırıklığı, tükenmişlik, umutsuzluk- neden bunlara bir de suçluluk duygusunu ekleyesin ki?"

"Elimde değil," dedi Lennon omuz silkerek. "İşleyen bir vicdanın belirtisi."

Dante ona alaycı bir gülümseme verdi.

"Seninle konuşmak istediğim bir konu var... ama bunu nasıl dile getireceğimi bilemedim."

"Devam et," dedi Dante, yağmuru izleyerek.

"Seni birkaç hafta önce gördüm ve... kendinde değildin."

Bu ifadenin Dante'de refleksif bir tepki yaratmasını bekliyordu; kaskatı kesilmesi ya da şok olmuş gibi bakması gibi ama Dante sakinliğini korudu. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Yani sen farklıydın." "Nasıl yani?"

"Bana farklı baktın."

Burada Dante onun gözleriyle karşılaştı ve Lennon onun bakışları altında sinmemek için elinden gelen her şeyi yaptı. "Peki ben sana nasıl baktım?"

"Bir bakıma yapmamalıydın," dedi Lennon, şimdi biraz sinirlenmişti ve utanması gerekenin kendisi olmadığını bildiği halde bunu yüksek sesle söylemekten bile utanıyordu. "Ya da en azından... ne yaptığını bilseydin yapmayacağın bir şekilde. Sonra bana gülümsedin, çok garip bir şekilde ve ertesi gün derste hiçbir şey olmamış gibi davrandın. O zaman hatırlamadığını fark ettim. Karşılaştığım kişi her kimse, şu anda yanımda olan sen değildin."

Dante başını eğdi, bir an için kafası karışmış gibi görünüyordu. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Sen olmadığını biliyordum. Ama kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Bu soruya merakınızı giderecek bir yanıt verebilir miyim bilmiyorum."

"Dene," dedi Lennon.

Dante bir an için yağmurda bir cevap arar gibi oldu. "Burada yaptıklarımızın bir bedeli var. O gece, bunun ne olduğunu gördün.

-Ya da her kimle karşılaştıysan. Onu bağlı tutmaya çalışıyorum ama geceleri, yorgun olduğumda bu çok zor oluyor. Bağından kurtulup yüzeye çıkmadan önce Irvine'e geri dönemedim."

"Kim o?"

"O da şu anda konuştuğun adam kadar benim. Sadece ondan daha az hoşlanıyorum."

"Ne zamandır seninle birlikte?"

"Oldukça uzun bir süre. Ama sana zarar vermek istemiyor." Dante bunu birine zarar vermek istediğini belli edecek şekilde söylemişti ama bu kişi Lennon değildi. "Bunun aramızda kalmasını isteyebilir miyim?"

Lennon bunu kabul etmekte isteksizdi. "Tekrar ortaya çıkacak mı? Yani, onu sonsuza dek zincire vuramazsınız herhalde. Değil mi?"

"Kesinlikle deneyebilirim," dedi Dante. "Dediğim gibi, zor bir gece geçirdim. Soğukkanlılığımı kaybettim ama bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim, bu yüzden sağduyunuz için teşekkür ederim."

"Sende."

"Güzel," dedi ve rahatlamış görünüyordu. "Aynı notta, asansör kapısında gördüklerin hakkında kimseyle konuşmazdım. Hatta

Benedict, eğer bundan kaçınabilirsen. Ona ve bundan sonra herkese karşı dikkatli olmalısın. Drayton'daki geleceğin buna bağlı." Yağmur biraz hafıfledi. Dante sigarasını düşürdü ve ayağının altında ezdi.

"Neden?"

Dante onu duymamış gibi yaptı. "Ethos'a geri dönmelisin. Fırtınanın bir sonraki grubu gelmeden önce. Benedict ve diğerleri hakkında söylediklerimi unutma, özellikle de burayla ilgili anılarını saklamak istiyorsan."

"Bu bir tehdit mi?"

"Evet," dedi Dante. "Ama benden bir tane değil."

OceanofPDF.com



IRVINE HALL'de, William Irvine'in kendisi tarafından inşa edilmiş tek bir asansör vardı. Süslü demir kapıları vardı ve kabini nispeten küçüktü, ve kontrol panelinde her biri farklı bir yere -New York, Amsterdam, Kyoto, Moskova, Boston, Pekin- karşılık gelen yaklaşık bir düzine düğme bulunuyordu. Bir düğmeye basıldığında kabin bu farklı şehirlere bir binanın katları kadar kolay erişiyordu. Lennon'ın çağırdığı asansörün aksine, William'ın asansörü rastgele ortaya çıkmıyordu. Irvine Hall'un sabit bir özelliği: güvenilir, verimli ve eski yaşına rağmen işlevselliği mükemmeldi.

Bu asansör Lennon'ın ve pek çok akranının Drayton'a ilk giriş yaptığı asansördü. Bu aynı zamanda, Benedict'in Utah'taki evine dönerken, kapı bekçiliği konusundaki haftalık derslerinin ilki için kullanması gereken asansördü. Eileen programını ayarlamak için hiç vakit kaybetmemişti. Duruşmanın yapıldığı gece, rektör yardımcısı Benedict ile ilk dersinin ertesi öğleden sonra yapılmasını ayarlamıştı.

Utah'a yolculuk üç dakika kadar sürdü ve Lennon bu fırsatı William'ın asansörünü incelemek için kullandı. Biraz eski ve çürük olması dışında asansör tamamen normal görünüyordu. Lennon içine bindiğinde katlar yerine farklı şehirlere eriştiğini asla tahmin edemezdi.

Açtığı asansörün fakültelekileri neden bu kadar paniklettiğini merak etti. Bu ulaşım aracının nesi bu kadar tehlikeliydi ki? Anlayabildiği kadarıyla, araba kullanmak ya da uçmak yerine daha hızlı bir alternatiften başka bir şey değildi. Ama fakültelekilerin hiçbiri ona bu şekilde davranmamıştı. Dante ve diğerlerinin duruşma gecesi açıklayamadıkları ya da açıklamak istemedikleri, henüz anlamadığı bir şey vardı. Ve Lennon bunun tam olarak ne olduğunu keşfetmeye kararlıydı.

Asansör yavaşlayarak durduğunda Benedict'in evinin girişinde onu bekleyen bir adam vardı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, kahverengi gözleri ve alnında zevkle dalgalanan altın sarısı saçları vardı. İnce bir burnu ve yüksek elmacık kemikleri vardı.

"Ben Claude," dedi ona gerçekten bakmadan, bu biraz garipti çünkü ikisi koridorda yalnızken bakabileceği başka bir şey yoktu. Narin mavi damarlarla bezeli soluk bir el uzattı.

Onu salladı. Nemli ve çok soğuktu. "Lennon."

"Memnun oldum."

Garip bir sessizlik oldu ve Lennon bu sırada Claude'un kim olduğuna ve neden Benedict yerine Lennon'ı selamladığına dair bir açıklama yapmasını bekledi. Claude açıklama yapmayınca, Lennon onun kabalığından biraz rahatsız olarak şöyle dedi: "Ve siz...?"

"Ben'in ırağı. Size içeriyi göstermemi istedi. Kendisi burada olmadığı için üzgünüm ama şu anda bahçede gül ağaçlarını eşleyen köstebeğin kafasını kesmeye, o da olmazsa zehirlemeye çalışıyor. Ama birazdan burada olur." Claude, ölmüş, gömülmüş, mezardan çıkarılmış ve yeniden canlandırılmış güneyli bir aristokrat gibi konuşmasına neden olan çakıllı bir antebellum ağzıyla konuşuyordu.

Oturma odasında birlikte oturdular, büyük meşe sehpanın üzerinde -Ordövrlerden oluşan bir seçki hazırlanmıştı; parmak sandviçler, kesilmiş sebzeler ve benzerleri. Lennon, neredeyse rahatsız edici olacak kadar güçlü bir gül tadı olan küçük bir fincan çay dışında hiçbir şey içmedi.

Claude odanın karşısındaki koltuktan onu izliyordu, kaşları çatılmıştı. Solgun gözleri, rahatsız edici bir yoğunluğa sahipti.

Lennon sanki derisinden sürünerek çıkacakmış gibi hissetti.

"Bakışlarımı bağışlayın. Sadece *daha fazlasını* bekliyordum." Bu sözler başka birinin ağzından çıksa kabalık olurdu ama Claude bu çıplak gerçeği umursamaz bir tavırla dile getirdi. Sanki zalim olamayacak kadar sıradan biriymiş gibi.

Ama Lennon onun kötü bir niyeti olmadığını bilse de yine de biraz sinirlenmişti. "Neyin daha fazlası?"

"Şimdi bunu yüksek sesle söylediğime göre... Gerçekten bilmiyorum. Sanırım farklı birini bekliyordum. Daha yaşlı. Ama sen kaç yaşından büyük olamazsın? Yirmi bir mi?"

"Dört," diye düzeltti Lennon. Çay fincanını boşalttı, bir takırtıyla tabağa bıraktı ve yüzünü buruşturdu.

Claude sadece gülümsedi ve ceketinin cebinden küçük bir şişe çıkardı. Kadına uzattı ve kadın başını sallayınca omuz silkmekle yetindi ve kendi çay fincanına bolca döktü. "Sinirlerime iyi gelir," dedi.

Benedict o sırada içeri girdi, ya da belki de bir süredir kapıda oyalanıyor, varlığını belli etmek için doğru anı bekliyordu. Sanki eski evin gıcırdayan döşeme tahtalarının her birini ezberlemiş ve onlardan kaçınmak için özel bir özen gösteriyormuş gibi hafif adımlarla yürüyordu. Geniş kenarlı hasır bir şapka ve kirli bir kanvas önlük giymişti.

"Gidebilirsin," diyerek Claude'u oturduğu sandalyeden kaldırdı.

O da buna uyararak salondan çıkarken Lennon'a göz kırptı.

"Görüyorum ki çırağım ile tanışmışsınız," dedi Benedict.

"Bir çırağın bir danışmandan ne farkı var?" Lennon sordu.

"Basit," dedi Benedict, sandalyesine otururken. "Çıracak, bir gün gerçekten bir şey olacak olan kişidir. Drayton'daki ortalama bir öğrenciden daha fazla bir şey. Benim gibi bir profesörün hayatı boyunca sadece bir, belki de iki çırağı olur. Çünkü Claude benim çırağım olarak benim görev süremi dolduracak. Bu ev ve içindeki her şey onun olacak. Bu kapıyı ve vekaleten Drayton'ın birkaç girişinden birini korumakla görevlendirilecek. Özünde, benim yerime geçecek. Onu çırağım olarak seçmekle halefimi de seçmiş oluyorum."

Lennon Dante'nin çırağının kim olduğunu merak etti, eğer varsa. Eğer yoksa, bu rol için düşünölebilme ihtimali -ne kadar zayıf olursa olsun- var mıydı?

"Dante'niz Eileen'in ırağıydı," dedi Benedict, sanki onun düşöncelerinin kendi danışmanına döndüğünü hissetmiş gibi. "Bir gün - sanırım er ya da geç- kendine bir ırac seçecek. Emerson O'Neill'ın bu rol için biçilmiş kaftan olduğunu düşünmüştüm, ikisi çok yakındı ve o çok umut vaat ediyordu. Ama şimdi siz asansörlerinizle birlikte geldiğimize göre... Onun halef olma yolunda bir engel olabileceğinizden şüpheleniyorum."

Lennon bir an için öğretim üyesi olma fikriyle kendini şımarttı. Şömineli ve Eames koltuklu bir köşe ofis hayal etti. Fakölte kokteyl saatleri ve Drayton Meydanı'nda uzun yürüyüşler. Evet, diye karar verdi, bunu gerçekten istiyordu. Bunu çok istiyordu, bu hayali Emerson'ın ellerinden söküp alacak kadar çok istiyordu. Bunun için savaşıacak kadar. Kongre koltuklarıyla ya da Montecito'da bir ev alabilecek kadar aptal parayla ilgilenmiyordu. Şöhret istemiyordu ve Nadine'in yaptığı gibi hayırseverlik için gerçek bir kalbe sahip olamayacak kadar bencildi. Ama Drayton ona istediğı iki şeyi verecekti: güç ve onu kullanma becerisi.

"Elbette çok çalışman gerekecek," dedi Benedict. "Şu ana kadar çalıştığından daha fazla. Not çizelgene baktım. En iyi ihtimalle notların berbat ve sanırım bunu sen de biliyorsun. Ama senin için bir umut var, o aradığın asansör gibi. Özel yeteneğın."

"Ama bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum," dedi Lennon. "Dante duyguların beni tetiklemiş olabileceğini söyledi."

"Duygular güvenilir değildir. Becerinin yerine de geçmez. Sahip olduğunuz gücün sıkı bir şekilde kontrolünüzde kalması için buna pragmatik bir şekilde yaklaşmanız gerekir. Çünkü bunu başaramazsanız, bu başarısızlığın sonuçları hem yıkıcı hem de geniş kapsamlı olabilir."

Lennon onun kapılar ve onların gizemli gücü hakkında söylemediğı daha fazla şey olduğunu hissetti. Ama eğer paylaşmak istediğı bir şey olsaydı, paylaşacağını da biliyordu. "Pekâlâ," dedi. "Bunu nasıl yapacağım?"

Benedict bu soruya doğrudan cevap vermedi. En azından ilk başta. "Şimdiye kadar bildiğinizden emin olduğum gibi, iradesi insanların kalplerini ve zihinlerini şekillendirecek kadar güçlü olanlar vardır. Ama bir de iradesi gerçekliğin kendisini şekillendirebilecek kadar güçlü olanlar vardır. Sizden önceki William Irvine gibi siz de ikinci kategoriye giriyorsunuz."

Bir an durakladı, sonra ne söyleyeceğini düşünüyordu. "Drayton'da illüzyon çalışmalarını öğretiyoruz. Genellikle bu çalışmalar ikinci sınıf öğrencileri için ayrılmıştır. Bu illüzyonlar esasen bir kişiyi belirli bir gerçekliğe ikna etmek için duyuşal uyarıları çarpıtan ileri ikna uygulamalarıdır." Benedict bunu salonun pencerelerinin dışındaki sahneyi aniden gündüzden geceye çevirerek gösterdi.

"Aman Tanrım."

"Oldukça etkileyici küçük bir numara," dedi Benedict ve pencereleri hızla gerçek görünümüne kavuşturdu. "Ama bundan daha fazlası da olabilir. İllüzyon çalışması size gösterdiğim küçük salon numarasından daha ileri bir seviyeye ulaştığında, teorik ikna alanına girer. Uzun süredir kabul gören düşünceye göre, gerçekliğin bile gerçek sanacağı kadar inandırıcı bir illüzyon yarattığınızda, aslında yaptığınız şey yeni bir gerçeklik yaratmaktır. Bu, hem sizin hem de William'ın asansörlerinizde sahip olduğunuz beceridir."

Lennon, "Bu bir simülasyon teorisi," dedi.

"Haksız değilsiniz," dedi Benedict. "Ama açık konuşayım, sen ve William Irvine gerçeğe dönüşecek kadar inandırıcı illüzyonlar yaratabilen tek iki kişi değilsiniz. Drayton'ın uzun tarihinde, yetenekleri ve dehaları sayesinde gerçeklik yasalarını hem küçük hem de büyük şekillerde bükebilen bir dizi istisnai uygulayıcı olmuştur -John Drayton ve Dante bunlardan ikisidir-. Bununla birlikte, siz ve William Irvine, gerçekliği bükme yeteneğinizin maddeyi şekillendirmenin çok ötesine uzanması bakımından birbirinizden ayrılıyorsunuz. Asansörle maddi düzlemde seyahat etmek şeklinde uzayda köprü kurma yeteneğine sahip görünüyorsunuz. Sizi farklı ve özel kılan da bu."

"Kapılar neden asansör şeklini alıyor?" Bu, duruşmadan beri Lennon'ın kafasını kurcalayan bir soruydu.

"Her zaman öyle olmaz," dedi Benedict. "William'ın ilk açtığı kapı aslında tek bir kapıydı. Sonra birçok kapısı olan bir koridor. New York'ta ilk kez bir asansör gördükten sonra, onları da üretmeye başladı. Benim kuşum, insanların akıl almaz olanı kavramak için bir yola ihtiyaç duymaları. Kapı ya da asansör imgesi tanıdık bir imgedir ve bir süredir de öyledir. Temel işlevini kavramsallaştırmamızı sağlayan bir sınırlılık hissi yaratır.

"Yıllar önce, daha önce hiç asansör görmemiş ya da asansör icat edilmemiş birine bir geçidin bir merdiven ya da William'ınki gibi bir koridor ya da belki de geri çekilecek bir perde olarak görünmüş olabileceğini hayal edebiliyorum. Eski bir insan, rüzgârla birlikte hareket eden ve arkasında başka bir dünyaya bakışlar sunan yüksek otlardan oluşan bir tarla görmüş olabilir. Olasılıklar sonsuzdur, gerçekten. Zihin gerçekliği yaratır. Kapınız size kendini bir asansör şeklinde gösterdi çünkü bu hem kullanıma davet eden hem de amacını en doğru şekilde aktaran bir imge."

"Duyarlı bir şeymiş gibi konuşuyorsun. Kendi akli olan bir yaratık."

"Öyle değil. Ama siz kesinlikle öylesiniz ve asansör *de* sizsiniz."

Oradan, Lennon'ın Dante'nin ikna derslerinde katlandıklarına benzemeyen bir dizi alıştırma yapmaya başladılar. Ancak, o derslerden farklı olarak, Lennon iradesini bir fareye değil, Benedict'in salonunun boş uzak duvarına yönlendirdi ve bir asansör çağırmaya çalıştı.

Anlaşıldığı üzere, Benedict pratikte pek yardımcı olamadı. Bu okulun olduğu kadar onun da hatası değildi. Yıllar önce, William Irvine'in ölümünden sonraki günlerde kütüphanede yangın çıkmış ve William'ın bir kapının nasıl yükseltileceğine dair tuttuğu kayıtların çoğu alevler arasında kaybolmuştu.

"Madem nasıl yapılacağını biliyorsun, neden beni ikna ederek yapmaya zorlamıyorsun?" Lennon sinirli bir şekilde sordu.

"Keşke bu kadar basit olsaydı," dedi Benedict, masanın karşısından ona bakarak. Arkasındaki duvarda asılı olan kaba portre de Lennon'a bakıyor gibiydi. "Kısa cevap, ilk başta bunu kendi başınıza yapmayı öğrenmeniz gerektiğidir. Başlangıçta kimse bunu senin için yapamaz."

"Ama neden?"

"Bu, yeni doğmuş bir bebeği yürümeye zorlamak gibi bir şey. Bir yetişkin olarak oldukça beceriklisinizdir ama bir bebek için aynı şey geçerli değildir. Ayakları üzerinde duramayacak kadar yuvarlak ve şiş, bacakları onları destekleyemeyecek kadar zayıf, boyunlarındaki bağlar henüz kendi başlarını havada tutacak kadar gelişmemiştir. Onları uygun pozisyonlara zorlasanız bile, bu anlamsız olacaktır. Yeni doğmuş bir bebeğin bu aşamada yürümesi anatomik olarak imkansızdır. Aynı şey şimdi sizin için de söylenebilir. Bir kapıyı güvenilir bir şekilde yetiştirmenin zorluklarına katlanabilmek için zihninizi geliştirmeniz - meşhur kaslarınızı inşa etmeniz - gerekir. Kimse bunu sizin için yapamaz. En azından siz kendiniz yapmayı öğrenene kadar. Neredeyse tüm ikna edici beceriler için aynı şey geçerlidir."

"Yani bunu kendi başıma çözemezsem mahvolacağımı mı söylüyorsun?"

Benedict ona küçük bir gülümseme verdi. "Tekrar denemeye ne dersin? Bu kez, asansörün ilk görüldüğü andaki ruh halini taklit et."

Lennon, Kieran'ın o gece partide ona hediye ettiği saykodelik ilaçlardan eline geçmediği sürece, ifadeleri kulağa basit geliyordu ama isteğin kendisi neredeyse imkânsızdı. İlaçları aldıktan sonra kendini rahatlamış ve hülyalı hissetmişti, sanki ruhu bedeninden dışarı dökülüyormuş gibiydi ama bunu umursamayacak kadar uyuşmuştu.

Şu anki düşünce yapısı tamamen farklıydı. Benedict'in dikkatli gözlemi altında kendini küçük, incelenmiş ve korkunç derecede endişeli hissediyordu. Baskı altında hiçbir zaman iyi bir performans sergilememişti; topluluk önünde konuşmaktan, sunum yapmaktan ve herhangi bir büyüklükteki izleyici kitlesi önünde performans sergilemesini gerektiren her şeyden nefret ederdi. Zihinsel durumu Sawyer'la bahçede yaşadığı uykulu dinginlikten daha uzak olamazdı. Çabalarının karşılığını alamadıkları birkaç uzun saatin ardından Benedict derin bir sıkıntı içinde derse son verdi.



TErtesi gün Lennon, Kieran'ı merkezi yemek salonunda, Logos üyeleri için ayrılmış masada tek başına otururken buldu. Onun üzerinde tepsi: sade, kuru bir hamburger, patates kızartması ve bir bardak süt. Yemeğini mekanik bir pragmatizmle yedi, yavaşça çiğnedi, bakışları sanki gördüğü değil de okuduğu bir şeymiş gibi yemek salonunda bir ileri bir geri gidip geldi. Ama bakışları Lennon'ınkilerle buluştuğunda sıkıca yapıştı ve gülümsedi.

Kieran okuldaki birkaç ünlü öğrenciden biriydi, hem de yanlış nedenlerle. Stanford'da bir doktora programına girdikten sonra henüz dokuz yaşındayken talk show programlarında boy göstermiş bir kimya dahisiydi. Ancak on üç yaşındayken -doktorasının dördüncü yılında- annesiyle paylaşması gereken dairede bir metamfetamin mutfağı işletmekten tutuklandı (annesi o sırada bir erkek arkadaşıyla birlikte yaşıyordu ve Kieran'ın hesabına yatması gereken burs fonlarının fazlasını harcıyordu). Daha da kötüsü, Kieran'ın mutfağında pişirdiği uyuşturucular kampüsteki birkaç öğrencinin aşırı dozdan ölümüyle ilişkilendirildi. Medya, kimya dehası / medyanın sevgilisi uyuşturucu satıcısına dönüşen bu hikayenin üzerine atladı, çünkü bir haber ağının sevdiği bir şey varsa o da gözden düşmektir.

Ancak Kieran'ın Drayton'da okumaya nasıl geldiğinin hikayesi, çöküşünün iyi duyurulmuş hikayesinden çok daha karanlıktı. İddialara göre, sekiz yıllık cezasının yaklaşık üç yılını - ve birkaç cezaevi naklini - tamamlayan Kieran, altı yıldan uzun bir süredir öğrenci olduğu Drayton'a kaydoldu.

Lennon, hissettiği kadar korkmuş görünmemeye çalışarak onun karşısına oturdu. "Partide bana ne verdin?"

"Ben kimseye bir şey vermem," dedi Kieran, gözleri boş bakarak. "Daha fazlasını isteyeceğinizi umarak size ürünümünden bir örnek sundum. Ve belli ki istiyorsunuz."

Kieran hamburgerinden küçük bir ısırık almak için durakladı, çiğnedi ve yuttu. Lennon onun yemek seçimini, bugün açık büfedeki seçenekler göz önüne alındığında özellikle korkunç buldu - derin yağda kızartılmış yumuşak kabuklu yengeç; buz yataklarına yerleştirilmiş yarım kabuklu istiridye; tütsülenmiş domuz etli kara lahana; ve büyük bir fiçı Brunswick yahnisi. Ne tür bir psikopatın tüm bunların yerine kuru bir hamburger ve sütü tercih edeceğini merak etmekten kendini alamadı. "Ne yazık ki şansınız yok, çünkü hepsi satıldı."

"Peki, sende ne var?" Lennon sordu.

"Daha güçlü bir şey. Ama tabii ki bunun bir bedeli var."

"Hiç param yok," dedi Lennon. Bildiği kadarıyla kampüste kimsenin parası yoktu. Büyük dünyanın para birimlerinden tamamen kopmuşlardı. Drayton çevresindeki kafelerin hepsi ücretsizdi, yiyecekler sınırsızdı. Kira ya da harç yoktu ve var olan borçlar da büyük ölçüde zımni idi; herkes büyük işlerinin -teorik borçlarını ödeyen katkılarının- ikna ustalığı olduğu ortak anlayışıyla hareket ediyordu.

Kieran, "Neyse ki farklı para birimlerini kabul ediyorum," dedi.

"Ne gibi?"

"İyilik."

"Ne tür iyilikler?"

Kieran burada masanın üstüne doğru eğildi. "Bana ait olan bir şeye el koyan bir profesör var."

"Ürün nedir ve nerede?"

"Bu bir fare ve adı Antonio, gerçi artık buna ya da başka bir şeye cevap vermiyor. Onu Wharton Hall'da, Dante'nin laboratuvarında bulabilirsiniz."

"Bir dakika, bir fareyi kaçırmak için Dante'nin laboratuvarına girmemi mi istiyorsunuz?"

"Antonio *sadece* bir fare değil. Yani, ben ona bir ruh verene kadar öyleydi. Ya da en azından ben ona bir ruh verdiğimi düşünüyorum. Ayrıntılardan emin değilim."

"Bir fareye nasıl ruh verdin?"

"Kokain," dedi ve sonra kaşlarını çatı. "Şey, DMT ile dönüşümlü olarak kullandığım crack'in uzak bir kuzeni gibi bir şeydi ve sonra ilk başta suyuna kattım, bu da düşündüğün kadar işe yaramadı - bak, önemli değil. Mesele şu ki, onu öldürmeni istiyorum."

Lennon'ın gözleri şokla irileşti. "Ne?"

"Ruhu olan bir fare korkunç bir yükür. Demek istediğim, onların küçük zihinleri varoluşsal olanı kavramak için tasarlanmamıştır. Onlar zeki hayvanlar, ama ben işleri çok ileri götürdüm ve şimdi o sıçan tam bir psikolojik ıstırap içinde yaşıyor ve bu beni deli ediyor. Yani, bir canavar yaratıyorsunuz ve en azından onu uyutabilirsiniz."

"Peki, neden yapmadın?" Lennon, tanımadığı bu duyarlı fare karşısında birdenbire savunmaya geçerek sordu.

"İlk dönem Dante'nin dersinden kalıyordum," dedi Kieran. "Notlarımı yükseltmek için etkileyici bir şey yapmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden ona birkaç ilaç verdim, zihnini açtım. Bir tür psychedelic terapi gibiydi, ya da en azından ben öyle olmasını istedim. Her neyse, Dante etkilendi. Yani, aslında öyle demedi ama sınıfını geçtim -ki bu da finalden en az doksana dokuz aldığım anlamına geliyordu- ve sonrasında Antonio'ya el koydu ve ondan sonra onu bir daha görmedim."

"O zaman acı çektiğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu hissedebiliyorum," diye ısrar etti Kieran. "Onunla benim aramda bir bağ var. Yani, zar zor uyuyabiliyorum. Bütün gece kafamın içinde onun *düşüncelerini* duyuyorum. Zaman, ölümlülük ve şu anki gerçekliğimizin büyük yanılgısı hakkında felsefi saçmalıklar. Mide bulandırıcı, hiç bitmemesinden bahsetmiyorum bile. Delirmek üzereyim." Bir elini masanın üzerine vurdu.

Masadan kalktı ve elindeki süt bardağı bir santim kadar havaya sıçradı. "Sessizliğe ihtiyaım var. Her gece uyumak için kendimi sakinleştirmemem gerekiyor. İşte burada sen devreye giriyorsun. Dante senin akıl hocan; eğer yeterince akıllıysan yalan söyleyerek laboratuvarına girebilirsin. İçeri gir, fareyi öldür, ilaçlarını al. Bu kadar basit."

"Madem bu kadar basit, neden kendiniz yapmadınız?"

"nk bu riski almak istemiyorum," dedi. "Yakalanacak kadar aptalsan, Dante'yi kötü bir gününde yakalarsan birkaç ihtar ve bir dönem uzaklaştırma alırsın. Yakalanırsam mı? İşim biter. Atılırım. Dante benden nefret ediyor ve bir süredir de ediyor. Beni laboratuvarında farelerinden birini öldürürken yakalarsa her şey biter."

"O zaman neden ondan onu öldürmesini istemiyorsun?"

"Asla kabul etmez. O fareleri deney olarak tutuyor. Antonio'nun duyuları olduğunu söylersen, onu hayatta tutmak ve elinden geldiğince uzun süre acı çektirmek için daha da teşvik edici olur. Tanrıya şükür yardım etmek istiyorsun."

"İstediğimi hiç söylemedim."

"Buna gerek yoktu," dedi Kieran, sütünü yudumlarken. "Bunu gözlerinde görebiliyorum. aresizsin."

Kız sinirlendi. "Hayır, değilim."

Kieran'ın ağzının kenarları aşağı doğru çekildi. "Lennon, bir sorunun olduğunu kabul etmek ayıklığa giden ilk adımdır."

"Ben bağımlı değilim."

"O zaman ne var? Uyuşturucuyu neden bu kadar çok istiyorsun? Sınıfta sorun mu çıkardın?"

Lennon ayağa kalkmaya başladı. "Ne var biliyor musun? Unut gitsin."

"Böyle yapma," dedi ve kollarını açtı. "Bana güvenebilirsiniz. Mşterilerimin kişisel bilgilerini ifşa etmem. Sırlarınız benimle güvende. Asansörler hakkında her şeyi zaten biliyorum, bu yüzden nazlanmanın bir anlamı yok."

Lennon ona güvendiği için değil, Kieran'ın yorucu bir karizması olduğu için razı oldu. İnsanı hem yoran hem de çok eğlendiren bir tarzı vardı ve ondan ne kadar hoşlanmamak istese de bunu yapamıyordu. Ona uymak, istediğini vermek daha kolaydı (daha eğlenceli olduğundan bahsetmiyorum bile). "O gece geçit,

ya da her neyse, ilk ortaya çıktığında, bana verdiğin mantarları aldıktan sonraydı. Ve o zamandan beri hiçbir kapıyı açamadım."

Kieran şaşırmamış görünüyordu. "Kendini çok kötü hissetmemelisin. Çoğumuz kendimize gelmek için biraz kimyasal desteğre ihtiyaç duyarız. Bu yüzden buradaki herkes bu kadar çok sigara içiyor. Benim de bu yüzden bir işim var."

"Böyle mi diyorsunuz?"

Kieran bu hakareti görmezden gelmeyi seçerek gülümsedi. "Wharton'ın kapıları kilitli ama sessiz ve dikkatli olursan Dante'yi ya da bir başkasını kapılardan takip edebilir ve görünmeden raflardan birinin arkasına saklanabilirsin. Antonio laboratuvarındaki en büyük sıçan. Tamamen kahverengi ve gözleri insan gibi. Onu gözden kaçıramazsın. Sadece içeri gir, onu öldür ve bu işi bitir. Ve yapmadığın halde yaptığını söyleyip yalan söylemeye çalışma. Ben anlarım."

"Aklımdan bile geçmezdi," dedi Lennon ve masadan kalktı, kendini biraz hasta hissediyordu ve ayaklarının üzerinde duramıyordu. Daha önce hiç bir şey öldürmediğini fark etti. Gerçekten öldürmemiştir. En azından bilerek değil. Yine de bir keresinde, özellikle sadist bir arkadaşı vardı, mahallede kendisinden birkaç yaş büyük küçük beyaz bir çocuk, bir karınca yuvasının üzerine bir tencere kaynar su dökerken onu izlemesini istemiştir. Korkunç eylemin yarısında, suçluluk ve iğrenme duygularına yenik düşerek onu bileğinden yakalamış ve durdurmaya çalışmış, bu sırada kalçalarına kaynar su sıçramıştı. Oluşan yanıklar o kadar kötü kabarmıştı ki acil bakıma gitmek zorunda kalmış ve sonrasında haftalarca elbiseden başka bir şey giyememiştir. Bundan nefret etmişti ama daha da nefret ettiği şey, müdahale edecek cesareti toplayana kadar tencerenin yarısının boşalmış, tüm karıncaların ve onların değerli yumurtalarının canlı canlı haşlanmış olmasıydı.



TERTESİ GÜN, İkna I kursu sona erdikten sonra, Lennon koridorda gizlenerek bir köşede bekledi. Artık Dante'nin rutinini biliyordu.

Her ders saatinden sonra, kalan öğrencilerle konuşmak için zaman ayırırdı. Bazen bu konuşmalar sadece birkaç dakika sürerdi, ancak diğer durumlarda bir saatten fazla sınıfta kalır, soruları yanıtlar ve zorlanan öğrencilere özel ders verirdi. Bazı durumlarda, bu doğaçlama toplantılar küçük derslere dönüşür ve sınıfın yarısı sadece onu dinlemek için kalırdı. Bu da yetmezmiş gibi, aynı öğrenciler ofis saatlerinde bekleme odasını tika basa doldurup koridorlara taşıyor, duvara yaslanıyor ya da bacaklarını koridora atıp yere oturuyor, sadece onunla konuşabilmek için saatlerce bekliyorlardı.

Ve tabii ki Dante'nin belli bir yıldız gücü vardı. Otuz üç yaşında kampüsteki en genç kadrolu profesördü ve Eileen'in eski çırağı olarak bir gün rektör yardımcılığı görevini üstlenmesi planlanıyordu. Ancak Lennon, bu kadar çok insanın ondan bir parça istemesine neden olan şeyin sadece sahip olduğu övgüler olmadığını biliyordu. Bu başka bir şeydi, bir karizma, sadece onun yanında olduğunuz için kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayan ve herkesin ona Lennon'ın gerçekte biraz mide bulandırıcı bulduğu bir huşu duygusuyla bakmasına neden olan tarif edilemez bir nitelikti, çünkü bu sadece kendisinin çok çirkin bir yansımasıydı

Dante'nin çekiciliğine karşı duyarlılık, ona karşı hissettiklerinin hiç de özel olmadığını hatırlattı.

Lennon'ın şansına, Dante o gece erken çıktığı için çok fazla beklemesi gerekmedi. Çifte randevulu olduğu için mırıldanarak özür dileyen Dante, son öğrenci de çıktıktan birkaç dakika sonra, fareleri kolunun altında, ortak taşıma kafeslerinde tutarak sınıftan çıktı. Her zamanki gibi binanın çıkışına doğru ilerledi ve Lennon köşeden çıkıp kampüsteki tüm laboratuvarları barındıran Wharton Hall'a kadar onu takip etmeden önce ayak seslerinin azalmasını bekledi.

Lennon'ın kendisi Wharton'ın kapısından içeri hiç adım atmamıştı (kendisi gibi birinci sınıf öğrencileri asla laboratuvar dersi almazdı) ve neredeyse Dante'yi o binanın labirent gibi koridorlarında kaybediyordu. Ama Dante kısa bir koridorun sonundaki çift kapıdan geçip kaybolduğunda Lennon ona yetişti ve kapıların arasından geçmeden önce cebine bir anahtar sıkıştırdı. Lennon kapılar kapanmadan önce yetişebilmek için koşmak zorunda kaldı. İçeri süzüldü, bunu yaparken bakışlarını laboratuvarlarda gezdirdi.

Sırtı kapıya dönük olan Dante onu fark etmemişti.

Lennon sessiz bir iç çekişle, tepeden tırnağa bir düzineden fazla fare kafesiyle dolu iki uzun rafın arasındaki dar koridordan aşağıya eğildi. Odanın uzun mutfağında bunun gibi sayısız raf daha vardı. Onu rahatsız eden şey bakımsızlık değildi; kafeslerin hepsi küçük ama temizdi ve her birinde yiyecek, tahta oyuncaklar, su damlalıkları, çam talaşından bir yatak ve kenarına bir delik açılmış devrik bir yoğurt kabı bile olsa bir tür yapı vardı. Onu rahatsız eden şey, odadaki fare sayısının çokluğuydu. Raflarda yüzlerce fare olmalıydı. Kieran'ın ondan almasını istediği fareyi bulması neredeyse imkânsızdı, özellikle de Dante bir metre ötede, arkasına saklandığı rafların diğer tarafındayken. Lennon ayaklarının üzerinde hafifçe durmaya çalışarak koridorları arşınladı ve bu kahverengi, insan gözlü fareyi aradı. Aramaya başladıktan sadece birkaç dakika sonra onu alt raflardan birinde bulması tamamen şanstı çünkü

Dante tarafından fark edilmemek için eğildi. Alışılmadık derecede iriydi ve zeki gözleri vardı.

Bu Antonio'ydu. Bundan emindi.

Lennon kafesi olabildiğince sessizce raftan indirdi ve hâlâ eğilerek laboratuvarın önündeki çift kapıya doğru çekildi. Dante konuştuğunda o da neredeyse oradaydı, eli kapı koluna sadece birkaç santim kalmıştı: "Şuna dikkat et. Isırır."

Lennon dondu kaldı, neredeyse kafesi düşürüyordu.

Dante'yi görmek için döndü, laboratuvarın ortasındaki bir masada duruyordu, sırtı ona dönüktü.

"Nasıl yaptın-"

"Birini takip edecekseniz, sesi bastırmak için daha yumuşak ayakkabılar ya da sadece çorap giymeyi düşünmelisiniz. Ayak sesleriniz alışılmadık derecede yüksek."

Lennon kulaklarının ucunun ısındığını hissetti. Utanarak rafın arkasından çıktı ve ona yaklaştı. Yakından bakınca adamın kollarını sıvadığını ve dövme ön kollarını ortaya çıkardığını gördü. Avucunun içinde küçük ve pembe bir şey vardı. Yavru bir fare. İnce bir şırıngayla mama veriyor gibi görünüyordu.

"Bu yaşta her bir ila iki saatte bir yemek yemeleri gerekir," dedi ve avucundaki fareye başını sallayarak baktı, o kadar küçük ve pembeydi ki uzaktan daha çok bir kurtçuk gibi görünüyordu. "Rüşvet verecek bir laboratuvar teknisyeni bulmadan önce, bunun gibi sıçanları bol miktarda çam talaşı ile doldurulmuş kağıt bir kahve fincanında tutardım. Onu sınıftan sınıfa yanımda taşırdım ve beslemek için şırıngayı çıkardığımda öğrencilerimden hiçbirinin ispiyonlamamasını umardım."

"Annesine ne oldu?" Lennon yanına gelerek sordu.

"Reddetti," dedi Dante ve sonra daha sert bir tonda, "Devam et ve o kafesi yere bırak."

Lennon kızarak Antonio'yu yakındaki bir laboratuvar masasına yatırdı. "Beni duyduğunu söyleyebilirdin."

Dante kendi kendine gülümsedi, gözlerini elindeki fareden hiç ayırmıyordu. "Yapabilirdim ama sağduyulu olmaya çalışmanı izlemenin keyfini kaçırmış olurdum."

Lennon kaşlarını çatı.

"O fareden ne istiyorsun?" diye sordu yargılamadan. Fareyi çalmaya kalkıştığı için ona kızdıysa da bunu belli etmedi.

Lennon aceleyle, ileriye dönük en iyi yolu bulmaya çalışarak bahislerini korudu. Kısa bir tartışmadan sonra dürüst olmaya karar verdi. "Ona ihtiyacım var.

Ticaret için." Dante bir kaşını kaldırdı. "Kieran şimdiden pençelerini sana mı geçirdi?"

Kieran'ın girişimini bilmesine şaşırmıştı ama belki de şaşırmamalıydı. Görünüşe göre Dante o kampüste olan herkesi ve her şeyi biliyordu.

Lennon ellerine baktı. "Asansörü aradığım gece kafam iyiydi."

"Ve siz bu... değişmiş halin zihninizi açmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Kolaylaştırdı mı?"

Lennon başını salladı. "İlk seferinde, kafam iyiyken, hiç çaba sarf etmemiştim." "Ve bunun böyle olması gerektiğini mi düşünüyorsun? Zahmetsiz mi?"

"Yani, hayır. Buradaki her şey için çalıştığım gibi bunun için de çalışmam gerektiğinin farkındayım. Ama Benedict'le çok uğraştım ama sonuç alamadım. Sanırım ilaçlar zihnimi daha fazla açacak, o gece bahçede ilk ortaya çıktığında içine girdiğim her neyse ona ulaşmamı kolaylaştıracak."

"Fare nasıl devreye giriyor?" Lennon cevap vermeyince (o muhbir değildi) Dante cevap vermiş gibi başını salladı. "Oh. Kieran. Sanırım onun ölmesini istiyor?"

Bunu söylerken Lennon, Dante'nin elinin ne kadar büyük olduğunu ve farenin buna kıyasla ne kadar acınacak kadar küçük olduğunu fark etti. Onu kapalı bir yumrukta ezebilirdi.

"Hiçbir şeye zarar vermek istemediğini sanıyordum?" Dante gerçek bir cevap vermesi için onu sıkıştırarak sordu.

"Bilmiyorum," dedi Lennon. "Ama eğer acı çekiyorsa-" "Acı çekmek' derken neyi kastediyorsun?"

"Eğer acı çekiyorsa-"

"Herkes acı çekmiştir." "Yani, sürekli acı."

"Sürekli fiziksel acı mı yoksa sürekli psikolojik acı mı?"

"Sadece... Bilmiyorum, her türlü acı."

"Hangi düzeyde sürekli acı ahlaki bir ötenaziyi garanti eder?"

"İstirap."

"Peki 'ıstırapı' nasıl tanımlarsınız?"

"Bu tarz sorulardan hoşlanmıyorum."

"Kimse bilmiyor," dedi Dante. "Ama yaşam ve ölüm gücünü elinde tutuyorsan, cevaplar üretmen önemlidir. Sadece kendi vicdanınızı susturmak için bile olsa."

Lennon kuru kuru yutkundu. "Birisi ya da bir şey sürekli acı çekiyorsa, işkence görüyorsa, bunu yapmanın tek bir yolu olsa bile, bu acıyı sona erdirmenin bir merhamet olduğunu düşünüyorum."

"Bu yüzden mi farenin ölmesini istiyorsun?"

"Ben ölmesini istemiyorum. Kieran istiyor."

"Bir şeyin böyle acı çekmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Dante sordu. Lennon soruyu soruşundaki ciddiyetten bunun retorik olmadığını anladı. Kızın onu okumasını istiyordu.

"Yani, bilmiyorum... Sanmıyorum-" "Fare acı çekiyor gibi mi görünüyor?"

Lennon kafesin içine baktı. Kieran haklıydı -fare insan gözlerine sahipti- ama bundan dolayı daha kötü görünmüyordu. "Şey, hayır."

"Çünkü öyle değil. Kieran öyle. Ve psişik bir bağdan da değil."

"Kieran? Sence onun nesi var?"

"Hiçbir şey. Sadece yeni edindiği bir vicdanı var," dedi Dante, gayet gerçekçi bir şekilde.

"Yani o sadece... ilk kez kendini suçlu mu hissediyor?"

Dante başını salladı. "Antisosyal eğilimleri vardı. Tutarlı bir suçluluk duygusu eksikliği, çocukluğunun tamamının bir medya nesnesi olma rolüne adanmış olması gerçeğiyle daha da kötüleşti. Kimse ona empati göstermedi -en azından onun şöhretiyle zenginleşen anne ve babası- ve sonuç olarak Kieran başka hiç kimseye empati göstermeyi öğrenemedi. Ta ki buraya gelene kadar."

"Ve senin altında çalıştım."

Dante, "İkna genellikle empati üzerine yapılan sapkın bir egzersizdir," dedi. "Bu işte iyi olmak için bunu kavramanız gerekir ve sınıfındaki en azimli öğrencilerden biri olan Kieran iyi olmayı çok istiyordu. İşte böyle. Kieran birkaç farenin aklını karıştırıyor ve bunu kanıtlayacak bir vicdana sahip gerçek bir çocuk oluyor. Gerçekten çok tatlı."

"Kieran öyle düşünmüyor," dedi Lennon yüzü kızararak. Dante başını kaldırıp ona baktı. Dante'nin bakışları altında olmak her zaman için içini kıpır kıpır eden bir şeydi... ama bir bakıma hoşuna da gidiyordu. Daha önce de profesörlere aşık olmuştu. Wyatt'ın çekiciliğinin bir parçası da buydu. Ama hiç böyle olmamıştı. "İşkence görüyor. Uyuyamadığını söylüyor."

"Bu yüzden mi o fareyi öldürmek için seni buraya getirtti?"

"Onu gerçekten öldürmeyecektim," dedi Lennon. "Gitmesine izin verecektim."

Dante'nin ona inandığından emin değildi. Kendisinin bile inandığından emin değildi.

"Biliyorsun," dedi Dante şırıngayı tekrar eline alıp süt karışımını yavru farenin ağzına damlatmaya başlarken, "psychedelics bizim gibi insanlar için özellikle tehlikeli olabilir. Yanlış ilaç -ya da doğru ilacın yanlış dozu- psişik bir atardamarı kesmeye eşdeğer olabilir. Hasar hesaplanamaz olabilir. Bu riski almak istiyor musunuz?"

Omuz silkti. "Önümde başka bir yol göremiyorum. Burada kalmak istiyorsam performansımı sergilemek zorundayım."

"Ve sen kalmak mı istiyorsun?"

"Elbette," dedi, adamın söylediklerinden çok söyleme *şekli* onu savunmaya itmişti. Sanki kızın yetenekli olup olmadığından emin değilmiş gibi. "Olmak istediğim başka bir yer yok ve kalmam için ne gerekiyorsa yapacağım. Anılarımı istiyorum. Hayatımı burada sürdürmek istiyorum, bu şu anlama gelse bile-" Antonio'ya, onun o hüzünlü insan gözlerine baktığında sesi kesildi ve bakışlarını yere çevirdi.

"Buna saygı duyabilirim," dedi Dante ve küçük sıçan elinin düzlüğünde seğirdi. Onu başparmağı ve işaret parmağı arasında nazıkçe kaldırdı ve masanın üzerinde duran kuluçka makinesine geri indirdi. "Ama bilmelisin ki şu anda tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Birçok kişinin

daha önce kaybetmişim. Ve biliyorum ki farklı olduğunu, bağımlı olmayacağını düşünüyorsun-"

"Öyleyim ve olmayacağım," dedi, hissettiğinden daha emin bir sesle.

"Belki bu doğru. Ama korkman gereken tek şey bağımlılık değil. Bazen zihnini açtığında bir daha kapatamazsın." Sanki bunu söylemek zorundaymış ama otoyolun kenarındaki bir çukurda aşırı dozdan ölmesi umurunda değilmiş gibi bu uyarıyı bu kadar kesin bir dille yapması biraz canını acıttı. Ama sonra onun gözlerinde bir şey gördü, bir korku. Yine de Lennon'ın baktığını fark eder etmez bunu maskeleydi, içine kapandı ve bu süreçte onu dışladı.

"Eğer bu kadar tehlikeliyse, beni durdurmak zorunda değil misin?" dedi, neredeyse ona bunu yapması için meydan okuyordu, onu önemsemesi ya da az da olsa yatırım yaptığına dair bir işaret vermesi için cesaretlendiriyordu. Hile işe yaradı, çünkü Dante masadan başını kaldırdı ve göz göze geldiler. Onun bakışlarıyla karşılaştığında kaskatı kesildiği, irkildiği için kendinden nefret etti. Yanakları ısındı ve kızardı ve Dante'nin bunu fark ettiğinden emindi.

"Kendini yaralamak gibi bir alışkanlığın var," dedi uzun bir aradan sonra. "Şimdi yoluna çıkarsam yarın yine kendine zarar verirsin. Bir noktada, kendi en kötü dürtülerini nasıl caydıracağını öğrenmelisin, ya da bu değilse, o zaman onların etrafında çalışmalısın. Belki de bunu yapmanın yolu budur. Eğer öyleyse, ben kim oluyorum da karışıyorum?"



TAYNI GECE, Kieran'ın Logos'un alt katındaki odasında, Lennon Antonio hakkında öğrendiği her şeyi anlattı. Ona farenin acı çekmediğini ve bu nedenle Kieran'a acı veremeyeceğini söyledi. Kieran'ın yeni bulduğu vicdanına olan bağlılığı dışında, aslında hiçbir psikik bağ olmadığını dikkatlice açıkladı.

Lennon, "Bence kendini affetmeyi biraz olsun öğrenirsen uykusuzluk ve stresin azalabilir," dedi. Kendisi de suçluluk duygusunun bir kendini yok etme silahı gibi kullanıldığında nasıl bir sopa olabileceği hakkında bir iki şey biliyordu. Aslında Drayton'da okumaya başladığından beri her gün, ikna derslerinde Gregory'nin zihnini her kurcaladığında ya da Denver'daki hayatını bırakıp adını bile duymadıkları bir enstitüde okumaya gittiğini düşünen ailesinin ne kadar endişeli olduğunu her düşündüğünde bu duyguyla mücadele etmişti. "Suçluluk duygusundan arındığında kendini daha iyi hissedeceğini biliyorum."

Kieran kaşlarını çatarak başını salladı. Uzun bir sessizlik oldu ve Lennon bir an için onun uyuşturucuları teslim etmeyeceğini düşündü. Ne de olsa anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmemişti. Ama Kieran yatağının altındaki gevşek döşeme tahtasından küçük bir poşet çıkarıp ona uzattığında şaşırdı.

"İdeal olarak," dedi, "bunu alırken yanınızda dört kişi olacak. İki seni zapt etmek için, biri işler ters giderse psikişik olarak müdahale etmek için ve bir diğeri de kulak misafiri olup müdahale etmeye çalışabilecek kişilerin dikkatini dağıtmak için. Ama bu sadece işler kötüye giderse geçerli tabii. Ve muhtemelen de çıkmayacak. Akli başında görünüyorsun ve sakın kaldığın sürece bir şey olmaz."

Lennon avucunun içindeki poşete baktı. İçinde iki beyaz tablet vardı. Bu kadar güçlü bir psikedeliğin bu kadar küçük bir şeyle sınırlandırılabilceğine inanmak onun için zordu. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür edecek bir şey yok," dedi. "Bir anlaşma yapmıştık."

Lennon bunu gitmek için bir işaret olarak algıladı ama o kapıya varmadan Kieran ona seslendi. Kadın yarı yarıya ona döndü. "Evet?"

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa... beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Satıcı olarak değil ama, bilirsiniz, bir ortak olarak."

"Bir arkadaş mı demek istiyorsun?"

Burnunu kırıştırdı, tiksindi, telaşlandı. "Benim arkadaşım yok. Ama biliyorsun. Ben buralardayım."



' , sınıf arkadaşları-Ian, Sawyer, Blaine ve Nadine- aynı akşam daha sonra yurt odasında ve neredeyse hemen kararından pişman oldu. Blaine ve Nadine, onu şaşırtacak şekilde, hafif bir endişe ifade etseler de bu fikri anlayışla karşıladılar. Ancak Sawyer'ın kafası karışık ve Ian da son derece öfkeliydi.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Ian, odada volta atarken, "sen genç b i r psikopattan aldığın uyuşturucuları mı kullanacaksın? Kendini duyuyor musun?"

Nadine yumuşak bir sesle, "'Kokainman' demen gerektiğini sanmıyorum," dedi. "Yani, bağımlılık karmaşık bir konu-"

Ian onu görmezden geldi. "Bu kötü bir fikir, Lennon. Tehlikeli bir fikir. Hayatını mahvedebilir. Güven bana, bunu bilirim."

"Partide uyuşturucu almıştık ve iyiydik, değil mi Sawyer?" Yatağının kenarında oturan Sawyer sadece kaşlarını çatı.

"Nadine haklı," dedi Lennon, Sawyer'ın sözlü destek vermemesinden rahatsız olmamıştı. "Bu kadar namuslu olma. Sen uyuşturucu satmadın mı?"

"Bu farklı. Kieran denen çocuk mutfağında pişirdiği şeyle insanları öldürdü. Sen de kırılgansın, sana ne yapacağını kim bilebilir ki?"

"Ben kırılgan değilim ve bu yıllar önceydi. On üç yaşındaydı. Bana bunun temiz olduğuna dair söz vermişti."

"Bazen senin için gerçekten endişeleniyorum," dedi Ian. Son zamanlarda Lennon için çok endişelenmişti. Kimden hoşlandığı ya da kiminle yattığı konusunda endişeleniyordu. Nerede olduğu ve Ethos'a neden geç geldiği konusunda endişeleniyordu. Ona ne söylediği ve daha da önemlisi ne söylemediği konusunda endişeleniyordu.

Lennon bu yeni sahiplenme duygusunu önce artan iş yüklerinin yarattığı strese bağlamıştı; saatler süren ev ödevleri, yüzlerce sayfalık okumalar, sınavlar ve tabii ki ikna konusunda fareler üzerinde yaptıkları yorucu alıştırmalar. Ancak Ian sadece ikna dersinde değil, kayıtlı olduğu diğer tüm derslerde de en yüksek notları alarak sınıfının en iyisi oldu. Logos House'da bir yatak garanti gibiydi. Yine de mutsuz görünüyordu - sinirli, asabi ve Lennon'ın hem yorucu hem de güven verici bulduğu bir şekilde yıpratıcı bir kıskançlık. Her ne kadar utanç verici olsa da -ki utanıyordu- Ian'ın onu kıskanılacak kadar değerli bulması hoşuna gitmişti. Wyatt'la yaşadığı onca şeyden sonra, Ian gibi zeki birinin elinde tutmak için mücadele etmesi gereken değerli bir şey olduğunu hissetmek güzeldi.

"Oda arkadaşına bir şey söyleyecek misin?" Ian, Blaine'e yalvarırcasına sordu.

"Ben onun bakıcısı değilim," dedi Blaine.

"Belki de değil," dedi Ian, "ama dinlemeyi düşünebileceği tek kişi sensin, o yüzden sen dinlemeye ne dersin?"

Blaine uzun bir süre Lennon'a, sonra tekrar Ian'a baktı. "Ne isterse yapabilir."

"Lanet olsun." Masanın yanındaki çöp kutusunu tekmeledi. Buruşuk kâğıtlar ve sigara izmaritleri yere saçıldı. Nadine pisliği temizlemek için harekete geçti,

Lennon eğildiğinde bluzunun her zamankinden daha açık olduğunu fark etti (daha önce boğazına kadar her düğmesi ilikliydi) ve göğsünün soluk bir dilimi ortaya çıkmıştı. Haçını da takmamıştı ve Lennon'ın daha önce onu her gördüğünde ensesinde mantıklı bir topuz yaptığı saçları şimdi omuzlarına doğru uzun ve gevşek bir şekilde dökülüyordu.

"Ian, parmağını Lennon'ın göğsüne sokmak için Nadine'in üzerinden atlayarak, "Bu kötü bir fikir," dedi.

"Bak," dedi Lennon, Ian'la göz göze gelerek, "sekmeleri ben alıyorum. Yani ya burada kalıp izlersin ya da gidersin. Her iki durumda da bunu sana karşı kullanmayacağım."

Ona ters ters baktı. "Bu kadar aptal olduğunu düşünmemiştim," dedi, sonra topuklarının üzerinde döndü ve kapıyı arkasından çarparak gitti.

Nadine ayağa fırladı. "Peşinden gideyim mi?"

Lennon başını salladı. "Sadece... sessiz kalmaya çalış, t a m a m mı? Kimseye söyleyeceğini sanmıyorum ama söylerse-"

"Ben i l g i l e n i y o r u m ," dedi Nadine ve sonra o da gitti, sadece Lennon, Sawyer ve Blaine baş başa kaldı.

Blaine ellerine baktı. "Ian'la herhangi bir konuda hemfikir olmaktan nefret ederim ama ya haklıysa? Ya bu kötü bir fikirse?"

"Tanrım," dedi Lennon, "ne zaman bu kadar namuslu oldunuz?" "Sorun o değil," dedi Blaine. "En son bir psychedelic aldığımda çok...çok-"

"Katatonik," dedi Sawyer, onun yerine sözünü bitirirken.

Blaine başını salladı. "Sanki bir an için beyninin bir parçası kopmuş gibiydi. Gerçekten seni geri alamayacağımızı düşündüm. Korkunçtu. Eğer baygın olsaydın neredeyse daha az korkutucu olurdu. Ama bayılmamıştın. Gözlerin açıldı ve bizi takip ediyordun ama yüz ifaden çok boştu. Artık kendi gözlerinin arkasında olmadığın çok açıktı."

"Dante bile endişeli görünüyordu," dedi Sawyer. "Ve o hiç endişelenmezdi. Hiçbir konuda. Ama sen zor durumdaydın, Lennon. Sen bunu görece kadar orada değildin ama biz gördük. Çok kötüydü. Gerçekten çok kötüydü. Ve bu uyuşturucu

son aldığından bile daha güçlü, yani ne olacağını kim bilebilir. Sadece bir sınıfı geçmek için bu riski almaya değer mi?"

"Bu sadece bir ders değil," dedi Lennon. "Onlara bu asansör kapısı işinin üstesinden gelebileceğimi kanıtlayamazsam, burayla ilgili anılarımı alıp beni kapı dışarı edecekler."

"Öyle mi dediler?" dedi Sawyer, afallamış görünüyordu.

Lennon başını salladı. "Yani bunu yapmak zorundayım. Tamam mı? Seninle ya da sensiz." Sawyer sadece başını salladı, ama Blaine - dudakları kansız ve büzülmüş- başını salladı.

"Pekâlâ," dedi. "Hadi yapalım şu işi."

Lennon, Kieran'ın talimatlarını izleyerek poşetten iki tabletten birini çıkardı ve dilinin ucuna yerleştirdi. Bir süre yatağının ayak ucunda bağdaş kurup sırt üstü oturarak bekledi. Dakikalar ilerliyordu ve sinirlerini kontrol altında tutmak için kalçasına vurarak ritim tutuyordu. Sawyer elleri arkasında volta atıyordu. Blaine serçe parmağındaki bir tırnağı kemiriyordu. Lennon ona doğru baktığında, "İğrenç bir alışkanlık," dedi utangaç bir ifadeyle.

Ian ve Nadine geri dönmedi.

Sinirlenen Lennon ayağa kalkmaya çalıştı. "Bu saçmalık. Ben bile hissetmiyorum _."

Yer sarsıldı. Kemiklerinde yankılanan kısa bir ürperti.

"Bunu hissettin mi?" Lennon yataktan tamamen kayarak sordu. Bacakları altında gevşek hissediyordu.

"Hayır," dedi Sawyer ve Blaine hep bir ağızdan. Solgun yüzleri garip bir ışıltıya bürünmüştü ve bu ona, insanların parlak yüzleri bakarken acı veren meleklerle karşılaştıkları İncil hikâyelerini hatırlattı.

"Sanırım işe yarıyor," dedi Sawyer ve konuştuğunda, ağzının arkasında boğazının başladığı yerdeki siyah pembe dili bir anlığına gördü. Sesi ıslak ve boğuk geliyordu.

"Sakin ol," dedi Blaine ya da Blaine'in önerisi, gerçekten; Lennon'ın tanıdığı arkadaşının hiçbir parçası yoktu. Beyaz bir ışık onu ele geçirmişti. Blaine'in eli kolunda sıcak ve yabancı bir his uyandırıyordu.

"Asansör çağırmanız gerekiyor," dedi Sawyer'a ait olan ses. "Çok yükselmeden acele et."

Lennon başını salladığında, tüm oda bir kar küresi sarsılmış gibi bir o yana bir bu yana savruldu. Ve tüm mobilyaların yerinde kalmasına şaşırdı.

Gevezelik etmeye başladı, dişleri birbirine öyle şiddetli çarpıyordu ki, konuşmaya çalıştığı her kelimeyi kırılğan kurabiyeler gibi ortadan ikiye ayırdı. Söylemek istediği her şeyin kırıntıları ayaklarının dibindeki halının üzerine saçıldı.

"Hiç mantıklı konuşmuyor," dedi Sawyer'ın sesi, paniklemiş gibiydi. "Birini aramalıyız."

"Ona bir şans verin," dedi Blaine olan kişi. "Bunu yapabilir."

Lennon'ın görüşü kenarlarda çok bulanıklaşmıştı, bu yüzden sadece bir iğne deliği kadar görebiliyordu.

"Devam et, asansörü çağır," dedi Blaine. "Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

"Deniyorum," demeyi başardı Lennon ama aslında ayakta durmaktan ve kusmamaktan başka bir şey yapmaya çalışmıyordu.

Bulanıklık biraz dağıldı ve çevresine doğru geri çekildi. Blaine ve Sawyer'ın yüzlerindeki ışık da onunla birlikte söndü. Odayı tekrar görebiliyordu - boyutlar sanki cam bir bardaktan bakıyormuş gibi biraz çarpıktı ve bacalarının altında sıkılaştığını hissetti.

Lennon daha sonra imgeleminde yatak odasının duvarındaki çıplak bir noktaya odaklandı çünkü asansörün görünmesi için en olası yer orası gibi görünüyordu. Ama ne zaman odaklanmaya çalışsa, bakışları kapıya geri çekiliyordu. Gözlerini yeterince kısarsa kapının içini, her şeyin içini görebilecekmiş gibi hissediyordu.

"Neden sürekli şaşkı bakıyor?" Sawyer sordu.

"Benim hakkımda burada değilmişim gibi konuşma," dedi Lennon ve sesi ağzından değil, ayaklarının altından geldi. Yer onunla birlikte sarsıldı.

Yerdeki biri de onunla birlikte konuşuyordu.

"Okulun altında biri var," dedi ve dizlerinin üzerine çökerek halıyı kaldırdı, böylece ellerini çıplak tahtaya bastırabildi

Altında. "Hissedebiliyorum."

"Çatlak bu," dedi Sawyer sonra başını sertçe sallayarak. "*Kesinlikle* uyuşturucu. Ona uyuşturucu vermiş, Blaine. Şimdi ne yapacağız?"

"Kapa çeneni," dedi Blaine ve Lennon'ın yanında ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, tüm varlığı onun yanında bir kalp atışının nabızı gibiydi.

Yer tekrar sarsıldı.

"Bunu hissetmiyor musun?" Lennon sordu. "Neyi hissetmiyorum?"

"Yer. Hareket ediyor." Lennon ayağa fırladı ve yalınayak, pijamalarıyla ortak salondan aşağıya doğru koşmaya başladı. Blaine ve Sawyer -soluk soluğa ve bağırarak- ona yetişmeden önce yeşil alana doğru birkaç uzun adım attı. O sırada dizlerinin üzerine çökmüş, parmakları toprağın derinliklerine gömülmüştü; toprak, nefes aldıkça büyük, kıllı bir adamın karnı gibi inip kalkıyordu.

"Bu canlı. Bunun altında canlı bir şey var," dedi ve bayıldı.



LENNON sonraki üç günü revirde geçirdi ve neredeyse ölümcül bir aşırı dozdan kurtuldu. Lennon parkın ortasında bayıldıktan sonra, Blaine şiddetli ve hayat kurtarıcı bir kalp masajıyla neredeyse göğüs kafesini kırıyordu.

"Hayatta olduğun için şanslısın," dedi Dr. Nave. Her viziteye çıktığında araya iyi bir azar sıkıştırdığından emindi. "O ilaçları sana kimin verdiğini bilmediğine emin misin?"

Lennon başını salladı. Kieran onu neredeyse öldürüyor olabilirdi ama o bir muhbir değildi. "Adını öğrenemedim. Utah'ta bir benzin istasyonunda tanıştığım bir adamdı."

Dante kaldığı süre boyunca onu birkaç kez ziyaret etti. Herhangi bir noktada, yalanını ortaya çıkarabilirdi ve bunu yapmadığı için -tamamen şaşırmasa da- minnettardı. İlk ziyaretinde, gecenin bir yarısı uyanmış ve adamın yatağının başucundaki sandalyede oturup kendisine baktığını görmüştü. Onun endişesini fark etmesi bir anını almış ve bu onu şaşırtmıştı. Ama o an o kadar hızlı geçmişti ki, Dante koltuğuna geri yaslanmış, ceketinin iç cebinden bir ciltsiz kitap çıkarmıştı, yanılıp yanılmadığını merak etmişti.

O ziyarette Lennon ona okuldan atılıp atılmayacağını, bu aşırı dozun Eileen'in gözünde lanetlenecek bir suç olarak görülüp görülmeyeceğini sormuştu.

diğer yönetici öğretim üyeleri.

Ama Dante başını salladı. "Zorla asansör çağırmanın ya da kimseyi tehlikeye atmanın. Yani zarar yok, faul yok."

O ziyaretin geri kalanında sessizce okudu.

Daha sonraki ziyaretlerinde akşamları geldi. Çoğunlukla başucunda oturur, kitap okur ya da ara sıra kâğıtlara not verir, sessizlik içinde oturmaktan memnun olurdu.

"Bana kızgın mısın?" Bu soruyu sormak için cesaretini toplaması biraz zaman almıştı.

Adam işinden başını kaldırdı ve kız onun gözlerinden kızgın olduğunu anladı. Aslında, onu neredeyse korkutacak, kaskatı kesilmesine ve kendisine bağırılması için kendini hazırlamasına neden olacak şekilde kızgındı. Ama bu Dante'nin tarzı değildi. "Elbette kızgınım."

"Beni durdurabilirdin," dedi Lennon.

"Bunu kendiniz yapacak kadar sağduyulu olacağınızı umuyordum."

Lennon azarı sırayla işitti. Başını yatak başlığına yasladı ve gözlerini tavana dikti. "Bir asansörü bile çağıramadım ve zihnim senin söylediğin gibi açılmadı. Sonunda her şey çok aptalcaydı. Yerin nefes aldığını sanıyordum-"

Dante ona baktı, gözleri kısılmıştı.

"Ne?"

"Hiçbir şey," dedi.

"Bir şeydi. Onu gördüm. Bana bakmıştın."

"Bakamaz mıyım?"

"Öyle değil," dedi Lennon. "Her ne sebeple olursa olsun benim hakkımda paylaşmayacağın şeyler düşünürken olmaz. Neydi o?"

"Sadece ilgi çekici buldum, hepsi bu. Altında nefes alan toprak. Kulağa manipüle edilebilir bir şeye dokunmuşsun gibi geliyor." "Ne demek istiyorsun?"

Not vermekte olduğu kâğıt yığınına yakındaki bir masanın üzerine koydu. "İknanın ilk adımı gözlemdir. Dikkatimizi manipüle etmek istediğimiz özneye veririz; bunu zaten biliyorsunuz. Ancak cansız bir şeyi manipüle etmeye çalıştığınızda, onda isteğinize göre bükülebilecek bir tür enerji bulmanıza yardımcı olur. Tıpkı insan zihni gibi. Kulağa gece gibi geliyor.

aşırı doz almış olsaydın, tam da bunu yapmış olabilirdin. Daha önce sadece cansızlığını görebildiğiniz yaşamın bir anlık görüntüsünü görmüş olabilirsiniz."

"Yani doğru yönde bir adım attığımı mı söylüyorsun? Kafayı bulmamın işe yaramaz olmadığını mı?"

Omuz silkti. "Bir şeyin içine girdin. Bunu nasıl kontrol edeceğini öğrenebilirsen, örneğin bir farenin zihnine yaptığın gibi ona komuta edebilirsen, komutla bir kapıyı kaldırmayı öğrenebilirsin."

"Çok emin konuşuyorsun."

"Bunu daha önce de yaptınız. Yine yapacaksın. Ama sadece yapabileceğine inandığında."



istikrarlı bir şekilde geçti. Lennon derslerine özenle devam etti, iş yükünü elinden geldiğince yönetti, metafizik için gerekli uzun okumaları bitirmek için akşamları geç saatlere kadar ayakta kaldı, Sanat ve Ego için ev ödevi olarak bir dizi kaba ve bazen korkutucu otoportre çizdi ve genel olarak revirdeyken kaçırdığı zamanı yakalamak ve hesaplamak için mücadele etti.

Sabah erken saatlerde meditasyon yapmak yorucu bir angarya, Dante'yi ikna etmek ise bir meydan okuma olarak kaldı. Günleri, Utah'ta Benedict'le yaptığı ve aşırı dozdan önceki kadar yorucu ve nankör olduğu kanıtlanan seanslarla noktalanın derslerden oluşan bir bulanıklığa dönüştü. Neredeyse ölümcül olan bu yolculuktan bir şey elde ettiyse, ödüller kesinlikle onun için açık değildi.

Lennon bu kasvetli haftalar boyunca Blaine'i çok az gördü. Programları birbiriyle uyuşmuyordu, öyle ki Lennon ne zaman sabah derse gitse, Blaine uykuya dalıyor ya da daha yeni dönüyordu. Ve Lennon ne zaman akşam emekli olsa, Blaine çoktan gitmiş oluyor, çoğu zaman sabahın ilk saatlerine kadar geri gelmiyor, sokağa çıkma yasağını geçmiş bir genç kız gibi sessizce yatağına giriyordu. Bu yüzden, Lennon'ın özellikle bir akşam yemeğinden sonra eve dönmesi biraz sürpriz oldu.

Benedict'le uzun ve cezalandırıcı bir seans yaptıktan sonra Blaine'i yatağında uzanırken buldu.

"Hangi cehennemdeydin?" diye sordu Lennon ayakkabılarını tekmelemeden önce. Blaine ona bakıyordu, alnı endişeyle kırışmıştı, sanki Lennon her an rüzgârla uçup gidebilecek bir kâğıt mendilmiş gibiydi. Sawyer da en az onun kadar endişeliydi. Lennon onu ortak derslerde sık sık Lennon'ı izlerken yakalıyordu ve her gece yatakhanesine uğrayıp onu kontrol etmeye özen gösteriyordu, sanki bunu yapmazsa Lennon'ın yatağında tek başına nöbet geçirerek öleceğini düşünüyordu.

Lennon olanlara bakarak ikisini de suçlayamazdı. Ama onların tetikte olması kendi başarısızlığını, en iyi ve en ciddi çabalarına rağmen ortaya çıkmayan bir asansörü çağırmak için hayatını riske atmasının ne kadar aptalca olduğunu sürekli hatırlatıyordu. Ayrıca suçluluk duygusuyla da mücadele etmesi gerekiyordu. Onlara yaşattıkları için, o gece yeşil alanda kalbi kısa süreliğine durduğunda ne kadar korkmuş olabilecekleri için suçluluk duyuyordu. Birkaç kez özür dilemişti elbette ama yine de yeterli gelmemişti.

"Dışarıda olan tek kişi ben değilim," dedi Lennon, spot ışıklarından kaçarak. "Dün gece neredeydiniz? Ya da ondan önceki gece?"

"Önce sen cevap ver."

"Çalışmak, endişelenmek, tam ve mutlak bir umutsuzluğa düşmek. Sıra sende."

"Kieran ve Emerson ile takılıyordum," dedi Blaine.

"Emerson mı?" Lennon kaşlarını kaldırdı ama aslında pek de şaşırmamıştı. Blaine'i Logos Evi'nin üyeleriyle yemek yerken görmek alışılmadık bir durum değildi; onlar da Blaine'e adeta ürkütücü bir şekilde, geceleri ışığa tutulan pervaneler gibi ilgi duyuyorlardı. Öyle ki Blaine bir keresinde Lennon'a başka biriyle arkadaş olmanın zor olduğunu ifade etmişti. "Logos hâlâ sana kur mu yapıyor?"

Blaine kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptı. "Beni gerçekten istiyorlar."

"Ama neden?" Lennon ağzından kaçırdı ve sonra - kulağa ne kadar kaba ve kıskanç geldiğini fark ederek - soruyu kurtarmaya çalıştı. "Özür dilerim, demek istediğim-"

"Sınıfın en iyisi olmadığımı mı? Sorun değil, Lennon. Hepimiz birbirimizin notlarını görüyoruz. Burada hiçbir şey gizli kalmaz. Özgürce konuşabilirsin. Kırılmadım." Bu son kısmı aksini iddia eder bir şekilde söyledi. Ama sonra zorla gülümsedi. "Belki de sadece cazibeme kapılmışlardır."

"Bunun için onları suçlayamayız," dedi Lennon.

Lennon'ın alışması birkaç hafta sürmüş olan bu sohbeti ortak alana ve hep birlikte kullanmak zorunda oldukları ortak banyoya taşıdılar. Denver'da Wyatt'la birlikteyken, pençe ayaklı küveti ve kızılötesi saunası olan geniş ve lüks bir ana banyosu vardı. Bundan yurt tuvaletine geçmek sarsıcı bir alışma süreciydi ama Blaine'in arkadaşlığı durumu daha iyi hale getirmişti.

Dönemin başlarında, birbirlerini daha düzenli gördükleri zamanlarda, geceleri birlikte temizlenmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi; cilt bakım rutinlerini yapmak için banyoda buluşuyor (kampüsteki kantinde şaşırtıcı derecede iyi ürün çeşitleri vardı) ve günün gidişatı hakkında dedikodu yapıyorlardı. Genellikle en müstehcen sohbet konularını ortak duş kabinlerine sakarlardı; burada suyun tıslaması başka birinin duymasını imkânsız kılardı.

Ama Blaine o gece alışılmadık derecede sessizdi. Duş başlığına doğru döndü, sırtı Lennon'a dönüktü. Gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu.

"Sen iyi misin?" Lennon sordu.

Blaine başını, zemini ve duvarları kaplayan kaygan yeşil banyo fayanslarına doğru eğdi. Sevdiği şekilde sıcak olan su, solgun tenini kızarttı.

"Ben iyiyim," dedi ve suyu kapattı. Onun için oldukça kısa bir duştu ve Lennon sorusuna cevap vermemek için duşu erken bitirdiğinden şüphelendi. Duş kabininden çıktı ve yakındaki bir askıdan havlusunu aldı. "Sadece... bazen burada kendimi çok yalnız hissediyorum, anlıyor musun?"

Blaine'in kampüsteki tartışmasız en popüler birinci sınıflardan biri olduğu düşünüldüğünde, Lennon bu ifadeyi tuhaf buldu. Ama aynı zamanda garipti çünkü Lennon kendini çok farklı hissediyordu. Drayton ona neredeyse evi gibi gelmeye başlamıştı.

Lennon bunların hiçbirini Blaine'e söylemedi, onu zaten incinmiş olduğundan daha fazla incitmekten kaçınmak istiyordu (geri Lennon kim ya da ne tarafından incitildiğini bilmiyordu). Ona yle geliyordu ki, ilk tanıştıkları günden beri Blaine yanında ağır ve görünmez bir yük taşıyordu; sanki bu yükü çelimsiz kürek kemiklerinin üzerine takmış, bırakmayı reddettiği o tarıfsız şey her neyse onun ağırlığı altında sürekli kambur duruyordu. Ve zaman geçtikçe ya yükü daha da ağırlaştı, ya kendisi daha da gszleşti, ya da her ikisi birden.

Belki de, diye düşündü Lennon, Ian'ı ve kendisi de dahil olmak üzere tüm birinci sınıfları etkilediği gibi, iş yüklerinin stresi onu da etkiliyordu. Ya da belki Blaine'in kalbini yavaş yavaş kıran gizli bir sevgilisi vardı -Yatağından kaybolduğu onca geceden sonra bu daha olası görünüyordu. Ama bu neden her zaman bu kadar hasta ve zgn göründüğünü açıklamıyordu. Tabii açıklamıyorsa... açıklıyordu.

"Blaine, biri sana zarar mı veriyor?" Cevap yok.

Lennon kaşlarını çattı ve koltuk altlarındaki son tıraş kremi de durulamayı bitirdi. "Blaine? Alo?"

Hiçbir şey.

Lennon suyu kesti, duş kabininden çıktı, kurulandı ve yanında getirdiği pijamaları giymeye çalıştı. şimdi boş olan banyo, duşa girmeden önceki halinden daha loş görünüyordu. Sanki ışıklardan birkaçı kesilmişti. Yanmaya devam edenler de korkunç bir şekilde titriyordu. "Blaine?"

İsim boş tuvalette yankılandı. Yine cevap gelmedi.

Lavabolara doğru ilerledi, Blaine'in banyodan çıkıp çıkmadığını merak ediyordu ama vedalaşmadan gitmek ona göre değildi. Tedirgin bir şekilde shea yağını sürmeye, dirseklerine ve dizlerine yedirmeye başladı. Bakışlarını sis bulutuyla kaplı aynaya kaldırdı ve arkasında önce sapkınlık, sonra da Blaine sandığı bir figür gördü. Her iki konuda da yanılmıştı ama bunu fark etmeden önce görüş alanının üzerine siyah bir unutkanlık perdesi indi ve hiçbir şey hissetmedi.

Hiçbir şey yok.

OceanofPDF.com



WLENNON kendine geldiğinde yalınayaktı ve bir avuç sınıf arkadaşıyla omuz omuza duruyordu: Ian, Sawyer, Nadine ve Birkaç öğrenci aşağıda, Blaine, başı öne eğik, yanağını omzuna yaslamış, gözleri kapalı. Ayakları yere çivilenmiş gibi hareketsiz duruyorlardı.

Önlerinde, uzun meşe ziyafet masasının arkasında oturan Logos üyeleri arasında gülümseyen Claude, sigarasını çekmekte olan Emerson, Lennon'a göz kırpıp iki başparmağını havaya kaldıran Kieran, Adan, Yumi ve üç kişi daha vardı. Hepsi kendi aralarında şarap kadehleri ve taşan kül tablalarında için için yanan sigaralar eşliğinde mırıldanıyorlardı. Hava dumanla maviye boyanmıştı. Yeşilimsi bir sıvıyla dolu, üç musluğu olan cam bir aparat vardı. Yanında, masanın önünde duran her öğrenci için bir tane olmak üzere sekiz buzlu bardak ve katlanmış kâğıtlarla dolu bir şekerlik vardı.

Odanın tam ortasında -Logos üyeleri ile inisiyeller sırasının arasında- iki sandalyeli küçük bir ahşap iskambil masası vardı ve her birinin önüne katlanmış bir sustalı yerleştirilmişti.

Emerson'ın sesi, sohbetin gürültüsü arasında yüksek ve netti. Karanfilli bir sigarayı mıncıklıyordu; parmak eklemlerinin arasında alçaktan yanan bir kömür çubuğuna benziyordu. Duman odanın her tarafına yayılıyordu.

Dalları bir dizi kelime oluştuyordu: *ilkel, kurnaz, olgun, her yerde bulunan*. Garip bir şekilde yanık çay yaprakları kokuyordu. "Hadi devam edelim."

Kieran ayağına kalktı: "Peki." Bakışlarını önünde duran alt sınıf öğrencilerinin üzerine dikti. "Bu gece kesinlikle Drayton'daki en kötü gecelerinizden biri olacak. Belki de hayatınızın en kötü gecelerinden biri. Buna değeceğini söylemeyeceğim ama şunu söyleyebilirim ki hiçbiriniz başarılı olmak için gereken azimden yoksun olduğunuz için burada değilsiniz. Hepiniz açsınız ve bu açlık sizi bu gece kapımızdan içeri soktu. Ancak burada kalmanızı sağlayacak olan şey daha fazlasıdır: deha. Bu gece burada yapacaklarınız, o dehaya sahip olup olmadığınızı kanıtlayacak."

"Bu... bir tür... yıldırma mı?" Lennon ağzını şapırdattı ve büyük bir utançla çıplak ayaklarının altındaki İran halısına tükürdü. Dili uyuşmuş, dişlerinin arkasında şişmiş gibi hissediyordu.

Emerson sönmüş sigarasının ucunu söndürdü ve hemen ceketinin cebinden bir tane daha çıkarıp önünde titreyen mumu yaktı. "Onları bağladığını sanıyordum," diye mırıldandı filtrenin etrafında.

"Söyledim," dedi Kieran, kelimeleri hırıltıyla omzunun üzerinden atarak. "Etkisi geçiyor olmalı."

"Ya da belki onu yeterince sıkı bağlamamışsındır?" Claude önerdi. "Bir tazelemeye ihtiyacın var mı?"

"Kapa çeneni." Kieran öğrencilerle yüzleşmek için geri döndü. "Bunu bir seçme olarak kabul edin. Logos'taki saflarımıza katılmaya layık olduğunuzu kanıtlamak için tek bir şansınız var. Bir adım öne çıkın. Absinthe içeceksiniz." Çeşmeyi ve etrafına dizilmiş bardakları işaret etti. "Sonra akvaryumdan bir kâğıt çekeceksin. Rakibinizin adını yüksek sesle okuyun ve kart masasına oturun. Ardından rakibiniz öne çıkacak, kendisi içecek ve yerine oturacak. Yeniden çekmek yok. Tekrar yok. Hiçbir şey yok. Anlaşıldı mı?"

Kimse konuşmadı. Lennon'dan başka kimse konuşamazdı, dil bağları hâlâ sıkıca yerindeydi.

Emerson başını Kieran'a doğru eğdi. "Onları serbest bırak, olur mu?"

"Tamam." Parmaklarını şıklattı ve sıradaki öğrenciler çökme noktasına kadar gevşeyerek ellerinin ve dizlerinin üzerine düştüler. Lennon, kendi adına

Sanki bacakları uykuya dalmış gibiydi. Karıncalanmalar ve iğnelenmeler o kadar şiddetliydi ki sanki bacakları felç olmuş gibiydi. Bir an için kendisinin de düşebileceğini düşündü ama bir şekilde ayakta kalmayı başardı.

"Aranızda bıçak oyununu bilen var mı?" Emerson sordu. "Eğer bilmiyorsanız, kuralları oldukça basit. Tek elinizi masanın üzerine koyacaksınız ve parmaklarınızın arasında boşluk kalmasına dikkat edeceksiniz. Sonra bıçağı alacaksınız ve kendinizi bıçaklamadan olabildiğince hızlı bir şekilde parmaklarınızın arasından masaya saplayacaksınız. Her seferinde iki kişi oynayacaksınız ve rakibinizi kendini bıçaklamaya ikna etmek için ikna yöntemini kullanacaksınız. Kazananlar oyuna başlar. Kaybedenler oyun dışı kalır. Yani, yarınız oyuna giremeyecek. Blaine'den başlayarak soldan sağa doğru gideceğiz."

Sıranın en sonunda duran Blaine dondu kaldı. Lennon ilk kez onun tamamen sakin görünmediğini görüyordu. Sendeleyerek ilerledi, masaya yaklaşırken çıplak ayakları halının üzerinde sürtünüyordu. Bardaklardan birini ağzına kadar absente doldurdu ve tek bir yudumda içti. Kadehi şeker kâsesine indirirken eli titriyordu. Üst tarafa yakın bir yerden bir kâğıt çıkardı ve ismi yüksek sesle okudu: " 'Felix.' "

Felix adının söylenmesiyle irkildi ve yüzü soldu ama öne doğru bir adım attı. Absentini içti, oturdu ve sol elini yaralı masanın üzerine koydu, parmaklarını birbirinden ayırdı. Blaine de aynısını yaptı ve bıçağı aldı, Felix de terli avucunu pantolonunun paçasına silmek için duraksayarak onu takip etti.

"Masayı bu ritme göre delin," dedi Emerson ve masaya vurmaya başladı. "Bir, iki, üç, dört. Bir, iki, üç, dört. Başlayın."

Emerson'ın sayma ritmine uyarak parmaklarının arasındaki boşlukları bıçaklamaya başladılar. Yavaş başladı ve Lennon biraz rahatlamaya başladı, belki de bu oyunun başlangıçta beklediği kadar korkunç olmayacağından şüpheleniyordu. Ama Emerson'ın sayması hızlandı ve Blaine konsantrasyonla kaşlarını çattı. Felix'in aşk tanrısı yayının eğiminin üzerinde boncuk boncuk terler oluştu. Blaine'in saldırısı hızlı ve keskindi: Bir an bıçakları parmaklarının arasında uyum içinde dans ediyordu, sonra Felix'in bıçağının ucu orta parmağının boğumundan tüyler ürpertici bir

Çıtır çıtır. Lennon'ın kalbinin göğsünde sıkışmasına neden olan bir çığlık attı ve bıçağı elinden kurtardı.

Blaine solgun ve midesinden rahatsız görünüyordu; masadan hızla uzaklaştı ve tökezleyerek ayağa kalktı.

Evin diğer iki üyesi Felix'i odadan çıkarırken Emerson, "Logos'a hoş geldiniz," dedi. "Hadi devam edelim. Bütün gece bekleyemeyiz."

Kieran öne çıkarak masayı ve Felix'in bıçağını sildi, tüm kanı temizledi. Her şey temizlendiğinde Nadine odanın önüne çıktı. Absinthe bardağını doldurdu, burnunu sıkıca kapadı ve yuttu. Bir an için kusacakmış gibi göründü ama kendini toparladığında şeker kâsesinden bir kâğıt çıkardı ve gözyaşlarını tutma çabasıyla çenesi hemen kırıştı. " 'Sawyer. "

Sawyer öne çıktı, kendi absent bardağını doldurdu ve su gibi yavaşça içti. İkisi de masaya oturdu, bıçakları aldı ve oyun yeniden başladı.

"Bir, iki, üç, dört. Bir, iki, üç, dört..."

Bu, o gece oynanan en uzun turlardan biri olduğunu kanıtladı. Eşit şartlardaki iki kişi arasında bir halat çekme oyunu izliyor gibiydim.

"Bir, iki, üç, dört..."

Oyun hızlandı ve Lennon hem Sawyer'ın hem de Nadine'in bir tür kendinden geçme haline teslim oluşlarını, zihinleri diğerini kendi iradelerine boyun eğdirmek gibi büyük ve korkunç bir işle uğraşırken ellerinin kendi iradeleriyle hareket edişini izledi. Yine de sonunda galip gelen Sawyer oldu: boğuk bir çığlıkla Nadine'in masaya bastırdığı elini yarım santimetre sağa doğru itti. Bıçağın ucu Nadine'in serçe parmağını kesti ve yaradan küçük bir kan kabarcığı süzülerek masanın üzerine düştü.

Emerson yavaşça alkışladı. "Logos'a hoş geldin Sawyer."

Nadine gözyaşları içinde odadan çıktı.

Ian odanın önüne çıktı. Uzaktan yakından endişeli görünmüyordu, ki sınıflarının en iyisi olduğu düşünülürse bu çok mantıklıydı,

ve daha birinci sınıftayken bile kampüsteki en yetkin ikna uzmanlarından biri olarak kabul ediliyordu. Önce kadehini doldurdu ve absent shot'ını geri attı. Sonra kâseye döndü, kâğıtları hışırtıyla karıştırdı - teatral bir jestti bu - sadece birkaç tane kaldığı için birini seçmesi gerekenden daha uzun sürdü. Kâğıdı açarken bile gülümsedi ama kâğıtta yazan ismi okuduğunda yüzündeki ifade dondu.

"Lennon," dedi, bakışları ona doğru kaydı ve sonra hızla uzaklaştı.

Lennon sanki yer ayaklarının altından kayıp gitmiş gibi hissetti. Öne doğru adım attığında, bir an için bunu yapmaya ikna edildiğini düşündü. Söylendiği gibi, absent bardağını doldurdu ve kana kana içti. Güçlü ve bitkiseldi, yuttuğunda boğazını yakacak kadar acıydı. Sonra Ian'ın karşısına oturdu.

Kieran, her zamanki halinden iki kat daha yumruklanabilir görünmesine neden olan bok yiyici bir sırıtışla, "Eh, bu hızlı olmalı," dedi, ki zaten oldukça yumruklanabilirdi.

Masanın karşısındaki Ian ona zar zor bakabiliyordu. Başlangıçta soluk olan yüzünün rengi neredeyse tamamen kaybolmuştu, öyle ki soluk lamba ışığında neredeyse sararmış gibi görünüyordu. Oyun daha başlamadan önce, Lennon'ın aklına bir düşünceyi zorla soktu: *Kavga etmeyin. Acısız yapacağım. Sadece bir çentik.*

Lennon onun sesini kafasının içinde duyunca irkildi ve bıçağı elinden düşürdü. Bıçak yere çarptı ve Lennon, kıs kıs gülen bir koro eşliğinde bıçağı yerden aldı. Ian zihninden çekilmişti ama Lennon hâlâ onun varlığının yağlı tortusunu, bir tür ihlali içinde hissedebiliyordu. Ve kim olduğunu sanıyordu da ona göbek atmasını söylüyordu?

Yumi'nin Emerson'a, "Zavallı şey," diye fısıldadığını duydu. "Umarım bu çabuk olur."

Lennon sol elini masaya bastırdı, parmaklarını birbirinden o kadar ayırdı ki canı acıdı.

Ian sol elini aşağı bastırdı. Utanç verici bir şekilde, parmaklarını onun yaptığı gibi açmaya bile zahmet etmedi. Düzgün bir dövüğe yakın bir şey beklemediği açıktı ve bu içinde bir şeyleri ateşledi

Lennon. Bu onu kızdırdı. Sadece Logos'ta bir yatak kazanmak için değil, aynı zamanda Ian'ın aklına zorla soktuğu kelimeleri yemesini sağlamak için kazanmak istemesine neden oldu.

Eli bıçağın etrafında sıkılaştı. Masanın karşısında, Ian yüzünü ekşiterek -başını salladı. Emerson saymaya başladı: "Bir, iki, üç, dört..."

Lennon bıçağı parmaklarının arasından geçirdi ve her seferinde bıçağı sıkıca yerleştirdi. Amacı ritme alışmak, Ian'ın zihninin sınırlarını ihlal etmeye kalkışmadan önce kendini bu ritmin transına bırakmaktı. Ama stratejisi tamamen Ian'ın onu bir tehdit olarak görmediği gerçeğine dayanıyordu. Şiddetle kontrolü ele geçirmeyecekti - buna ihtiyacı yoktu. Ona teslim olacağına dair her türlü işareti vermişti, bu da sürpriz unsuruna sahip *olduğu* anlamına geliyordu. Ian'ın değil. Ian'ın ilk hamlesi geldiğinde, muhtemelen nazik olacaktı; onu incitmek istemiyordu, bunu açıkça belirtmişti. Tam bir itaatten daha azını beklemiyordu. Ama Lennon kızın karşılık verdiği, hatta savunmasını yükselttiği anda Ian'ın onunla mücadele ettiğini anlayacağını ve oyunun bozulacağını biliyordu.

Adam dövüştüğünü anlamadan önce hızlı davranmak zorundaydı. "Bir, iki, üç, dört."

Lennon gücünü topladı, odaklanmasını biletti ve iradesini Ian'a doğru yönlendirdi. Basit bir hareket yapmayı planlamıştı, işaret parmağının boğumunu kesmekten başka bir şey yapmayacak bir el hareketi. Bıçak Ian'ın elini delip geçtiğinde dehşete düşmekten çok şaşırdı - tendonların arasından temiz bir şekilde geçerek masanın üstüne sabitledi. Adam çığlık atmadı ama ağzı açık kaldı ve sağlam eli bıçağın kabzasının etrafından kayarak yana düştü. Gözlerini masaya çivilenmiş kendi eline dikmiş, avucunun altından akan ve parmaklarının arasından sızan koyu kan birikintisine bakıyordu. Ian bir şeyler söylemeye başladı ve bayıldı. Ağırlığı bıçağın ağzını çekerek yarayı biraz daha genişletti. Lennon ona yardım etmek için öne fırladı ve bıçağın kabzasını elinden kurtardı. Ian sandalyesine yığıldı.

"Lanet olsun!" Lennon çığlık attı, yaptığı şeyi görünce başı dönmüştü. "*Yardım edin!* Biri ona yardım etsin-"

Ama kimse kımıldamadı. Herkes olduğu yerde donup kaldı. Masadaki mantıkçılar bile hareketsiz ve şok içinde bakıyorlardı. Sessizliğı bozan Emerson oldu, kısılmış gözlerle Lennon'a bakıyordu. "Logos'a kabul edildiğiniz için tebrikler."

OceanofPDF.com



ABAŞLANGIÇTAN SONRA, Lennon Logos House'daki yeni yatakhaneşine giden yolu buldu. Hava karanlıktı ve o, yatakhaneşinin kapısını bile açmamıştı.

tek yatağına tırmanmadan önce ışıkları söndürdü ve kendini rüyasız bir uykuya bıraktı. Saatler sonra, sabahın geç saatlerinde uyandı ve perdeli pencerelerden içeri süzülen ışıkla yeni odasını inceledi. Blaine'le paylaştığı yatakhaneşinin yaklaşık yarısı büyüklüğündeydi ama daha iyi döşenmişti. Ocağı çevreleyen kitap rafları Ethos Koleji'ndeki yatakhaneşinden kalan eşyalarla doluydu ama dün gece kimsenin geldiğini hatırlamıyordu. Gardırop da benzer şekilde doluydu; tüm giysileri yıkanmış ve yeni ütülenmişti, yakaları kolalanmış, ayakkabıları cilalanmıştı. Yatak odasına bağlı bir banyo vardı - başka bir lüks - ve diğer tarafındaki dar, kilitli kapıya bakılırsa, Lennon bunu sadece bir akranyla paylaşması gerektiğini tahmin ediyordu. Ethos Koleji'ndeki ortak banyodan oldukça farklıydı.

Logos'ta sabahlar sessizdi. Ethos'ta her gün bir gürültüyle, yataktan fırlayan, kahvaltıyı mideye indiren ve duş için sıraya giren öğrencilerin çılgın enerjisiyle başlardı. Logos'ta böyle bir kargaşa yoktu. Aslında, Lennon odasından dışarı adımını atarken, koridorda kendi ayak sesleri dışında fark edilebilen tek sesin, koridorun sonundaki büyükbabanın saatinin tik takları olduğunu neredeyse ürkütücü bulmuştu. Koridorun sonunda

Koridorun karşı ucunda, tıpkı Benedict'in Utah'taki evinde olduğu gibi bir kuş kafesi asansörü vardı. Bu onu biraz şaşırtmıştı; Drayton'daki tek çalışan asansörün (rastgele yarattığı asansör dışında) Irvine Salonu'nda olduğunu sanıyordu.

Lennon öylece bakarken asansörün sesi duyuldu ve bir kabin, kuş kafesinin kapısının arkasında titreyerek durdu. Emerson ızgarayı geri çekti ve koridora adım attı. Sırılsıklamdı; su geçirmiş bir paltonun ölü ağırlığı altında eğilmiş, yanakları ve burnu soğuktan kızarmıştı. "Günaydın."

"Bu... bir kapı mı?"

Emerson onun yanından geçerken koridor boyunca uzanan ince Türk halısının üzerinde çamur izleri bıraktı. "Evet. William'ın yetiştirdiği ilk çocuk aslında." Lennon hiç düşünmeden Emerson'ı bir ördek yavrusu gibi merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. Mutfakta, büyük bir kasap bloğundan yapılmış adanın etrafında toplanmış Logos Evi'nin birkaç kıdemli üyesi -diğerlerinin yanı sıra Claude ve Kieran- özenle hazırlanmış bir kahvaltının kalıntılarını karıştırıyordu. Blaine ise lavabonun başında durmuş, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, itinayla bulaşıkları yıkamak.

Lennon ne yapacağını bilemeden durakladı. "Ian iyi mi?"

"Dün gece onu revire götürdük. Son gelişmelere göre ameliyat için kampüs dışına gönderildi."

"Aman Tanrım." Bir suçluluk dalgası üzerine çöktü. "Ona gitmek zorundayım-" "Hayır, zorunda değilsin," dedi Kieran, bir tost parçasını ısırarak tatmin edici bir çıtırtı. Tekrar konuştuğunda kırıntılar kusuyordu. "Oynadığı oyunu biliyordu. Sen kazandın, o kaybetti. Boş ver gitsin. Yeterince iyi değildi ve bu yüzden sen buradasın, o değil."

"Ian sınıfımızın en iyisi."

"Sınıfının en iyisiydi," dedi Emerson. "Ama sen onu geride bıraktın. Kendinizle gurur duymalısınız."

Lennon gurur duymuyordu; kendini hasta hissediyordu. Ian'ın üstesinden geldiği, bıçağı onun elinin arkasına sapladığı anı gözünün önünden geçirmeden edemiyordu. Ona ihanet ettiğini anladığında yüzünü acı dolu bir ifadeyle donduran o acı parıltısı.

Takip eden saatlerde Lennon, diğer yeni gelenlerle birlikte işe koyuldu. Döşeme tahtaları arasındaki kirleri diş fırçasıyla temizlediler, salon kütüphanesinin büyük bölümünün tozunu aldılar ve alfabetik sıraya dizdiler, kendilerinden daha kıdemli ev arkadaşlarının çamaşırlarını katladılar. Yorucuydu, ama daha da kötüsü aşağılayıcıydı çünkü hepsini şikayet etmeden yapıyordu.

"Anlamıyorum," diye sızlandı Blaine o günün ilerleyen saatlerinde, paspası kovaşına bilmem kaçınıcı kez daldırırken. "Biz Drayton'ın en iyi öğrencilerinden bazılarıyız ve zamanımızı bununla mı harcıyorlar?"

"İşte tam da bu yüzden bunu yapıyoruz," dedi Lennon. "Bizi küçültmek zorundalar. Şimdi onlar bize daha fazla iş vermeden önce bu işi halledin."

Lennon ancak Benedict'in evindeki haftalık dersine katılma zamanı geldiğinde görevinden alınmıştı. Logos House'daki asansörle Utah'a indi ve hızlı adımlarla Benedict'in çalışma odasına girdi.

"Duyduğuma göre iyi bir gece geçirmişsin," dedi. "Logos'a girdim," dedi Lennon.

Benedict küçük bir gülümseme verdi. "Ben de öyle duydum. Aferin sana. O yatağı hak ettin."

"İçimden gelmiyor," dedi Lennon. "Kazanmak için bir arkadaşına ihanet ettim."

"Daha da iyi," dedi Benedict. "Onu elde etmek için kendi erdemlerini feda ettiğin için şimdi daha çok takdir edeceksin. Zafer çok daha tatlı olacak, göreceksin."

Lennon bu sözlerde Dante'nin bir yankısını duymaktan kendini alamadı - ilk ikna dersi sırasında Gregory'ye iradesini dayatmayı reddettiği zaman koridorda yaptıkları konuşmaya geri dönüyordu.

"Asansörlerden bir şey çıktı mı?"

Lennon başını salladı. "Bunun imkânsız olduğunu düşünmeye başladım. Belki de yapamam."

Bunu duyan Benedict'in cazibesi yerini çok daha soğuk bir şeye bıraktı. Gülümsemesi aniden, duvardan düşüp parçalara ayrılan bir tablo gibi yere düştü. "Bu bir seçenek değil, Lennon. Bunu sen de biliyorsun. Çalışmalarında daha farklı, daha deneysel bir yaklaşım benimsememiz gerekecek. Lütfen oturun."

Lennon, kükreyen ocağın karşısındaki kanepenin kenarına oturdu, neredeyse mavi sıcakta yanan ateş bir kütüğü açlıkla çiğniyordu. Yandıkça mür kokuyordu.

"Sizi güvenli evinize girmeye davet ediyorum," dedi Benedict, gözleri dans eden alevlerde. "Meditasyon çalışmalarınız sırasında girdiğiniz aynı durum. Kendini en güvende hissettiğin yere git, ben sana oradan rehberlik edeceğim."

Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı, çatının bakır kiremitlerinde sert bir sıçrama vardı. Lennon aniden huzursuz hissetti, profesörün huzurunda gözlerini kapatmaya isteksizdi. Bu, açık bir kapıya sırtını dönmekle aynı duyguydu. Gecenin köründe boş bir otoparkta tek başına yürümek gibi. Uykuya dalmaya çalışırken bir bacağınıza yatağın kenarından sarkıtmak gibi.

Benedict, "Bu tatbikatın amacı güvenli alanınızın sınırları içinde kalmaktır," dedi. "Bu tamamen savunmaya yönelik bir tatbikat. Dolayısıyla, beni ikna etmeye yönelik herhangi bir girişiminiz derhal başarısızlıkla sonuçlanacaktır. Önümüzdeki yedi dakika boyunca sizi ayağa kalkmaya ve elinizi önümüzde yanan ateşe sokmaya zorlayacağım. Eğer başarılı olursam, bu alıştırma başarısız olacaksınız. Ama saldırımı engellemeyi başarırısanız, başarılı olursunuz." Benedict masasının çekmecesinden bir cep saati çıkardı. Saati ayarladı. "Ne yaparsan yap, beni dışarıda tutmalısın. Anladınız mı?"

"Egzersizizi anlıyorum ama bunun benim bir kapı yetiştirmemle tam olarak ne ilgisi var?"

"Eğer işe yararsa, sorunuz kendi kendini yanıtlayacaktır. Bu alıştırmanın kurallarını anladınız mı?"

"Yani... sanırım?"

"Yeterince iyi. Hadi başlayalım."

Lennon gözlerini sıkıca kapattı. Çocukluk odasına giden yolu bulması biraz zaman aldı. O gece çok sessizdi. Ve yatak odasının kapısı, eşiğin ötesindeki karanlık koridoru görebileceği şekilde aralıktı. Benedict'in saldırısını bekleyerek kapıyı kapattı. Ama hiçbir şey yoktu.

Ev tamamen sessizdi. Odanın içinde zaman farklı akıyordu ama kendisine ayrılan yedi dakikanın üç dakikadan fazlasının geçtiğinden emindi. Gözlerini yeni açmaya başlamıştı ki bir ses duydu: yatak odasının penceresinin dışından gelen garip ve içi boş bir çılgılık.

Lennon bu sesi sadece uzaktaki bir çakalın rüzgarla taşınan ulumasına benzetebildi.

Bunu izleyen olaylar, Lennon'ın Drayton'da geçirdiği süre boyunca maruz kalacağı en kötü saldırılardan biriydi. Benedict acımasızdı. Zihninin duvarlarını akıl almaz bir kötülükle bombardımana tuttu. Onun varlığını odanın duvarlarında, pencere camlarına baskı yaparken, koridorlarda ulurken hissedebiliyordu. Mecazi yatak odasının kapısını kilitledi ve pencerelerindeki perdeleri kapattı. Oda duvarları sanki içe doğru çöküyor gibiydi ve kafatası da onlarla birlikte çöküyordu. Geçmişte migreni, hatta küme baş ağrıları ve bir kez de beyin sarsıntısı geçirmişti. Ama hiç ama *hiç* böyle bir ağrı yaşamamıştı.

Lennon ayağa kalktığını hissetti. Güvenli evindeki yatak odasından acımasızca koparılmış ve şimdiki gerçekliğe geri itilmişti. Bacakları altından öyle acı verici bir şekilde kırıldı ki, bir an için diz kapaklarının kırıldığından korktu. Sanki ayak bileklerinde ağırlıklar varmış ve denizin dibine batmış gibi bir güç vardı üzerinde. Benedict'in olağanüstü ve dehşet verici iradesi onu tamamen zorluyordu. Ve onun önünde sinip kaldığında, dizleri yumuşadığında ve titremeye başladığında, Benedict onun zayıflığına güldü. Onunla alay etti. "Hadi ama, Lennon. Drayton'da *bir şeyler* öğrenmiş olmalısın."

Lennon sendeledi. Kendi elinin -kavranmış ve zorlanmış, parmakları garip açılarla bükülmüş, sanki o şekilde kırılmış gibi- önündeki ocağın aç alevlerine doğru atıldığını gördü. Sol ayağı yavaşça sağ ayağının önüne, sağ ayağı da sol ayağının önüne kayarken bile boşu boşuna sığınağının girintilerine çekilmeye çalıştı.

Benedict, özellikle acımasız bir vantrilokluk eylemiyle onu ateşin önünde diz çökmeye zorladı. Tamamen ayaktayken düştü, yere inerken iki diz kapağını da sivri taşa çarparak kırdı ve elini alevlerin içine soktu. Acı içinde çığlık attı ve sanki cevap verirmiş gibi salonun uzak duvarında bir asansör belirdi. Bu asansörün iki kapısı olması garipti. İlki, kabini ortaya çıkarmak için açıldı. Kabinin arka duvarındaki ikinci kapı ise yarık şeklinde açılarak pastoral bir manzarayı gözler önüne seriyordu: ölmekte olan ekinlerin bulunduğu bir tarlaya bakan paslı teneke çatılı gri bir ahır, tüm manzara

kalın bir sis örtüsüyle yıkandı. Benedict, Lennon'ı iradesinin bağından kurtardı.

Lennon ateşten uzaklaştı ve yanan elinin üzerine iki büklüm oldu, ağlıyor ve Benedict'in ona çoktan bahsettiği merhamet için yalvarıyordu. Ama Benedict ona bakmadı bile. Gözyaşlarıyla dolu gözleri asansöre değil, asansörün ikinci kapısının ardındaki manzaraya odaklanmıştı. Ölü tarlaya ve onun ötesindeki ahıra.

Benedict'in dikkati dağılınca Lennon ayağa kalktı, sendeledi ve onu Drayton'a, güvenliğe geri götürecek olan kuş kafesi asansöre doğru fırladı. Benedict'in adını haykırdığını duyduğunda fuayenin yarısına gelmişti, asansörün kapısını sağlam eliyle sürükleyerek kapatıyordu.

"*Lennon*, buraya gel! Hemen."

Paniğe kapılarak kontrol panelindeki sonsuzluk düğmesine bastı ve kabin hızla alçalmaya başladı.



LENNON sağanak yağmur altında Logos House'a geri döndü, yanık eli biraz zonklasa da kırık dizlerindeki ağrı çok daha kötüydü. Benedict elini sadece kısa bir süreliğine ateşe tutmuştu ama keskin taşların üzerine düşmenin etkisi diz kapaklarını yarmaya yetmişti.

Eve gitmeye kararlıydı, topallayarak ilerlemeye devam etti. Hafif bir gece yarısı sağanağı olarak başlayan yağmur öyle şiddetli bir fırtınaya dönuştü ki Lennon bir kasırganın sahili kasıp kavurup kavurmadığını merak etti. Rüzgâra karşı yürümek zordu ama sık manolyalar ve canlı meşeler ona küçük bir rahatlama sağladı. Ağaçlardaki aralıklardan, perdeli pencerelerinin her biri titrek mumlarla aydınlanmış Logos Evi'ni görebiliyordu.

Dante'nin eve paralel uzanan yürüyüş yolunda, yağmura karşı başını eğerek kendisine doğru geldiğini görünce şaşkına döndü. Sağanak yağmurun altında öylece duran Dante'yi görünce durdu. "İşte buradasın. Sen-"

Lennon ağlamaya başladı.

Dante soru sormadı.

Ona doğru ilerledi ve bir kolunu sırtının alt kısmına, diğeri dizlerinin arkasına sokarak onu kucakladı ve Logos House'un fuayesinden geçirerek aşığıdaki birinci kattaki tuvalet odasına taşıdı

merdivenlerden. Onu klozetin kapağına yavaşça bıraktı ve kapıyı aralık bıraktı.

"Taytını çıkar," diye emretti.

Lennon itaat etti, yırtık ve kanlı naylon çoraplarını çıkardı ve tuvaletin yanındaki çöp sepetine attı.

Dante bir dolabın içindekileri karıştırmaya başladı, bir cam şişe ispiro ve birkaç pamuk topu aldı. Kadının önünde çömeldi, pamukları alkolle ıslattı ve dizlerini ovmaya başladı. Acı, Lennon'ın gözlerine yeni yaşlar getirecek kadar korkunçtu, ama o öfkeyle gözlerini kırıştırdı.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu.

"Benedict." Lennon onun adını dişlerini sıkarak söylemeyi başardı.

Dante bocaladı, bir an için dondu kaldı ama hemen kendini toparladı.

"Peki ya Benedict?"

"Dersimiz sırasında beni ikna etti. Beni şömineye doğru yürüttü ve ben düştüm, dizlerimi taşlara çarptım. Elimi alevlere doğru zorladığında bir asansör belirdi. Sanırım acı onu tetikledi." Dante'nin yüz ifadesinde bir şeyler değişti. Kısa ama keskindi, öfke alevlendi, sonra alev dilinin üzerine kapatılmış bir susturucu gibi çabucak bastırıldı. Aniden ayağa kalktı ve son kanamayı durdurmak için açık yaralara bastırdığı kalın gazlı bez karelerini kesmeye başladı.

Sonra her iki dizine de sıkıca sargı bezi sardı. "Benedict'le konuşacağım, tamam mı? Her şey yoluna girecek."

Gözyaşları tekrar akmaya başladı ve görüşünü o kadar bulanıklaştırdı ki ayaklarının dibine çömelmiş olan Dante'yi zar zor görebiliyordu. "Kovulmak istemiyorum. Burada kalmak istiyorum. Bu şimdiye kadar iyi olduğum tek şey ve ben sadece-"

"Hey," dedi Dante ve onu elinden tutup parmaklarını sıktı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum, tamam mı?"

Lennon gözlerini gömleğinin koluna sildi. "Evet. Tamam."

Banyodan çıktıklarında koridorda büyük bir kalabalık oluştuğunu gördüler. Görünüşe göre kadrolu bir profesörün evin kapısını çalması pek sık rastlanan bir durum değildi ve herkes aval aval bakmaya gelmişti.

"Ne oldu?" Blaine kalabalığın önüne doğru omuz atarak sordu.

"Lennon biraz düştü," dedi Dante. "Ona göz kulak olman için sana güvenebilir miyim?"

Blaine başını salladı ve bir koluyla Lennon'ı sardı. "Elbette. Onu yakaladık."

"Güzel," dedi Dante ve Lennon onun girdikleri ön kapıdan çıkmasını bekledi ama onun yerine ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandı. Bir duraklama oldu ve sonra asansörün zili çaldı. Kapıların açılıp kapandığını duydu.

Dante, Benedict'le yüzleşmeye gitmişti.

Blaine o gece Lennon'ın yatağına uzandı, ikisi de dar şiltenin üzerinde sıkıştılar ve uçurumdan düşmemek için vücutlarını birbirine geçirdiler. Lennon ona Benedict'le olan biten her şeyi anlattı, başka seçeneğı yokmuş gibi hissediyordu. Sözcükleri konuşmaktan çok kanıyor gibiydi ve Blaine sessizce dinledi.

Lennon şişmiş gözlerini ovuşturarak, "Biliyor musun, en azından Logos'a girdiğimde kendimi başarısız hissetmeyi bırakacağımı düşünmüştüm," dedi.

"Sen başarısız değilsin," dedi Blaine. "Ve Benedict'le olanlar senin hatan değildi."

Kapı çalındı ve Lennon daha "*Girin*" bile diyemeden kapı açıldı. Claude'u gördüğüne pek şaşırmamıştı; Benedict'e olan yakınlığı göz önüne alındığında bir noktada ona ulaşacağını tahmin etmişti. Ama bu kadar erken olmasını beklemiyordu. Gece daha yeni başlamıştı ve Dante gideli çok olmamıştı.

"Duydun mu?" Lennon ona sordu.

"Parça parça," dedi Claude, sıkıntılı görünüyordu. "Beni bilgilendir."

"Ben onu *lanet* elini ateşe sokmaya zorladı," dedi Blaine, Lennon'ın onu hiç görmediğı kadar öfkeli bir şekilde doğrulup oturarak. "Eğer ne olduğunu öğrenmek istiyorsan, erkek arkadaşınla konuşmanı öneririm."

Claude buna gerçekten gülümsedi, Lennon'ın battaniyenin altına saklanmak istemesine neden olan zalim bir sırtış. "Konuşmayı seven birisin."

Blaine biraz soldu ve yarı yarıya Lennon'a döndü. "Bak, gitmek zorundayım-" "Eminim biliyorsundur," dedi Claude ama Blaine onu görmezden gelmeyi tercih etti.

"Ben yokken Claude seninle oturacak." Blaine ona ters ters baktı. "Öyle değil mi?"

Claude başıyla onayladı. "Ben onunla kalacağım. Sen yokken dizini sıyırıp ölmesini istemem."

Ama Blaine çoktan kapıdan çıkmıştı. Claude, Lennon'ın yatağının kenarına oturdu ve sırtını duvara yasladı. Claude'un tuhaf bir cazibesi vardı - Lennon ondan hoşlanıp hoşlanmadığına bir türlü karar veremiyordu. Çok kaba olabiliyordu ama bir sonraki anda tamamen çekici ve samimi olabiliyordu. Bu onu diken üstünde tutuyordu. Onun yanında asla sıkılmıyordu ama asla tamamen rahat da olamıyordu. Benedict'in onu bu kadar sevmesine şaşmamalı.

"Dante senin için çok torpil yaptı, değil mi?"

Claude konuştuğunda, sıcak nefesi içki kokardı - viski ya da aynı derecede güçlü bir şey - ki normalde Lennon bunu biraz iğrenç bulurdu. Ama nedense Claude söz konusu olduğunda bu küçük kusurlar onun cazibesini daha da artırıyordu.

"O iyi bir danışman."

Claude sırttı. "Sanırım sana karşı bir zaafı var." "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Claude omuz silkti. "Tam olarak düşündüğün şeyi söylüyorum. Merak etme, burası güvenli bir alan. Ben yargılayacak biri değilim."

"Şey, öyle değil."

"İlk başta Ben için de aynı şeyi söyledim. Aylarca hayal görmeye varan bir inkâr içinde yaşadım. Biraz ateşliydi. Gözlerim bağlıyken seks yapmak gibi. Olaylar doruğa ulaştığında, tüm bu kızgınlık ve birikim bizi ateşledi."

"Aranızdaki ilişki nasıl başladı?"

"Bu tür şeyler hep böyle olur," dedi Claude. "Onun çok zeki olduğunu düşünüyordum. O da benim erken gelişmiş olduğumu düşünüyordu, bu da kendimi neredeyse onun kadar zeki hissetmeme neden oluyordu. Hikâyeyi biliyorsunuz."

Lennon biliyordu. Bu hikâyeyi Wyatt'la ve sevdiği, becerdiği ve takıntı haline getirdiği diğer yaşlı, duygusal olarak ulaşılmaz erkeklerin yarısıyla yaşamıştı.

"Yine de işin ilginç kısmı başlangıç değil. Sonrasıdır. Muhtemelen bunu da biliyorsunuzdur. Kim olduğunuzu ortaya koymanız ve bunu zaten kendini tanıyan bir insana kanıtlamanız gerekiyor, çünkü bunu anlamak için onca yılı var. Ama bu adil değil çünkü siz henüz bunu yapmadınız ve sonra da onlara yetişmeye çalışıyorsunuz. Tüm bu süre boyunca her şeyi berbat etmemeyi ve daha az erken gelişmiş ve bunu yaparken de becerilemez hale gelmemeyi umuyorsunuz. Yaşlandığınızda bu gerçek bir risktir. Artık genç olmadığınızda beklentiler daha yüksektir. Alışılmadık derecede zekiye sadece... oldukça zeki ya da aptal değil ya da her neyse, ve sonra farkına bile varmadan, artık dikkate değer değilsinizdir. Onlar ya da başkaları için özel bir şey değilsiniz."

Lennon aniden bir eliyle Claude'un ağzını sıkıca kapatma isteği duydu. Az önce aralarındaki yatağa kusmuş olduğu kelime selini ona yedirmek için. Neden Claude'un söylediği hemen her şey -sadece o zaman değil, başka durumlarda da- canını acıtacak kadar açık seçikti? Sanki sırf onun kıvranışını izlemekten zevk almak için her zaman üzerine bastırarak bir çürük arıyormuş gibi hissediyordu.

Claude biraz yumuşayarak, "Ben için üzgünüm," dedi. Sesi neredeyse uykulu geliyordu. "Bugün kötü bir gün geçirdi. Eminim her ne söylediyse ya da yaptıysa, öyle demek istememiştir. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Buradaki insanlar pek iyi değiller. Ben de farklı değil."



I Sonraki günlerde Lennon Benedict'ten hiç haber alamadı. Nekahat döneminde ondan haber almayı, bir gün

Bir mazeret ya da belki de zalimce davranışları için bir özür gibi bir şey. Ama okuldan, gecenin bir yarısı kapısının altından sızan ve Benedict'le gelecekteki tüm derslerin iptal edildiğini bildiren kısa bir tebligat dışında hiçbir şey gelmemişti. Lennon o zaman okuldan atılmak üzere olduğundan emin oldu ama bu konuda hiçbir şey duymadı. Derslere her zamanki gibi devam etti ve duruşmalar, Eileen ya da endişe verici başka bir şey hakkında konuşulmadı... Dante'nin ani yokluğu dışında.

Lennon onu Logos'ta bandajladığı geceden beri ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Bir haftalık ikna derslerini iptal etmişti ve Lennon nerede olduğunu sorduğunda bir dizi çelişkili hikaye duydu: iş için uzaktaydı, Adalet Bakanlığı'nın bir davası kapsamında tanık olarak ifade vermek üzere New York'a çağırılmıştı, Doğu Avrupa'da bir yerde bir darbeyi bastırmak (ya da neden olmak) için gönderilmişti, izne ayrılmıştı - hayır, aslında araştırmasının bir parçası olarak Budapeşte'deydi. Ancak bu hikayelerin hiçbiri, danışmanın iyi olduğundan emin olmak için bile kontrol etmeden neden aniden ayrıldığını açıklamıyordu.

Lennon yardım edemedi ama terk edildiğini hissetti.

Bu yüzden, Benedict'le acımasız karşılaşmasından bir haftadan fazla bir süre sonra, Kasım ayının ilk gününde, Dante'nin yeniden ortaya çıkması sürpriz oldu. Özür dilemedi ya da yokluğu için bir açıklama yapmadı. Aslında, sanki hiç gitmemiş gibi, tam olarak kaldıkları yerden ders vermeye devam etti. O akşam, dikkatlerinin büyük kısmını fare deneklerinin zihinlerine anılar yerleştirmeye odakladılar; bu, deneği katatoni durumuna sokmayı içeren zahmetli bir beceriydi, böylece zihne ve anılara müdahale olmadan erişilebiliyordu. Tamamen yeni anılar tasarlamak mevcut yeteneklerinin ötesinde bir beceriydi, bu nedenle Dante, meydana gelen olayların belirli anılarını çıkarmaya ve ardından bunları ilgili farelerin zihinlerine geri yerleştirmeye odaklanmalarını sağladı.

Ortak çabalarının meyveleri berbattı. O akşam birçok sıçan yürümeyi ya da yemek yemeyi unuttu. Sıçanların birçoğu her zaman tepki verdikleri bazı seslerin uyarıcılarını unuttu - örneğin, birinin ödül çantasını sallama sesi gibi. Hatta birkaç sıçan nefes almak ya da yutkunmak gibi yaşamı sürdüren eylemleri bile unuttu ve sadece Dante'nin becerisi onları oracıkta ölmekten alıkoydu. Ders kolaylıkla dönemin en kötü derslerinden biriydi ve Lennon, Gregory'nin en sevdiği oyuncağın -kemirmekten hoşlandığı kırmızı tahta tekerlek- anısını dikkatlice çıkarıp zihnine tekrar yerleştirirken, onu kalıcı bir psişik hasardan koruyabildiğine şaşırmıştı.

"İyi iş," dedi Dante, masasının arkasında durup onu izleyerek. Bu, Lennon'ın övgü aldığı nadir anlardan biriydi ve bu anın önemi Lennon'ın gözünden kaçmamıştı.

Günlük egzersizleri bittikten ve tüm fareler ortak taşıma kafeslerine geri döndükten sonra, Dante sınıfın başındaki yerine geri döndü. Kürsüye hafifçe eğilmiş, sınıfını inceliyordu. Bakışlarının kaçırdığı kimse yoktu ve Lennon, inceleme sırası kendilerine geldiğinde akranlarının sıralarında nasıl küçüldüklerini görebiliyordu.

"En basit anlamıyla ikna nedir?" diye sordu, bu dönem boyunca birkaç kez sorduğu bir soruydu. Ama Lennon, Dante böyle bir soru sorduğunda bunun her zaman cevabı gerçekten merak ettiği için olduğunu öğrenmişti. Diğer profesörler

öğrencilerini belirli bir sonuca doğru yönlendirme niyetindeyken, Dante'nin yaklaşımı daha rahattı. Tartışmayı değilse bile sohbeti kışkırtmakla, en doğru olduğunu düşündüğü fikir için balık avlamak yerine fikir alışverişini kolaylaştırmakla ilgileniyor gibiydi.

Nadine'in eli havaya kalktı ve insan iradesiyle ilgili neredeyse anlaşılmaz bir yanıt verdi.

Dante sınıfın geri kalanına döndü. "Başka kimse var mı?"

Herkes birbirinin üzerine konuşmaya başladı, sınıf ders kitabından alıntılarını ve geçmiş derslerin yeniden ifade edilmiş parçalarının okunmasına dönüştü. Gürültü azaldı ve tamamen kesildi. Dante kaşlarını çattı ve ayakkabılarına baktı. "Kampüste bir değiş vardır: İyi yalanlar inançla ödüllendirilir. Büyük yalanlar ise ikna ile ödüllendirilir. Benim tecrübelerime göre, ikna iyi söylenmiş büyük bir yalandır."

Lennon o zaman Dante'nin kendisiyle konuştuğunu hissetti. Ama sınıftaki diğer arkadaşlarına bakınca Dante'nin doğrudan kendileriyle konuştuğunu hisseden tek kişinin o olmadığını anladı. Herkes büyülenmiş görünüyordu, ona tutunmuş, bir sonraki söyleyeceklerini bekliyorlardı.

Ama Dante onları serbest bıraktı. "Vakit geldi."

Sınıfta öğrenci kalmamıştı, onlar yanından geçip giderken Lennon masasının yanında oyalanıyordu. En son Ian çıktı ve Lennon onun sol elinin kalın bir alçıyla kaplı olduğunu gördü. Lennon, Logos'a girmeyi başaramadığından beri bir kez bile konuşmadıklarını fark etti. Ona ulaşmaya niyetlenmişti ama Benedict'le olan bitenlerden dolayı buna vakit bulamamıştı ve belli ki o da ona vakit ayırmamıştı. Ona el salladı ama o sadece ters ters baktı ve ona sırtını döndü.

"Şuna dikkat et," dedi Dante eşyalarını toplarken. "Ne demek istiyorsun?"

"Aynen dediğim gibi. Ona dikkat et." Dante onun sargılı eline doğru başını salladı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Bazen acıyor ama yanıklar hızla iyileşiyor." "Peki ya dizlerin?"

Omuz silkti. "İlk iki gün kabuklar iğrençti ve onları bükme acı veriyordu. Ama daha iyi oldular. Dediğim gibi, ben iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sanırım Benedict ile olan derslerinin iptal edildiğini duymuşsundur?"

Başını salladı. "Bu haberi kendisi de verebilirdi." "Biraz rahatsızdı."

Lennon burada bocaladı. "Ne yani, artık asansörlerimi nasıl kullanacağımı öğrenmeyecek miyim?"

"Ben öyle bir şey demedim." Dante döndü ve masasının etrafında döndü. Sandalyesinde bir gece çantası vardı ve onu kaldırıp askısını omzuna attı. "Benimle geliyorsun."

"Seninle nereye geliyorum?"

"Kısa bir gezi. Bir iş gezisi. Benedict daha iyi bir yere gelene kadar çalışmalarını ben devralacağım. Bu gezi de o çalışmaların bir parçası. Bir geceliğine gideceğiz, o yüzden gerekli eşyalarınızı bir çantaya koyun ve benimle Irvine Hall'da buluşun. Yirmi dakikan var."

OceanofPDF.com



LENNON aceleyle toparlandı ve bu arada Blaine'in sorularından kaçmaya çalıştı. "Yine nereye gidiyorsun?" diye üçüncü kez sordu. Akşam.

"Dışarı," dedi Lennon, şifonyerinin üst çekmecesinden bir çift çorap çıkararak.

"Dante ile mi?"

"Evet," dedi Lennon öfkeyle, "Dante'yle birlikte."

Blaine kapının pervazına yaslanmış, bir kupada kaşıkla kil maskesi karıştırıyordu. "Ve bu bir çeşit... saha gezisi mi?"

"Eğer böyle adlandırmak istiyorsanız, elbette. Bu Benedict'in yerine geçmesinin bir parçası. Neden bu kadar önemsiyorsun ki?"

"Bu çok tuhaf," dedi Blaine. "Hiç gitmiyorsun."

"Bu kesinlikle doğru değil. Benedict ile derslerim vardı."

"Utah'ta, görünüşe göre? Ki hala anlamış değilim. Ama demek istediğim, derslerin dışında hiçbir yere gitmiyorsun. Parti yok. Sosyal etkinlik yok. Hiçbir şey yok. Ve şimdi, aniden, bu."

Lennon spor çantasının fermuarını çekti. "Neden sen gecenin bir yarısı ortadan kaybolduğunda sana hesap sorulmuyor da ben kaybolduğumda sorun oluyor?"

"Bu yanlış bir eşdeğerliktir."

"Nasıl yani?"

"İşe gitmek için dışarı çıkıyorum," dedi kesin bir ifadeyle. İlk kez geceleri işe gitmemesinden bitişik iş olarak söz ediyordu ya da aslında hiç söz etmiyordu ve bu Lennon'ı şaşırtmıştı. Sadece gizli bir erkek arkadaşı, belki de bir profesörü olduğunu ve bunu itiraf etmek istemediğini düşünmüştü. Lennon onu daha fazla sıkıştırmak istedi ama Blaine ona fırsat vermeden konuyu değiştirdi. "Dante'yle olan bu şey farklı."

Lennon çantasına bir avuç dolusu külot doldurdu. "Nasıl farklı?"

"Bilmiyorum. Sorumluluğuyla yalnız seyahat eden çapkın bir genç profesör."

"Dante öyle biri değil."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Ondan böyle bir izlenim almadım. O sağlam biri."

"Belki öyle, belki değil. Ama sanırım daha iyi soru şu: Sen öyle misin?"

Lennon bıkkınlıkla başını kaldırdı. "Nereye varmaya çalışıyorsun, Blaine?" "Sadece... hakkımızda zaten söylentiler var."

"Söylentiler mi?"

"Bizim aldığımız notlarla Logos'a girerken daha yüksek not alanların neden giremediğine dair söylentiler. Ve özellikle seninle ilgili olarak Ian'la ilgili durum var-"

"Ne durumu?"

"Görünüşe göre, senin içeri girip onun girememesine çok kızmış. Ve anlaşılır bir şekilde, eline bıçak saplayıp onu neredeyse sakat bıraktığın için daha da öfkeli. Lennon, senin ve Dante hakkında bir şeyler söylüyor."

"Tam olarak ne dedi?"

"Bana göre bir şey yok," dedi Blaine. "Ama ağzını çok açtığını duydum. İkinizin birlikte olduğunu ve Logos'a girmek için onu bir basamak olarak kullandığınızı ve şimdi ondan istediğinizi aldığınız için onu kovup Sawyer'a, Dante'ye ya da başka birine gittiğinizi söylüyor."

Lennon bu düşünce karşısında bir öfke dalgası hissetti. Ian'ın kıskanç ve bazen de dar kafalı olduğunu biliyordu ama tanıdığı Ian da dürüsttü. O

Yetenekli olduğunu biliyordu ve onun sosyal basamakları stratejik bir şekilde tırmanarak akademik olarak ilerleyen biri olmadığını anlayacak kadar zeki olduğunu düşünüyordu. Ama sonra ona şöyle dediğini hatırladı -Gecenin karanlığında Wyatt'ı, evini, parasını ve parasını ödediği tüm terapileri, doktorları ve tedavileri anlattı. Çok fazla şey anlatıp anlatmadığını, ona yanlış bir izlenim verip vermediğini merak etti.

"O piç kurusu," dedi Lennon başını sallayarak. "Onunla birkaç kez yattım diye tüm akademik kariyerimi ona borçlu olduğumu mu sanıyor? Siktirsin gitsin."

Blaine başını eğdi. Garip bir şekilde utanmış görünüyordu. "Dikkatli olmalıyız. Bu kampüsteki hiç kimse buradaki yataklarımızı onurlu bir şekilde kazandığımızı düşünmüyor, ne demek istediğimi anlıyorsan. Ve şimdi sen Dante'yle kaçırırsun-"

"Benim için endişelenmene gerek yok," dedi Lennon, artık sinirlenmişti. Blaine'in iyi niyetli olduğunu biliyordu ama özellikle de kendisinin sık sık ortadan kaybolduğu düşünülendiğinde, onun soru sorma tarzının biraz müdahaleci olduğunu düşünmeden edemiyordu. "Her geceyi dışarıda kim bilir ne yaparak geçiren ben değilim. Siz buna iş diyorsunuz ama benim şüphelerim var."

Blaine irkildi, gözlerini kaçırdı.

"Özür dilerim. Bu yersizdi."

"Sorun değil," dedi Blaine, insanların daha fazla konuşmaktan kaçarken yaptıkları gibi kırılmış bir şekilde. Zorla gülümsedi. "Umarım iyi bir yolculuk geçirirsin. Bana güzel bir şeyler getirir misin? Ucuz hediyelik eşyaları severim. Bu yönden biraz paket faresi gibiyim."

"Evet," dedi Lennon, bu garip alışverişin sonunu yumuşattığı için ona minnettar. Blaine böyle iyiydi, bağışlayıcıydı. "Ne bulabileceğime bakacağım."

Lennon Logos Evi'nden ayrıldı ve Dante'yi Irvine Salonu'nun merdivenlerinde sigara içerken buldu, sigarasını girişte duran iki gargoyldan birinin kafasında söndürdü. Dante yaklaşırken sigarasının filtresini kasımpatı çalılarına doğru fırlattı. "Hadi çıkalım."

Onu Drayton'a ilk girdiği asansöre kadar takip etti. Dante aşağı düğmesine bastı ve birkaç dakika sonra asansörün kapıları açıldı. Kabinin içine adım attılar. Her tarafı, hatta zemini ve tavanı bile aynaydı.

Dante öne doğru eğilip 7 düğmesine basarak, "Kendinizi hazırlasanız iyi olur," dedi. Uyarıyı yapar yapmaz asansör şiddetli bir yalpalama yaptı. Dante bacaklarını sıkıca dikerek ayakta durmaya devam etti, ama Lennon sendeledi, sadece Dante onu kolundan yakaladığı için asansör paneline kafa üstü çakılmaktan kurtuldu. Aynı anda hem yukarıdan hem de aşağıdan iniyormuş gibi görünen yerçekimi kuvvetlerinin baskısına uyum sağlayarak ayağa kalkmayı başardı ki bu imkansızdı.

Kulübenin aynalı duvarlarında görmeden önce kendisine bakan sapkınlığı hissetti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve sanki kaçınamayacağı korkunç bir trajedinin eşiğindeymiş gibi lanetli bir his kapladı içini. Başını çevirdi, çevresinden onun alaycı sırıtışını gördü-

"Ona bakma," dedi Dante, bakışları asansörün kapılarına kilitlenmişti.

Lennon şaşkınlıkla ona baktı. "Sen de görebiliyor musun?"

"Hayır," dedi Dante. "Ama sende bir tane olduğunu biliyorum. Herkesin vardır." "Seninki nerede?"

"Burada," dedi Dante, gözlerini kapılara dikerek. "Gözünüze görünmez ama yine de mevcut."

"Nedir onlar?"

"John Drayton onların daha iyi benliklerimizin gölgeleri olduğuna inanıyordu. Freud onlara id'in imgeleri diyebilirdi." "Peki siz

onlara ne diyorsunuz?"

Dante, "Kendimizi gözden kaçırırsak neye dönüşeceğimizin bir göstergesi," dedi.

"Eğer herkeste varsa, neden onları sadece biz görebiliyoruz?"

"Kısa cevap, herkes olmadığımızdır," diyor Dante. "Uzun cevap ise ikna kabiliyetine sahip olanlarımızın ego ve buna bağlı olarak id ile daha yakın bir ilişki içinde olduğu. Hatta bazı teorik ikna uzmanları gücümüzün kaynağının bu olduğuna inanıyor. Onlara göre, doğal olmayan bir şekilde güçlü bir id, bize bu düzeyde manipüle etme yeteneği kazandırır. Özellikle yetenekli iknacıların idlerini daha belirgin görmelerinin, mücadele etmelerinin nedeni de budur."

Lennon okuldaki ilk gecesinde karşılaştığı diğer Dante'yi düşündü. Bu onun kimliği miydi? En karanlık benliğinin bir yansıması mıydı?

Asansörün kapıları, sanki kabinin basıncı hızla düşmüş gibi bir tıslama ve hırıltıyla açıldı. Lennon sersemlemiş bir halde, tam bir günün sıcaklığına ve ışığına, Amsterdam'ın Arnavut kaldırımli sokaklarına adım attı. Bisiklet zilleri çalıyor ve kanalları çevreleyen ağaçlarda kuş cıvıltıları duyuluyordu. Hava yağ, polen ve belli belirsiz sigara dumanı kokuyordu ve güneş o kadar parlaktı ki asansörden indikten sonra bir an için göremedi.

"Bunun nasıl mümkün olduğunu hâlâ anlamıyorum," dedi Lennon ve kendi sözleri sanki çok çok uzaklardan konuşan biri gibi geldi. Gözleri güneş ışığına alıştıkça, önündeki manzara -kanalın ışıltılı suları, pırıl pırıl pencereleri olan yüksek şehir evleri, mavi gökyüzünün bir lekesi- garip ve şişkin görünüyordu, sanki her şeyi akvaryum merceklerinden görüyormuş gibi. Kusacakmış ya da muhtemelen aklını kaybedecekmiş gibi hissetmeye başladı. Sendeledi.

"Hey. Benimle kal," dedi Dante. "Kendini toprakla."

Lennon itaat etmeye çalıştı ama nefesi hızlı ve sığ geliyordu. Kendinden geçecekmiş gibi hissediyordu. Dante onu dirseğinden yakaladı ve dokunuşuyla kalbi biraz heyecanlandı. Parmak uçlarından bir tür güç -keskin bir ısı- yayılıyordu. Bu onun başını daha da döndürdü ama yine de bırakmasını istemedi.

Lennon gözlerini kapadı, bir nefes aldı ve tekrar açtığında her şey olması gerektiği gibiydi. Huzurlu, Arnavut kaldırımli bir sokaktaydılar. Kanallar boyunca bir tekne ilerliyordu.

Dante elini bıraktı.

Amsterdam, Lennon'ın o güne kadar gördüğü en güzel şehirlerden biriydi. Gezindikleri her sokak lüks bir seyahat dergisinin parlak sayfalarından fırlamış gibiydi. Tuğla sıra evlerin yanından geçtiler, ördeklerle dolu kanallar boyunca yürüdüler. Dante küçük bir dükkânda durdu ve onlara ringa balığı sandviçleri (tadı görüldüğünden çok daha iyiydi), küçük fincan espresso ve Lennon'ın yüzünden daha büyük, waffle makinesinden hâlâ sıcak olan stroopwafels aldı.

Jet-lag olmuş ama aç olan Lennon, Amsterdam sokaklarında dolaşırken bir yandan yemeğini yiyor, bir yandan da etrafı gözlemliyordu. Dante'nin kasıtlı olarak hızını yavaşlattığını fark etti. Daha sonra, Dante'nin şehri daha iyi görebilmek için otellerine daha uzun ve manzaralı bir yoldan gittiğinden şüphelenecekti. Hatta Blaine için hatıra olarak minyatür bir kanal evi satın aldığı küçük bir stand bile uğradı (Dante bunu kartına yazdı).

Onunla birlikte Amsterdam sokaklarında yürürken, bunun olmadığı bir şey olduğuna inanmak kolaydı. Aslında, Lennon tam da bu şeye kendini kaptırmış, onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmesine izin vermişti. Parmaklarını onun parmaklarının arasındaki boşluklara sokmanın ya da ellerinin arkasındaki güve dövmelelerinin ana hatlarını izlemenin nasıl bir his olduğunu. Elbette bunun gerçek olmadığını biliyordu ama o anda neredeyse gerçekmiş gibi hissediyordu.

Şehri keşfetmek için birkaç saat harcadılar ve sonunda dar bir kanal kenarında küçük bir hana yerleştiler. Süit üçüncü kattaydı. İki yatak odası, küçük bir oturma odası ve kanala bakan bir balkonu vardı. Yastıkların üzerinde çikolataların, kuğu şeklinde katlanmış havluların olduğu bir oteldi.

İçeri girdikten sonra Dante bir telefon görüşmesi yapmak için balkona çıktı, Lennon ise banyoda elini yüzünü yıkadı. Garipti ama asansörde geçirdiği zamanın nispeten kısa olmasına rağmen, başka türlü oraya gelmeleri için gereken yedi saatlik uçuştan sonra hissedeceğinden daha az yorgun hissetmiyordu.

Banyodan çıktığında -saçları ıslak, bir buhar bulutu içinde ama tamamen giyinikti- Dante televizyonun önündeki kanepede oturuyordu, telefonu elindeydi, kollarını dizlerine dayamıştı, başı ağırdı. Başını kaldırıp ona baktı ve Dante bir şey gördüğünü sandı -gözlerinde bir alevin yansıması gibi tutulan bir şaşkınlık titreşimi- sonra bu titreşim her zamanki soğukkanlılığına dönüştü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"İyi, sadece aile meseleleri." Ayağa kalktı, telefonunu arka cebine koydu. "Birkaç saatliğine dışarı çıkıyorum."

"Birkaç saat mi? Ne yapmam gerekiyor, burada oturup televizyon mu izleyeceğim?"

"Aşağıda bir havuz var ve isterseniz yürüyüşe çıkabilirsiniz. Sadece dikkatli olun-"

"Mayo getirmedim ve zaten yürüyüşe çıktık. Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Lennon-"

"Beni buraya bir şeyler öğreneyim diye getirdin, değil mi? Söylesene, kim bilir nereden dönmeni beklerken bütün gece bir otel odasında oturup parmaklarımı oynatarak ne öğrenmem gerekiyor?"

"Sabırlı olmak bir başlangıç olabilir."

Lennon gözlerini devirdi. "Ben de seninle geliyorum." "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bunu beni davet etmeden önce düşünmeliydin."

Lennon'ın büyük memnuniyetine rağmen, Dante oldukça kızgın görünüyordu. O zaman bu irade savaşını kazandığını anladı. "Peki, tamam. Beş dakika içinde gidiyoruz."

OceanofPDF.com



THEY, herkesin siyah giydiği ve insanların kapıda geri çevrilmek için saatlerce kuyrukta beklediği kulüplerden biri olan Cipher'a gitti. Çünkü Ne Lennon ne de Dante yanlarına siyah bir şey almamışlardı ama yine de sırayı atlayıp içeri girdiler. Lennon bunun bir ikna numarası olup olmadığını, Dante'nin birkaç psişik ipi çekip çekmediğini merak etti. Ama eğer öyleyse, bu olağanüstü ikna edici bir manipölasyon eylemiydi, çünkü fedai

-Neredeyse bir metre boyunda ve bir defans oyuncusu gibi yapılı Bulgar bir adam, koyu renkli güneş gözlüklerinin arkasından onlara gülümsedi ve onları içeri aldı.

"Kimseyle konuşma. Hiçbir şeye dokunma. Aynalara bakma," dedi Dante, sanki kırılacak kırılğan eşyalarla dolu pahalı bir dükkâna giren yaramaz bir çocukmuş gibi.

"Buraya neden geldik?" Lennon yarı bağırarak müziğin sesini bastırmaya çalışarak sordu. Dante bu gece pek parti havasında görünmüyordu. Gergin görünüyordu, o bin metrelik bakışını sanki onunla öldürebilecekmiş gibi özel bir kötülükle doğrultuyordu.

"Daha önce de söylediğim gibi, yapmam gereken bir iş var," dedi, her zamanki gibi belirsiz bir sesle. "Ne tür bir iş?"

Dante'nin bakışları kulübü bir ileri bir geri taradı. Birini arıyordu. "Her zaman bu kadar çok soru sorar mısın yoksa sadece

Ŗu anda seni geri gönderecek durumda olmadığını bildiğin için özellikle sinir bozucu olmaya mı çalışıyorsun?"

Karanlıkta gizlice çiftleşen bir çift dışında çoğunlukla boş olan bir koridorda kısa bir süre durdular. Orada bir kapı vardı, bir çeşit özel oda.

"Kimseyle konuşma," dedi Dante. "Ve yoldan uzak dur."

Kapıyı açtı. Arkasındaki oda küçük ve loştu. Hava sigara dumanıyla bulanıklaşmıştı. Duvarlar dolguydu. İçeride ufak tefek, munis bir gülümsemesi olan bir kadın vardı. Ellili yaşlarının sonlarında görünüyordu ve bir kütüphaneci gibi giyinmişti; boğazına kadar iliklenmiş tüylü bir hırka, bol bir pantolon ve babet. Duruşunda Lennon'a rektör yardımcısı Eileen'i hatırlatan bir şeyler vardı. Biraz irkilerek bu kadının muhtemelen bir ikna uzmanı olduğunu fark etti.

"Her zaman bir zevk," dedi Dante'ye, Lennon'ı tamamen görmezden gelerek. Ardından gelen konuşma Lennon'ın beklediğinden daha kısa sürdü. O kadar kısaydı ki, bunun neden telefonda gerçekleşmediğini merak etti.

Dante'nin tek söylediği, "İki nokta beş," oldu.

Kadın sakın gülümsemesini korudu. "Bir yedi," dedi. Aksanı İngiliz aksanıydı.

Bundan sonra ne konuşulduysa kelimelerle ifade edilmedi. Ama Lennon kadının ve Dante'nin yüz ifadelerinden, aradan geçen sessizlikte bir tür psişik çekişme yařandđını gördü. Her şey çok kısaydı ve kadının ayağa kalkmasıyla sona erdi -o kadar kısaydı ki Lennon ona doğru uzandı- ve elini Dante'ye uzattı. Dante elini tuttu, hızlıca sıktı ve Lennon'a kendisini koridora kadar takip etmesini işaret etti. Kadın onay vermeden arkalarından çıktı ve kalabalığın içinde kayboldu.

"Bu da neydi böyle?" Lennon nedenini tam olarak bilmese de sarsılmış bir halde sordu.

Dante ellerini ceplerine soktu, tavana baktı, sanki kirişlerde sorusuna incelikli bir cevap bulmayı bekliyordu. "Bu bir bağış sistemi. Diğer  niversitelerden bir farkı yok."

"Anlamıyorum."

"Bazı okullarda, eğer bir kütüphane bağışlarsanız, stadyumda bir loca ve çocuklarınız için kabul garantisi ve bir dizi başka avantaj elde edersiniz. Drayton'da büyük bir bağış, bir kabine koltuğu veya kongre duruşması, sempatik bir yargıç, ateşkes ile ödüllendirilebilir."

"Bu etik değil."

"Siyaset ve iş dünyasıyla ilgili her şey öyledir. Yani, bir düşünün: Başkan adayları kampanya reklamlarında psikolojik koşullandırma kullanıyor. Şirketler odak gruplarıyla reklamları test ediyor ve ne kadar etkili olduklarını görmek için deneklerinin göz bebeklerinin büyümesini takip ediyor. Gıda şirketleri istek yaratmak için ürünlerine bağımlılık yapıcı kimyasallar koyuyor. Plak şirketleri kulak kurtları üretiyor. Daha önce yapılmamış bir şey yapmıyoruz

-Sadece bunu daha etkili ve nazik bir şekilde yapıyoruz." "Ve bu onu daha iyi mi yapıyor?"

"Yaptıklarımızı ahlak merceğinden incelemek umurumda değil," dedi Dante ve bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey Lennon'ın bunun doğru olmadığına inanmasına neden oldu.

"İstediği şey neydi?" Lennon sordu.

"Çoğu insanın yaptığı şey," dedi Dante, "güç, her ne şekilde gelirse gelsin."

Tam o sırada bir adam Lennon'ın omzuna öyle sert bir darbe indirdi ki Lennon dengesini kaybetti. Dante'nin ona verdiği seramik domuz - Dumbo'nun karga tüyüne eşdeğer bir tür tılsım- cebinden düştü ve yerde sekerek platform çizmeler ve file kılıflı bacaklardan oluşan bir ormanın içinde kayboldu. Lennon onu almak için dizlerinin üzerine çöktü ama domuz kaosun içinde kaybolmuştu.

Lennon tekrar su yüzüne çıktığında, tahmin ettiğinden daha uzağa gitmişti ve kalabalık oldukça yoğunlaşmıştı. Uzaktan -ve sadece Dante kulüpteki en uzun insanlardan biri olduğu için- Lennon onun profilinin keskin hatlarını zar zor seçebiliyordu.

İzdihamın nasıl başladığını tam olarak bilmiyordu. Ama içinde bir şeylerin tetiklendiğinin farkındaydı; sanki tüm dünya ayaklarının altına çöküyormuş gibi bir kıyamet duygusundan farklı olmayan keskin bir adrenalin dalgası. Bunu hisseden tek kişi o değildi; etrafındaki insanlar dondu kaldı, çığlık attı ve

koşmaya başladı. Kaçma dürtüsü onu zorluyordu. Bu ezici ve korkunç bir baskıydı ama aynı zamanda tanıdık bir baskıydı. Benedict'in iradesinin gücü altındayken de böyle hissetmişti ve Lennon o zaman kendisinin ve etrafındaki tüm insanların kaçmaya ikna edildiğini fark etti.

Dante'yle arasına bir sürü beden girdi ve Lennon kendi mokasen ayakkabılarına takılarak ondan uzaklaştı. Biri ayağına bastı. Burnuna bir dirsek yedi ve acı içinde haykırdı. Uzun boylu, geniş omuzlu, file atlet giymiş bir başka adam ona yardım etmek istercesine hareket etti, elini uzattı ama o da kaostun içinde sürüklenip gitti. Müzik çalmaya devam ediyordu ama bağırış çağırışlar, hava almak için atılan çığlıklar neredeyse müziği bastırıyordu. Biri onu ileri doğru itti ama düşecek yer yoktu, kaburgaları sanki bir çizmenin altında ezilmiş gibi içe doğru ezildi. Tökezleyerek yumuşak bir şeye, bir insana, yerdeki bir bedene çarptı. Zaman yavaşladı ve ter kokusuyla ağırlaşan hava ısındı ve inceldi. Nefes alamıyordu. Bir sürü gümüş yıldızla aydınlanmış gözlerinin üzerine siyah bir perde indi.

Lennon gözlerini sıkıca kapattı. Nefes almak için kalan az miktardaki oksijeni çalmaya çalışarak ekşi havayı içine çekti. Kendi içindeki odayı, yatak odasındaki sığınağı keşfettiğinde şaşırdı. Eşyaların hepsi aynıydı. Pencerenin dışında yağmur yağıyordu. Yatağının üzerindeki tavan vantilatörü yavaşça dönüyordu. Alt kattan gelen tencere ve tava seslerini duyabiliyordu. Belki de annesi yemek hazırlıyordu.

Dolabının önünde tanıdığı bir çocuk duruyordu. Güve olan çocuktuk. Şimdi daha yaşlı ve daha az bağışlayıcı görünüyordu. "Onları geri zorlayın."

Lennon onun konuştuğunu ilk kez duyuyordu.

"Konusamam. Onlardan çok fazla var."

"Onları geri püskürtün," dedi çocuk tekrar ve sözleri -bir çocuğun sesiyle söylenmiş olsa da- bir erkeğin tüm ağırlığına ve ciddiyetine sahipti. Lennon şimdi onda tanıdık gelen bir şeyler olduğunu fark etti. Ama ne olduğunu çıkaramıyordu. "Çıkarın onları buradan. Hemen."

Tavandaki vantilatörün ışığı titredi. Kanatları daha hızlı dönmeye başladı. Çekme zincirleri birbirine çarpıyordu. Pencerenin dışında yağmur doluya dönüştü. Dolu

pencere camlarını kırdı.

"Yap şunu," dedi çocuk. "Şimdi. Yapamadan önce."

Yatak odasının pencereleri patladı. Lennon eğildi, uçan camlara karşı gözlerini kapattı ve tekrar açtığında, çevresindeki tüm insanları işgal edene kadar iradesinin gücünün dışı doğru genişlediğini hissetti. Raks edenler, DJ ve güvenlik görevlileri kalabalığın içine dağılmıştı. Onların duygularını tattı ve acılarının kokusunu aldı. Onların zihinlerinde ve organlarında mevcuttu. İradesinin uzandığını ve uzuvlarını canlandırdığını hissetti. Ciğerlerindeki hava ve damarlarında dolaşan adrenalindi. Karşıdan karşıya geçmeden önce yavaşlamalarını ve iki tarafa da bakmalarını söyleyen annelerinin sesiydi. Kalp atışları arasındaki sessizlikte ve bilinçsiz düşüncelerinin yeraltı nehrindeydi. O, o kutsal anlarda hepsinin her şeyiydi.

Kendini tanrı gibi hissediyordu.

Lennon'ın iradesinin yol göstericiliğiyle kalabalık dağıldı, kanalizasyondan akan su gibi en yakın çıkışlara doğru aktı, ta ki geriye sadece Lennon ve Dante kalana kadar. Dante'yi görünce rahatlayarak dizlerinin bağı çözüldü ve ona doğru koşmaya başladı ki bir şey onu yakaladı.

Bu bir iğrençlikti. Onu tanımlayacak başka bir kelime yoktu. İnsandan daha azdı -ya da belki daha fazla- ya da belki de tamamen kendi başına bir şeydi. İnsanlığını terk etmiş ve... ne olmuş bir şey? Lennon bilmiyordu. Bu şey neredeyse tarif edilemezdi. İnce ve sefil bir ağız, dudaklar birbirinden ayrılmış, aralarında koyu bir jilet yarığı vardı. Kollar ve bacaklar... uzun, ağır ve olmaması gereken yerlerde eklemliydi, sanki bir insanı sadece bir kez görmüş biri tarafından hafızadan çizilmiş gibiydiler. Ama tüm bu bileşenler... yanılttı. Bir şekilde karıştırılmıştı. Onun gözleriyle karşılaştığında kulakları parazit sesiyle doldu. Kusma ihtiyacı hissetti ama hiçbir şey çıkmadı.

Yanıp sönen ışıkların altında yaratık bu dünyaya ait olmayan bir şey gibi hareket ediyordu. Lennon'ın onu benzetebildiği tek şey, duvara tırmanan bir örümceğin hızı ve keskin hassasiyetiydi.

"Geri çekil," dedi Dante ve Lennon dehşetle onun ağzından fena halde kan geldiğini gördü. Dişleri kaygan kırmızıydı, konuşurken aralarındaki çatlaklardan daha fazla kan akıyordu.

Kalabalığın sonuncusu da kulüpten kaçtı. Hiçbiri aralarında duran iğrenç şeyi fark etmedi ama kalabalık yine de onun etrafında temiz bir şekilde ayrıldı ve o şeyin iradesinin gücüyle bir kenara sürüklendi. Bakışlarını Lennon'ın üzerine dikti.

Kalbi göğsünde sıkışmıştı. Bu korku değildi. Daha kötüydü. Anatomik bir şey, *yanlış* bir şey, sanki beyni kalbinin nasıl kan pompalayacağını unutmuştu. Sanki içinde hayati bir şey kopmuştu - bir atardamar ya da bir sinir. Kalbi bir atım atladı. İki. Yere yığıldı, dizleri altında yumuşadı, göğsünü tutmaya çalıştı. Üçüncü atış acı veren bir çarpıntıydı. Sonraki normaldi. Sonra kalbi bir kez daha atmaya başladı.

Onun yüzünü giyen şey sırttı. Yüz ifadesi eridi. Yüzü başka birinin yüzüne dönüştü. Tanımadığı bir çocuğa.

Dante kulübün diğer ucundan bağırdı. "Asansör çağırın, *hemen!*"

Lennon denedi ama bu güç karşısında çabaları işe yaramadı. Kafasının içinden, hem tuhaf hem de tanıdık, korkunç bir ses yükseliyordu: *Dante*.

Kalbi göğsünde acı içinde gerildi. Çaresiz bir şekilde göğüs kafesinin sert kemiğini kavradı. Bacakları altında zayıf ve yumuşak kaldı.

Dante yine haykırdı, onun sesini adını haykıran şeyin üstünden duyabiliyordu. "Kafana girmesine izin verme. Duvarlarını yükselt. Savaş onunla."

Lennon içinde bir çekim, keskin bir tekme hissetti, sanki biri ruhunu elinden tutmuş ve onu kabaca ileri, bedeninin kafesinden dışarı sürüklemişti.

Bir anda kendini bir odada buldu, beton zemin, beton duvarlar, köşede fokurdayan cilalı alüminyum bir tuvalet, üstüne yerleştirilmiş küçük bir lavabo. Bir çeşit hapishane hücresi. Tepedeki floresanlar titredi ve bir ampul kıvılcımlar saçarak patladı. Hücre kapısının penceresinin aralığında kahverengi bir güve çırpınıyor, kendini anlamsızca buğulu cama doğru fırlatıyordu.

"Burada kal." Tanıdık bir ses, her yerden geliyor gibiydi.
Dante'nin.

"Neredeyim ben?" diye seslendi boş hücreye doğru. Sendeleyerek kapıya doğru yürüdü, parmak uçlarında ayağa kalktı, böylece yarık pencereden bir bakış atabildi ama cam o kadar lekeli ve kirliydi ki floresanların titrek ışığından başka bir şey seçemedi.

"Güvendesin. Benim gitmem gerek. Sen burada kal."

Odanın beton zemini titredi. Bir çatlak duvara doğru ilerledi ama duvar sağlam duruyordu. Lennon uzak duvara cıvatalanmış sert metal karyolaya doğru ilerledi ve dizlerini göğsüne bastırarak cenin pozisyonunda kıvrılıp oturdu ve yükselen çığlık sesine karşı parmaklarını kulaklarına soktu.

Ve sonra, bir anda, Dante geri döndü, hücrenin kapısından içeri girdi. Elini uzattı ve parmakları buluştuğunda hücrenin duvarları onun etrafından düştü, iskambil kâğıtları gibi ağırlıksız bir şekilde geriye doğru düştü ve Lennon kendini tekrar kulübün içinde buldu, Dante'nin eli bileğini sıkıca sarmış, onu karanlık ve boş bir koridorda arkasından sürüklüyordu. Önce sola, sonra sağa döndüler, bir kapıdan geçip boş bir banyoya girdiler.

Onu kabaca bir kabine itti. Nefes nefese kalan Lennon kendini çelik tuvalet pompasına tuttu ve nefes nefese kalarak orada durdu. "Bu *lanet* şey de ne?"

"Beni dinle," dedi Dante. "Bir geçit açmanı ve buradan gitmeni istiyorum. Şimdi."

"Yapamam. Bu çok fazla. Burada konsantre olamıyorum-" "Dene," diye emretti, kelimelerin arkasına gerçek bir güç koyarak.

Lennon gözlerini kapadı, içinde güç olduğunu hissettiği bir şeye tutundu ve o tuvalet kabininin grafitili kapısını bir asansöre dönüştürmeye çalıştı. Dişlerini o kadar sıktı ki azı dişlerinin ağzının arkasında ikiye ayrılacağını düşündü. Hiçbir şey yapamadı. "Yapamam," dedi. "Çok özür dilerim."

"Pekâlâ o zaman," dedi Dante, önce kendi kendine, sonra ona başını sallayarak. Elini tekrar beline attı. Küçük bir tabanca çıkardı. Ona doğru uzattı. "Eğer benim yerime bu kapıdan içeri girirse, bu silahı ağzına sok ve tetiği çek."

"Ne? Hayır, yapamam-"

Kabzayı avucunun içine itti, parmaklarını kabzanın etrafında sıkıca kavuşturdu. "Dışarıdaki şey sana bir kurşunun yapabileceğinden daha kötüsünü yapar," dedi, çoktan geri çekilmeye başlamıştı ama kadın elini uzatıp onu kolundan yakaladı.

"Oradaki de neydi?"

"Bir tuzak," dedi Dante. "Bir iğrençlik." Ve arkasını dönüp gitti, floresanlar tepesinde titrerken onu o boş banyoda yalnız bıraktı. Birkaç dakika sonra oda düpedüz karanlığa gömüldü. Lennon sesler duydu, kelimeler değiş tokuş edildi, ama etkileşimler uzadı-yavaşlatılmış bir kayıt gibi anlaşılmaz hale geliyordu. Sanki zamanın kendisi çarpıtılıyor, arızalanıyor, anların akışı kesintiye uğruyordu. Ani ve şiddetli bir hasta olma dürtüsü hissetti. Sonra - sessizliği bölen - korkunç, insanlık dışı bir çığlık.

Bundan sonra ortalık birkaç dakika sessizleşti ve sonra ayak sesleri duyuldu. Lennon silahı ayırdığı dudaklarına götürdü ve namluyu dişlerinin arasına yerleştirdi. Namlu dilini düz bir şekilde ağzının tabanına bastırdı. Soğuk metalin acı tadını aldı.

Parmağını tetiğin üzerine kaydırıldı.

Banyo kapısı bir iniltiyle açıldı.

Şok olmuştu, orada duran Dante'ydi, kanlar içinde ama canlıydı. Silahını indirdi, afallamıştı. Lennon, Dante'nin yokluğunda ikisinin de o kulüpte öleceği gerçeğini kabullenmişti. O tuvalet kabininde katledilecek, sevdiklerinin anıları çıkarılacak ve onu yas tutacak kadar iyi hatırlamayacaklardı bile.

Silahı ağzından çıkardı. "Neden bana sen olduğunu söylemedin? Neredeyse kafamı uçuruyordum. I-"

Dante kanlı parmağını ağzına götürerek sessiz bir şekilde sustu.

"Yaralanmışsın," dedi ama kanın nereden geldiğini göremedi. "Orada ne oldu? Sen iyi misin-"

"Ben iyiyim," dedi ama sesi acı çekmiş gibi çıkıyordu. "Ve bunun için zamanımız yok. Buradan çıkmamız gerekiyor."

Onu kolundan yakaladı ve hızla başka bir koridora sürükleyerek bir çift siyah kapıdan geçirdi. Sendeleyerek dar bir ara sokağa girdiler ve iki bina arasını kesen yüksek (sekiz metreden fazla olmalıydı) bir tel örgü kapıya doğru ilerlemeye başladılar. Kapının tepesinde acımasız dikenli teller vardı. Lennon kilidi test ettikten sonra üzerine tırmanmak için hamle yaptığında Dante gözleri kapalı, göz kapakları hafifçe seğirerek parmaklarıyla bir hareket yaptı ve sürgü -anlaşılmaz bir şekilde ve keskin bir tıkırtıyla- serbest kalarak ayaklarının dibindeki asfalta çarptı.

"Bu sadece bir yanılsama," dedi. "O kadar iyi ki bir anlığına da olsa gerçek oldu."

Kapı açıldı ve içeri süzıldüler, sokağın sonundan hızla geçip ıssız caddeye adım attılar.

Lennon polis arabaları ve itfaiye araçları, kulübün boşalmış kalabalığı ve belki de izdihamın yaşandığı yeri görüntülemek için orada bulunan bir avuç haber muhabiri görmeyi bekliyordu. Ancak birkaç güvercin ve yolun uzun kısmında yalnız bir hayalet gibi yuvarlanan plastik bir poşet dışında hiçbir şey, hiç kimse yoktu. Uzakta, kulağına götürdüğü cep telefonuyla kaldırımında topallayarak yürüyen yaralı bir kız gördü.

"Herkes nereye gitti?" dedi Lennon ve fısıldıyor olmasına rağmen kelimeler bir cenaze törenindeki kahkahalar gibi yüksek ve homurdanır gibiydi.

Dante başıyla sokağı işaret etti. "Ayak uydur," dedi, o kadar sessizdi ki Lennon onun yüksek sesle mi konuştuğundan yoksa sadece dudaklarını mı okuduğundan emin olamadı.

Aceleyle yürüdüler ama kaçmadılar. Ellerini ceplerinde, başlarını eğik tuttular. Sabit ama ölçülü bir tempoyla ilerleyerek Red Light District'e girdiler.

"Takip ediliyor muyuz?" Lennon fısıltının ötesinde bir sesle konuşmanın güvenli olduğunu hissettiğinde sordu.

"Evet," dedi Dante.

"Tehlikede miyiz?" diye sordu, risk alarak ona bir bakış attı. Ellerindeki kan.

Yüz ifadesi tamamen suskundu. "Evet."

"Neydi o şey?"

"Eski bir arkadaşım," dedi.

Lennon ensesinde bir karıncalanma hissetti, tüm tüyleri diken diken oldu ve diken diken oldu. Bu avlanma hissiydi. "Eski dostun neden bizi öldürmeye çalışıyor?"

"Açıklayacak zamanım yok. Asansör çağırabilir misin?"

Utanan Lennon başını salladı. "Kulübe geri dönmeyi denedim ama çok zayıfım. Özür dilerim-"

"Buraya geldiğimiz asansöre giden yolu hatırlıyor musun?" Dante bir genelevin kıpkırmızı pencerelerinden birinin önünden geçerken sordu. O pencerelerdeki kızlardan biri -uzun boylu, esmer, platform stilettolar üzerinde duran, bej tayt giymiş, sanki derisini yüzdüğü birinin postunu giymiş gibi- yanından geçerken ona bir öpücük uzattı.

"Hayır," dedi Lennon, bu kadar az işe yaradığı için utanarak. Dante'ye gelmesine izin vermesi için yalvardığı halde, sadece böyle bir yük olduğu için. En çok ihtiyaç duydukları anda bir kapı bile açamamıştı.

"Sorun değil," dedi Dante. "İşte."

Lennon acı gibi bir şey hissetti ve sonra aktarıma, bulanık bir anıya, asansöre dönüş yoluna, yürüyüşün üç kat hızlı oynatılan bir videosu gibi ona geri döndü. Dante'nin anısı onunkini oluşturmuştu.

Bu aktarma eylemi için harcadığı çaba onu oldukça yordu. Sendeledi, dizlerinin bağı çözüldü ve kendini dar sokakta sıralanan elektrik direklerinden birine tutundu. Lennon ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştı, bir elini yanına bastırdı. Dante ayağa kalkıp doğrulduğunda avucu kanla kaplanmıştı. "Dante-"

"Boş ver onu," dedi. "Ben iyiyim. Artık yolu biliyor musun?"

"Evet, ama-"

"O zaman sen git. Drayton'a geri dön. Eileen'e olanları anlat." "Ama yapamam-"

"Aması yok."

"Seni bırakmayacağım."

O anda Lennon bir şeyin farkına vardı. Üzerinde durdukları cadde, daha birkaç dakika önce o kadar kalabalıktı ki

tamamen temizlendi. Genelevlerin pencereleri teker teker karardı.

"O burada," dedi Dante ve gülümsediğinde Lennon dişlerinin arasındaki dikiş yerlerine dolan kanı görebiliyordu. Bir an için onun yaralı olduğunu düşündü ama sonra diş etlerinin kanadığını fark etti, tıpkı bazen sınıfta ikna etmenin yoğun etkisiyle burnunun kanaması gibi.

Adam gülmeye başlayınca Lennon sendeleyerek geri çekildi ve karşısındaki adamın artık tanıdığı Dante olmadığını fark etti.

Caddenin karşısında, açık bir pencereden bir bebek ağlamaya başladı. Sonra güvercinler, bir köprünün altındaki kemere tünemiş bir sürü güvercin, feryat figan gökyüzüne yükseldi. Genelevlerin pencerelerindeki ışıklar titremeye başladı; kızlar dizlerinin üzerine çöktü, saçlarını yoldular, dişlerini gıcırdattılar, ağladılar, çığlık attılar ve tırnaklarını uyluklarında sürüklediler. Dante gibi kahkahalarla başlarını geriye atıyorlardı -boyunları kemiksizdi- gözleri geriye kayıyor ve beyaz bir parıltıyı açığa çıkarıyordu. Uzakta, çığlık atan araba alarmları korosu. Kırılan camların sesi. Tüm şehir saldırı altındaydı ve bu kez bunu yapan kulüpteki kız değildi, *Dante*'ydi, her şeyi yok ediyor, bu kaos ve ıstırap orkestrasını yönetiyordu. O çözülüyordu ve çevresindeki her şey de onunla birlikte çözülüyordu... Lennon hariç.

"*Dante.*" Onu omuzlarından yakaladı ve sertçe sarstı. "Bunu durdurmalısın, geri dönmelisin. Lütfen, insanlara zarar veriyorsun."

Kanayan gülümsemesi daha da genişledi. Kadın onun yüzüne bir tokat atmak istedi. Bu onu kendisine geri getirmeye yeter miydi? Yoksa işleri daha da mı kötüleştirirdi?

Anlaşıldığı üzere, Lennon'ın karar verme şansı yoktu.

Varlık, kulüpteki o kaçık sapkınlık arkalarında cisimleşti, sokağın ortasına adım attı ve Lennon -çift pozlama gibi- çocuğun giydiğinin altında bir yüz gördü. Gerçek yüzü -yumuşak, neredeyse oyuncak bebek gibi- kederden mahvolmuştu. Lennon'dan daha genç görünüyordu ve *korkmuş* gibiydi.

Dante, Lennon'ın elinden kurtulup ayaklarının dibindeki asfalta yuvarlanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde ona doğru döndü. Çocuğun ağzı

bir ıgık atmak için açtı ama ses sirenlerin, hıkırıkların ve histerik kahkahaların ıgık ıgıka korusu arasında kayboldu. Dante'ye doğru hamle yaptı, kanayan elinde kalın ve hınzır bir cam kırığı vardı.

Dante hareket etmedi. Şehir ıgık atmaya devam etti. Lennon gözlerini kapattı.

Bahçedeki o ilk geceden sonra, asansörü her çağırmaya alıőtında, Lennon basit bir soru sormuőt: *Lütfen gelir misiniz?* Asansör cevap vermediğinde, giderek daha da aresizleőtmiőt. Yalvardı ve pazarlık etti. Smkl bir ocuk gibi yalvardı. Benedict'in onu acıyla kışkırttığı gün olduğu gibi, en çaresiz anlarında Lennon ruhunu kesip amıőt ve kendi iradesinin bir yaradan akan kan gibi vücudundan akmasına izin vermiőt; kendisi sürünen bir hizmetkr, asansör ise onun acınası teklifine dudak büken bir tanrıydı.

Ama artık yok.

Bu sefer Lennon soru sormadı. Daha fazla yalvarma ya da kanama olmayacaktı. Pazarlık yapılmayacaktı.

Asansöre görünmesini emretti ve bunu yaptığında içinde bir Şeylerin yırtıldığını hissetti, sürüklenirken, mücadele ederken ve asansörü eterden çekmek için ihtiyaç duyduğu gücü yakalarken. Burnu kanamaya baőtladı ve kısa süre sonra gözleri de kanamaya baőtladı, böylece tüm sahneyi gördü -Dante yüzükoyun yerde yatarken, korkunç varlık bulanık kırmızı bir filtreden geçerek yakınında sinsice dolaőtıyor.

Ve sonra, hazır olduğunda, Lennon elini uzattı.

Bir zil sesi duyuldu ve bir asansör kabini genelevin vitrinine çarptı, camları bir cam fırtınası içinde patladı. Kapıları açıldı. Lennon'dan birkaç santim ötede yerde yatan Dante'nin gözleri irkilerek açıldı ve sanki bir süre suyun altında kalmıőt gibi soluk soluğa kaldı. Gözlerini Lennon'a kilitledi: *"Kaç!"*

Dante, Lennon ve onlardan bir adım ötedeki sapkınlık asansöre doğru koőtmaya baőtladılar. Lennon tökezleyerek kapıdan içeri girdi, Dante onun arkasında, sapkınlık da peőtindeydi. Lennon *kapı kapatma* düğmesine bastı, tam o sırada Dante aralarından yana doğru kaydı. Kapılar ocuğun uzattığı elin üzerine kapandı ve mide bulandırıcı bir atırtıyla ezildi. Parmakları seğirdi,

Kısa bir an için kapıların arasına sıkıştı ve sonra bir ılıkla onları yerinden söktü. Lennon kontrol panelindeki başka bir düğmeye rastgele bastı. Işıklar titredi. Müzik kesildi. Kabin serbest düşüşe geçti.

OceanofPDF.com



TAsansör sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca alçaldı, mide bulandırıcı birkaç saniyeye indi ve sonra aniden durdu.

Lennon ve Dante'yi ayaklarından duvara doğru fırlattı. Kontrol panelindeki düğmeler sönük bir şekilde parladı, sonra titreyerek söndü ve kabin tamamen karanlığa gömüldü. Kapılar sıkıca kapalı kaldı.

"*Orospu* çocuğu," dedi Dante ve kapılara şiddetli bir tekme attı. Amsterdam'da o varlıkla yüzleşirken hiç korkmuş görünmüyordu ama şimdi korkmuştu. Lennon gülebilirdi. Dante -tutarsız, suskun ve tamamen sakin- *klostrofobik* miydi? Amsterdam'da karşılaştıkları onca şeyden sonra, bu onun Aşil topuğu muydu?

Dante parmak uçlarını kapıların arasındaki çatlağa soktu ve kaba kuvvetle onları birbirinden ayırdı. Lennon kabine dolan güneş ışığına karşı gözlerini sıkıca kapattı. Dante asansörden çıktı ve Lennon sendeleyerek onun peşinden gitti, dizlerinin üzerine çöküp iki büklüm olmadan ve toza şiddetle kusmadan önce sadece iki adım atabildi.

"Sakin ol," dedi Dante ve onun yanında durdu. Onu sabitlemek için bir elini sırtına koydu. "Bir şeyin yok."

Lennon elinin tersiyle ağzını sildi. Toprağa tükürdü. "Ben *değilim*."

"Sana gelmemeni söylemiştim."

"Bana saldırıya uğrayacağımızı söylememiştin."

"Bilmiyordum. Pusuya düşüren de bu zaten.

Pusu."

Lennon oldukça dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve az önce çıktıkları asansöre doğru döndü, ancak bunun bir asansör olmadığını, sadece tozdan çıkan bir tür endüstriyel şaft olduğunu keşfetti.

"Maden kuyusu," dedi Dante gözlerini kısarak. "Bunların hâlâ kullanıldığını bile bilmiyordum. Bunu nasıl yarattın?"

"Bilmiyorum," dedi Lennon, aniden savunmaya geçmişti. "Sadece eğer kalırsak ya öleceğini ya da diğer herkesi -pencerelerdeki tüm o kızları- öldüreceğini biliyordum. Neydi o?"

"Kendimi çok zorladım," dedi Dante, özür diler gibi bir ses tonuyla, ama özür dilemekten de kaçındı. "Gitmeliyiz."

Lennon dönüp etrafına bakındı. "Nereye gideceğiz?"

Maden kuyusu -ve endüstriyel enkaz, eski kapılar ve paslı makineler- dışında göz alabildiğine düz tozdan başka bir şey yoktu. Doğuda gökyüzü keskin ve ürkütücü bir maviydi. Batı ufkunda ise fırtına bulutları neredeyse siyaha yakın bir koyuluktaydı. Önlerinde iki şeritli bir yol uzanıyordu ama görünürde hiç araba yoktu.

Dante kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı ama şarjı bitmişti. Ekran paramparça oldu. Kulüpteki pusudan bir kayıp daha. "Kahretsin."

Uzaktan tehditkâr bir gök gürültüsü sesi geliyordu. "Fırtına bizi yakalamadan yola çıkmalıyız."

"Bize sorun çıkarmaz," dedi Dante, sanki fırtına onun sabrını sınamaktan daha iyisini biliyormuş gibi. Yolda ilerlemeye başladı ve Lennon da onu takip etti. Fırtınadan uzaklaşarak birkaç mil boyunca sessizce yürüdüler. Dante kendini sabit bir tempoda sürükledi. Hâlâ kan kaybediyordu ve açıkça acı çekiyordu ama Lennon'a yaslanamayacak kadar gururluydu. İyi de olmuştu; o anda Lennon'ın ona sunabileceğinden daha fazla yardıma ihtiyacı vardı. Ağzındaki kanama durmazsa bir hastane, hatta bir ambulans bile gerekebilirdi. Ama Lennon yol kenarında beklemesini, yardım bulmasına izin vermesini ve geri dönmesini önerdiğinde, ona el sallayıp yürümeye devam etti.

Fırtına onları çabucak yakaladı, giysilerinizi ve saçlarınızı parçalayan türden bir rüzgâr ve soğuk bir yağmur tufanı getirdi. Kasabaya yaklaştıklarında, yürümeye başladıktan yaklaşık bir saat sonra, Lennon'ın sadece kasırga sirenleri olduğunu tahmin edebileceği bir ses duydular. Hızlarını artırdılar, bir araba dükkanını ve ona eşlik eden bir benzin istasyonunu geçerek, çatlak ve boş bir otoparkı olan köhne bir motele ulaştılar. Dante sendeleyerek kapıya yaklaştı ve Lennon'a kapıyı açtı.

-En kötü zamanlarında bile bir beyefendiydi ve kadın onun önünden geçti.

Resepsiyondaki kız gülümsedi. "Chambers Inn'e hoş geldiniz.

Nasıl-"

"Neredeyiz biz?" Dante topallayarak resepsiyona doğru ilerlerken sordu. "Um... Idaho?"

"Harika," diye mırıldandı Dante ve ağzının kenarlarında biriken kanın bir kısmını sildi. Cüzdanını karıştırdı ve yüz dolarlık bir banknot çıkardı.

"Bu gece için yeterli mi?"

"Gece mi?" Lennon sordu. "Hayır. Seni hastaneye götürüyoruz.

Şimdi-"

Tezgâhtarın iri gözlü bakışları Dante'den Lennon'a kaydı, sonra tekrar Dante'ye döndü.

"Yeterli mi?" diye tekrar sordu, gözleri Lennon'a değil tezgâhtara bakıyordu. Ağzı açık kalan kız başıyla onayladı, parayı aldı ve ona para üstü ile oda anahtarını verdi. Dante ikisini de kaptı ve lobiden çıkarken muhtelif dükkânın raflarından birkaç ilk yardım çantası aldı. Koridorda topallayarak ortak motel odalarına gitti, kapıyı açtı ve Lennon Kelimeler kifayetsiz kaldı.

Dante kanla dolu ayakkabısını tekmeleyerek çıkardı, çorabı sıırılsıklam olmuştu. "Aman Tanrım, ayağın-"

"Bacağım," dedi Dante ve arkasında koyu bir kan lekesi bırakarak banyoya doğru ilerledi. "Ve ben iyiyim."

"Kanaman var."

"Fark ettim.

Teşekkürler."

"Bence hastaneye gitmelisin."

"Olmayacak," dedi ve ceketini çıkarıp banyodan dışarı, yatağın üzerine fırlattı. Lennon kapının yanında adamın kanlı gömleğinin eteklerini sıyırmasını izledi ve yan tarafındaki ikinci yarayı değerlendirirken kendi kendine mırıldandı. Daha önce hiç böyle bir yara görmemişti. Belindeki deri bir şekilde yırtılmış, parçalanmış ve derin çürükler kesiklerin etrafını sarmıştı. Gözüne neredeyse bir şey pençeleriyle içinden çıkmaya çalışmış gibi görünüyordu ki bu elbette imkânsızdı. İzdiham sırasında bir şekilde yaralanmış olması gerektiğini biliyordu, belki de keskin bir şey tarafından itilmişti? Ya da belki de o varlık ona bir bıçakla saldırmıştı? Yine de yaraları bıçak yarasına benzemiyordu.

"Bu çok saçma. Tıbbi yardıma ihtiyacın var."

Dante bunu görmezden geldi. "Sen otur. Eğer biri kapıyı çalarsa, cevap verme. Kim olduklarını söyledikleri umurumda değil."

"Ya kan kaybından ölürsen?"

"O zaman gömülmek değil yakılmak istiyorum," dedi ve banyo kapısını yüzüne kapattı. Dante'nin yere çarpma sesini duymayı bekliyordu ama tek ses akan bir musluktu.

Kızgındı ama bu savaşı kaybettiğini biliyordu-Lennon yatağa, Dante'nin atılmış ceketinin yanına uzandı. İşte o zaman iç cebinden çıkan parayı gördü. Lennon banyo kapısına baktı ve duş başlığının tıslamasını dikkatle dinledi. Dante'nin dışarı çıkmayacağından emin olunca dikkatlice paraya uzandı ve ikiye katlanmış ve bir para klipsiyle tutturulmuş kalın bir deste yüz dolarlık banknot çıkardı. Hızlı bir sayımla on bin dolar olduğunu doğruladı ve ceketini biraz daha incelediğinde aynı cepte bir başka katlanmış banknot destesi daha olduğunu gördü, bu avro cinsindendi ve bir diğerinde iki deste daha vardı, böylece toplam para kırk bine ulaşıyordu.

"Vay anasını," diye fısıldadı, parayı ait olduğu cebe geri sokarken.

Dante sonunda elinde ilk yardım çantasıyla banyodan çıktı, yeni sargılanmıştı ve daha az solgun görünüyordu. Lennon odada kahve yapıyordu.

ve sormadan Dante'ye de bir fincan doldurdu, sonra ikisi de kanepeye oturdular ve bir süre sessizce ESPN'de oynayan bir köpek programının tekrarlarını izlediler.

Lennon ona para hakkında soru sormak istiyordu ama ceketinin içindekileri karıştırdığını açığa vurmaktan bunu yapamayacağını biliyordu. "Peki, bana Amsterdam'da neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Sana zaten söyledim. Pusu."

"Ama kim tarafından pusuya düşürüldük? Eski bir arkadaşınız olduğunu söylemişsiniz?"

Başını salladı. "Eski bir sınıf arkadaşı. Drayton'dan. Kötü şartlarda ayrıldık."

"Neden böyleydi?"

Dante kahvesini tek bir yudumda bitirdi ve iri ellerinde bir çocuğun çay setinden çıkmış gibi küçük görünen boş bardağa baktı. Lennon onun sorusunun cevaplamak istemediği bir soru olduğunu söyleyebilirdi. "Sahip olduğumuz gücün bir bedeli var. Kendinizi belli bir eşiğin ötesine zorlarsanız, zihninizi kırabilir ve kendinizi kaybedebilirsiniz."

"İkna pratiği yapmaya devam edersem ben de böyle bir şeye dönüşecek miyim?"

Uzun bir süre cevap vermedi. "Dikkatli olursan olmaz. Drayton sana onu nasıl öldüreceğini öğretecek. Ama sorun şu ki, o ölü kalmayacak. Hayatının geri kalanında her gün uyanıp ellerini o şeyin boğazına dolayacak ve onu boğacaksın. Ya da o seni boğacak." Dante bu suçlamayı gözlerini televizyona kilitlemiş, ölü gözlerle, bin metre öteden bakarak yaptı. "Ama bu hem ikna yöntemini kullananlar hem de kullanmayanlar için geçerli. Her birimiz umutsuzca bizi yok etmek isteyen bir yönümüzü barındırıyoruz. Kendi yok oluşumuzu arzulayan bir parçamız. Yüksek bir uçurumun yanında durduğunuzda size atlamamanızı söyler. Akşam yemeği için sebze doğrarken kendi elinize bıçak saplamak istemenize neden olur. Açtır ve aşındırıcıdır; ruhunuz ve akıl sağlığınız için gelecektir. İşte bu yüzden hepimiz ona karşı aktif olarak çalışmalıyız, aksi takdirde başarılı olacaktır." Bunu söylemenin bedeli, kalan azıcık gücünü de tüketti. Başını öne eğdi.

"Gerçekten bir doktora görünmen gerekiyor."

"İyileşeceğim. Yarayı alkolle yıkadım." Başıyla komodinin üzerindeki ilk yardım çantasını işaret etti.

"Bir bakabilir miyim?"

Dante içini çekti. "Eğer mecbursan."

Adamın kanlı gömleğinin kenarlarını nazıkçe sıyırdı, keşke giyecek temiz bir şey olsaydı diye düşündü. Yine de sargıyla berbat bir iş çıkarmıştı, bu yüzden Lennon onu kesti ve yeniden başladı. Aşağıdaki yara ilk başta görüldüğü kadar derin değildi. Dante alkolle iyice yıkamıştı ve hafifçe şişmiş olsa da enfeksiyon belirtisi göstermiyordu. Lennon ilk yardım çantasının içindekileri karıştırdı, birkaç kalın gazlı bez karesi kesip dikkatlice yaraya bastırdı ve sargı bezi ve bant şeritleriyle sabitledi.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Dante onun çalışmasını izlerken sordu. Sesinde yeni uyanmış birinin boğukluğu vardı.

"Annem hemşireydi," dedi Lennon, bandajları dikkatle beline sararken. "Ama daha da önemlisi, ben bir izciydim. Aslında bir Cadette."

"Yüksek başarı."

Lennon omuz silkti. "Yani, övünmeyi sevmem ama... elimden geleni yapıyorum."

Dante alaycı bir gülümseme takındı, sonra kadın bandajları sıkarken biraz yüzünü buruşturdu. "Orada bizi kurtardın," dedi. "Bunun için teşekkür ederim. Bunu daha önce söylemeliydim."

"Uğraşman gereken daha önemli şeyler vardı."

"Yine de. Sana borçluyum. Birini öldürebilirdim-"

"Ne demek istiyorsun? Nasıl yani?"

Dante cevap vermekte isteksiz görünüyordu ve cevap verdiğinde şaşırıldı. "Bazı ikna uzmanları çevrelerindeki kişilerden güç çekme yeteneğine sahiptir. Esasen, başkalarının iradelerini manipüle edebilir, onları bir güç kaynağı olarak kullanabilirler. Bu tehlikeli, hatta ölümcül bir şey."

"Ve orada yaptığın şey bu muydu? Çok mu fazla aldın?"

"Hiçbir şey almamalıydim," dedi. "İsteyerek yapmadım. Bu... takıntılıydı."

Dante ona, tıpkı onun gibi, kendi gücünü kontrol altına almak için mücadele ettiğini söylediğinde, ona inanmamıştı. Dante her zaman çok içine kapanık, tamamen kontrollü biriydi. Dürtü ya da duygularla hareket ettiğini hayal etmek zordu. Ama Amsterdam'da olan tam olarak buydu. Kendini kaybetmişti ve sonuç neredeyse ölümcül oluyordu.

"Önemli olan durmuş olmanız," dedi Lennon. "Kendini geri çektin."

"Hayır, beni geri getirdin," dedi, "o asansörle. Ama eğer orada olmasaydın-"

"O zaman kendine dönmenin başka bir yolunu bulurdun," dedi Lennon ve kime güvence verdiğinden tam olarak emin değildi: ona mı, kendine mi yoksa ikisine birden mi?

"Şehir çığlık atıyordu," dedi şimdi kendi kendine konuşarak. "Ve bunu yaptığımı biliyordum, ama iradem altındaki insanlar kadar durduracak gücüm yoktu-"

"Hey," dedi Lennon, onun elini tutarak. "Bana bak."

Baktı.

"Kimseye zarar vermedin, tamam mı? Sen incitmedin." "Bunu bilemezsin."

"Biliyorum," dedi Lennon. "Bunu hissedebiliyorum."

Bununla birlikte, baldırındaki yarayı incelemek için pantolonunun paçasını çekiştirirdi, ancak yaranın çok daha küçük olduğunu ve Dante'nin yarayı çoktan büyük bir bandajla kapattığını gördü. "Elimden gelenin en iyisini yaptım," dedi tekrar yanına oturarak. "Ama yine de bu gece bir doktora görünmen gerektiğini düşünüyorum... ya da en azından Drayton'dan birini aramalısın."

"Drayton yarına kadar bekleyebilir," dedi Dante ve konuştuğunda ağzının kenarlarında hâlâ kan biriktiğini gördü. İç kanaması mı vardı? "Bu gece geçide gidemeyecek kadar yorgunum."

Lennon sanki onu duymamış gibi yaptı. O anda Lennon'ın boyunu aşan bir iş yaptığını anladı. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı, tercihen Drayton'da. "Asansör çağırıyorum-"

"Lennon, yapma-"

Dinlemedi; onu çağırmak için ihtiyaç duyduğu gücü çoktan toplamıştı. Bu kez gücün avucunun içinde olduğunu söyleyebilirdi ama zihni Amsterdam'da gösterdiği başarıdan dolayı yorgun ve yaralıydı. Başka bir asansör çağırırsa, bunun büyük bir bedensel ve muhtemelen psişik bedeli olacağını biliyordu. Ama Dante için denemeye hazırды. Bakışlarını duvardaki çıplak bir noktaya odakladı, elini uzattı ve kapıların görünmesini emretti ama kapılar açılmadan önce ruhunda kk bir kıpırtı hissetti ve aniden gücünün kaynağından koptu.

Dante'nin zihnindeki varlığını fark etmesi bir anını aldı, kendi gücüne erişme yeteneğini engelliyor, iradesini, düşüncelerini, her şeyi bastırıyordu. Ve ancak kanepeye yığıldığında katatoni olduğunu fark ettiği korkunç bir yorgunluğun üstesinden geldi. "Kafamdan ık," diye mırıldandı ve dudakları o kadar uyuşmuş ve şişmişti ki kelimeleri zar zor oluşturabiliyordu.

"Durman gerek," dedi ama kızın zihninden çekildi. "Gücüne şimdi erişebiliyor olman, bunu istediğin zaman yapmanın akıllıca olduğu anlamına gelmez. nemli bir ders aldın ve bu iyi bir şey, seninle gurur duyuyorum-"

Lennon bu övgü karşısında yanaklarının kızardığını hissetti.

"Ama ikna etmek için kr bir gten daha fazlası gerekir. Artık bir asansörü istediğin zaman çağırmayı öğrendiğine göre, pratik yapman gereken en önemli şey ne zaman geri çekileceğini bilmektir. Kısıtlama seni kaba kuvvetten daha ileriye götürecektir."

Lennon onun haklı olduğunu bilerek yumuşadı. "Yapabilirdim, biliyorsun. Eğer beni durdurmasaydın. Artık istediğim zaman yapabilirim. Sonunda bu işi öğrendim."

Dante'nin bakışları sabit kaldı. "Ne değişti?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani senin kilit noktan neydi? Kilidi nasıl atın?"

"Bilmiyorum..." Lennon tarif edilemez gibi hissettiklerini anlatmak için kelimelere sarıldı. "Amsterdam'da her şey farklıydı, daha çok benim kontrolüm altındaydı. Otorite sahibi olduğumu ya da olduğumu hissettim."

"Bunu biraz daha aç," dedi Dante, sınıfta ders anlatırken kullandığı ses tonuna benzer bir ses tonuyla.

Lennon kaşlarını çatarak düşündü. "İlk seferinde, bahçede, hem duygusal hem de neredeyse... talihsiz ya da kazara hissettim. Benedict'te ise çaresizlikten asansörü açmışım gibi hissettim. Sanki, bilmiyorum, bunun için yalvarıyordum. Neredeyse yalvarıyordum. Ama Amsterdam'da... bir bakıma ilk kez bunu *ben* yapmışım gibi hissettim. Bu benim isteğim, benim seçimimdi, tek başıma. Benedict tarafından köşeye sıkıştırılmamıştım ya da başıma doğaüstü bir şey gelmemişti. Amsterdam'daki asansör sadece ve sadece bana aitmiş gibi hissettim."

"Ve bunun seni değiştirdiğini mi hissediyorsun?"

Lennon bunu Dante söyleyene kadar fark etmemişti ama kesinlikle haklıydı. O farklıydı, onun deyimiyle değişmişti. "Sanırım bundan sonra eskisi gibi olamayacağımı hissediyorum. Sanki bir öncesi ve bir sonrası varmış gibi. Artık bir asansörü istediğim ya da yalvardığım için değil, bunu gerçekleştireceğim için ortaya çıkarabileceğimi biliyorum. Bedeli ne olursa olsun. Bunu yaparken delirsem bile - burnum kanasa ya da nöbet geçirsem bile - yapabileceğimi biliyorum."

Dante neredeyse etkilenmiş görünerek gülümsedi. Daha önce bitkin düşmediyse bile, kadının iradesini bastırma eylemi onu tamamen tüketmişti. Verecek hiçbir şeyi kalmadığı Lennon için çok açıktı. Şimdi bir asansörü açmaya kalksa, onu durduracak kadar güçlü olacağından bile şüpheliydi. Ve bu gerçekte -o anki savunmasızlığında- neredeyse... sevimli bulduğu bir şey vardı.

"Drayton'a geri dönmeyi denemememiz gerektiğine emin misin?" dedi ve belki de fazla samimi bir hareketle sehpanın üzerindeki kutudan bir mendil kaptı ve ağzının kenarlarındaki kanı sildi. "Arayabileceğimiz biri, herhangi biri yok mu?"

"Var," dedi Dante gözlerini kapatarak. Mendili dudaklarına götürdüğünde Dante'nin irkilmesini bekliyordu ama o rahat görünüyordu. "Ama tek yapabilecekleri bize en yakın kapıya gitmemizi söylemek. Şu haliyle bitkin durumdayım ve dinlenmem gerek. Sabah Benedict'e gitmek, en yakın havaalanına gidip Savannah'ya uçmaktan daha kolay olur."

"Ama arabamız yok."

"Bir tane alırız," dedi Dante, esnemesini bastırarak. "Bu gece dinlenip sabah yola çıkacağız," dedi Dante ve ses tonundan bu tartışmanın sonuna geldiklerini ve Dante'nin sabrının sonuna geldiğini anladı. Ayağa kalktı ve kanepeye gitti, gecenin sonuna kadar dalgın ve dikkatli bir şekilde oturacağı yere.

OceanofPDF.com



I SABAH motelden çıktılar ve birkaç blok ötedeki Freddy's adlı lokantaya doğru yürüdüler. Dışarıdan bakıldığında yağlı bir kaşık gibi görünüyordu ama içerisi şaşırtıcı derecede ilginçti. Barın başında oturan sakallı bir adam içeri girdiklerinde Lennon ve Dante'ye kaşlarını çatarak baktı. Kasabanın tamamında olmasa bile restorandaki tek iki Siyah insan onlardı ve geldikleri andan itibaren bakışları üzerlerine çekmişlerdi (bazıları kötü bakışlardı).

Lennon, lokantanın bir başka müşterisiyle son okul saldırısının bir hükümet oyunu olup olmadığı konusunda yüksek sesle tartışan adamın yanından geçip gitti (adam hararetle bunun bir hükümet oyunu olduğunu savunuyordu).

Dante tozlu bir pencerenin yanına oturdu ve ikisi de lamine menüleri açıp sessizce tekliflere göz gezdirdiler. Şeftali rengi bir elbise ve ona uygun, alt kısmı firfırlı bir önlük giymiş bir garson siparişlerini almaya geldi. Dante'ye belki de biraz fazla aceleci bir gülümsemeyle baktı. Bu Lennon'ı rahatsız etmişti ama nedenini tam olarak söyleyemiyordu.

Lennon bir waffle, haşlanmış yumurta ve bir bardak greyfurt suyu sipariş etti. Dante bir fincan kahve ve bir dilim cevizli turta sipariş etti. Bir süre sessizce yiyecekleri beklediler, ta ki Dante şöyle diyene kadar: "Şu adamı görüyor musun?" Bakışlarını hafifçe kaydırarak lokantanın diğer ucunu işaret etti. Lennon onun gözlerini takip ederek barda kambur kambur oturan, onlara ters ters bakan adama baktı

girdiklerinde. Üzerinde bir dizi yama bulunan bir kot yelek giymişti - Amerikan ve Konfederasyon bayrakları, "üzerime basma" yılanı ve belli belirsiz beyaz üstünlükçü görünen diğer yamalar, iğneler ve gereçler. "Anahtarlarını bize vermesini sağlayacaksın."

"Bekle, ne? Neden?"

"Ben'in evine gitmemiz gerek," dedi Dante. "Bunu bugünün dersi olarak düşün." "Onu incitmeden bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"O zaman canını yak," dedi Dante, sinirlenerek. "Umurumda değil. Anahtarlarını sana vermesi için ne yapman gerekiyorsa yap."

"Ya başarısız olursam?"

"Eğer başarısız olursan, sen başarılı olana kadar burada kalırsın. Onunla olmazsa başka biriyle."

Lennon öfkesini yuttu ve adamı ikna etmeye çalıştı ama boşuna. Adam özellikle zor bir hedefti. Ya kafatasının duvarlarının şüpheli derecede kalın olduğundan ya da adamın özellikle yoğun olduğundan şüphelenmeye başladı, ki yeleğinin üzerindeki yamalar göz önüne alındığında bu kuvvetle muhtemeldi. Yemekler geldiğinde Lennon burnundaki metalik kanamanın kokusunu alabiliyordu ve tek yapabildiği adamın seğiren parmaklarına kaşlarını çatmasını sağlamak olmuştu.

"Ye," dedi Dante, turtasını mideye indirirken. Büyük bir dilimdi ve üzerinde bolca krem şanti vardı. "Odaklanmana yardımcı olur. Kendi zihnini beslemeden başkasının zihninin üstesinden gelmeyi bekleyemezsin."

Lennon başını salladı. Yemeğini bıraktığını hissetti, yoğun ve sürekli konsantrasyon çabası yüzünden midesi bulanıyordu. "Aç değilim."

"Yine de ye."

Lennon bakışlarını masum hedefinden Dante'ye çevirdi. "Muhtemelen bana yemek yedirebilirsin, değil mi? Beni zorlayabilir misin?"

"Muhtemelen. Ama insanları bir şeyler yemeye ikna etmekten hoşlanmıyorum çünkü vücudunuzu çiğnemeye zorlayabilsem de o anda ağzınızda ne olduğunu hissedemiyorum. Ve yutma mekaniği... hassas ve eğer batırırsam boğulma riski yüksek. Şimdi dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak ve odaklan."

Lennon hayal kırıklığıyla iç çekerek tekrar adama odaklandı. Adamın yüzünde, o gür sakalının ardında hikâyeler aradı, yararlanabileceği zayıflıklar, tutunabileceği dayanaklar, manipüle edebileceği yollar bulmaya çalıştı. Nihayetinde, yeleğindeki tüm o saçma sapan gereçlerden esinlenerek komplo açısına eğilmeye karar verdi. Adamın buna kanacağını düşünmüştü ve öyle de oldu.

Adam bardan geri çekildi ve sendeleyerek masalarına doğru yürüdü, yürüyüşü garip ve dengesizdi, yürümeyi yeni öğrenen çarpık bacaklı bir bebek gibiydi.

"Amerika için," dedi ve elini cebine sokarak bir anahtarlık çıkardı ve kadına uzattı. "Tanrı sizi korusun. Tanrı hepimizi korusun."

Lennon anahtarları aldı. "Um... teşekkürler? Biz hallederiz."

Adam sertçe başını salladı ve hiçbir şey anlamadan bara geri döndü ve silahlı saldırıya karışan ortaokul öğrencilerinin aslında hükümet tarafından para ödenen ve sadece çocuk gibi *davranan* yetişkin aktörler olup olmadıkları hakkındaki tartışmasına devam etti. Lennon iğrenerek başını salladı.

"Yaratıcı," dedi Dante. Kız yemeğini bitirir bitirmez cüzdanından yirmi dolarlık iki banknot çıkarıp masanın üzerine koydu ve ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

Adamın arabası, on sekiz tekerlekli bir araca takılabilecek kadar büyük lastikleri olan siyah bir kamyonetti. Lennon kelimenin tam anlamıyla yolcu koltuğuna tırmanmak zorunda kaldı. İçerisi şaşırtıcı derecede temizdi. Yerler yeni süpürülmüş gibiydi. Lennon arabayı sürmeyi teklif etti ama her zamanki gibi inatçı olan Dante onu geri çevirdi.

Benedict'in Ogden'deki evine arabayla üç saatte varmışlardı. Lennon'ı çok şaşırtan bir şekilde, kamyoneti çaldıkları adamın geniş bir sesli kitap koleksiyonu vardı ve Benedict'in garaj yoluna girdiklerinde *Prens Çekici* adlı bir aşk romanının büyük bir kısmını dinleyebilmişlerdi.

Lennon kamyonundan indi ve kapı zilini çaldı. Cevap yoktu. Tekrar çaldı ve kapıyı birkaç kez çaldı. Hiçbir şey yoktu. "Belki de dışarıdadır?"

Dante kapı kolunu denedi. Kilitli değildi. Kapı yavaşça açıldı. Kapıdan geçip fuayeye adım attı ve Lennon botlarını karşılama paspasına silerek tereddütle onun peşinden gitti. İçeri girdiğinde ilk fark ettiği şey benzin kokusuydu. İkincisi ise asansörün kapısının aralık, kabininin de hafifçe kalkık olması ve böylece birinci kat ile ikinci kat arasında sıkışıp kalmasıydı.

"Ben?" Lennon karanlığa doğru seslendi. "Burada mısın?" Sessizlik.

Dante koridorda ilerlemeye başladı ve Lennon da onu mutfığa kadar takip etti; ocak yanıyor, boş bir çaydanlığın dibini kavuruyordu. Lennon ocağı kapattı.

Ve işte o zaman kokuyu aldı. Korkunç bir koku, sakarin, çürümüş ve o kadar keskin ki Lennon öğürerek gömleğinin kolunu burun deliklerine bastırdı.

"Git arabada bekle," dedi Dante ama artık çok geçti. Lennon çoktan çalışma odasına girmiş ve Benedict'i masasının arkasında ölü olarak bulmuştu. Masanın kenarına sıkıca itilmiş sandalyesinde yığılmış oturuyordu, başı omzuna yaslanmıştı, ağzı ve gözleri açıktı, bilekleri kesilmişti, avuç içleri yukarı bakıyordu. Masanın uzak köşesinde, kurumuş kanla kirlenmiş pirinç bir mektup açacağı duruyordu.

Önündeki sahneyi tam olarak algılayamayan Lennon, Benedict'in yanına koştu ve bir elini açık kolunun üzerine koydu. Kanı soğuk, siyah ve yoğun bir şekilde pıhtılaşmıştı. Koku o kadar korkunçtu ki gözleri yaşardı. Kaçmak için ilkel bir dürtü hissetti ama sanki çoktan durmuş olan kanamayı durdurmak için hâlâ bir şansı varmış gibi elini Benedict'in koluna kenetleyerek orada kaldı.

Dante gelip Benedict'in arkasında durdu. Ellerini sandalyesinin arkasına dayadı ve hafifçe üzerine eğilerek başını sarkıttı. Gözlerini kapattı. "Asansöre git," dedi.

"Ne? Hayır, onu burada bırakamayız-"

"Asansör, Lennon. Git hadi."

Lennon hâlâ kıpırdamayınca, Dante onu zorladı, geriye ve Benedict'ten uzağa çekti. İki yalpalayan adım attı ve kendini

Dante onu iradesinin bağından kurtarmadan önce koridorun duvarına çarptı, ama Lennon evin boş olduğundan eminlen sanki evde başka biri varmış gibi onun arkasında kaldı. Bu açık bir intihardı. Ve işin içinde bir cinayet olsa bile, hangi katil günlerce olay yerinde kalırdı?

"Doğruca Eileen'in ofisine git," dedi Dante. "Ona neler olduğunu anlat." Asansöre uzandı ve kontrol panelindeki parlayan 8 düğmesine bastı, ardından ızgarayı kapattı.

Kabin şiddetle sarsıldı. "Dante, bekle-"

"Hemen arkanda olacağım."

OceanofPDF.com



TASANSÖR bir süre yükseldikten sonra Drayton'da, bir çift altın kapının arkasında durdu. Lennon sendeledi lobiden sekreterin masasına doğru yürüdü. Kadının gözleri onu görünce kocaman oldu ve Lennon ancak o zaman kadının Benedict'in kanıyla kaplı olduğunu fark etti. Her iki eli de yapış yapıştı ve gömleği de lekelenmişti. "Eileen ile konuşmam gerekiyor. Bana ofisinin yolunu gösterebilir misiniz?"

"Korkarım rektör yardımcısı resmi bir randevu olmadan misafir kabul etmiyor. Belki danışmanınızla konuşabilirsiniz?"

"Danışmanım profesörlerimden birinin cesediyle ilgileniyor. Benedict Barton'ı kendi masasında ölü bulduk."

"Profesör Barton öldü mü?" Kadının bakışları Lennon'ın kanlı ellerine ve gömleğine kaydı. "Bu onun değil... değil mi?"

Lennon tekrar, "Eileen ile konuşmam gerekiyor," dedi.

Eileen'in ofisinin kapısına ulaştığında, Lennon'a dışarıda beklemesi emredildi. Sekreter onun önünde içeri girdi ve uzunca bir süre yokmuş gibi hissetti. Kapı nihayet açıldığında Lennon arkasında Eileen'i görünce şaşırdı. "İçeri gelin."

Ofisi geniş ama uzundu, biraz bowling salonunu andırıyordu, bir dizi penceresi ve Yirmi Beşinci Meydan'ın geniş bir manzarası vardı. Orada

Odanın uzak duvarında daha çok bir ziyafet masasına benzeyen büyük bir masa vardı. Üzerinde birkaç kişisel eşya, çerçeveli fotoğraflar ve süslü bir kalem standı vardı.

-Ama Lennon'ın dikkatini çeken şey, kağıt ağırlığı olarak kullanılan, pirinçten dökülmüş, genç ve iri gözlü küçük bir çocuğun büstüydü. Çocuk Lennon'a bir şekilde tanıdık geliyordu, ağzının yapısıyla ilgili bir şey.

"Ne oldu?" Eileen sordu. "Bana her şeyi anlat."

Lennon titreyen bir sesle Amsterdam'da olanları, kulüpte beliren ve onlara saldıran - insandan daha az ya da belki daha fazla - şeyi anlattı. Eileen'in yüzü gerildi ve solgunlaştı ama soru sormadı, bu yüzden Lennon konuşmaya devam etti, kaçmak için sokakta çağırdığı asansörü ve Idaho'ya varışlarını anlattı. Ona moteli ve Benedict'in Utah'taki evine yaptıkları yolculuğu da anlattı. Burada, sözcükleri çıkarma telaşıyla kekelemeye başladı; boğazı gözyaşlarıyla şişiyor, onlarla savaşmayı bırakıp ağlamasına izin vermezse kapanacakmış gibi hissediyordu.

Eileen tüm bunları kollarını göğsünde kavuşturmuş, masasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, yerde sabit bir noktaya bakarak sindirdi. Lennon'ın hikâyesi bittiğinde, yüzünde hiçbir ifade olmadan şöyle dedi: "Profesör Lowe nerede?"

"Geride kaldı. Nedenini bilmiyorum. Onsuz gitmek istemedim ama o beni zorladı."

"Sorun değil," dedi Eileen. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Ve Dante güçlüdür, bundan eminim. Kendi başının çaresine bakabilir."

"Yapabileceğinden emin değilim," dedi Lennon, artık ağlamak üzereydi. "O yaralı. Kötü bir şekilde. Onun için endişeleniyorum. Çok fazla kan vardı."

Eileen bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bütün bunları bana anlattığın için teşekkür ederim. Yatakhanene dönmeni, duş almanı ve kendine yiyecek bir şeyler bulmanı istiyorum. Tamam mı?"

Bu talimatlar o kadar şefkatle aktarılmıştı ki Lennon bir an için kafasının karıştığını hissetti. Kendisine annelik yapılmayalı uzun zaman olmuştu ve kendisine annelik yapmasını bekleyeceği son kişi de rektör yardımcısıydı. "Peki ya Dante? Şimdiye kadar dönmüş olması gerekmez miydi?"

"O iyi olacak."

"Onun için birini gönderecek misiniz?"

Eileen ne kadar çabuk yumuşadıysa o kadar çabuk soğudu. "Rektör yardımcısı sıfatıyla ne y a p t ı ğ ı m sizi ilgilendirmez. Dante'nin tuttuğu iş de öyle. Endişenizi anlıyorum ama şu anda benim öncelikli sorumluluğum burada sahip olduğum öğrencilerin ve öğretim üyelerinin güvenliğini sağlamak. Anlıyor musunuz?"

Eileen hırkasını çıkardı ve yavaşça Lennon'ın omuzlarına sardı. Ağırdu ama garip bir şekilde serindi, sanki bir dolabın arkasında asılı duruyormuş ve hiç giyilmemiş gibiydi. Eileen hırkasını Lennon'ın boğazına kadar ilikledi, sanki kendisi bunu yapamayacak kadar küçük bir çocukmuş gibi.

"Gömleğinizi değiştirmek için," dedi kan lekelerine atıfta bulunarak. "Kampüste ilerlerken kimseyi korkutmanı istemiyorum."

Lennon başıyla onayladı. Kapıya yöneldi. "Ve Bayan Carter?"

Bocaladı ve Eileen'e döndü. "Evet?"

"Claude'a haberi verirsin, değil mi? O ve Benedict çok yakındılar."

"Söyleyeceğim."

Lennon Logos House'a doğru yürürken kendisini takip eden bakışların farkındaydı. Fuayeye girdikten sonra, Claude'un çatı katındaki odasına çıkan dört katlık köhne, gıcırdayan merdivenleri tırmandı. Kapıyı çaldı. Claude kapıyı açtı, güneşe bakar gibi gözlerini kısarak ona bakıyordu. "Lennon? Ne oldu sana böyle? Bu kan mı?"

Lennon, Irvine Hall'dan dönerken bir konuşma hazırlamıştı ama o anda söylemeyi düşünebildiği tek şey şuydu: "O öldü."

"Kim öldü?"

"Benedict."

Yarım saat sessizlik içinde geçti. Claude duraksadı; yüz ifadesi gülümseme ile kaş çatma arasında bir yerde donup kalmıştı. "İçeri gel. Ateşin yanına oturun."

Lennon bir an sessizliğe gömüldü. Bağırıp çağırmasını, gözyaşı dökmesini, kıyafetlerini yırtmasını, kimin, ne zaman, nerede ve nasıl olduğuna dair sorular yağdırmasını bekliyordu. Ama beklemediği şey Claude'un tam bir

tam bir soğukkanlılıkla. Onun ardından kapıya doğru sendeleyerek yürüdü. "Claude, bekle
-"

"Ne içmek istersiniz?" diye sordu neşeyle.

"Ben bir şey istemiyorum," dedi Lennon, ocağın önünde duran iki koltuktan birine dikkatle yerleşerek. "Dinle Claude, yapmam gereken-"

"Tatlı bir şeye ne dersin?" İyi stoklanmış bir bar arabasına gitti ve iki amaretto sour gibi görünen bir şeyi karıştırmaya başladı. Kokteylleri karıştırması uzun sürdü, kaşları çatık bir şekilde duvardaki sabit bir noktaya bakıyordu. "Yani, öldüğünü mü söyledin?"

"Evet," dedi Lennon, şimdi ağlıyordu. "Ve çok üzgünüm. Dante ve ben onu bu sabah bulduk. Bilekleri kesilmişti."

Claude yüzünü ona döndü, ifadesi bomboştu. Kokteyli mekanik bir hareketle ona uzattı ve içkinin bir kısmı kenarından taşarak İran halısına sıçradı. Lennon'ın yanındaki boş koltuğa sertçe oturdu. "Benedict bileklerini kesmezdi. Bana hep iş başa düşerse -iş başa *düştüğünde*- silah kullanacağını söylerdi. Bir tane vardı, biliyorsunuz. Çay dolabında saklardı. Babasından kalma antika bir silah."

Lennon'ın elleri kokteyl bardağının etrafında titremeye başladı. "Dinle, ne olduğunu bilmiyorum. Sadece gördüğüm bu. O öldü, Claude. Çok üzgünüm-"

Claude elindeki bardağı odanın diğer ucuna fırlattı. Uzak duvara çarptı ve çarpmanın etkisiyle paramparça oldu. "*Lanet olsun.*"

Lennon ayağa fırladı ama Claude oturmaya devam etti, omuzları çökmüş bir halde yerdeki boş bir noktaya bakıyordu.

Ona doğru yaklaştı ve elini uzattı. "Claude-"

Öyle aniden ayağa kalktı ki, Lennon irkilerek sendeledi ve yakındaki bir kitaplığa düştü. Claude onu kolundan yakaladı ve yatak odasından dışarı, koridordan aşağı ve ikinci kattaki çürük asansöre ulaşana kadar birkaç kat merdivenden sürükledi. Bu sırada evde bulunanlar çoktan yukarı çıkmış ya da kırılan camın sesini araştırmak için koridora çıkmışlardı. Blaine, Emerson'ın odasından çıktı.

Emerson onun ardından dışarı çıktı. "Siz ikiniz ne haltlar karıştırıyorsunuz?"

"Benedict'in evine gidiyoruz," dedi Claude, Lennon'ı asansöre doğru çekerek. Izgarayı kenara çekti, kabine adım attı ve kontrol panelinde Benedict'in evine karşılık gelen düğmeye bastı. Düğmeye tekrar tekrar bastı ama kabin hareket etmedi.

Rastgele bir arıza gibi görünmüyordu; zamanlama çok mükemmeldi. Benedict'in evine giden asansörün, Lennon'ın rektör yardımcısına onun ölü bulunduğunu söylemesinin hemen ardından çalışmayı durdurması mümkün değildi. Belki de Eileen asansörü kapatmıştı; Lennon'ın o ana kadar mümkün olduğunu bile düşünmediği bir güç. Ona göre, okuldaki asansörler güvenilir bir şekilde basitti. Belirlenmiş konumları arasında sabit ve durdurulamaz bir hat üzerinde gidip geliyorlardı. Bildiği kadarıyla onlardan sorumlu, rotalarını değiştirebilecek ya da çalışmalarını durdurabilecek bir bekçi yoktu. Ama eğer bu doğruysa, diye merak etti Lennon, o zaman asansörün çalışmasını şimdi kim durdurmuştu?

"Siktir," dedi Claude ve kulübenin duvarını tekmeledi.

Blaine başını eğdi. "Bu acele niye?"

"Benedict öldü," dedi Lennon, kelimeleri söylerken biraz boğuluyordu. "Dante ve ben onu bugün bilekleri kesilmiş halde bulduk-"

"Kapa çeneni," dedi Claude ve Lennon'ı da peşinden sürükleyerek asansörden çıktı. Adamın kavrayışı o kadar sıkıydı ki Lennon'ın bileği acımaya başlamıştı. "Bir tane daha aç," dedi, duvardaki çıplak bir noktayı işaret ederek. "Bunu yapabileceğini biliyorum. Benedict'in evine giden bir asansör aç."

"Yapmamam gerek-" "Yap

şunu, Lennon."

"Claude," dedi Emerson. "Kendine gel."

"Onu görmem gerek," dedi Claude. "Ve asansör çalışmıyor. Ona ulaşamıyorum ve buna ihtiyacım var ama o orada öylece duruyor ve hiçbir işe yaramıyor.

."

Lennon bir kapı açmaya çalıştı ama Amsterdam onu yordu. Yeni yaklaşımıyla bile -gücünün emredici doğasıyla- bir asansör çağırmaması gerektiğini biliyordu. Çok yorulmuştu ve Dante onu uyarmıştı.

Kendini tüketmenin tehlikeleri hakkında. Bir kez olsun onu dinlemeyi seçti. "Özür dilerim," dedi. "Yapamam."

"Kahretsin," dedi Claude ve koridorun ortasındaki duvardan aşağı kaydı, sertçe yere indi ve başını ellerinin arasına aldı. Ardından gözyaşları geldi, tüm vücudunu sarsan büyük hıçkırıklar. Ağlama sesi üst kata daha fazla insanın çıkmasına neden oldu. Lennon, Emerson, Blaine ve Benedict'e ne olduğunu öğrenmek isteyen diğer herkesin sorularını yanıtlarken Sawyer gelip yanına oturdu ve titreyen adamı (o anda daha çok kırık bir çocuk gibi görünüyordu) kollarına aldı.

"Kim böyle bir şey yapar ki?" Blaine, Lennon'ın yüzünde bir cevap arayarak sordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Kim birini böyle soğukkanlılıkla öldürür ki?"

"Bunun bir cinayet olduğunu bilmiyoruz," dedi Kieran. "Belki de canına tak etmişti."

"Ben beni terk etmezdi," diye tersledi Claude, yüzü sıcak ve öfkeli bir kırmızıya bürünmüştü. Konuşurken tükürdü. "Bunu ona biri yaptı ve kim olduğunu bulacağım."



TBenedict için bir anma töreni yapılmadı. Aynı bültende yayınlanan küçük, çerçeveli bir ölüm ilanı dışında ölümünden bahsedilmedi. Irvine Salonu'nda tüm öğrencilerin notları açıklandı. Kısa ve çoğunlukla duygudan yoksundu - büyük ölçüde Benedict'in okula katkılarını ve bahçeciliğe olan sevgisini anlatıyordu. Uygun bir şekilde, öğrenciler koridorun ortasına yayılana kadar ilanın altına çiçekler yerleştirdiler. Ölüm ilanında ölüm nedeni belirtilmedi, ancak Benedict'in nasıl ve neden öldüğüne dair söylentiler kampüste iyice yayıldı.

Lennon'ın Drayton'a dönüşünü uzun bir hafta sonu takip etti. Şükran Günü tatili için derslere bir hafta ara verilmiş ve birçok öğrenci tatil için evlerine dönmüştü. Lennon onların arasında değildi, ancak kampüsün etrafına dağılmış telefon kulübelerinden birinden annesini arayarak iyi olduğunu ve dersleriyle meşgul olduğunu söyledi.

"Eve gelemeyeceğine emin misin?" Annesinin sesi Lennon'ın boğazının gözyaşlarıyla tıkanmasına yetti. "Bir günlüğüne bile mi? En sevdiğin yemekleri yapacağız. Peynirli makarna, mini şekerlemeli yer elması, istediğin gibi koyu renkte yakılmış."

"Üzgünüm anne, ama çok meşgulüm. Ders çalışmam lazım." Bu bir yalandı.

Lennon'ın Şükran Günü için eve uçmamasının gerçek nedeni Claude'du. Benedict'in ölümünden sonraki günlerde, sırf kendini zehirlemesini önlemek için Emerson'ın bar arabasındaki tüm içki şişelerini tuvalete dökmesine neden olacak kadar şiddetli bir şekilde içki içti. İçki tedariki kesilen Claude kampüste dolaşmaya ve hatta bazen kampüsün dışına çıkmaya başladı; içkilerini Savannah'daki marketlerden, şehir merkezindeki nehir kıyısında bir kata erişim sağlayan Logos asansörü aracılığıyla temin ediyordu. Claude'un içki içmesi o kadar aşırı hale gelmişti ki yalnız bırakılamıyordu, bu yüzden Logos üyeleri onun bakımını tüm gün süren ve Claude'un sarhoş öfke nöbetlerine en yatkın olduğu gece boyunca devam eden vardiyalara böldüler. Bir an sandalyesinde umutsuzca otururken, bir sonraki an öfkeleniyor, bir şeyler fırlatıyor, masaları deviriyor ve küfrediyordu.

Onu revire götürmeleri gerekiyordu ama Lennon bunu önerdiğinde Emerson, Kieran ve hatta Sawyer'dan aldığı soğuk bakışlar bu fikri suya düşürmeye yetti.

Kieran sert bir sesle, "O n u bu halde revire götürürseniz, kesinlikle kovarlar," dedi. "Ona yas tutması ve kendi şartlarıyla ayılması için bir şans vermeliyiz. Zamanla iyileşecektir."

Ama Lennon o kadar emin değildi.

Özellikle korkunç bir gecede Claude'a bakma sırası ona geldiğinde işler doruğa ulaştı. O akşam Claude anormal derecede durgunlaşmıştı ve Lennon ciddi bir sorun olduğundan şüphelenmeye başlamıştı

-Karaciğer yetmezliğine ya da alkol zehirlenmesinden kaynaklanan başka bir hastalığa yenik düştüğünü düşünürken yatakta dik oturup ona baktı.

"Biliyorsun... Benedict hiçbir zaman Dante'yi pek önemsemedi."

Lennon, metafizik profesörü tarafından verilen, psikoloji ve din arasındaki ince ve puslu sınır üzerine bir metin olan çalışmakta olduğu kitaptan başını kaldırdı. Finallere sadece üç hafta kalmıştı ve çalışması gereken bir dizi sınavı, yazması gereken ödevleri vardı. "Ne?"

"Benedict Dante'yi sevmezdi. Ona güvenmezdi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Lennon. Claude sarhoşken onunla bir çocuk gibi konuşmayı öğrenmişti, bu genellikle onu yatıştıran bir stratejiydi. Fakat

Bu gece durum böyle değildi.

Claude'un ağzı bir kıkırdağa dönüştü. "Kendini çok beğenmişsin," dedi. "Bir kapı açıyorsun ve her şeyin cevabını bildiğini sanıyorsun. Ama bilmiyorsun. Anlamıyorsun."

Lennon bakışlarını kitabından ayırmadı. "Dinlenmelisin. Yorgunsun."

Ders kitabını kızın elinden aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı. "Bana bak."

Eli boş, korkmuş ama bunu göstermeyecek kadar gururlu olan Lennon bakışlarını kaldırdı. "Ne oldu Claude?"

"O öldürüldü. Kimin ne dediği umurumda değil. O öldürüldü ve bunu Dante yaptı."

"Saçmalıyorsun," dedi Lennon, kalp atışları hızlanırken bile sakın kalmaya çalışarak. "Dante Benedict'in öldüğünü bilmiyordu. O da en az benim kadar şaşırmıştı. Bunu yüzünde gördüm."

"O iyi bir yalancı."

"O kadar iyi değil," dedi Lennon. "Kimse o kadar iyi değildir." Ama bunu söylerken bile bunun doğru olduğundan emin değildi. Ne de olsa Dante, ikna etmenin iyi söylenmiş büyük bir yalan olduğunu söylememiş miydi?

"Yalan söylüyor olabilir," dedi Claude, onun kararsızlığından yararlanarak. "Olabileceğini biliyorsun."

"Haklı olduğunu varsayalım," dedi Lennon, sesini alçak, yumuşak ve olabildiğince tatlı tutarak. "Benedict'in orada öldüğünü biliyorsa beni neden Benedict'in evine götürsün? Onu öldürmüş olsaydı, izini kaybettirmek istemez miydi?"

Claude onu duymamış gibi yaptı. Söylemeye çalıştığı kelimelerle o kadar çok mücadele etti ki, Lennon kısa bir an için onun dil bağıyla, kurbanların belirli kelimeleri ya da bilgi parçalarını söylemesini engelleyen gelişmiş bir ikna hilesiyle mücadele ediyor olma ihtimalini düşündü. "Çünkü Ben bana ölmeden önce ondan korktuğunu söyledi. Bana Dante'nin ona korkunç şeyler söylediğini anlattı. Ben kimseden korkmazdım ama ondan korkuyordum."

"Bakın, Dante hakkında ne bildiğinizi bilmiyorum ama sizi temin ederim ki o öylece... Yani, o-"

"Ne yapmazdı?" Claude onun sözünü kısa keserek sordu. "Çıkar ağzındaki baklayı. Bana ne kadar şaşırmış görüldüğünü söyle. Nasıl ağladığını söyle. Onu suçludan daha az suçlu gösteren bir şey söyle."

Lennon, Benedict'in keşfedildiği anı tekrar hatırladı. Dante soğukkanlılığını korumuştı elbette ama Lennon ondan daha azını beklemiyordu. Soğukkanlılık lanetlenecek bir suç değildi. Onun hissettiği kadar şok olmuş gibi görünmemesi onu katil yapmazdı.

"Benedict öldü," dedi Lennon ve bu sözleri kendisini bu kadar derinden üzen birinin önünde yüksek sesle söylemek bir risk gibi görünüyordu. Sanki danışmanın mahvoluşundan onu sorumlu tutacaktı, çünkü o sadece bunu dile getirmeye cesaret etmişti. "Bir noktada bunu kabul etmek zorunda kalacaksın."

Claude onu tokatlamaya hazır görünüyordu. Lennon'ın aylar önce tanıştığı o soğukkanlı genç adam gitmişti. Artık tamamen kederli ve kötüydü.

Öfkelenmeye başladı. Her gece yaptığı gibi. Duvara bir yumruk indirdi. Kitap raflarını, ders kitaplarını ve yere düşen notları temizledi. Bar arabasını tekmeledi ve yana doğru devirdi. Bir şekilde, bir camı kırdı. Lennon bunun olduğunu görmedi - geri çekilmekle çok meşguldü - ama döndüğünde Claude pencereden yarı dışarı çıkmış, Benedict, Dante ve diğer herkes hakkında korkunç şeyler haykırıyordu. Kendini camdaki kırıktan içeri zorladı, dışarıya doğru eğilirken kollarını ve karnını oydu.

Lennon çılgılık atarak yardım istedi ve Sawyer saniyeler sonra kapıdan içeri daldı. İki birden Claude'u geri çekmeye çalışarak gömleğinden sıkıca tuttular. Ama Claude küçük ya da zayıf değildi ve sarhoşken daha da güçlüydü. Birkaç dakika mücadele etti ve pencereye ulaşmak için çaresizlik içinde ikisini de sırtından attı. Lennon yatağa düştü. Sawyer ise daha sert düştü ve kafasının arkasını Claude'un komodininin köşesine çarptı.

Lennon'ın canına tak etmişti. Bir elini uzattı ve Claude'u kısır bir psişik tutuşla yakaladı, uzuvlarını yakaladı ve onu pencereden uzağa ve yere geri itti, orada çırpındı, mücadele etti ve ona tükürdü. Çılgınlıklarını susturmak için çenesini kilitleti.

"Dur," dedi Sawyer, yüzü acıyla vidalanmıştı, başının komodine çarptığı yeri tutuyordu. "Ona zarar veriyorsun, lütfen-"

Dante'nin sınıfında son iki haftayı *anatomik ikna* adı verilen bir beceriyi öğrenerek geçirmişlerdi. Bu, bedensel işlevlere dikkatli bir şekilde müdahale etmeyi içeriyordu - beyinden gelen emirler çeşitli semptomları tetikleyebiliyordu - hapsiriktan ateşe veya kurdeşene kadar her şey. Lennon için zihinsel olarak ne kadar çok semptomun tetiklenebileceği inanılmazdı. Bu tür bir ikna Lennon'a gerçek büyüye en yakın şey gibi görünüyordu. Ve belki de bu yüzden bu işte bu kadar iyiydi.

Claude'un dudakları çirkin bir alaycılıkla diş etlerinden sıyrıldı. "Bırak beni, seni lanet orospu-"

Lennon onu bayılttı. Claude bir an çırpınıp tehditler savururken, bir an sonra cansız bir şekilde yere yığıldı.

Sawyer dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Aman

Tanrım-" "O iyi," dedi Lennon. "Nazik davrandım."

Bu kargaşayı duyan Emerson, Claude'un yatak odasının kapısında belirdi. Eğer uyuyor idiyse bile, hiç de öyle görünmüyordu. "Yeter," dedi ve Lennon'ın Claude'u tutuşunu temiz bir şekilde kesen kelimelere bir baskı uyguladı, bu Lennon'ın daha önce mümkün olduğunun farkında bile olmadığı bir şeydi.

Lennon dizlerinin üzerine çöktü.

Emerson ona baktı, gözlerinde korkuya benzemeyen bir şey vardı. Sanki öfkelenen ve bir şeyleri kırıp döken Claude değil de Lennon'mış gibi. Sanki şiddet uygulayan kendisiymiş gibi, oysa tek yapmaya çalıştığı onu zapt etmektir. "Onu revire götürmeme yardım et," diye emretti Emerson.

Emerson ve Lennon, neredeyse katatonik haldeki Claude'u revirdeki bir yatağa sürüklediler; Claude dönem boyunca burada psikiyatrik gözetim altında kalacaktı.

Dr. Nave revirden çıkarken onlara, "Durumu stabil olduğunda ailesinin gözetimine bırakılacak," diye güvence verdi. Saat geç olmuştu ve Claude artık mışıl mışıl uyuduğu için kendi yatağına dönmeye hazır görünüyordu. "Sadece yas tutmak ve ayılmak için zamana ihtiyacı var."

"Derslerini bitiremeyecek mi?" Lennon sordu.

"Bunu yapabilecek durumda gibi görünüyor mu?" Emerson yatağına bez prangalarla zincirlenmiş olan Claude'a elini salladı. "Ciddi ol. O çok fazla

hasta."

"Hiç kimsenin böyle yas tuttuğunu görmemiştim," dedi Lennon usulca, tüm bu olanlarda kendi payının ne olduğu konusunda endişelenerek. Daha önce fareleri katatoniye sokmuştu ama bir insanı asla. Ve Claude'a böylesine karanlık bir büyü yapmış olmak, o an için gerekli olsa bile onu iradesi dışında cansız bir uykuya sürüklemiş olmak garip hissettiriyordu. "Bu korkunç bir şey."

"Kendine gelecektir," dedi Emerson ve ayağa kalktı. Lennon onunla birlikte ayağa kalkmayınca yarım döndü. "Gelmeyecek misin? Yirmi dört saat çalışan hemşireler var. Artık ona bakıcılık yapmana gerek yok."

"Bir süre onunla oturmak istiyorum," dedi Lennon, yatakta uyuyan Claude'u başıyla işaret ederek. "Daha önce yaptığım şey yüzünden kendimi berbat hissediyorum. Uyanırsa özür dilemek istiyorum. Özellikle de gidecekse. Onu bir daha ne zaman göreceğimizi ya da görüp göremeyeceğimizi kim bilebilir?"

Emerson başıyla küçük bir selam verdi ve gitti. O gider gitmez Claude gözlerini açtı, yanağını yastığa sıkıca bastırmış olan Lennon'a bakıyordu.

"Özür dilemek istemiyorsun," dedi. "Dilesen bile içtenlikle dilemezsin ve ben de seni affetmem."

Lennon öne doğru eğildi, sesi alçaktı. "Dante'nin Benedict'e korkunç şeyler söylediğini söylerken ne demek istedin? Ne söyledi?"

Claude ondan uzaklaştı, böylece Claude'un görebildiği tek şey sırtı oldu; bir zamanlar parlak olan bukleleri şimdi birbirine karışmış ve ensesinde keçeleşmişti. "Onu öldüreceğini söyledi," diye fısıldadı Claude. "Dante Benedict'e bir gün, çok yakında bir gün onu öldüreceğini söyledi. Her şeyin Ağustos'ta yeniden başlayacağını söyledi."

"Ağustos mu? Ağustos'ta ne oldu?"

Claude cevap vermedi.



TErtesi akşam Lennon, Dante'nin ofisine gittiğinde ofisi boş buldu.

Lennon nerede olduğunu sorduğunda sekreter, "Korkarım Dr. Lowe şu anda burada değil," dedi. Aylar önce Dante'yle ilk buluşmasında sandviçlerini getiren aynı tuhaf adamdı. Lennon ona baktığında yaşını tahmin edemediğini fark etti. On altı yaşında da olabilirdi, elli altı yaşında da. Pek çok özelliği kendisiyle çelişiyordu; ağzını çevreleyen çizgiler cildinin bebek pürüzsüzlüğündeki kaymaktaşıyla tezat oluşturuyordu; iri ve mavi gözleri aynı anda hem bir çocuğun masumiyetini hem de yaşlı bir adamın ciddiyetini taşıyor gibiydi. "Bana bir mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Gerek yok," dedi Lennon. "Geri geleceğim."

Tam çıkmak için dönüyordu ki kapının yanında Nadine'i gördü. Lennon onu gördüğüne şaşırmişti. Onun da Drayton'dakilerin çoğu gibi Şükran Günü için kampüsten ayrıldığını sanıyordu.

"Profesör Lowe'u mu arıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, aslında. Onu gördünüz mü?"

"Her gün," dedi Nadine. "Gecelerinin yarısını ve sabahlarının çoğunu şapelde geçiriyor gibi görünüyor. Muhtemelen şimdi de oradadır."

Lennon kampüste bir şapel olduğunun farkında bile değildi. Bir papaz olduğunu biliyordu ama sadece Nadine ondan çok övgüyle bahsettiği için. Görünüşe göre, kadının çırağı olacaktı - Drayton'daki ilk döneminin ilk haftalarında pozisyonu garantilemişti. Ama Lennon her zaman papazın Irvine'de, havaalanlarında ya da hastanelerde olduğu gibi bir odada kaldığını düşünmüştü.

Nadine kitaplarını göğsüne bastırarak, "Seninle oraya kadar yürüyeceğim," dedi.

Lennon bu teklifi tuhaf buldu. Nadine'i yeterince seviyordu ama onlara arkadaş diyemezdi. Ve aralarındaki mesafe -ki zaten az değildi- Lennon Logos'a kabul edilip Nadine kabul edilmediğinden beri daha da açılmıştı. "Seni rahatsız etmek istemem."

Nadine yürümeye başlayarak, "Benim için fark etmez," dedi. "Beni takip edin."

Uzun bir süre hiç konuşmadan yürüdüler; Lennon ayaklarına bakıyor, Nadine ise ilahi gibi bir şeyler mırıldanıyordu. Nadine sonunda sessizliği bozduğunda kampüsün yarısına gelmişlerdi. "Bu sabah Claude'u gördüm."

"Revirde miydin?"

Nadine başını salladı. "Haftada bir hastalarla birlikte dua etmeye gidiyorum. Claude da dahil."

"Peki nasıl gitti?"

Nadine gülümsedi. "Beklediğiniz kadar iyi. Sanırım tanıdığım en derin saygısız güneyli."

Lennon güldü. "O başka bir şey. Onun için endişeleniyorum."

"Ben de," dedi Nadine. "Söyledikleri doğru mu? Benedict hakkında?"

"Duruma göre değişir. Ne diyorlar?"

"Öldürüldüğünü. Soğukkanlılıkla."

"Bilmiyorum."

"Onu bulan kişi sizdiniz, değil mi?"

Lennon başını salladı, başka bir şey hakkında konuşabilmeyi diliyordu. Şapeli gördüğünde rahatlamıştı; bina, çiçek açmış manolya ağaçları ve çok büyük canlı meşelerden oluşan bir koru tarafından yarı yarıya yutulmuştu

alt dalları toprakta dinleniyordu. Burada Drayton Meydanı'nın bakımlı çimenleri yerini rüzgârda hareket eden bel yüksekliğindeki otlara bırakıyordu. O kadar büyümüşü ki neredeyse kasıtlı olarak gizlenmiş gibi görünüyordu.

"Ben sizi yalnız bırakayım," dedi

Nadine. Lennon başıyla onayladı ve kapıya yöneldi. "Lennon?"

Döndü. "Evet?"

"Onunla yattım."

Lennon bocaladı. "Kim?"

"Ian."

"Oh."

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Lennon bir duyguyu bekledi -kıskançlık ya da sahiplenme, güvensizlik -Ama bu yönde bir şey yoktu. Ian onun değildi ve hiçbir zaman da öyle olmasını istememişti. Ama bu tamamen farklı bir nedenden ötürü onu rahatsız ediyordu. "Rahibe olacağını sanıyordum?"

"Ben de öyle," dedi Nadine ve gözyaşlarını tutma çabasıyla ağzı titredi. "Biliyor musun, eskiden Tanrı'nın en büyük armağanının bize olan sevgisi olduğunu düşünürdüm. Ama artık o kadar emin değilim. Belki de bize verdiği en büyük armağanın özgür irade olduğunu düşünüyorum. Kim ve ne olacağımızı seçme yeteneği. Ama eğer bu doğruysa, o zaman... burada yaptığımız şeyin kötü olması mümkün mü? Doğuştan?" Utanmış gibi ayaklarına baktı.

"Ben... ben olayları iyi ve kötü merceğinden incelemeyi sevmiyorum. Bu indirgemeci bir yaklaşım." *Tanrım*, diye düşündü Lennon kendi kendine, tıpkı Dante gibi konuşuyordu.

Nadine başını eğdi, başıyla onayladı. "Sonra görüşür müyüz?"

"Elbette," dedi Lennon ve biraz sarsılmış bir halde şapele girmek için döndü. Loş bir ışık vardı ve hava güçlü bir tütsü kokuyordu. Dante sunağın gölgesindeki bir sıraya oturmuş, bacaklarını iki yana açmış, gözlerini sunağın üstündeki arka duvara tutturulmuş haça dikmişti.

Kapı açıldığında başını çevirdi ve onun yaklaştığını görünce ayağa kalktı.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Lennon koridordan aşağıya doğru adım atarken, bunun nasıl olduğundan tam olarak emin değildi-Dante kesinlikle

ama kendini durdurmaya fırsat bulamadan onu sıkı ve hızlı bir sarılmanın içine çekti. Yarım saat sonra ayrıldılar, Lennon garip ve ani bir ağlama ihtiyacı hissetti. Sertçe yutkundu. "Endişelendim."

Dante önce çekildi, ona sıraya yanına oturmasını işaret etti. "Bunun bir intihar olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Öyle görünüyordu," dedi Dante.

"Claude bunu iyi karşılamıyor. Zamanla daha iyi olacağını düşünmüştüm... ama görünüşe göre daha da kötüleşiyor."

Dante buna hiçbir şey söylemedi. Ama yüz ifadesinde tuhaf bir şey vardı. Kaşlarının arasını kırıştıran ve çenesindeki kasları geren bir tür çatışma. "Hadi mumları yakalım. Bir tane Claude için, bir tane de Ben için."

Bu Lennon'ı şaşırttı. Onun bu şekilde duygusal olduğunu hiç düşünmemişti. "Bir mum ne işe yarar ki?"

"Bir şapeldeyiz," diye hatırlattı Dante ona, nazik bir azarlamayla. "Biraz saygılı ol."

Ayağa kalktı ve erimiş mumlarla kaplı yakındaki bir masaya gitti. Garip bir şekilde hiç kibrit yoktu, bu yüzden Dante arka cebinden bir çakmak çıkardı ve iki mumu kendisi yaktı. Biri Claude için, biri Benedict için, sonra da üçüncüsünü.

"Bu kimin için?"

"Sıçanlardan biri öldü," dedi. "Ian'ınki. Onu kendi bacağına çiğnerken buldum. Birkaç saat sonra ölmüştü."

"Ian çok zorlamış olmalı."

"Hayır, bu benim hatam. Müdahale etmeliydim. Ama dürüst olmak gerekirse, her birinci sınıfta birkaç tane kaybediyoruz. Her zaman kaçınılmaz olandan kaçınmaya çalışıyorum ve bunu yapamadığımda kendimi bok gibi hissediyorum. Bu dönemin başında endişelenmekte haklıydınız. Acı çekiyorlar." Dante bu son cümleyi söylerken sanki ona bakmaya utanıyormuş gibi gözlerini mumlara dikmişti.

"Neden en başta bana gerçeği söylemedin?"

"Çünkü bilseydin bırakacağını düşündüm ve senin boşa harcanmayacak kadar büyük bir potansiyelin olduğuna inandım -hâlâ da inanıyorum, hatta daha önce inandığımdan da fazla-."

Bu belki de Lennon'ın Dante'den aldığı en büyük övgüydü. Gurur duymayı beklerdi, ama buna karşılık olarak hissettiği tek şey Dante'nin bir şekilde yanıldığına dair sert bir inançtı. Daha iyisini yapması, daha fazlası olması, daha çok zorlaması gerekiyordu.

"Benedict'in evinin kapısı kapalı," diyerek konuşmanın yönünü değiştirdi. "Onu ölü bulduğumuz günden beri kimse oraya geri dönemedi."

"Eileen onu kapattı," dedi Dante. "Aksi halde tehlikeli olurdu. Korumasızken herhangi biri eve girebilir ve buradan Drayton'a gelebilir. Eve yeni bir öğretim üyesi yerleştirdiğimizde tekrar açılacak."

"Claude'un görevi devralacağını sanıyordum."

"Şu anda bunu yapabilecek durumda mı?"

"Şimdi değil, ama... yas tutuyor. Daha iyi olacak."

Dante şimdi ona bakıyordu. "İyileşecek mi?"

"Şey...evet. Yani, umarım öyledir."

Dante boş verdi ama sessizlik içinde meramını anlatmıştı. Sonuç açıktı: Claude, Benedict'in çırağı olarak devralması gereken rol için uygun değildi. Gitmesine izin verilecekti.

"Claude bana garip bir şey söyledi. Doğru olup olmadığını bilmem gerek." "Sorunuzu sorun."

"Benedict'le konuşmaya gittiğinizde onu ölümle tehdit ettiniz mi, o günden sonra-"

"Seni taciz ettikten sonra mı? Ne olduğunu söylemekte bir sakınca yok. Söylersen yanmazsın."

Lennon, gerçek olduğunu bildiği şeyi itiraf etmekte neden bu kadar isteksiz olduğundan emin değildi. Kendini zayıf hissettiği için miydi? Yoksa Benedict öldüğü için ona acıdığı için onu kutsuyor muydu? "Beni kışkırtmaya çalışıyordu. Beni acı çekeceğim konusunda uyardı."

Dante bir an için başka bir yerdeymiş gibi göründü. Bu, haftalar önce kampüsteki ilk gecesinde sapkınlığı ortaya çıktığında olanın tam tersi gibiydi. Eğer o bir kişiliğin öne çıkmasıysa, bu bir geri adımdı. Kendisinin yokluğunda, yüzü daha yumuşak bir nitelik kazandı. Bu

onu daha genç ve bir şekilde daha tanıdık gösteriyordu. "Claude haklıydı. Benedict'e sana bir daha zarar verirse onu öldüreceğimi söyledim. Sana şiddet uyguladı ve ben de danışmanın olarak karşılık verdim."

"Claude onu senin öldürdüğünü düşünüyor."

"Duymuş olabileceği şeyler göz önüne alındığında bunu anlayabiliyorum."

Başlangıçta güdük olan mumlar şimdi tehlikeli bir şekilde az yanıyor, fitilleri erimiş balmumu birikintilerinde kendilerini söndürmekle tehdit ediyordu.

"Benedict'i ben öldürmedim," dedi, "eğer bu işin sonu oraya varacaksa."

Ve bununla birlikte sıralara doğru yürüdü ve oturdu. Derin düşüncelere daldığında, avuçlarını birbirine bastırıp parmaklarını sıralamak gibi bir huyu vardı. Şimdi de bunu yapıyor, yere bakıyordu.

Lennon onun yanına oturdu. "İyi misin?"

Adam bu soruya cevap vermedi ama kadın konuşurken adamın bakışlarını ağzında hissedebiliyordu.

Dante ona hem farelerin hem de insanların zihinlerine nasıl sızacağını öğretmişti ve Lennon da onun dikkatli talimatları altında itaatkâr bir şekilde öğrenmişti. Ancak becerisine rağmen, zihninin iç işleyişi onun için bir gizem olarak kalmıştı. Hiçbir zaman onun düşüncelerine vakıf olamamış ya da onları çözme çabalarında başarılı olamamıştı. Ta ki onun kendisini ilk kez arzulasını izlediği o ana kadar. Daha önce kendisinden gizlenen arzuları, şimdi aralarında kalan küçük boşlukta şekilleniyordu.

Lennon kalçalarının arasındaki sıcaklığın farkına vardı ve kalçalarının arasında da, havada çatlayan statik elektrik gibi yüklü bir nitelik vardı. Vücudunun içinde sıkışıp kalan tüm ısı doğrudan kafasına gitti ve orada bir düşünceye dönüştü. Bu düşünce, onu öpmek ya da daha doğrusu tatmak istediğiydi. Bu yüzden biraz daha yaklaştı, aralarındaki yüklü hava yarığını daralttı, başını eğdi, dudaklarını ayırdı.

Gözlerini kapattı ve dudakları yerine kaşları buluştuğunda şaşırdı. Dante başını aşağı doğru eğiyordu, böylece ağzı onunkinden biraz daha aşağıda kalıyordu. Konuştuğunda, dudaklarının çenesine değdiğini hissedebiliyordu. "Özür dilerim. Yapamayız."

Geri çekildi ve şapelden ayrıldı.

OceanofPDF.com



TFİNAL SINAVLARINDAN ÖNCEKİ HAFTALAR telaşlı ve perişandı.
Mevsim normallerinin dışında sıcak ve yoğun nem vardı. Lennon ne zaman

Bir derse katılmak ya da kütüphanede çalışmak için Logos'tan ayrıldığında, kampüsün etrafında yoğun, vızıltılı bulutlar halinde biriken kum sivrisinekleri için bir ziyafet haline geldi. Sık sık Dante'yi düşünüyor ve bunun için kendinden nefret ediyordu. Neredeyse öpüşmelerinden sonra, Dante onunla ilişkisini tamamen kesmişti. Her hafta yapılması gereken danışmanlık toplantılarını ertelemişti. Ofis saatleri süresiz olarak ertelenmişti. Sınıfta onunla asla göz teması kurmuyor ve dersini bitirir bitirmez oradan ayrılıyordu; sürekli olarak ya çifte randevusu vardı ya da hemen ilgilenmesi gereken bir göreve geç kalmıştı. Lennon'ın sekreteriyle ayarlamaya çalıştığı her randevu derhal iptal ediliyordu. Ve bir keresinde Lennon onu kampüsten geçerken görmüş ve onu durdurmaya çalışmıştı. Ama ya Dante onu görmemişti ya da daha büyük olasılıkla kasıtlı olarak onu görmezden gelmeyi tercih etmişti ki bu Lennon'ın kabul etmek istemeyeceği kadar canını yakmıştı.

Ancak bu ani ve acımasız yönlendirmeye rağmen, Lennon'ın ona karşı hisleri azalmadı.

Aslında tam tersi.

Bir kural olarak, aşık olma duygusundan her zaman nefret etmişti. Dante'yle yaşadığı deneyim de bunun bir istisnası değildi, ama ona karşı duyduğu kızgınlık -neredeyse nefret denebilecek kadar güçlü bir duygu- bir anormallikti

ve onun zihnini bu kadar çok meşgul etmesine izin verdiği için kendini çok aptal hissediyordu, özellikle de şimdi onun için ne kadar az önemli olduğu acı verici bir şekilde ortadayken.

Final haftası başladı ve kampüste uzun bir tatil tatilinin beklentisiyle uğultular yükseldi. Lennon hariç herkes evlerine, ailelerinin yanına dönecekleri için heyecanlı görünüyordu. Blaine kendi ailesiyle birlikte Maldivler'de yatçılık yapacaktı (Lennon onun güzel ve zengin olmasının haksızlık olduğunu düşünüyor ve bunu ona da söylüyordu). Sawyer tatili babasıyla geçirmek üzere Connecticut'a geri dönecekti. Claude ailesiyle birlikte iyileşmek üzere eve erken gönderilmişti ve Emerson'ın da o sıralar kız arkadaşı olan Yumi ile Avrupa'ya gitme planları vardı. Ancak Lennon'a, geride bıraktığı bir hayata ve aileye geri dönme fikri, ayaklarını birkaç numara küçük botlara sokmak ve sonra onlarla yürüyüşe çıkmaya zorlanmak gibi garip ve dayanılmaz geliyordu.

Finaller Lennon'ın şüphelendiğinden daha kolaydı, neredeyse şüphe uyandıracak kadar. Yazılı sınavlarının çoğu kısaydı, altı ya da yedi sorudan fazla değildi. Meditasyon geçme ya da kalma şeklindeydi ve tamamen devam ve katılıma dayanıyordu. İkna I, son değerlendirme olarak işlev gören bir dizi kısa ikna edici alıştırma ile sona eriyordu. Böylece, final haftasına dört gün kala Lennon bir kuş kadar özgürdü. Tek sınavını vermiş, metafizik ödevlerini teslim etmişti. Drayton'daki ilk dönemi yumuşak bir kapanışla sona erdi.

Aynı hafta, Lennon Logos House'daki akranlarıyla vedalaştı ve personel otoparkına park edilmiş bir arabayla okuldan ayrıldı. Şoför, balmumu müzesindeki bir heykele can verilmiş gibi belli belirsiz mumyalanmış gibi görünen yakışıklı bir adamdı. Adam hiç konuşmadı ve Lennon bir dizi geç gece ve erken sabahın yorgunluğuyla daha otoparktan çıkmadan uyuyakaldı. Uyandığında Savannah Havaalanı'ndaydılar ve küçük bir jet onu Florida'ya uçurmak için bekliyordu.

Görünüşe göre, okul oraya asansörle gitmesi konusunda ona güvenmemiş.

Uçağa bindikten üç saat sonra Lennon, annesi Beverly'nin onu almak için beklediği Orlando havaalanına indi. Zayıf, uzun boylu ve güzel bir kadındı. Yüzü Lennon'inkine çok benziyordu ama enerjileri farklıydı.

Lennon'ın keskin olduğu her yönden annesi yumuşaktı ve kızının soğuk olduğu her yönden sıcaktı. Lennon'ı görünce koşmaya başladı ve kızını sıkıca kucakladı. Ama Lennon'ı hemen itti ve ona iyice bakabilmek için bir adım geri çekildi. "Farklı görünüyorsun. Belki daha uzun? Ya da daha zayıf? Anlayamıyorum. Yeterince yemek yiyor musun?"

Tedirgin edici bir soruydu ama Lennon iyi ve dürüst bir yanıt aldığı için mutluydu. "Günde  öğün yemek."

"Sana inanıyorum," dedi annesi. "İyi görünüyorsun." "yle olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor," dedi ve bunda ciddi idi.

Eve vardıklarında Lennon'ın kız kardeşi Carly mutfaktaydı, saçları başının üstünde toplanmış ve büyük bir toka ile tutturulmuştu. Lennon'ın annelerini tercih ettiği yerde, Carly babalarını tercih ediyordu. Lennon'ın ağır kapanmış gözleri, dolgun dudakları ve her zaman biraz kaşlarını atıyormuş gibi görünmesine neden olan kt kaşları vardı. Ama o gün Lennon mutfağa girdiğinde gerçekten de kaşları atıktı.

"Hey," dedi Lennon, bu tek kelime son tartışmalarından bu yana aralarındaki sessizliği bozdu. Her şey Lennon'ın, Carly'nin şiddetle karşı çıktığı Colorado'ya taşınmasından sadece birkaç gün sonra, gecenin nde sarhoş bir halde Carly'yi aramasının ardından başlamıştı. Lennon hayatı ve hayatında yanlış giden her şey hakkında ağlıyordu ve Carly bir süre telefonda sessiz kalmıştı. Ama telefon görüşmesinin onuncu dakikasında nihayet gergin bir monotonlukla konuşan kız kardeşinin sesini asla unutamayacaktı: "Bencil ve sinir bozucusun ve *bir* noktada, tüm sorunlarının merkezinde kendinin olduğunu kabul etmek zorunda kalacaksın. Ve bu sorunları başkalarının sorunu haline getirmek, kendi sorunlarıyla başa çıkmakla aynı şey değil."

Lennon, Carly'nin mi telefonu yüzüne kapattığından yoksa Carly'nin mi telefonu yüzüne kapattığından emin değildi ama o zamandan beri konuşmamışlardı.

"Yine sigara içiyorsun," dedi Lennon'a.

"Hayır, değilim," diye tersledi Lennon. Ama bu yarı yalandı. Drayton'da okumaya başladıktan birkaç hafta sonra sosyal olarak sigara içmeye başlamıştı, kötü bir

öğrenci ve öğretim üyelerinin çoğuyla paylaştığı bir alışkanlıktı. "Zaten pek sık değil."

Carly gözlerini kıstı. New York'ta büyük bir şirkette ortak olmak isteyen bir avukattı ve bu nedenle acımasızdı ve Lennon'ı sık sık korkutan bir şekilde zekiydi. Bu onun kaba olduğu anlamına gelmiyordu, ama onunki acımasız ve keskin bir dürüstlüğün kalın bir ambalajıyla paketlenmiş bir nezaketti. Bu durum Lennon'ı sürekli bir gerginlik içinde tutuyor, her sözüne asılıyor, hangi gerçeğin onu kıracağını bekliyordu, çünkü Carly söz konusu olduğunda, kaçınılmaz olarak söylediği bir şey onu kıracaktı.

"Beni ve kötü alışkanlıklarımı bilirsin," dedi Lennon, kendini küçümsemenin kendisi bir tür zeytin dalıydı.

Carly bunu böyle karşıladı ve onu sıkı bir kucaklamanın içine sürükledi, kemikli omzu Lennon'ın nefes borusunu derinlemesine kesti. "Burada olmana sevindim," dedi.



Geniş, yemyeşil bir golf sahasına ve ortasında bir fıskiye'nin fışkırdığı bulanık bir gölete bakıyordu. Uzak kıyısında güneşlenen bir timsah vardı, iri ve siyahtı, keseli sıçan, geyik ya da su kenarına çok yaklaşmak gibi ölümcül bir hata yapan mahalle köpekleriyle besleniyordu.

Annesi kızlara gülümsedi. "Çetenin tekrar bir araya gelmesi çok güzel, değil mi Joseph?"

"Kesinlikle öyle," dedi Lennon'ın babası. Sessiz bir adamdı - hafif ve sinsi - Ama Lennon'ın varlığında her zamankinden daha da rahatsız görünüyordu. Acaba birbirlerine yabancılaşacak kadar uzun süredir ayrı mıydılar, diye düşündü masanın karşısından ona bakarak. Yoksa Lennon onun varlığından her zaman bu kadar rahatsız olmuştu da, zaman bu anının üstünü mü örtmüştü?

Lennon'ın hayatıyla ilgili sorular tatlının üzerine geldi. Bütün yemeği, Lennon'ın artık bozulmuş olan nişanlılığının aniden sona ermesi ve bunu takip eden

Drayton'a kayıt. Ama annesinin ya da Carly'nin ayrıntıları araştırmaya başlamasının an meselesi olduğunu biliyordu. Yine de beklemediği şey, ilk soruyu babasının sormasıydı. "Savannah'da okuduğunu mu söylemiştin?"

"Evet."

"Nerede çalışıyorsun?" Carly gözlerini dondurmasından kaldırarak sordu. "SCAD?"

"Hayır. Sanatta berbat olduğumu biliyorsun."

Annesi bir kadeh şarabı dudaklarına götürdü. "Peki nereye?" "Drayton diye bir yere."

"Hiç duymadım," dedi babası kaşlarını çatarak. Üniversite için kuzeye, Augusta'ya taşınmadan önce Brunswick'te büyümüştü. "Griffin Üniversitesi ya da adı her neyse, onun gibi akredite edilmemiş kâr amaçlı bir şey mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Lennon biraz sinirlenerek. "Drayton öyle biri değil."

"Orada ne okuyorsun?" Carly'nin sorduğu bu soru gerçekten de sorulabilecek en kötü sorulardan biriydi, *ziyaret edebilir miyim* sorusundan sonra ikinci sırada geliyordu. Lennon umutsuzca Drayton'daki yöneticilerin Drayton'la ilgili soruları (ya da o zamanki deyişle sorgulamaları) ele alma konusunda tavsiye niteliğinde bir şeyler sunmuş olmalarını dilerken buldu kendini. Endişeli ebeveynleri yatıştırmak için bir broşür ya da web sitesi gibi basit bir şey yardımcı olabilirdi. Ama sonra Lennon, böyle bir konuşmanın üstesinden gelmek için ihtiyaç duyduğu her şeyi zaten hazırlamış olduklarını fark etti. Aslında bütün bir sömestr boyunca aldığı ikna derslerini tam da böyle bir an için hazırlanarak geçirmişti. Eğer isteseydi - birazcık düşünseydi - bu konuşmayı kapatabilir, hepsine olanları unutturabilirdi. Ama bu düşüncenin aklına gelmiş olması bile midesinin suçluluk duygusuyla sıkışmasına neden oldu. Kimdi o?

Lennon, "Ben, şey... İnsanlık durumu üzerine çalışıyorum," dedi. Carly gözlerini kıstı. "Yani, psikoloji mi?"

"Tam olarak değil. Ama bağlantılı."

Annesi oldukça telaşlanmış görünüyordu. "Ve bu... akredite bir kurs mu?"

"Evet. En azından ben öyle düşünüyorum."

Carly bir kaşını kaldırdı. "Nasıl bilmezsin?"

"Okulda ne kadar kalacaksın?" diye sordu babası, her zaman olduğundan daha konuşkandı. Daha meraklı. Açıkçası, Lennon onun hayatının ayrıntılarıyla ilgilenmesine alışık değildi ve bu onu rahatsız ediyordu.

Lennon, "En az iki yıl kalmam gerekiyor," dedi.

Masada uzun bir sessizlik oldu ve Lennon kısa bir an için konuşmanın bu kısmının sona erdiğini düşündü. Ama sonra Carly konuştu: "Ve bunun... bilirsiniz... olmadığından eminsiniz."

"Hayır," dedi Lennon, başını kaldırıp kız kardeşine bakarak. "Anlamıyorum. Ne söylemeye çalışıyorsun?"

İşin nereye gittiğini anlayan annesi alçak sesle "*Kızlar*" dedi.

Carly onu başından savdı ve bakışlarını Lennon'a dikti. "Bunun kaçmanın başka bir yolu olmadığına emin misin?"

Masanın üzerine uzun ve rahatsız edici bir sessizlik çöktü. "Hayır. Hiç sanmıyorum."

"Sizce de öyle değil mi? Gecenin bir yarısı nişanını bozup ülkenin öbür ucunda kimsenin adını bile duymadığı rastgele bir okulda okumaya gidiyorsun ve bunun kaçmak olduğunu düşünmüyor musun? Kendini duyuyor musun?"

Lennon, ailesinin yalan söylediğini düşündüğünü, Drayton'ın bir kez daha sorunlarıyla yüzleşmek yerine onlardan kaçmayı seçtiği gerçeğini örtbas etmek için büyük ve özenle hazırlanmış bir oyun olduğunu düşündüğünü acı ve utançla fark etti. Ve geçmişi göz önüne alındığında onları gerçekten suçlayabilir miydi?

Lennon gençliğinde en az altı kez evden kaçmıştı. Birden fazla kez, ailesiyle yaptığı kötü bir kavganın ardından, sırtındaki giysiler ve kot pantolonunun cebinde vızıldayan cep telefonu dışında parası ya da eşyası olmadan gecenin karanlığında kaçmıştı. Partilere gizlice gittiğinde, partiler bittikten sonra genellikle eve dönme zahmetine girmez, bunun yerine sabahın erken saatlerine kadar sokaklarda tek başına dolaşmayı tercih eder, bazen günler sonra makyajı akmış, topuklu ayakkabıları çengel parmaklarından sarkmış bir şekilde eve dönerdi. Bu iğrenç bir şeydi, ama o zamanlar

yokluğuyla insanları cezalandırmak. Kendini ortadan kaybettikten sonra, çarpık küçük bir sihir numarası gibi tekrar ortaya çıkıyordu.

O zamandan beri büyüdüğünü düşünmek hoşuna gidiyordu. Ama gerçekten büyümüş müydü?

"Colorado'dan ayrıldığım gece Wyatt'ı eyaletteki tek arkadaşım la sikişirken yakaladım. Ve evet, bunu gördüğümde kaçtım. Evden kaçtım, Wyatt'ın arabasını çaldım ve uzaklaştım. Kendimi terk edilmiş bir alışveriş merkezinin otoparkında buldum..." Lennon, başka bir istemsiz psikiyatrik gözaltı riskine girmeden onlara hikâyenin geri kalanını anlatamayacağını fark etti. "Drayton'ı bulduğumda -ya da Drayton beni bulduğunda- ilk kez kaçacak bir yerim yerine kaçacak bir şeyim olduğunu hissettim. Hâlâ böyle hissediyorum ve eğer bunu göremiyorsanız sizi suçlamıyorum çünkü size göre ben her zaman kim bilir nelerden kaçan sarhoş bir genç kız olarak kalacağım. Ama artık öyle biri değilim ve eğer bana bir şans verirsen bunu kanıtlamak isterim."

Annesi masanın öbür ucuna uzanıp Lennon'ın elini sıktı. Gülümsemesi acılı ve merhametliydi. "Sen mutluy san, biz de mutluyuz."



' posta yığını. Gıcır gıcır, beyaz bir zarfın içindeydi. Telkari bir hatla ona gönderilmiş ti ve üzerinde bir tür çirkin yaratığı tasvir eden yaldızlı bir damga vardı. Üzerinde iade adresi yoktu.

"Nedir bu?" Lennon elinde tutarak sordu. Ama kimden geldiğini zaten biliyordu. Yine de anlayamadığı şey, nereye göndereceklerini nasıl bildikleriydi.

"Bilmiyorum. Bu sabah postayla geldi. Aslında postacı kapıyı çaldı ve elden teslim etti. Bana imza falan attırdı."

Lennon mektubu kesip açtı ve sol köşesinde Drayton antetli kabartma bulunan sert bir parşömen kâğıdı çıkardı. Üzerinde şöyle yazıyordu:

Bayan Carter,

*İlk sınavınızı geçtiğinizi bildirmekten büyük mutluluk duyuyoruz.
Drayton'da bir dönem geçirdiniz ve yeni yılda sizi kampüste tekrar
ağırlamayı dört gözle bekliyoruz. Bahar dönemi 22 Ocak'ta yeniden
başlayacak ve çalışmalarınıza Dr.
Alec Becker, yeni atanan danışmanınız.
Katılımınızı teyit etmek için lütfen aşağıdaki numarayı arayınız.*

*Sevgile
rimle, Drayton Kayıt Bürosu*

Mektubun en altında bir telefon numarası ve bahar dönemi derslerinin bir listesi vardı, ama okumaya zahmet bile etmemişti.

Lennon her şeyi kapalı bir yumruk haline getirmiş, kalbi göğüs kafesine çarpıyordu. Dante'nin öpüşmelerinden beri kendisinden uzaklaştığını biliyordu - bunu acı verici bir şekilde açıkça belirtmişti - ama onu Ian'ın danışmanı Alec Becker'a vereceğinden hiç şüphelenmemiş, hatta bunu düşünmemişti bile. Onu terk etmişti, bunu gerçekten yapmıştı ve bunu kendisi yapacak kadar bile özen ya da nezaket göstermemişti, bu yüzden görevi Drayton'daki bir yöneticiye devretmişti, sanki gerçek bir konuşmayı gerektirecek kadar önemli değilmiş gibi.

Belki de değildi.

Acı o zaman geldi, yanakları ısındı ve ardından öfke geldi. Kendini en son bu kadar ihanete uğramış hissettiğinde, aylar önce Wyatt'ı ortak banyolarında Sophia'yı becerirken bulmuştu. Ama o ihanet bir şekilde daha tanıdık gelmişti. Hatta kendi tarzında beklendik. Kendine karşı dürüst olmak gerekirse, Wyatt'la işlerin yürümesini hiç beklememişti. Ama Dante'yle durum farklıydı. Neden farklıydı? Dante'nin sadece onun duygularını paylaşmakla kalmayıp, aynı zamanda bu duygulara bir ilişkiye dönüşecek şekilde karşılık verebileceğini düşünecek kadar aptal mıydı? Dante öyle birine benzemiyordu ve belki de tam da bu yüzden onu bu kadar çok istiyordu.

Bunun için kendinden nefret ediyordu. Neredeyse ondan nefret ettiği kadar.

"Ne yazıyor?" diye sordu annesi, her zamanki gibi meraklı bir şekilde mektuba başını sallayarak. Ama tek izleyen o değildi. Carly de mektuba bakıyordu.

Oturma odasının diğ er ucundan kaşlarını çatmış, bir sorun olduğunu sezmişti ve babası bile bakışlarını futbol maçından ayırıp sahneyi izlemeye koyulmuştu.

Lennon buruşturduğu mektubu pijamasının cebine soktu. "Hiçbir şey," dedi. "Sadece  nemsiz postalar."

O gece, ailesinin geri kalanı mışıl mışıl uyurken, Lennon komodinin üzerindeki sabit telefonu aldı ve buruşturulmuş mektubun altındaki numarayı çevirdi. Dante bir pislik olmak istiyorsa, kendisinin de aynı şeyi yapacağına karar verdi.

   uzun  almadan sonra bir kadın sesi cevap verdi. "Burası Drayton Kayıt Bürosu. Lennon'la mı görüşüyorum?"

"Evet. Profesör Lowe ile konuşmam gerekiyor," dedi ve telefonda onun adını söylemek bile kalbinin hızla çarpmasına yetti. Gerçekten arayacak cesareti bulmadan önce konuşmayı kafasında birkaç kez prova etmişti. Stratejisini geliştirmiş, tehditlerini rafine etmiş, tıpkı onunki gibi soğukkanlı bir tarafsızlık tonu benimsemeye karar vermişti.

"Profesör Lowe şu anda burada değil."

Yüreği ağzına geldi. şaşırtıcı ve aptalca bir şekilde, bunu planlamamıştı. "O zaman bana ev telefonunu verebilir misiniz? Onunla gerçekten konuşmam gerekiyor."

"Korkarım bu bir seçenek değil."

"Peki," diye tersledi Lennon. "O zaman bir mesaj bırakayım. Ona iletir misin?"

"Eğer acıl bir konu ise-"

"Evet,  yle. Dante'ye söyle, eğer artık danışmanım olmazsa gelecek dönem okula dönmeyeceğim. Ona geri çekileceğimi söyle."

Uzun ve durağan bir duraklama. Ses hafifçe değişti, daha derine indi, heceler yavaşlatılmış bir kayıt gibi uzadı. "Aradığınız için teşekkür ederim."

Hat kesildi.

Lennon'ın bundan sonra uyuması gerekirdi, ama bunun yerine Dante'nin aramasına geri dönebileceğine dair zayıf bir umutla uyanık kaldı. Bir saat geçti, sonra iki, ama hâlâ bir şey yoktu. Kalkıp mutfağa gitti, kendine bir fincan çay yaptı ve annesinin eski dönem parçalarından birini açtı, stilize edilmiş bir

Herkesin şekilsiz pastel elbiseler giydiği ve kulaklarının etrafında küçük bukleler olduğu bir regency.

Lennon filmin yarım saatini doldurmuştu ki, Carly ortaokuldan beri sahip olduğu büyükçe bir kazak giymiş olarak oturma odasına girdi. Bu kadar eski olduğu düşünülürse, bu kadar iyi durumda olması bir mucizeydi. Ama Carly'nin tüm eşyaları gibi o da tertemizdi. Sahip olduğu, sevdiği ya da ilgilendiği her şey bu yüzden daha iyiydi - erkek arkadaşları, evcil hayvanlar, bitkiler, fark etmezdi. Lennon bu kuralın tek istisnasıydı ve bunun Carly'yi rahatsız ettiğini biliyordu.

"Eğer istersen melatoninim var," dedi Carly, aralarında garip bir mesafe olan kanepeye oturarak.

"İhtiyacım yok," dedi, ki bu bir yalandı.

Ekranada, filmin kahramanı ölü ağaçlardan oluşan bir ormanda koşuyor, beyaz geceliği arkasında dalgalanıyordu.

"Biliyor musun, çocukken bu filmde hep nefret ederdim," dedi Carly. "Kıskançlıktan midem bulanıyordu çünkü sen ve annem çok seviyordunuz ve ben anlamıyordum. Bir yetişkin olarak tekrar izleyene kadar iyi olduğunu bile kabul edemedim. Ve o zaman bile zordu."

"Bekle, *beni* kıskanıyor muydun?" Bu yeni bir şeydi. Lennon'ın kıskandığı her zaman Carly ve annesinin yakınlığı olmuştu. Sürekli olarak ilişkilerinin penceresinden bakan bir yabancıydı. Birbirlerine daha çok benzeyen, kararlı ve güvenilir olan, Lennon'ın kesinlikle olmadığı bir şekilde istikrarlı ve kendilerinden emin olan onlardı.

Carly ona bakmadan, "Tabii ki kıskandım," dedi. "Annem beni daha çok seviyor olabilir ama seni daha çok seviyor." Lennon bu ifadeye itiraz etmek için ağzını açtı ama Carly ona fırsat vermeden hemen yeni bir konuya girdi. "Peki, o okulda aslında ne okuduğunu bana söyleyecek misin?"

"İnsanlık durumu-"

"Evet, bunu yemekte söylediniz. Ama ben açık bir cevap istiyorum. Gerçekten ne okuyorsun?"

"Açıklaması zor."

"Dene bakalım."

Lennon denedi ama Drayton'ın büyüünden, garip müfredatından bahsetmek için ağzını açtığı anda kelimeler boğazında düğümlendi.

Carly ayağa fırladı ve şaşırtıcı bir hızla mutfağa gitti, dolaptan bir bardak alıp suyla doldurdu ve geri döndü. "Tanrım, neyin var senin?"

Lennon ona el salladı. "Ben iyiyim. Sanırım bu konuda konuşmaya çalıştığımızda böyle oluyor."

Carly elindeki su bardağını sehpanın üzerine koydu ve oturdu. "Anlamıyorum."

"Anlaman gerekmiyor. Ve eğer anlamayı sağlamaya çalışırsam, o zaman..." "Sonra ne olacak, Lennon?"

"O zaman yapamazdım. Bir şey beni durdururdu." "Bu da ne demek şimdi?"

"Boş ver," dedi. "Unut gitsin."

"Lennon, ben-"

Lennon tekrar, "Unut dedim," dedi ve bu kez konuşmanın son birkaç dakikasını, Carly'nin ona Drayton'da gerçekten ne okuduğunu sormasından hemen önceki ana kadar silerek bunu gerçeğe dönüştürdü. Tüm inatçılığına rağmen Carly'nin zihnine girmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Lennon bir keresinde, zaten bağlı olduğunuz kişileri ikna etmenin daha kolay olduğu söylentisini duymuştu. Görünüşe göre romantik partnerler manipüle edilmesi en kolay olanlardı, ama aile üyeleri ikinci sıradaydı. Bu kesinlikle Carly için geçerliydi, Lennon onun anılarını Dante'nin sınıfında üzerinde deney yaptıkları farelerden daha kolay bir şekilde dikkatlice çıkarabiliyordu.

Ancak Carly'den uzaklaştığında bir hata yapmış olabileceğini anladı. Carly'nin çenesi titremeye başlamış, ağlamak üzereyken her zaman yaptığı gibi kırıışmıştı. "Ben... migrenim tutmuş gibi hissediyorum."

Yaptığı şey karşısında midesi bulanana Lennon, kız kardeşine sarıldı ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Sorun yok," diye fısıldadı, onu yatak odasına götürürken. "Sadece yorgunsun. Sorun yok. İyi olacaksın."



O NOEL SABAHİ, hediyeleri açarlarken kapı çalındı. Annesi cevap vermek için ayağa kalktı ve fısıldayarak

Noel sabahı istenmeyen ziyaretlerden kaçınmak için Tanrı vergisi sağduyudan yoksun olan meraklı komşular hakkında. Geç saate kadar ayakta kaldığı için yorgun ve sersemlemiş olan Lennon hiçbir şey düşünmedi ve birkaç dakika sonra annesi oturma odasına dönüp Lennon'a baktığında ve şöyle dediğinde şaşırdı: "Bu senin için."

Lennon, Carly ve babaları aynı anda ayağa kalktılar; Lennon neredeyse savunmacı bir tavırla grubun önüne geçti, diğer üçü de onu takip ederek antreden ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Dante orada duruyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" dedi Lennon. "Yani... Mutlu Noeller."

Annesi ikisi arasında bir ileri bir geri baktı. "Bu... senin bir arkadaşın mı, Lennon?"

"Bu Dante. Danışmanım."

"Danışmanınız. Drayton'da mı?"

"Görünüşe göre eski danışman," dedi Lennon.

Dante'nin gözleri sanki orada başka kimse yokmuş gibi Lennon'a odaklandı. "Konuşmamız gerek."

Karo döşeli araba yolundan caddeye paralel park edilmiş eski model Audi'ye doğru yürüdüler. Lennon birkaç metre ötede, kollarını göğsünde kavuşturmuş kaldırımında duruyordu. Hava o kadar soğuk değildi ama çok titriyordu.

"Ne halt ediyorsun sen? Bunu halletmek için beni Noel sabahından mı aldın?" Onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti ve itiraf etmekten nefret etse de bu biraz, şey, ateşliydi. Her iki durumda da, iki hafta önce onu terk ettiği o üstü kapalı umursamazlıktan daha iyiydi.

Lennon, "Senin altında çalışmayacaksam Drayton'da okumak istemiyorum," dedi.

"Saçmalık," dedi Dante. "Bu lanet olası bir güç oyunu ve sen de bunu biliyorsun. Sahte istifa ederek beni zorlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Açıkçası, yapabilirim, çünkü buradasın. Arayabilirdin, biliyorsun. Bunca yolu gelmene gerek yoktu. Görevi yöneticiye devretmek yerine, artık danışmanım olmak istemediğini bana bildirme nezaketini gösterseydin, bunu telefonda halledebilirdik."

"Bu tür idari görevler genellikle-"

"Mesele bu değil ve sen de bunu biliyorsun," dedi Lennon, artık kızgındı. Gerçekten kızgın. "Bu şapelde olanlarla ilgili. Bunun için beni cezalandırıyorsun."

"Bu bir ceza değil-" "O zaman ne, Dante?"

Bakışlarını düzeltti ve uzun bir süre sessiz kaldı. "Ben senin danışmanım ve sen de benim sorumluluğumdasın. Bunu yapamayız."

"Ben çocuk değilim-" "Bunu biliyorum."

"-ve ben de liseden yeni mezun olmuş parlak gözlü bir genç değilim. Yani, Tanrı aşkına, *nişanlıyım*. Eğer bir şey olursa-"

"Olmayacak."

"Ama diyelim ki öyle. Diyelim ki ben istedim. Bu zorlama değil."

"Peki nereden biliyorsun? İpleri benim elime a l m a d ı ğ ı m ı nereden biliyorsun? İstedığımı yapman için seni ikna etmediğimi?"

"Demek bunu istiyorsun."

"Bu varsayımsaldı."

"Öyle miydi?"

Gözleri sertleşti ve kız ona bağırabileceğini düşündü. Ama o sadece başını eğdi ve gülümsedi. Nezaketle ya da espriyle değil, sanki bu işin içine sürüklendiğine inanamıyormuş gibi, tam bir inançsızlıkla. "Buraya neden geldiğimi biliyor musun?"

"Hasar kontrolü mü?"

"Hayır. Buraya kadar geldim çünkü Eileen telefon konuşmanızdan çok rahatsız oldu, o kadar rahatsız oldu ki Drayton'la ilgili tüm anılarınızın zihninizden silinmesi gerektiğinden şüphelenmeye başladı. Buraya bunun yapılması gerekip gerekmediğini değerlendirmek için geldim."

Lennon sertleşti. "Sen ne düşünüyorsun?"

Dante bu soruyu duymazdan geldi, sanki dikkate almaya bile değmezmiş gibi geçiştirdi. "Drayton'a geri dönüyorsun. Bugün."

"Danışmanım olmazsan olmaz," dedi Lennon.

"Zorluk çıkarma."

"Bunda zor olan bir şey yok. Çok basit. Drayton'a danışmanım olarak seninle döneceğim ya da hiç dönmeyeceğim ve anılarımı sen alacaksın. Hangisi olacak, Dante?"

"Lennon-"

"Ciddiyim. Her kelimesinde ciddiylim. İstemiyorum-" Sesi bu yalanın üzerine kırıldı. "Seninle danışmanlığın ötesinde bir ilişkiye *ihtiyacım* ya da beklentim yok. Ama eğitimime devam etmem bekleniyorsa -okuldaki herkesin olmam için bu kadar kararlı olduğu bu kapı bekçisi olmam- o zaman bana rehberlik etmesi için güvenebileceğim bir danışmana ihtiyacım var. Ve bu tanıma uyan tek kişi sizsiniz."

Dante bir süre sessiz ve düşünceli kaldı. Kararını verirken kendi ayakkabılarına bakıyordu. "Eğer bunu yaparsak, sen ve ben, hiçbir şey olamayız. Asla. İlişkimiz kesinlikle danışmanlık parametreleri içinde kalacak. Bunun ötesinde bir şey olmayacak. Bunu anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

Dante'nin çenesindeki bir kas sıçradı ve esnedi. Onun varlığını zihninde hissettiğine yemin etti, sadece kısa bir dokunuş, orada ve bir anda yok oldu.

Onun ne gördüğünü, ne aradığını merak ediyordu. "Seni Drayton'a geri götürelim."

Lennon gerçekten ne kadar rahatlamış hissettiğini gizlemeye çalışarak başını salladı. "Ailemle vedalaşabilir miyim? Çabuk olacağım."

"On beş dakikanız var."

Lennon, ailesinin yüzlerinin kapının her iki tarafındaki pencerelere doğru bastırıldığını görmek için arabaya doğru yürüdü. İçeri girer girmez sorular başladı.

"O neden burada?" Carly talep etti.

"Bu adam Kara Adonis'e benziyor," dedi annesi. "Onun senin danışmanın olduğunu mu söylemiştin? Bir danışmana benzemiyor."

"O dövmelemlerle olmaz," diye mırıldandı babası. "Ellerinin arkasını gördün mü? Elllerine dövme yaptıran herkes aptaldır."

Lennon ailesinin yanından geçerek Noel ağacına gitti ve burada birkaç çift çorap, ipek bir bluz ve birkaç pasif-agresif başlıklı kişisel gelişim kitabından oluşan açılmış hediyelerini aceleyle topladı. Her şeyi misafir odasına geri taşıdı ve tüm hediyeleri yatağın üzerine bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" Carly sordu.

"Toplanıyorum."

"Ama bugün Noel," dedi annesi.

"Biliyorum. Ama dönem düşündüğümünden daha erken başlıyor, o yüzden yola çıkmalıyım."

Lennon çabucak toparlandı. Başlangıçta fazla bir şey getirmemişti, bu yüzden uzun sürmedi.

"Bu çok tuhaf," dedi Carly. "Tuhaf davranıyorsun." "Sana göre ben her zaman tuhaf davranıyorum."

"Şimdi daha da garip davranıyorsun. Ve şu adam, Dante, ya da adı her neyse. Buraya sadece seni almaya mı geldi? Bu adresi nereden bulmuş ki?"

"Ona ben verdim," diye yalan söyledi.

"Saçmalık. Neden danışmanınıza ailenizin huzurevinin adresini veresiniz ki?"

Annesinin gözleri öfkeyle parladı. "Buranın *emeklilik çağındaki* insanlar için müstakil bir apartman dairesi olduğunu bilmeni isterim, Carly. Tanrım, çok büyüklük taslayabiliyorsun-"

"Lennon," dedi Carly, şimdi onu kollarından yakalayarak. "Dinle, eğer bu garip bir seks ticareti tarikatı şeyiyse-"

"Değil," dedi Lennon. "Seni seviyorum ve gitmem gerek. Senin de bana izin vermen gerek."

"Hayır," dedi Carly. "Hiçbir yere gitmene izin vermiyorum. Ve o" -evin ön penceresini işaret etti ve Lennon, Dante'nin onu görebildiğinden oldukça emindi- "bana kalırsa gidip kendini becerebilir. Bunu sana o yaptırıyor, değil mi? Seni götürüyor."

"O benim danışmanım," dedi Lennon. "Beni götüreceği tek yer okula geri dönmek."

"Ah, danışmanınız. Tabii ki. Wyatt'ın arkadaşın olduğu gibi mi?" Carly şimdi gerçek bir kötü niyetle sordu. "Ya üniversitedeki mimarlık profesörü? Ve ondan önce, lisede, erkek arkadaşının annesi-"

Annesinin gözleri telaşla parladı. "*Lennon!*"

Hepsine sessiz olmalarını vasiyet ettiğinde, bu bir seçim gibi gelmedi. Sanki başka biri onların sözlerini havadan çekip almış gibiydi. Ama onları oturma odasına götürmeye başladığında bilinci yerine geldi. Anne ve babasını kanepeye sürükledi, annesine avucunu açtırdı ve babasının da avucunu almasını istedi. Dudaklarının kenarlarından çekiştirdi ve yüzlerini yüz buruşturmadan çok gülümsemeye benzeyen ifadelerle büründürdü. Üçü arasında ikna edilmesi en zor olan Carly'ydi - belki de Lennon onu ilk seferinde ikna ettikten sonra akıllandığı için. Lennon'ın onu anne babasının yanındaki kanepeye rahatça oturabilmesi için birkaç yorucu deneme yapması gerekmişti. Hepsi birlikte, Lennon'ın bir parçası olmadığı gerçeğiyle mükemmelleşen bir aile görüntüsü oluşturdular.

"Okulda bir işim çıktı," dedi Lennon ve bunu söylerken zihinlerinde değişmez bir gerçeklik haline getirdi. "Ben şimdi gidiyorum. İyi Noeller."

Veda hediyesi olarak bir huzur hissi verdi ve bunun sevdiklerinin zihninde yoğun bir şekilde yerleştiğini, hepsini yumuşak, uyumlu ve belki de biraz uykulu hale getirdiğini hissetti. Kanepede sert bir şekilde oturan ve ihanete uğramış gibi gözleri yaşlı bir şekilde yere bakan Carly hariç hepsi.

OceanofPDF.com



T Dört saat boyunca Savannah'ya sessizlik içinde döndük. kontrol
etmek ve geçmiş Aynalar, ve okyanus bulaşma
ve

pencereler. Lennon, kendi bedeninin ve onunkinin aşırı farkında olarak aralarındaki mesafeyi dikkatle gözlemledi. Ellerinin birbirine değmesinden korktuğu için, bardak tutucusuna yerleştirilmiş içeceğine uzanmamaya dikkat etti. Bakışlarını çoğunlukla yola sabitledi. Konuşmaları okul, hava durumu ya da aynı derecede sıkıcı diğer konularla sınırlı kaldı.

Orlando ve St. Augustine arasındaki otoyolun bir yerinde Lennon, okulun önemsizliği, varlığının şu anda işgal ettikleri gerçekliği yöneten yasaları çiğniyor gibi görüldüğü gerçeği göz önüne alındığında, Drayton'a nasıl gireceklerini merak etmeye başladı. Savannah'ya girdiklerinde, otoyoldan çıkıp şehir merkezindeki tarihi bölgeye girdiklerinde sorusu cevaplanmış oldu. Dante arabayı camları indirerek sürdü, soğuk rüzgâr arabayı yıkıyordu. Müzik çalıyordu - baslar ikinci bir kalp gibi göğüs kafesinin arkasına çarpıyordu - Dante başını salladı, ara sıra şarkı sözlerine eşlik etti ama çoğu zaman sessizdi. Pencerelerinin önünden bulanık bir şekilde geçen Savannah her zamanki gibi güzeldi. Bahçe meydanında pembe bir ev vardı, kaldırımında bir adam

Elinde bir megafon ve kırmızı harflerle CENNET YAKINDIR yazan bir tabela vardı.

Tarihi bölgenin tam ortasında idiler ki -oldukça ani bir şekilde- Dante arabayı yavaşlattı ve uzun bir ferforje kapıya doğru döndü. Kapı onlar için açıldı.

"Irvine'in işi," dedi Dante, sinir bozucu bir doğrulukla yapmaya yatkın olduğu bir şey olan düşüncelerini okuyarak. "Yükselttiği son kapı."

"Geçmemize izin vereceğini nereden biliyor?" "Benim maaş derecemi aşılıyor," dedi.

Dar bir toprak yola saptılar. Açıklanamaz bir şekilde -yoğun nüfuslu şehir merkezinin kalbinde oldukları düşünöldüğünde imkânsız bir şekilde- yol sık bir ormanla çevriliydi. Onlar ilerledikçe araba hızlandı ve Lennon'ı koltuğunun arkasına sıkıştırdı. Hareket hastalığına benzeyen baş döndürücü bir his düşüncelerini karıştırdı ve her ihtimale karşı yanında bir kustumuk torbası olmasını dilemesine neden oldu. Dante'ye döndüğünde görüşü bulanıklaştı. "Bu sen misin?"

Tamamen rahatlamıştı, orman ağaçları pencerelerin önünden bulanık bir şekilde geçerken direksiyonu tek eliyle kavırıyordu. "Bizi kampüse taşıyan yolun kendisi."

"Asansörler gibi mi?"

Başını salladı. "Onlar aynı. Bu yol sadece farklı bir şekil alıyor. Arabaların aradaki boşluğu kapatmasını kolaylaştırıyor."

Yolun sonunda ikinci bir kapı -az önce geçtiklerinin aynısı- belirdiğinde yavaşladılar. Arkasında küçük bir park yeri görünüyordu. Kapı onlar için açıldı ve Dante hareket halindeki yoldan döndü ve arabadan inip ağaçların arasından dar bir patıkaya doğru yürüdüler. Dar bir virajdan sonra Drayton göründü.

Kampüs belki de Lennon'ın kış tatili boyunca yanında taşıdığı anılarından daha güzeldi. Yirmi Beşinci Meydan gün batımının kızıl ışığında göz kamaştırıyordu. Güneşin dokunduğu parıldayan İspanyol yosunları neredeyse yaldızlı görünüyordu. Güneşin şoku

Yirmi Beşinci Meydan'da yürürken ayazın öptüğü çimler, mokasenlerinin altında kırılan buzlar. Evindeydi ve bu iyi hissettiriyordu.

Dante onu Irvine Hall'un hemen dışında bıraktı, aceleyle vedalaştı ve Lennon'ın tam olarak anlayamadığı bir toplantı hakkında bir şeyler söyledi. Böylece Lennon Logos House'a varana kadar boş kampüs boyunca tek başına yürüdü.

Birdenbire burayı ne kadar özlediğini fark etti.

Lennon odasına çıktığında bıraktığı gibi olmadığını gördü. Yatağı yeni yapılmış, çarşafklar ve battaniyeler değiştirilmiş ve yıkanmış, havada keskin bir deterjan kokusu vardı. Lennon'ın yatağının ayak ucunda, yorganının üzerinde, Drayton'ın armasıyla kabartılmış deri bir dosya duruyordu. İçinde Drayton'ın temel müfredat derslerinin bir kısmının -Metafizik II, İkna II ve Meditasyon II- yanı sıra Ian'ın danışmanı Alec Becker tarafından verilen İkna Edici Düşünce ve Taktiksel İkna I gibi derslerin yer aldığı bahar dönemi programı vardı - Dante'yi devam etmesi için ikna etmeseydi Lennon'ın da danışmanı olacaktı. Bu derslerin çoğu sabahın erken saatleri yerine akşamları ya da geceleri yapılıyordu. Ders yükünün ağırlığıyla başa çıkabilmek için bu dönem tam anlamıyla bir gece yarattığı olması gerekecekti. Benedict'in ölümünden sonra uykusuzluğu iyice arttığı için geceleri çalışmayı tercih ettiğinden, bu durum onu biraz rahatlatmıştı.

Blaine o sırada odasına girdi -soğuktan yanakları kızarmıştı- ve Lennon'ı sert bir şekilde kucaklamadan önce çantalarını bırakmaya zahmet etmedi.

"Maldivler'de olduğunuzu sanıyordum?" Lennon uzaklaştıklarında sordu.

"Beni deniz tuttu ve eve erken döndüm," dedi ve nedense Lennon ona inandığından emin değildi. "Yatçılık bana göre değil. Neden döndün?"

"Uzun hikâye, anlatmaya değmez," dedi Lennon.

Blaine ona baskı yapmayınca şaşırdı. "Haberleri duydu mu?"

"Ne haberi?" dedi Lennon, Florida'ya gelirken yanında getirdiği az sayıdaki eşyasını yerleştirirken, kıyafetlerini gardırobunun çekmecelerine geri tıktırıyordu.

Blaine'in sesi alçak bir fısıltıya dönüştü. "Claude kovuldu."

"Kovulmak mı?"

Blaine ciddiyetle başını salladı. "Geçen dönemin sonunda Dante'yle bir tür münakaşa yaşamış. Görünüşe göre ofisine sarhoş gelmiş."

"Dante bana hiçbir şeyden bahsetmedi."

"Tatil boyunca Dante ile birlikte miydin?"

"Tatil boyunca değil. Ama beni ailemin Florida'daki evinden almaya geldi."

"Lennon."

"Kulağa geldiği gibi değil. Yemin ederim. Claude'un okuldan atıldığını sana kim söyledi?"

"Kieran'dan duydum ama görünüşe göre Emerson daha fazlasını biliyor. O sırada onun ofisindeymiş. Bilmiyorum, ona sormanız gerek. İstersen o burada. Görünüşe göre Yumi ile araları bozulmuş ve o da bizim gibi Drayton'a erken dönmüş."

Lennon Emerson'ın odasına gittiğinde onun bir tür Noel kokteyl line ev sahipliği yaptığını gördü. İnsanlar -çoğunlukla kadınlar; kadınlar Emerson'a her zaman çok ilgi duyarlardı- yerde bağdaş kurmuş, sıcak şarap dolu kupalara bakıyorlardı. Sigara dumanı havada mavimsi bir gölge halinde asılı duruyordu. Emerson ise masasında oturmuş, ağırladığı konukların çoğuna sırtını dönmüştü. Lennon yaklaştığında, Emerson'ın pahalı görünümlü kalemler ve mekanik çizim kalemliyle dolu bir dizi kâğıdın üzerine eğilmiş olduğunu gördü. Kesinlikle kız arkadaşı olmayan kızıl saçlı bir kız, Yumi, sol omzunu tutmuş, bir düğümü çözmeye çalışıyordu.

"Sanırım tatilde bir ayrılık yaşadınız?" Lennon sordu. Gerçi bu pek de şaşırtıcı değildi. Lennon en az iki kez Yumi ve Emerson'ı bir sevgili kavgasının ortasında duymuştu.

Emerson başını masasından kaldırmadan ona orta parmağını gösterdi. "Ne istiyorsun, Lennon?"

"Konuşmak için bir saniye, eğer ayırabilirseniz."

Emerson işinden başını kaldırıp baktı. Sol elinde bir sigara tutuyordu. Gözlerinin altında mavimsi torbalar vardı ve dudakları kötü görünüyordu.

çatlamış. "Bu ne hakkında konuşmak istediğinize bağlı."

"Claude'un okuldan atılması."

Emerson sigarasını dudaklarının arasına alarak işine geri döndü. Konuştuğunda sigara sallanıyor ve kâğıtlarının üzerine küller yağıyordu. "Konuşacak bir şey yok. O dışarıda."

"Ne oldu? Blaine Dante ile çatıştığını söyledi." "Senin de bildiğin gibi herkesle çatışıyordu."

Lennon şimdi dikkatlerin kendi üzerinde olduğunun farkına varmıştı. Odadaki herkes sessizliğe gömülmüş, Emerson'la yaptığı konuşmayı dinliyordu.

"Bir dakikalığına dışarı çıkabilir miyiz?"

Emerson kaşlarını kaldırdı ama sandalyesini öyle bir itti ki neredeyse devriliyordu. O ve Lennon boş salona adım atarken, omuzlarını sıkan kız sendeleyerek uzaklaştı.

"Dante ve Claude arasında ne oldu?" Lennon fısıldadı.

"Claude ofisine daldı -sarhoştı- ve Claude sarhoş ve kavgacı olduğunda her şey nasıl oluyorsa öyle oldu. Dante de karşılık verdi."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Yani Claude kendini okuldan attırdı. Bir şeyleri kırıyordu. Bir şeyler söylüyordu-"

"Ne gibi?"

Emerson burada durakladı, aniden cevap vermeye isteksizleşti. "Neden Dante'ye kendin sormuyorsun? İkiniz artık çok yakınsınız-"

"Yakın mı?"

"Oh, siktir g i t , Lennon. Herkes senin onun çırağı olacağını biliyor. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Bu değil... Ne? Hayır. Sen en iyisisin."

"Lütfen," dedi Emerson gözlerini devirerek. "Egomu korumak için bilmiyormuş gibi davranmak zorunda değilsin. Umurumda bile değil ama bilmiyormuş gibi davranman çok can sıkıcı."

"Neyi bilmediğimi mi?"

"Senin favori olduğunu," diye tersledi. "Sen bu kampüse adımıını attığından beri Dante seni korumak için torpil yapıyor, Claude da tam olarak bu yüzden okuldan atıldı."

"Claude'un okuldan atılmasıyla benim ne alakam var?" Lennon, Emerson'ın böyle bir şey önermesine bile şaşırarak sordu.

"Claude'un Dante'nin ofisine girdiği gece, senin hakkında ve her şey kötüye gitmeden önce Benedict ile yaptığın son ders hakkında bir şeyler söylüyordu."

Lennon'ın kalbi karnına düştü. "Ne tür şeyler?"

"Bilmiyorum," dedi Emerson. "Claude'un adını söylediğini duydum - yüksek sesle, birkaç kez - ve sonra kısa kesildi. Dante'nin ofisinden çıktığında tamamen sakinleşmişti, şüphesiz Dante onu ikna etmişti. Ertesi gün yönetimden kovulduğu haberini aldım. Claude'un ne dediğini öğrenmek istiyorsanız, en iyi seçeneğiniz Dante'ye sormaktır."



DRAYTON'IN PROFESÖRLERİ OKUL ARAZİSİNDE ÖZEL DAİRELER TUTUYORDU. Kampüsün uzak ucunda bir blok şehir evi vardı. öğrencilere yasaktı, fakülte gecelerini burada geçirirdi. Dante'nin evini bulmak zor olmadı, çünkü bu dar sıra evlerin her birinin önünde sahiplerini belirten bir plaket vardı. Dante'ninki koyu tuğladan yapılmıştı ve yarısı sarmaşıklarla kaplıydı. Pencereleeri soğuk sonbahar gecesinde sıcacık parlıyordu.

Lennon kapıyı çaldı.

Uzun bir aradan sonra Dante cevap verdi. Onu evinin önünde gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. "Gecenin bir yarısı özel konutuma öylece gelemezsiniz."

"*Noel*'de davetsiz bir şekilde ailemin evine geldin." "Bu farklıydı."

"Nasıl yani?"

"Birincisi, benim gelmemi istedin-" "Bu-"

"İnkâr etme, Lennon. İkincisi, ailene geldiğimde herhangi bir risk yok denecek kadar azdı. Aynı şey senin burada olman için söylenemez. Gecenin bir yarısı danışmanımla kapımın önünde olmam doğru görünmüyor. Ya biri bizi gördüyse?"

"O zaman biri yapmadan önce beni içeri alsan iyi olur."

Bakışları sertleşti. "Bir anlaşmamız var, Lennon."

"Biliyorum. Bu konuşma onu ihlal etmeyecek. Okulla ilgili. Danışmanlığımızın sınırları içinde."

Dante etkilenmemiş görünüyordu. "Bu bir söz mü?" "Elbette. Sana yalan söylemem."

Gözlerini devirdi ama kapıdan çıktı ve ona kampüsün geri kalanıyla aynı tarzda zevkli bir şekilde döşenmiş küçük bir oturma odasını gösterdi. Kanepenin önündeki sehpa en az bir düzine beyaz zarfla kaplıydı.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu.

Lennon gerçek bir cevap beklemiyordu -Dante her zaman sırlarını saklayan biriydi- bu yüzden bir cevap verdiğinde sürpriz oldu. "Pennsylvania'da okulun başlıca bağışçılarından birinin bastırmamı çok istediği bir kongre kampanyası var."

Lennon kanepeye oturdu. "Şiddet içerecek mi? Yani bastırma."

Dante, aralarında dikkatli bir mesafe bırakarak onun yanındaki kanepeye oturdu.

"Büyük ihtimalle."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Bunu yapmayacağım. Onları reddedeceğim." "Ama ya yaparsan?"

Dante bunu dikkatle düşündü. "Diplomaside şansımı denerdim. Ve eğer bu işe yaramazsa, ki kaçınılmaz olarak yaramayacaktı - zaten bu yüzden bana yazmışlardı - sözlerimin arkasına biraz güç koyardım."

"Yani onları ikna edeceğinizi mi söylüyorsunuz?" "Doğru."

"Ya boyun eğmezlerse?" Lennon, yüksek riskli hedeflerin genellikle inatçı, kendi gündemleriyle evli ve bunlardan vazgeçmeye isteksiz olduklarını çalışmalarından bildiğinden sordu. Hatta kendi ikna edici savunmaları, psişik saldırıları savuşturma yolları bile olabilirdi.

Ama Dante bu ihtimalden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Eğer boyun eğmezlerse... o zaman şiddeti tercih ederim. Ama sadece temiz olanını. İyi zamanlanmış bir vuruş. Talihsiz bir araba kazası. Koşullar elverirse belki bir intihar. Bu çirkin bir iş ve bundan zevk almıyorum."

"O zaman neden yapıyorsun?"

"Çünkü bunun yapılması gerekiyor," dedi Dante. "Bu okul, ona bağlı olan insanlar, kapalı bir ekosistemde var oluyoruz ve bunu sürdürmek için hepimiz üzerimize düşeni yapmak zorundayız. Bu çalışma -bu mektuplar- bunun bir parçası. Eğer henüz almadıysanız, yakında siz de böyle mektuplar alacaksınız. Ama iş hakkında konuşmak için burada değilsiniz."

"Hayır. Değilim."

"Ne için buradasın?"

"Okuldan atılmadan bir gün önce Claude ile tartışmışsınız. Ne oldu?"

"Claude ofisime sarhoş geldi," dedi Dante. "Bir kitap rafını devirdi ve beni Benedict'i öldürmek de dahil olmak üzere bir dizi ahlaksızlıkla suçladı. Ben de sınırı orada çizdim."

Lennon kuru kuru yutkundu. "Ve 'sınırı çizmek' derken, demek istediğin-"

"Claude'un kendini yok etmeden bu okulda kalamayacağı açıktı ve ben de bunu yapmasına izin vermeye hazırdım. Ancak sizi onun sarhoşken kendini yok etme bataklığına sürüklemek çok ileri bir adımdı, bu yüzden endişelerimi Eileen'e ve buradaki diğer profesörlere açıkça belirttim. Bir duruşma toplandı ve Claude sarhoş olarak geldi, sanırım bu da ona bir iyilik yapmadı. Oturumda bir oylama yapıldı ve Claude okuldan atıldı."

"Ve 'kovuldu' derken, Drayton'la ilgili anılarını aldığını kastediyorsun. Burada tanıştığı herkesin anılarını. Benedict dahil."

Dante kendine bir içki doldurmak için koltuktan kalktı. Soruya cevap vermeyeceğini düşündü ama sonra boş bardağına bakarak başını salladı. "Claude'un anılarını olduğu gibi bıraktım," dedi Dante ve bu Lennon için bir sürpriz oldu. Okuldan atılan tüm öğrencilerin anılarının alındığını sanıyordu. "Onları almak için bir neden görmedim. Onu bu kampüsten çıkardığımda tek yaptığım ona normal bir hayat şansı vermektir."

Çünkü burada sahip olduğu hayat onu açıkça öldürüyordu. Ben buna merhamet derdim. Ama siz buna ne dersiniz deyin."

"Peki ya Benedict?"

"Ne olmuş ona?"

"Hiç intihar notu buldular mı? Yaptığı şeyi neden yaptığını açıklayacak bir şey?"

Dante'nin yüz ifadesini dikkatle izledi ama o her zamanki gibi rahattı. Benedict'in ölümünden söz edilmesi onda herhangi bir şeyi kışkırttıysa bile, Lennon bunu kesinlikle göremiyordu.

"Hiçbir şey yoktu," dedi ve nedense kadın ona inanmadı.

OceanofPDF.com



WDersler başladığında Lennon, Sawyer'ı Fincher Kütüphanesi'nde ziyaret etmeye karar verdi.

arşivci. Bu stajyerlik nedeniyle Sawyer, kampüste Drayton'da öğrenim görmüş her öğrencinin dosyalarına sınırsız erişimi olan birkaç kişiden biriydi. Bu da Sawyer'ın Lennon'a Claude'un okuldan atıldıktan sonra nereye gittiğini söyleyebileceği anlamına geliyordu, tabii ona yardım etmeye istekli olduğunu varsayarsak.

Drayton'un açılış sınıfının baş öğrencisinin adını taşıyan Fincher Kütüphanesi, Drayton'un kampüsündeki en perili ikinci bina olarak biliniyordu (ilki Logos House). Okulun resmi duruşu paranormal olaylara inanmaktan kaçınmak olsa da, kurucusu John Drayton paranormal olaylara meraklı biriydi ve kütüphanede bir dizi sarhoş seansına ev sahipliği yaptığı söyleniyordu. Drayton'ın kendisi hayaletlere inanmıyordu, ancak zayıf fikirli paranormal meraklıların kendi endişelerine yenik düşmelerini izlemeyi oldukça eğlenceli buluyordu.

Lennon da Drayton gibi hayaletlere inanmıyordu ama Fincher Kütüphanesi'nde garip bir şeyler olduğuna inanıyordu, oradaki atmosferde bir şeyler vardı, tıpkı fırtınadan hemen önceki havanın yüklü kalitesi gibi. Kütüphane de kampüsün geri kalanı kadar görkemliydi ama katedral gibi yükselen tavanları ve cilalı taş zeminıyla daha çok

bir sanat müzesi gibi. Mekândaki hiçbir şey dokunmaya ya da keşfetmeye davet etmiyordu. Birkaç masa veya sandalye vardı ve raflarda sıkıca paketlenmiş eski ama kusursuz kitapların kendileri de camın arkasında olabiliirdi.

Lennon içeri girdikten sonra, Sawyer'ın arkaik bir monitörün arkasında durduğu ve ekranın yüzüne sert bir parıltı fırlattığı ön masaya doğru yürüdü. "Claude'un okuldan atıldığını duydun mu?" diye sordu ona. Bu bir Bir gece önce kampüse döndüğünden beri ilk kez konuşuyorlardı.

"Tabii ki duydum. Herkesin konuşabileceği tek şey bu."

"Claude bana Benedict'i Dante'nin öldürdüğünü düşündüğünü söyledi," dedi Lennon.

"Claude pek çok şey söyler, özellikle de sarhoş ve kızgın olduğunda." "Peki yalan söyler mi? Tecrübelerinize göre?"

Sawyer bir an durdu ve düşündü. "Kasıtlı olarak değil. Ama yas tutuyor, hasta ve kafası karışık. Bu durumda söylediği hiçbir şeye çok fazla itibar etmezdim."

"Yani bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?" "Ben öyle bir şey demedim."

"O zaman ne diyorsun?"

Sawyer iç geçirdi ve zaten çoğunlukla düzenli olan bazı kâğıtları karıştırdı. "Demek istediğim, burada yeterince zaman geçirdiğinizde, kendinizi diğer insanların karmaşasına bulaştırmamayı öğreniyorsunuz. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Lennon. "Bu arada, Claude'un dosyasını benim için çıkarabilir misin? En son adresine ihtiyacım var."

"Lennon-"

"Ona sadece kovulmadan önce söylediği bir şey hakkında soru sormam gerekiyor."

Sawyer, burnunu ait olmadığı yere sokmama konusundaki inançlarına sadık kalarak ayrıntıları sormadı. "Bunu gerçekten bırakmalısın."

"Önemli olmasaydı sormazdım. Hadi ama, lütfen? Bir arkadaş için mi?" "Burada söz konusu olan arkadaş kim? Sen mi Claude mu?"

"İkimiz de," dedi Lennon.

Başını öne eğerek talebi değerlendirdi. "Peki."

Fincher Kütüphanesi'nin altındaki arşivler, bir balinanın karnı ya da ilkel bir canavarın iskeletinin içi gibi tuhaf ve mağaramsıydı. Tavanlar, altı-üç yaşından büyük birinin başını çarpmamak için biraz eğilmesi gerekecek kadar alçaktı. Duvarlar titrek, sarılıklı bir ışıkla yıkanıyor ve kitap rafları arasında uzanan dar sokaklar o kadar uzundu ki, Lennon aşağıya baktığında perspektif biraz eğriliyordu. Gözlerini kısıtığında bile uzaktaki duvarı göremiyordu. "Lanet olsun-"

Sawyer onu susturdu. "Sessiz ol."

Onu raflar arasındaki dar sokaklardan birine götürdü ve giderken kendi kendine usulca mırıldandı. Yalnız oldukları anlaşıldığında biraz rahatlardı ve arşivlerde saklanan en sevdiği şeylerden bazılarını göstermeye zaman ayırdı: John Drayton'ın annesi tarafından kaleme alınan ve kışın soğuk algınlığını tedavi etmek için evde uyguladığı ilaçları (haşlanmış şalgam, donyağı lapası, çiğ soğanlı hardal) anlattığı bir mektup. John Drayton'ın haftalık ruh çağırma seansları sırasında tercih ettiği söylenen yaralı bir ruh çağırma tahtası. Okulun tüm harcamalarını gösteren bir kayıt defteri; birkaç demet at kılı, bir dizi takma diş, birkaç mil uzunluğunda kalın deniz halatı ve diğer tuhaflikler gibi bir dizi tuhaf öge içeriyor.

Sawyer, "Yeni öğrenci dosyalarını arşivin arka tarafında tutuyoruz," diye açıklayarak Lennon'ı rafların ahşap yerine çelik olduğu ve dosyaların daha net olduğu, kâğıtların yaşlılıktan sararmış yerine bembeyaz olduğu koleksiyonun arka tarafına götürdü. Hâlâ kendi kendine mırıldanarak dosyaları incelemeye başladı. "Arşivcilerden biri bana Claude'un dosyasını o gittikten hemen sonra güncellediğini söyledi, yani burada olmalı..."

Ama Sawyer arşivin yeni güncellenmiş bölümlerine doğru ilerlerken, Lennon birçok çekmecesini olan karanlık bir dolabın önünde durdu. Bu çekmecelerden biri aralıktı ve Lennon çekmeceyi açtığında sanki biri onu bunu yapmaya ikna etmiş gibiydi, hareket kendi zihninden kopmuştu.

İçinde -bir cam levhanın arkasında- öylesine tuhaf ve çarpık bir kemik dizilimi vardı ki, ait oldukları yaratığın türü neredeyse ayırt edilemiyordu. Ama yakından incelediğinde, Lennon kemiklerin

kemik parçaları insana aitti. Bir kafatası kapağının kıvrımı vardı. İkiye ayrılmış bir kaburga. Parçalanmış dişlerden küçük bir saçılma.

"Aman Tanrım. Bu da kim?"

"Drayton'ın adamlarından biri," dedi Sawyer, gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuştu. Ona bakmıyordu. "Büyük olasılıkla birinci nesil."

"Ona ne oldu böyle?"

Sawyer hızla gözlerini kırptırdı, kendini toparladı. Çekmeceyi sıkıca kapattı. "Birisi yaz boyunca eşyaları yeniden düzenlemiş olmalı. Bu dolabın burada olmaması gerekiyordu."

"Sawyer. Bu çocuğun başına nasıl geldi? Dayak mı yedi? Bir şey tarafından mı ezildi? Anlamıyorum."

"Kendini çok zorladı," dedi Sawyer. "Ya da zorlandı. Bunu söylemek zor. İkna yanlış uygulandığında, bir kişinin iradesinin gücü kendi bedenine dönebilir. Neredeyse otoimmün bir hastalık gibi, bağışıklık sistemi-"

"Otoimmün hastalıkların nasıl işlediğini biliyorum. Annemde de var. Sormak istediğim şey, ikna nasıl bu hale geldi?"

"Muhtemelen bir nöbeti. Kasları zayıflamış kemiklerin ve bağların etrafında o kadar gerilmiş ki kırılmışlar. Drayton'ın ilk çocuklarının hastalandıklarına, kemiklerinin iknanın etkisiyle kırılğan hale geldiğine, böylece nöbet geçirdiklerinde -bazen günlerce- kırıklara ve diğer yaralanmalara maruz kaldıklarına dair kayıtlar var. Bir vakada, bir çocuğun günler süren bir kasılma sırasında kendi boynunu kırdığı söyleniyor."

"Bu bana olanların daha kötü bir versiyonu mu? Buraya ilk geldiğim gün?"

Sawyer başını salladı. "Pek sayılmaz. Bu çocuklar farklıydı. John Drayton aile hekimine yazdığı bir mektupta ölen çocuklardan birinin hala... hareket ettiğini yazmıştı."

"Ne demek 'hareket ediyor'? Çürümek gibi mi?"

Sawyer başını salladı, solgun ve bitkin görünüyordu. "İddiaya göre ölümünden sadece birkaç saat sonraydı. John, öldüğü odanın kırılan kemiklerin çatırtilarıyla yankılandığını yazmıştı. Hayatta olmamasına rağmen, iradesi cesedini kasıp kavurmaya devam ediyordu. Sanki bir şey tarafından ele geçirilmiş gibi."

"John Drayton'ın hayaletlere inanmadığını sanıyordum."

"Ama o bir hayalet değildi," dedi Sawyer. "En azından bildiğimiz anlamda değildi."

"Bu dehşet verici," dedi Lennon.

Sawyer aynı fikirde değildi. "Bakın, o zaman öyleydi, şimdi ise böyle. Yıllar geçtikçe ikna etme ve bunu güvenli bir şekilde uygulama konusunda daha çok şey öğrendik. Artık kimse böyle ölmüyor. Kimse sınırlarının bu kadar ötesine itilmiyor, hatta kendilerini bu kadar zorlamalarına izin verilmiyor. Ben bilirim. Öğrenci kayıtları burada kütüphanede tutuluyor. Onları kendim giriyorum. Drayton'ın ilk öğrencilerinden bazılarının başına gelenler trajik ama artık böyle şeyler olmuyor." Bunu sanki kendini temize çıkarmak için söyledi.

Uzun bir süre sessiz kaldılar. Aralarındaki sessizlik ancak Sawyer Claude'un dosyasını çektiğinde bozuldu. "İşte," dedi ve kalın deri bir klasörü uzattı.

Lennon çevirerek açtı. İçinde beklenen şeyler vardı; doğum belgeleri ve eski pasaportların taramaları, lise ve üniversite transkriptleri. Ama onu şaşırtan diğer şeylerdi. Onlarca yıl öncesine ait kapsamlı doktor notları, aile fotoğrafları ve Claude'un çocukluğuna ait soluk Polaroidler. Hatta pastel boyayla yapılmış, her biri birbirinden garip bir şekilde ayrılmış, çubuk figürlü bir aileyi tasvir eden birkaç kaba çizim bile vardı. Uçak biletleri, temettü çekleri, okul harçları ve Mississippi'de bir Katolik anaokulundan alınan transkriptler. Bir sonraki sayfada, yıllar önceki bir seanstan Claude'un "antisosyal eğilimlerini" ve "tartışmaya karşı hırçın yaklaşımını" özetleyen terapi notları.

Lennon hayret ve dehşet içinde aşağıya baktı. Bütün bir hayat dümdüz edilmiş ve kâğıda dökülmüştü. Ona bakmak bile yanlış geliyordu.

"Her birimiz için bunlardan birer tane mi saklıyorsun?"

Sawyer başıyla onayladı. "Claude'un yaptığı gibi birinin mezun olması ya da ayrılması durumunda son notları ya da yeni iletişim bilgilerini eklemek için bunları yaklaşık bir dönem güncelliyoruz."

Lennon, Claude'un en son adresini bir kâğıda not etmek için durakladı. Manhattan'da bir yerde bir evdi ve bu onu şaşırtmıştı.

Claude'un zengin güneyli aksanına bakılırsa, onu güneyde bir yerlerde bir çiftlikte bulmayı umuyordu. "Yani benden bir tane mi aldın?"

"Tabii ki." "İçinde ne var?"

"Neden baktığımdan bu kadar eminsin?"

"Baktığını biliyorum. Neden bakmayasın ki?"

Sawyer gözlerini devirdi. "Düşündüğünün yarısı kadar bile ilginç değilsin," dedi ve Lennon bunun kesinlikle *hayır anlamına* gelmediğini belirtti.

"Ya senden Dante'nin dosyasını çekmeni istesem? Yapabilir misin?" "Hayır. Bu bilgi... kısıtlı."

"Neden? Profesör olduğu için mi?"

"Hayır... Profesörlerin dosyalarına da erişebiliyorum." "O zaman neden özellikle Dante'ninki kısıtlı?"

"Neden ona kendin sormuyorsun?" dedi Sawyer sinirlenerek. "İkiniz çok yakınsınız. Seni reddedeceğini sanmıyorum."

"O zaman onun kim olduğu ve benim onun için ne kadar önemli olduğum konusunda yanlış bir fikre sahipsiniz."

"Başınız sağ olsun," dedi düz bir sesle ve en ufak bir sempati belirtisi göstermeden. Lennon gözlerini kıstı. "Bir şey biliyorsun. Biliyorsun, değil mi?"

Sawyer'ın yanaklarındaki kızarıklık kırmızıdan neredeyse kül rengi bir mora dönüştü. Ona bakmadı ama hiçbir şeyi de inkâr etmedi. "Bunu seninle yapmayacağım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü onun dosyası aslında yok." "Ne? Neden?"

"Bilmiyorum," dedi Sawyer. "Ben'in ölümünden birkaç gün sonra Claude gelip sorular sorduğu için öğrendim. Sürekli Dante'nin dosyasını istiyordu ve ben de vermezsem dosyayı kaybedeceğinden endişeleniyordum. Ben de onu yatıştırmak ve sessiz kalmasını sağlamak için dosyayı aramayı teklif ettim. Ama Dante'nin dosyasını bulduğumda içinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Sadece içeriğin redakte edildiğini yazan bir kağıt parçası vardı."

"Claude bunu neden istediğini hiç söyledi mi?"

"Sarhoştu ve açıkçası aklı pek başında değildi, bu yüzden neyin peşinde olduğundan tam olarak emin değilim. Ama kararlıydı ve dosyayı bulamadığımda çok sinirlendi. Hatta diğer kütüphanecilere dosyasının neden redakte edildiğini bilip bilmediklerini sormaya çalıştım ama hiçbir fikirleri yoktu. Ya da bilseler bile bana söylemediler. Tek anladığım, redakte edilen dosyaların rektör yardımcısının özel kütüphanesinde tutulduğuydu. Onlara erişimi olan tek kişi o."

Lennon'ın midesinin derinliklerinde bir şeyler kıpırdandı. Midesi bulananan Lennon başını salladı ve Claude'un adresini pantolonunun cebine soktu. "Tüm bunlar için teşekkürler. Claude'u gördüğümde selamını söylerim-"

"O kadar çabuk değil," dedi Sawyer. "Eğer Claude'u görmeye gideceksen, ben de seninle geliyorum."

OceanofPDF.com



T Kanada'da bir yerlerde bir orman yangını çıkmıştı ve New York bir duman örtüsü altında boğulmak üzereydi ki

Lennon ve Sawyer asansörden inip New York'taki bir çatı katının geniş, pencereli oturma odasına girdiler, arşivdeki dosyasına göre Claude'un en son ikamet ettiği yerdı. Manzara büyüleyici olmalıydı, ama sarılıklı solgunluk, geniş bir ufuk çizgisi olması gereken manzarayı gizliyordu.

Çatı katının kendisi boş ve akan su sesi dışında çoğunlukla sessiz görünüyordu. Bu sesi takip ederek oturma odasından geçtiler, uzun bir koridora çıktılar ve büyük bir yatak odasına girdiler. Kapısı aralık bir banyo vardı ve Lennon ile Sawyer Claude'u orada, tamamen giyinik bir halde, dumanı tüten bir küvetin içinde sigara içerken buldular.

"Zor bir gün müydü?" Lennon sordu.

Claude'un bakışları onunkilere kaydı, gözleri yarı kapalı ve kayıtsızdı. Onları gördüğüne hiç şaşırma benzemiyordu. Ama Lennon onun sarhoş da görünmediğini fark etti.

"Seninkinden daha kötü değil," dedi Claude ve kendi burnunu silerek Lennon'ın kanayan burnunu işaret etti. Lennon burnunun kanadığını fark etmemişti bile. Kapıyı arama eylemi onu fark ettiğinden daha fazla tüketmişti. "Lavaboların altındaki ilk yardım çantasında gazlı bez var. Banyo paspaslarının üzerine kanını akıtmamaya çalış. Annem küplere binecek."

Lennon ilk yardım çantasını aldı, birkaç kare gazlı bezi sıkı silindirler halinde yuvarladı ve akıntıyı durdurmak için burun deliklerine tıkadı.

"Burası annenin evi mi?" Lennon kanamayı durdurmak için mücadele ederken Sawyer sordu.

Claude başını kaldırıp düz, sarı gökyüzünün delik deşik kesilmesine olanak tanıyan tepedeki bombeli tavan penceresine baktı. "Sayılır. Yıllardır ailemize ait ama dürüst olmak gerekirse Drayton'dan çok bize ait."

"Bekle," dedi Sawyer, afallamış görünüyor. "*Annen* Drayton'dan haberdar mı?"

"O bir mezun," dedi. "Aslında ailemin çoğu öyle. Drayton'ın ilk çocuklarından birinin büyük-büyük-büyük-büyük *torununa* bakıyorsunuz." Claude teatral bir etki yaratmak için parmaklarını oynattı.

Lennon'a Claude'un Drayton kraliyet ailesinden olduğu mantıklı geliyordu. Eski Güneyli aksanına sahipti ve bu nedenle de ancak gerçek bir ayrıcalıktan gelebilecek bir cüretkârlık, bir tür özgüven havası vardı. Okuldan atılmasına rağmen Drayton'la ilgili anılarını saklayabilmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak etti.

"Yani daire bir kayırmacılık ikramiyesi mi?" dedi Lennon kuru bir sesle, gerçekte olduğundan daha az ilgisini çekmiş gibi görünmeye çalışarak.

"Hayır," dedi Claude. "Daire, okul bana başka bir iş bulmaya karar verene kadar beni New York'ta tutacak, borsacılar kendi berbat özel hayatlarının mahrem detaylarıyla şantaj yapacak on milyon dolarlık bir yük."

Sawyer, "Central Park'a bakan bir çatı katını ve iş güvencesini tanımlamak için çok sert bir yol," dedi, ancak bu söz, şakaların inmesi için çaresiz kaldığınızda genellikle yaptığı gibi gergin ve zorlama geldi.

Claude gülmedi. Ayağıyla musluğu itti ve birkaç yanlış denemeden sonra suyu kesmeyi başardı. Sawyer'ı görmezden geldi ve tekrar Lennon'a baktı. "Biliyor musun, buraya gelmene izin vermesine şaşırdım. Yani Dante'nin."

"Dante hiçbir yere gitmeme *izin* vermiyor," dedi Lennon, bu ima karşısında biraz sinirlenerek. "Ben nereye gitmek istersem oraya giderim. Oraya gitmek istediğim zaman."

"Kendine böyle mi söylüyorsun?" dedi Claude, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirerek.

"Bu da ne demek oluyor?"

Duman soluyordu. Gri dallar yırtık pırtık bir haleyle başını süslüyordu. "Sadece onun için çok şey ifade ediyorsun ve onun için en önemli olan insanları ve şeyleri kısa bir tasma ile tutma eğilimindedir. Bu konuda çok dikkatli." Sigarasını söndürdü. "Siz ikiniz buraya neden geldiniz?"

"İyi olup olmadığını öğrenmek istedik," dedi Sawyer.

"Saçmalık."

"Ve Dante ile aranızda ne olduğunu öğrenmek istedik."

"Kavga ettik," dedi Claude, sinirli görünüyordu. "Dante ses tonumu beğenmedi ve işte buradayız. Anlatmaya değer bir hikâye bile değil."

"Gerçekten Benedict'i onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümü zaten biliyorken neden soru soruyorsun?" Claude tersledi. "Kabul et: Dante'nin Benedict'i gerçekten öldürüp öldürmediğini bilmek istemiyorsun, öldürdüyse onu sevip sevemeyeceğini bilmek istiyorsun. Ve onun yerine benim söylememi istiyorsun, çünkü ya bana daha çok güveniyorsun ve bunun iyi bir nedeni var, ya da kendi ağzından duyarsan, zaten yapman gerektiği gibi ondan nefret etmek için kendini zorlayacağından korkuyorsun. Bu her şeyi özetliyor mu?"

Lennon, "Ben sadece gerçeği istiyorum," dedi.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi Claude. "Pek sayılmaz. Sadece sana onu sevmene izin verecek bir hikâye anlatmamı istiyorsun ve bunu biliyorum çünkü daha önce ben de senin yerindeydim. Ama yanlış şey için endişeleniyorsun, bunu görmüyor musun? Mesele Benedict'e ne yapıp yapmadığı değil. Sana ne yapacağıyla ilgili."

"Peki o bana ne yapacak Claude?"

"Herkes yaptığı şey. Onun işine yaradığın sürece seni kullanacak ve sonra bir gün seni kırık dökük bir şeymişsin gibi bir kenara atacak. Bana yaptığı gibi. Benedict'e yaptığı gibi. En kötüsü de sen ona izin vereceksin."

"Dante nazik olabilir," dedi Lennon, kafasında daha az acıklı görünen yumuşak bir cevap. "Ben bunu gördüm."

"Onu yanlış anladınız," dedi Claude başını sallayarak. "Uzun süre ağzında zehir tutmayı öğrendiğini, böylece engerek yılanı gibi görünebileceğini düşündüm. Ama sonra durumun öyle olmadığını anladım. O da en kötülerini kadar kötü ve Ben bunu biliyordu. Belki de bunu yüzüne söylemekten korkmayan tek kişi oydu."

"Ve Dante'nin onu bunun için öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" Sawyer sordu, sesi Lennon'dan daha az emin geliyordu. Daha temkinli. "Sence bu bir tür cinayet nedeni olabilir mi?"

"Bilmiyorum," dedi Claude küvetin içine daha da gömülerek. "Ve açıkçası, benim de umurumda değil."

"Ne demek umurumda değil?" Lennon, daha birkaç hafta önce Benedict'e ne olduğunu öğrenmek için öfkeden deliye dönen ve camları kıran adamın aynı adam olduğuna inanmakta güçlük çekerek sordu. Dante, Claude'un zihniyle oynamadığını iddia etmişti ama şimdi onun karşısında duran Lennon o kadar emin değildi.

"Bununla işimin bittiğine karar verdim," dedi Claude. "Drayton'la işim bitti... ya da en azından şimdilik olabildiğince bitti. Sadece Benedict'le ilgili güzel anılarımı saklamak ve olabildiğince ayık kalmak istiyorum. Bunu yaparsam, aklım kendimde kalır."

"Yani pes mi ediyorsun? Benedict'e gerçekten ne olduğunu anlamaya bile çalışmayacak mısın?" Sawyer, Lennon'ın hissettiği kadar rahatsız görünerek sordu. Onun da kendisiyle aynı şüpheleri taşıdığını, bu sözlerin ve duyguların gerçekten Claude'a mı ait olduğunu yoksa böyle bir durumda söylenmek üzere mi zihnine yerleştirildiğini merak ettiğini anlayabiliyordu.

Claude'un gözleri kısıldı ve yaşlarla doldu. "Yorgunum. Ne kadar yorgun olduğumu anlamam mümkün değil."

Lennon bunu söylerken onun gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordu; Wyatt'la birlikte yaşadığı, kalkıp günün angarya işleriyle yüzleşmenin bile bir mücadele olduğu zamanlarda aynada kendi bakışlarıyla karşılaştığında gördüğü türden bir yorgunluktan bu. "Gitmeden önce, Emerson'la seni revire götürdüğümüz gece söylediğin bir şeyle ilgili bir sorum var. Ağustos ayında olan bir şeyden bahsettiniz ama ne olduğunu söylemediniz. Neydi o?"

Claude uzun bir süre sessiz kaldı, tavan penceresine, sarı duman bulutuna baktı. Ayağa kalktığında -aniden ve şiddetli bir hareketle- küvetten su fişkırdı ve banyoyu su bastı. Hem Lennon hem de Sawyer sendeleyerek geri çekildiler, sanki bir darbeye hazırlanır gibiydiler. Ama Claude dikkatle küvetten çıktı, elleri iki yanında gevşek duruyordu. O anda o kadar üzgün ve zayıf görünüyordu ki, ıslak giysilerinin ağırlığıyla Lennon'ın içinden raftan bir havlu çekip omuzlarına koymak geldi. Ama kendini tuttu.

"**B ö y l e** bir şey söylediğimi hatırlamıyorum," dedi Claude - yalan. Lennon bundan emindi.

OceanofPDF.com



AClaude ile yaptığı o görüşmeden sonra dönemin ilk yarısı gri bir bulanıklık içinde geçti. O haftalarda Lennon, Claude ile yaptığı konuşmayı

Claude sayısız kez Dante'yle ilgili uyarısı aklından çıkmıyordu. Haftalık kahve buluşmalarında bir kez bile bundan bahsetmemiş olsa da Sawyer'ın da aynı durumda olduğunu anlayabiliyordu. Onu unutmuş gibi davranmakta ustalaşmışlardı. Aslında o kadar iyiydiler ki sonunda unuttular.

Lennon haftada bir kez Dante'den özel ders alarak kapı tutma becerilerini geliştiriyordu. Artık asansörleri komutla çağırmayı öğrendiğine göre, çalışmaları bu pratiği geliştirmeye ve dayanıklılığını artırmaya odaklanmıştı. Her buluşmalarında Dante ona yeni bir yerin kapısını açtırıyordu - Madagaskar, Boston, Sibirya'nın kuzeyindeki tundra. Ancak Dante onun bu kapılardan girmesine asla izin vermiyordu, sadece kapıları açmasına izin veriyordu ve Dante de bunu neredeyse ikinci doğası haline gelene kadar artan bir verimlilikle yapıyordu. Dante'nin dikkatli gözetimi altında mükemmelleşti.

Bu dönemin en zor dersi Profesör Alec Becker'ın verdiği İkna II dersiydi. Dante kadar uzun boylu ve daha da ağır dövmeli bir adamdı. Yüzünün tamamı, traşlı kafası, boynu ve elleri kaplıydı ve sadece soluk ten parçalarının görünmesine izin veriyordu. Sanki kalın bir buz tabakasının içinden bakıyormuş gibi neredeyse donmuş gibi görünen mavi gözleri vardı. Kaşları o kadar beyazdı ki

Görünüyor. Alec, Dante'den sonra kampüsteki en genç kadrolu profesördü. Hem titiz hem de nazik biri olarak bilinirdi ama Lennon ona, o da Lennon'a hiç ısınmamıştı. Diğer öğrencilerine karşı nazik olan Alec, Lennon'ın derslerindeki başarısı göz önüne alındığında ona garip gelen bir soğuklukla yaklaşıyordu. Ian'ın Alec'i kendisine karşı zehirleyip zehirlemediğini merak ediyordu ve eğer öyleyse, bunun için onu suçlayamazdı, hele de eline bir bıçak sapladıktan sonra.

Alec'i etkilemek zordu. Verdiği her ders sanki yerine getirilmesi gereken bir meydan okuma, tamamlanması gereken bir alıştırmaya, geçilmesi ya da kalınması gereken bir sınav gibiydi. Her ders saatinde birbirleriyle idman yapmak zorunda kalıyorlardı; çoğu zaman ağlamaklı gözler ve kanayan burunlarla, gözlerinin beyazını ürkütücü bir kırmızıya çeviren patlamış kan damarlarıyla sonuçlanan acımasız irade savaşları. Hatta Adan idmanın ortasında bir azı dişini çatlatmış ve acı yüzünden dersin yarısında revire gitmek zorunda kalmıştı.

Hava müsait olduğunda, Alec bu yorucu maçları Irvine Hall'daki sınıfları yerine dışarıda yapmayı severdi. Bu gece de durum böyleydi. Alec'in emriyle yerde sıkı bir çember oluşturdular. Ellerindeki görev basitti. Her birine rastgele seçtikleri küçük bir eşya verildi -bir taş, bir deniz kabuğu, ölü bir yaprak, parçalanmış bir ağaç dalı- ve bunları önlerindeki zemine yerleştirdiler.

"Bu çemberdeki iki kişinin ismini söyleyeceğim. Bunu yaptıktan sonra, her biri diğerini önündeki nesneyi almaya ikna etmeye çalışacak. Bunu ilk yapan alıştırmayı kazanır. Akranlarınızı ikna etmek için harcadığınız zaman kadar zihinlerinizin duvarlarını güçlendirmek için de zaman harcamanız konusunda sizi uyarmak isterim. Her iki beceri de bu alıştırmada başarılı olmanızın ayrılmaz parçalarıdır. Şimdi, hepiniz tahkimat alanında biraz deneyim sahibi olacaksınız. Eğer meditasyon pratiğiniz konusunda gayretliyseniz - ki eminim hepiniz öyledir - o zaman zihninizin sınırları içinde bir odayı, bir sığınağı güçlendirmiş olacaksınız. Bu zihinsel alanın duvarları, eğer doğru bir şekilde desteklenirse, sizi rakibinizin ikna edici iradesine karşı koruyacaktır. Ancak bu kalkanı korurken, yine de partnerinize ulaşmanın ve onu ikna etmenin bir yolunu bulmanız gerekecektir. Bu görevin temel paradoksu budur."

Takip eden saatler acımasızdı. Lennon, sınıf arkadaşlarının birbiri ardına rauntlarda çekişmelerini izledi. İlki Nadine ve Adan'ı karşı karşıya getirdi. Nadine, Adan'ı meşe palamudunu yerden kaldırmaya zorlamak için dişlerini sıktı. Adan sendeleyerek ayağa kalktı, iki büyük adım attı ve çemberlerinin yarım metre dışındaki bir manolya ağacının dibine midesini boşalttı. Birkaç dakika sonra ağzını silerek geri döndü.

Bunu takip eden rauntlarda, diğer öğrenciler de sınıf arkadaşlarının ellerinde benzer, ezici yenilgiler aldılar. Bir çocuğun burnu hızlı yenilgisinin ardından o kadar çok kanamaya başladı ki Profesör Alec onu revire gönderdi. Başka bir öğrenci, bir kız, turunun sadece otuz saniyesinde panik atak geçirdi ve kendi iradesiyle önündeki manolya kapsülünü kaptı.

Yarışma sırası Lennon'a geldiğinde, sınıf arkadaşlarının neredeyse yarısının rakiplerine yenildiğini görmüştü. En az yendikleri rakipleri kadar bitkin ve hasta görünen Pirus galiplerinin çoğu, zor kazanılmış galibiyetlerinden dolayı gözle görülür bir şekilde huzursuzdu. Lennon'ın farkına vardığı üzere, tedirgin olmayanlar ikna etme konusunda o kadar etkili, o kadar acımasız ve yetkinlerdi ki, rakiplerine çektirdikleri acıdan tamamen etkilenmemiş ya da bundan rahatsız olmamış gibi görünüyordular.

Alec ellerini çırpı. "Lennon ve Ian. Sırada siz varsınız."

Lennon'ın midesi bulandı. Bu bir tesadüf değildi. Ian, Logos'ta bıçağı eline sapladığı o korkunç geceden beri onu alçaltmak için bir şans bekliyordu. Ve bu gece, Alec ona tam da bunu veriyordu.

Ian bakışlarını Lennon'a çevirdi ve sanki çoktan kazanmış gibi genişçe gülümsedi -Ve Lennon bir zamanlar ona duyduğu sevginin nefrete dönüştüğünü açıkça gördü.

Ian'ın saldırısı hızlı ve acımasızdı, Lennon'a özellikle cezalandırıcı bir kalkışın ortasında uçak koltuğuna sıkışmış olduğunu hatırlatan bir güçle. Ama bundan çok daha ağırdı. Lennon önündeki çakıl taşını hemen alabilirdi - eğer niyeti biraz daha açık, biraz daha belirgin olsaydı.

Ama Lennon direndi, çakıl taşını almayı reddetti.

Bu, belki de yeteneğinin sınırlarını fark eden Ian'ı hayal kırıklığına uğrattı. Güçlüydü, evet, ama bir tür sanattan, tekniğin nazik dokunuşundan yoksundu. Tamamen kaba kuvvetti ve hassasiyeti yoktu. Bu yüzden daha da zorladı, onu uçurumun kenarına itti. Lennon o zaman amacının çakıl taşı kaldırmasını sağlamak olmadığını anladı. Sadece onun kendi iradesinin gücü altında çökmesini istiyordu. Amacı onu kontrol etmek değil, *kırmaktı*. Ve Ian bunu bilmesini istiyordu. Ona baktı, dudakları iğrenç bir sırıtışla yırtıldı.

Gözlerinin arkasındaki basınç arttı. Lennon sinüslerinde bir şeyin patladığını hissetti. Metalik kan kokusunu aldı ve dakikalar sonra kanın sıcak ve yoğun bir şekilde boğazından aşağı süzüldüğünü hissetti. Ian'ın yüzünde ona karşı kullanabileceği bir şey, manipüle edebileceği bir zayıflık aramaya çalıştı ama görüşü o kadar bulanıklaşmıştı ki onu zar zor görebiliyordu.

Ağladığını fark etti.

Alec bir şey söylemiş olabilirdi ama kulaklarındaki çınlamadan duyamıyordu. Başının içindeki basınç acıya dönüşene kadar arttı. Ian'ın saldırısı acımasızdı. Kış tatili boyunca daha da güçlenmişti. Onunki korkutucu bir güçtü, bir tür kontrol altına alınmış ve yönlendirilmiş kaos. Sanki deliriyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu, sanki Ian zihnindeki her anıyı silebilir, başına gelen her önemli olayın rengini ve anlamını emebilir ve hepsini boşa çıkarabilirdi. Ölümden daha kötü bir kader.

Panikledi, sahip olduğu her şeyle saldırdı. Görünüşe göre, bu oldukça fazlaydı.

Ian dondu kaldı, saldırısının acımasızlığı karşısında sersemlemişti. Parmak uçları yerdeki taşı sıyırdı, Lennon daha sert itti ve onu yakaladı.

Ian'ın gözleri önce şokla, sonra da öfkeyle irileşti. "Siktiğimin *orospusu*-"

Burnunu kırma kararını Lennon vermedi. Ya da ona vurmaya. Sadece oldu. Bedeni, kısa bir an için, onun iradesinden koparak canlandı ve harekete geçti. Eli acı veren bir yumruğa kilitlendi, kolu geri çekildi ve Ian'a öyle sert bir yumruk attı ki darbenin gücü orta parmağının boğumunu yerinden oynattı.

Ian geriye doğru savruldu ve burnunu tuttu, parmaklarının kafesinden kan akıyordu. Başını kaldırıp ona baktı ve kimse bir şey yapamadan

onu geri sürükledi. Lennon suratına ters bir tokat olabilecek bir darbe aldı ama yaklaşan saldırının karmaşası içinde emin olamadı. Yiğitlik ya da şövalyelik gibi kaygıları olmayan Ian, Lennon'ın öfkeyle eşleştirdiği bir acımasızlıkla dövüştü. Ve ikisi de darbeler, ısırıklar ve saç çekmeler yerine her türlü psişik alışverişi bir kenara bıraktı. Çocuklar gibi, açlıktan ölmek üzere olan köpekler gibi didiştirler.

Ve Alec ayağa kalkıp kol düğmelerini düzeltmeden önce bunun bir süre devam etmesine izin verdi ve dişlek bir gülümseme ve parmaklarını sallayarak

-İkisini de öylesine felç etmişti ki, sanki kasları bir anda kireçlenip kemiğe dönüşmüş gibi oldukları yerde donup kalmışlardı; Ian, Lennon'ın saçını avuçlamış, Lennon ise tırnaklarını açık gözüne yarım santimetre kadar yaklaştırmıştı.

Alec ellerini çırpı. Sırıtıyordu. "Bu kadarı yeterli olacaktır."

OceanofPDF.com



LENNON, Alec'in iradesinin gücüyle Dante'nin ofisine doğru yürüdü.

Profesörün ikna gücü ancak kapı kapandığında gevşedi.

Arkasında. Dizlerinin bağı çözülen Lennon öne doğru tökezledi ve kendini özensizce yakındaki bir kitaplığa tutturdu, neredeyse düşüşünün şiddetiyle içindekilerin yarısını temizledi. Bir dizi pirinç kitap ayracı, bir resim çerçevesi ve bir kutu puro yere saçıldı.

Dante masasının arkasından, "Başlamanıza izin vereceğim," dedi.

Lennon, yaptığı dağınıklığın üzerinden sert adımlarla geçerek, Dante'nin önündeki boş koltuğa doğru ilerleyecek kadar kendini toparladı. "Ian tam bir pislik."

"Ve sen de dikkatsizdin."

Bu suçlama karşısında, koltuğuna yığılmış olan Lennon hiçbir şey söylemedi. Dilinin ucuyla bir azı dişini itti. Gevşekti, bu yüzden ağzını genişçe açtı ve onu serbest bıraktı. Avucunun düzlüğünde küçük ve mücevher gibi görünüyordu, kan ve tükürükle kayganlaşmış bozuk bir inci.

Dante ayağa kalktı ve şöminenin yanındaki kokteyl arabasına gitti. Ona koyu renkli bir bardak doldurdu ve önündeki masanın üzerine koydu. "Durula."

Lennon ona dokunmadı. Dişi küçük bir sıçramayla içkinin içine bıraktı. Diş bardağın dibine battı, kökünden birkaç parça kan fışkırdı.

"Nasıl başladı?" Dante sordu.

Lennon ağzının kenarındaki kanı sildi. "Üfleme-üfleme ister misin?"

"Hayır," dedi, sıkılmış görünüyordu. "Nasıl ve neden başladığını bilmek istiyorum." "Bana fahişe dedi, ben de ona vurdum," dedi Lennon ve bunu fark etti

Ian'la olan kavgasının gerçekten önemsedığı tek kısmıydı. "Bunu söylediğinde, çok... sivri geldi, sanırım? Bana neredeyse başka bir şey de diyebilirdi ve umurumda olmazdı."

"Ama özellikle o tek kelimeyi önemsediniz. Neden?" "Fark eder mi?"

"Sizi şiddete tahrik ederse eder."

Lennon gözlerini kıstı. "Bak, başım belada mı?"

"Benimle değil," dedi Dante.

"O zaman neden peşini bırakmıyoruz? Kavga ettik; bitti-"

"Ama hafıza öyle değil. Ve sabah olduğunda herkes dövüşü başlatmak için attığın darbeyi tartışıyor olacak. Onu zayıf gösterdin ve şimdi sırtında sadece seni sağlam bir şekilde yerine koyarak ortadan kaldıracabileceği bir hedef var. Dönem bitmeden yapmaya çalışacağı şey de tam olarak bu. Bu yüzden hazır olmanız gerekiyor. Sadece onun için değil, ilk tanıştığımız günden beri bildiklerimi kavramaya başlayan herkes için."

"Neymiş o?" "Sen tehlikelisin."

Dante bunu ona söyleyen pek çok erkekten biriydi. Bunu ilk duyduğunda on üç yaşındaydı ve okuldan eve yürüyordu. Bir adam ona göz kırpmış ve aynen böyle demişti - "Tehlikeli değil misin?"- ve o zamandan beri erkekler ona bunu söylüyordu. *Tehlikeli* dediklerinde, Lennon onun bir hapisane yemi, suçlu bir zevk, potansiyel bir yuva yıkıcı, hayatlarını raydan çıkarabilecek biri olduğunu kastettiklerini biliyordu. Ama Dante bunu farklı bir şekilde, kendini beğenmişlik ya da ima olmadan söylüyordu. Ona tehlikeli dediğinde, bunu basit bir gerçekmiş gibi ifade ediyordu. Gözleri elaydı. Saçları kıvrırcıktı. Ve tehlikeliydi. Bu kadar basitti ama yine de Lennon onun

Söyleyiş şekli hoşuna gitmişti, o kadar ki neredeyse tekrar söylemesini isteyecekti, sırf dudaklarının kelimelerin etrafında hareket edişini izleyebilmek için.

Dante o akşam ona asansör falan aratmadı. Dante'nin talimatları doğrultusunda, dişi konyak bardağının içinde olduğu halde ofisinden çıktı ve doğruca revire gitti. Yetenekli bir ikna uzmanı olan Dr. Nave dişin köklerini yeniden yerleştirmeyi ve diş etlerini sıkıca sararak hem kanamayı durdurmayı hem de dişi kabaca yerinde tutmayı başardı. Neredeyse ıstırap verici bir işlem olacaktı ama Dr. Nave kadının zihnini işlemin acısına karşı uyuşturdu ve onu rahat ettirdi.

"Buz koy ve önümüzdeki birkaç gün boyunca yumuşak yiyeceklerden uzak dur," dedi, sesi bıkkın çıkıyordu. Aylar önce aşırı dozdan ölmesi ve şimdi de bu olay arasında onu istediğinden daha fazla gördüğünü söyleyebilirdi.

Taburcu olduktan sonra Lennon revirden çıktı ve neredeyse anında Blaine ile çarpıştı. O gece, yüksek bir kokteyl elbisesi giymişti. Makyajı bulaşmış ve akmıştı, sanki çok ağlamış ve bir tomar tuvalet kağıdıyla kendini temizlemeye çalışmış ama yarı yolda vazgeçmiş gibiydi.

"Yüzüne ne oldu böyle?" dedi Blaine. "Sen iyi misin?" "Ian ve ben kavga ettik. Yumruklarla. Peki ya sen?"

Blaine gözlerini hızla kırıştırdı, gözünün iç köşesinden kabuk bağlamış bir rimel parçası aldı ve bir fiske vurarak uzaklaştırdı. "Çocuk sorunu."

Bu, Lennon'ın uzun zamandır, iddia edemediği ya da etmek istemediği biriyle gizli bir ilişki yürüttüğüne dair şüphesini doğrulamaya en çok yaklaştığı andı. Lennon onun profesörlerinden biriyle ilişkisi olabileceği ihtimalini birden fazla kez düşünmüştü. Belki evli biriyle. Ama eğer durum böyleyse, Blaine'in neden ona hiç sır vermediğini merak ediyordu. Elbette sırrının güvende olacağını biliyordu. Ne de olsa Lennon ona Dante'yle olan ilişkisini ayrıntılarıyla anlatmış, hatta neredeyse öpüşeceklerini bile söylemişti. Ve Blaine tüm bunlar boyunca başını sallayıp onu dinlemiş ve teselli etmiş, kendi romantik durumuyla ilgili tek bir kelime bile etmemişti.

"Bir yere gitmek ister misin?" Lennon dışarı çıktıklarında sordu. Kendi sözlerinin ardındaki aciliyet onu şaşırtmıştı. Daha önce

sıradan bir şeydi ama bir istekten çok bir ihtiyaç gibi geldi. Sanki Blaine'den arabasına atlamasını ya da onu son dakikada havaalanına götürmesini istiyordu.

"Duruma göre değişir," dedi Blaine. "Nereye gitmek istiyorsun?" "River Caddesi'ne belki?"

Kural olarak, Drayton öğrencilerinin okul sınırları dışına çıkmalarına izin verilmezdi. Ancak Logos üyelerinin özel ayrıcalıkları vardı. Asansörleri onları Savannah'nın tarihi şehir merkezi de dahil olmak üzere birçok yere götürebiliyordu. Elbette Lennon kendi asansörünü çağırabilirdi. Ama Ian'la yaptığı tartışmadan sonra bitkin düşmüştü. Bu gece hızlı bir yolculuğun kolaylığını ve endişelerini hafifletecek, zonklayan dişinin acısını dindirecek kadar güçlü bir içkiyi arzuluyordu.

"Başını belaya sokmak istiyorsun," dedi Blaine, hem sevinmiş hem de dehşete düşmüş görünüyordu. "Ne yani? Ian'la kavga etmek yetmedi mi?"

Lennon omuz silkti. "Bu gece ayık olmaksızın sarhoş olmayı tercih ederim." "Kampüste sarhoş olabiliriz."

"Elbette yapabiliriz," dedi Lennon. "Ama bunun yarısı kadar bile eğlenceli olmaz."

Nehir kıyısında, ışıklı bardaklarda büyük boy daiquiri servis eden turist tuzağı barlardan birine gitmeye karar verdiler. Dışarısı buz gibi olmasına rağmen, Blaine bir adamı ağzını korkunç bir maviye boyayan berbat bir tekila slushy almaya ikna etti ve ardından Lennon'ı da kendisiyle birlikte içmeye teşvik ederek birkaç kadeh shot içti. O da biraz isteksizce bunu yaptı. Biraz sarhoş olmak istiyordu, tamamen ziyan olmak değil, ama yine de iki shot içti.

"Aferin kızım," dedi Blaine ve Lennon'ın yanağına kocaman, ıslak bir öpücük kondurdu.

Bazen Blaine'in yanındayken Lennon onların yakınlık oyunu oynadıkları izlenimine kapılıyordu. Birbirlerine karşı dürüstmüş gibi davranıyor, Drayton'da geçirdikleri sürekli stres ve şaşkınlıktan kurtulmak için ihtiyaç duydukları türden bir sırdaş gibi davranıyorlardı. Ama gerçek şu ki, Lennon Blaine hakkında çok az şey biliyordu ve bunu denemediği için de bilmiyordu. Ne zaman yakınlaşmaya çalışsa -gerçek bir yakınlık- Blaine onu ayrı tutuyordu. Soruları ustalıkla geçiriyor, kaçamak cevaplar veriyordu.

kırılganlık. Blaine ile Lennon ne elde edeceğini asla tam olarak bilemezdi. Bu onun cazibesinin bir parçasıydı ve Blaine bunu biliyordu.

"Artık kimse kokain yapmıyor," dedi Blaine, birden hayal kırıklığına uğramış ve çok üzgün görünüyordu. "Eski kocam her zaman en iyi kokaini alırdı. İyi olduğu tek şey buydu. Yeni bir şehirde bir saatten az bir süre kalabilir ve doğru satıcıyı, doğru fiyata bulurdu. Bu gerçek bir yetenektir. Belki de tek yeteneğiydi."

"Bekle, evli miydin?" Lennon, Blaine'in kendisinden dört yaş büyük olduğunu biliyordu ama yine de evli olması onu şaşırtmıştı. Bu yapı ona Lennon'a olduğundan daha az uyuyor gibiydi. "Kiminle?"

"Fark etmez," diyerek onu başından savdı. "Onu senden hoşlandığının yarısı kadar bile sevmiyorum. Aslında, sanırım seni neredeyse seviyorum. Kesinlikle senden hoşlanmamam gereken bir şekilde hoşlanıyorum."

Lennon kendine rağmen kızardı. Blaine'e karşı hiçbir zaman böyle duygular beslememişti ama onun kadar çekici birinin böyle bir şey söylemesini en azından biraz heyecanlanmadan dinleyemezsiniz.

"Seni durduran ne?" dedi Lennon. "Beni sevmemen gereken bir şekilde sevmekten mi?"

"Birbirimize çok benziyoruz," dedi Blaine. "Eğer bir araya gelirsek, bu gerçek bir çekimden ziyade rahatlık ve narsisizmden kaynaklanır. Bu senin itici olduğun anlamına gelmiyor, çünkü değilsin, elbette."

"Ne açıdan benziyoruz?" dedi Lennon, onun sözünü keserek. Blaine'in sarhoşken atıp tutmak gibi bir huyu vardı ve bu gece aşırı derecede sarhoştur.

Blaine bu soruyu cevaplamaya tenezzül etmeden önce uzun bir süre sessizce düşündü. "Sen ve ben, insanlarla oynamayı severiz, değil mi? Ama bizimle oynanmasından hoşlanmayız."

Blaine shot bardağına baktı ve birden üzgün göründü. Dışarı çıkmak isteyen Lennon'dı ama Blaine ondan üç kat fazla içiyordu ve bu yüzden daha da kötü görünüyordu. Belki de kötü bir durumda olduğu belliyken onu dışarı çıkarmak bir hataydı. Lennon içkilerin ve gürültünün onu neşelendireceğini düşünmüştü ama daha iyi değil, daha kötü görünüyordu.

"Drayton'a nasıl geldiğim konusunda sana yalan söyledim," dedi Blaine yumuşak bir sesle. "Yani, tam olarak değil. Yalandan ziyade yarı gerçektir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Drayton'a gelmeden önce eski kocamla aramızdaki şeyler biraz... istikrarsızdı." Blaine işaret parmağını shot bardağının kenarında ısıklık çalana kadar gezdirdi. Gülümsedi. "Eskiden bana vururdu. Ama Drayton'a gitmek üzere ayrıldığım gece, yani telefon aldığım gece, sonunda ona vurdum. Sadece bir kez... kafasının arkasına. Bir tuğlayla."

Lennon yaşadığı şoku gizlemeye çalıştı.

"Bir süre yerde seğirdi. Hiç böyle hareket eden birini görmemiştim. Sonra kafasının altındaki kan açıldı ve bu çok garip ama *Tom & Jerry*, *Looney Tunes* gibi eski çizgi filmlerde yerde bir delik açılır ya hani? İşte kanı fayansın üzerinde öyle görünüyor. O kadar karanlıktı ve su birikintisi o kadar netti ki neredeyse sahte görünüyor ve ben buna inanmaya kendimi ikna edemedim, anlıyor musunuz? Yaptığım şeye kendimi inandıramadım."

Lennon kuru kuru yutkundu.

"Her neyse. Orada öylece durup kan kaybından ölmesini izledim. Orada donup kalmıştım. Hiçbir şey yapmadım."

"Bunu hak etmiş gibi görünüyor."

Blaine sadece omuz silkti. "Drayton'dan gelen telefon beni kendime getirdi. Cevap vermek için onun üzerine bastığımı hatırlıyorum. Cep telefonumu kulağıma götürdüm ve hattan kocamın sesini duydum ki bu hiç mantıklı değildi çünkü kocam ayaklarımın dibinde kanlar içinde baygın yatıyordu. O an anladım ki ya operatörün söyledikleri doğrudur ya da ben gerçekten deliriyordum. Dürüst olmak gerekirse, bir süredir şüphelendiğim bir şeydi bu. Benden görüşmeye gitmemi istediklerinde, evet dedim. Kocamı yerde bıraktım, eşyalarımın yarısını topladım ve ne bileyim, öylece gittim. Mülakatı ve giriş sınavını geçersen her şeyin yoluna gireceğini söylediler. Geçtim de ve öyle de oldu."

"Eski sevgiline ne oldu?"

"Oh, o yaşıyor. Sanırım şu anda bir bakım tesisinde yaşıyor. Bir yerde. Yani her şey yolunda gitti. Sanırım o tuğla onu kendini içmekten kurtarmış olabilir."

erken bir mezara." Bunu sanki tuğla kalkıp ona çarpmış gibi, durumun kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi söyledi.

Lennon yapış yapış bar tezgahının üzerinden uzanıp onun elini sıktı. "Bana söylediğine sevindim."

"Neden?" Blaine ona bakarak sordu. "Yani neyle uğraştığını biliyorsun?"

"Demek seni tanıyorum," dedi Lennon. "Korkmuyorum. Ve seni yargılamıyorum. Ben sadece... Ben sadece nereden geldiğini anlamak istiyorum, anlıyor musun? Ve bu gece, anladığımı hissediyorum."

"Öyle mi?" Lennon, Blaine'in bunu bir hakaret olarak algıladığını anlayabiliyordu. Bilinmekten, sıkıştırılmaktan nefret ederdi. "Eğer bu doğruysa -eğer beni gerçekten anlıyorsan- bana şu anda ne düşündüğümü söyle. Eğer yanlış anladıysan, iç." Blaine ona doğru bir kadeh daha itti.

"Beni zihnine girmeye mi davet ediyorsun?"

"Eğer yapabilirsen," dedi Blaine. "Ama beni bu kadar iyi tanıyorsan, bunu yapmak zorunda değilsin."

Lennon omuzlarını dikleştirdi, onu doğru düzgün okuyabilecek kadar ayılmaya çalıştı. İşe yüz hatlarıyla başladı. Dudakları ıslaktı ve nefesi malt ve şeker kokuyordu. Gözleri parlaktı, gözbebekleri şişmişti, öyle ki irislerinin mavisiyle zar zor sınırlanabiliyorlardı. Gözlerinde bir aciliyet vardı -Lennon buna çaresizlik demeye meyilliydi- hiçbir şey söylemek zorunda kalmadan görülme ve anlaşılma arzusu. Bundan sonra düşüncelerini gözden geçirmek, Lennon'ın görmesini istediği düşüncayı bulmak kolaylaştı. Ama bulduğu şey onu hâlâ şaşırtıyordu.

"Kaçmamı istiyorsun," dedi Lennon.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Blaine'in yüz ifadesi kırıldı.

Lennon sık sık dışarı çıktığında, gecenin kötüye gittiği, her ne kadar korkunç bir sonuç ortaya çıkmış olsa da, gecenin bir kaldırıma kusarak ya da sarhoşken düşündüğünden üç kat daha çirkin birinin yanında uyanarak sona ermeye mahkum olduğu bir an olduğunu fark ederdi.

Bu o andı.

"Ayılmam gerek," dedi Blaine ve bir anda kemiksizleşerek taburesinden kayar gibi oldu. "Hadi biraz yürüyelim."

İkisi de ısıran soğuğa doğru adım attılar. Nehirden batıya doğru sert bir rüzgâr esiyor, yeşilimsi suyu köpüklü beyaz dalgalar halinde savuruyordu. Ayaklarının altındaki kaldırım taşları sulu kar ve buzla kayganlaşmıştı. Savannah'nın uzun zamandır gördüğü en soğuk gecelerden biriydi ve Lennon'ın örgü kazağı acınacak kadar inceydi. Soğuktan sertleşmiş ellerini ceplerine soktu, omuzlarını rüzgâra karşı yuvarladı.

"Peki doğru tahmin ettim mi?" diye sordu titreyerek.

"Aşağı yukarı," dedi Blaine, ona bakmadan. Ama Blaine Lennon'ın gözlerinden kaçmıyordu; sanki yerde, kaldırım taşlarının arasında bir yerlerde başka, ikinci bir Lennon görüyordu. "Asıl bilmek istediğim, eğer gitmek istersem bu gece benimle kaçıp kaçmayacağındı. Drayton'ı geride bırakır mıydın?"

"Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

Blaine cevap vermedi.

Lennon onu elinden tuttu. Parmakları buz gibiydi. "Neden, Blaine?"

"Unut gitsin," dedi elini çekerek. "Artık gitmeliyiz.

Yine de geri dön. Geç oldu."

Drayton kapısının bulunduğu dar sokağa doğru yürüdüler. O sırada iki sarhoş adam onları takip etmeye başladı. Başta belli etmediler ama Lennon ve Blaine ara sokaktan aşağı dönünce onlar da döndüler.

"Acele edelim," dedi Lennon ve asansörü gizleyen çürümüş ahşap kapıya doğru döndü. Ama Lennon kapıyı açtığı anda, arkasında yosun tutmuş tuğla bir duvardan başka bir şey yoktu.

Onları Drayton'a geri götürmesi gereken kapı gitmişti.

Blaine -gözleri panikle parlıyordu- kapıyı çarparak kapattı ve tekrar açtı.

Hala asansör yok.

"Bu da ne?" dedi kalın bir fısıltıyla, nefesi havada beyaz bir buhar çiçeği gibi parlıyordu.

Sokağın ağzındaki adamlar arkalarından seslenerek ve el sallayarak yaklaştılar. Lennon onlarla yüzleşmek için döndü.

"Ne istersen iste, ilgilenmiyoruz," dedi ama sesindeki titreme, bu sözlerle aktarmaya çalıştığı otoriteyi zayıflattı.

"Sadece biraz konuşmak istiyoruz," dedi adamlardan biri, alaycı bir tavırla. Elinde bir bardak bira vardı ve Lennon'a eliyle işaret ettiğinde bir kısmı bardağın kenarından taşıp kaldırıma sıçradı. "Konuşmaktan hoşlanmıyor musun?"

Artık Lennon'ın onu koklayabileceği kadar yakındı, bira ve misk kokulu kolonya. İkisi de nispeten iyi giyinmişlerdi; deri ayakkabıları, kalın bileklerinde parlayan pahalı saatleri vardı. Bir bekârlığa veda partisinden kaçmış gibiydiler. Onların ardından Lennon, kendisini ezecek kadar büyük iki elin arasında tutulan küçük bir fare gibi hissetti. Bu, o gece Ian'la tartışırken, Ian'ın onun zihnini ihlal ettiği ve onu arkadaşlarının önünde küçük düşürdüğü sırada hissettiği duygunun aynısıydı. Logos'a çağrıldıkları gece, ona göbek atmasını söylediğinde hissettiği duyguyla aynıydı.

"Bakın, sadece eve gitmeye çalışıyoruz," dedi Lennon, adrenalini tavan yapmıştı. Blaine kapıyı kurcalamaya devam etti.

"Geçitte bir sorun var," dedi, adamların tehdidinden çok Drayton'a geri dönemeyeceği için paniklediğini fark etti Lennon. Burada, gerçek dünyada, birileri onları aramayı akıl edene kadar mahsur kalmışlardı. Ama eğer o ve Blaine Drayton'a giremezlerse, Drayton'ın içindekilerin de dışarı çıkamama ihtimali çok yüksekti. Herkes kampüste mahsur kalacaktı ki Lennon'a göre kampüsün dışında mahsur kalmak, bir parçası olmak istediği tek dünyadan koparılmaya tercih edilebilirdi.

"Siz ikiniz burada yalnız olmamalısınız," dedi adamlardan biri. Heybetliydiler ve sokağın sonundaki sokak lambasının ışığını söndürecek kadar uzun boyluydular. "Savannah artık güvenli bir şehir değil."

"Bizi rahat bırakın," diye tersledi Lennon.

Adamlardan biri, daha uzun boylu ve daha sarhoş olanı, yüzünü çocuksu bir ifadeyle buruşturdu. "Bu kadar agresif olmanıza gerek yok. Biz sadece sizi bir şeyler içmeye davet etmek istedik. Bir erkek Cuma gecesi iki bayanı dışarı davet edebilir mi, yoksa artık buna izin verilmiyor mu?"

Lennon onu boğdu. Bunu söylemenin başka bir yolu yoktu. Anafilaksiden farklı olmayan bir reaksiyona neden oldu, acımasız bir ikna uygulaması

"İyileşecek," dedi Lennon diğer adama, o da rahatlamış bir şekilde hıçkırıklara boğuldu. "Ve sen de bu olanları unutacaksın." Lennon bunu söylerken, sokakta olanlara dair tüm anıları sildi süpürdü, onu çöp bidonunun yanında uyuttu, arkadaşına cenin pozisyonunda kıvrıldı, böylece ikisi de gece boyunca donma tehlikesi olmadan uyuyabilecek kadar sıcak olacaktı.

"Bak," dedi Blaine ve kapıyı işaret etti. Kuş kafesi asansörü arkasında belirmiş, demir bantlar ve kıvrımlar kapısını oluşturmuştu.

Lennon kapıyı açtı ve ikisi birlikte kulübeye girdiler.

OceanofPDF.com



LENNON VE BLAINE asansörden inip Logos'a geri döndüklerinde evin boş olduğunu, geç saate rağmen ışıkların açık olduğunu ve tüm kapıların koridor boyunca açıktı. Ön kapıdan içeri soğuk bir esinti girdi. Lennon ve Blaine dehşet içinde birbirlerine baktılar ve kampüsü tam bir kaos içinde bulmak için sözsüz bir şekilde merdivenlerden aşağıya ve evden dışarıya koştular. İnsanlar yatakhanelerinin önünde gözleri yaşlı, battaniyelere sarınmış ve ısınmak için birbirlerine sokulmuş bir şekilde duruyordu. Kilise çanları çalıyordu.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Blaine şaşkınlıkla etrafına bakınarak sordu.

"Bilmiyorum," dedi Lennon, kötü zamanlanmış bir yangın tatbikatı ya da belki de yanlış bir alarm olup olmadığını merak ederek. Ancak durum buysa, kampüsteki her binanın neden etkilenmiş görüldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Lennon ayrıca bu binalardan birkaçının camlarının kırık olduğunu ve kampüs çevresindeki manolyaların birkaçının ve canlı meşelerden birinin devrildiğini fark etti.

İkili, Ethos Koleji'nin dışındaki çimenlikte duran birinci sınıfların büyük kısmını görene kadar yürüdüler. Ian, soğuğa rağmen gömleksizdi ve kolunu, gömleğini elbise gibi giymiş gibi görünen Nadine'e dolamıştı. Blaine yaklaştı ama Lennon, Ian'la olan kavgasından sonra kendini huzursuz hissederek biraz isteksizce onun peşinden gitti. Nadine, Ian'ın kolunun altından sıyrılıp sanki Lennon ve Ian'ı ayırmak için bilinçli bir çaba sarf ediyormuş gibi onları yarı yolda karşılayınca rahatladı.

"Ne oldu?" Blaine ona sordu.

Nadine, Blaine'le konuştuğu belli olacak şekilde yüzünü yarıya kadar Blaine'e dönerek, "Kapılar arızalandı ve bir tür deprem oldu, hissetmediniz mi? Bütün kampüs sallanıyordu."

"Dışarıdaydık," dedi Blaine. Yüz ifadesi düz ve boştu, sanki kendi yüzünün kartonpiyer kalıbını takmış gibiydi. Sanki belirli bir şey arıyormuş gibi yüzünü ağaçlara döndü ve neredeyse dengesini kaybediyordu.

Lennon ona destek olmak için uzandı. "Ne demek arızalandılar?"

Nadine dikkatle Lennon'a bakmadı. Dar kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ayaklarına kan pompalamak için olduğu yerde tepiniyordu. Lennon sadece çorap giydiğini fark etti. "Bilmiyorum. Yer sallanmaya başladı ve kilise çanları çalmaya başladı ve hepimiz dışarı çıktık çünkü deprem olabileceğini düşündük. Camlar kırılmaya başladı ve o kadar gürültülüydü ki herkesi uyandırdı ve sonra asistanlar geldi ve herkesi meydanın ortasına tahliye etmemiz gerektiği konusunda uyardı. Neler olduğunu sorduğumuzda kapıların arızalandığını falan söylediler. Yine de bu sarsıntıyı açıklamıyordu."

"Kapıların çöktüğünü söylediklerinde ne demek istediler?" Lennon sordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama meydana daha yeni varmıştım ki bir düşme ya da hareket hissi oldu. Herkes dizlerinin üzerine çöktü. Hatta birkaç kişinin başı döndü ve kustular."

"Ne kadar sürdü?" Blaine sordu ve kadın gözyaşlarının eşiğine geldi.

"Uzun sürmedi," dedi Nadine ve Blaine'in sırtını yavaş daireler çizerek ovmaya başladı. "Önemli bir şey değildi, gerçekten -herkes iyi. Kimse yaralanmadı ve sadece birkaç binanın camları kırıldı. Devrilen bir ağacın kiliseye çarpmış olabileceğini duydum. Ama kimse yaralanmadı ve sanırım şu anda her şey stabilize olmuş durumda."

"Kapılar neden çökmeye başladı?" Lennon sordu.

"Kimse bilmiyor," dedi Nadine omuz silkerek. "Fakülte de hiçbir soruya cevap vermiyor." Başıyla birkaç metre ötesini işaret etti. Profesörlerden oluşan küçük bir kalabalık kaldırımı kesmiş, evlerinden çıkıp kampüs boyunca, Blaine'in baktığı yöne doğru ilerliyordu. Dante ve Eileen sürünün başını çekiyordu, başları birbirine yakındı ve fısıltılarla hızlı hızlı konuşuyorlardı. Onlar Lennon'a bakmadılar ama profesörlerin geri kalanı baktı, yanlarından geçerken bakışları kısa süreliğine Lennon'a takıldı. Onların gidişini izleyen Lennon, kampüsün uzak ucunda büyük bir çiftlik evi şeklini alan rektörün malikânesine doğru gittiklerini fark etti.

Lennon profesörlerin peşinden koşmaya başladı, onlara yetişmek için biraz koştu ve Dante'nin uzun adımlarına yetiştiğinde nefes nefese kalmıştı.

"Hey," dedi onu kolundan yakalayarak. "Neler oluyor?"

"Şimdi olmaz, Lennon."

"Kapılara ne oldu?"

Dante o zaman durdu. Eileen omzunun üzerinden sütü kesebilecek bir bakış fırlattı ama fakültenin geri kalanı peşinde, birkaç profesör Dante'nin terk ettiği yan taraftaki yer için yarışırken devam etti.

"Bu gece bunun için zamanım yok, tamam mı?" dedi. "Geri dönün ve sınıf arkadaşlarınızla bekleyin."

"Kapılar kapandı mı?" Lennon tekrar sordu. "Eğer öyleyse, yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," dedi, alışılmadık derecede sert bir fısıltıyla. "Sen bundan uzak dur."

"Ne demek kal-"

Eileen sorusunu tamamlayamadan dönüp gitti ve birkaç uzun adımda diğerlerine yetişti. Eileen hemen onu kolundan yakaladı ve konuşmalarına devam ettiler. Hayal kırıklığına uğrayan Lennon arkasını döndü ve arkadaşlarına doğru yürüdü.

"Bu da neydi şimdi?" Nadine sordu ve merak eden tek kişinin kendisi olmadığı açıktı. En az bir düzine sınıf arkadaşı kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, kendi aralarında mırıldanarak onu izliyordu.

"Yok bir şey," dedi Lennon, nedenini bilmesine de sinirli ve savunmacı bir tavırla - o anda tüm gözler onun üzerindeydi ve bu iyi anlamda değildi. Hatta birkaç kişi -çoğu Ian'ın arkadaş grubundan- ona kötü kötü bakmış ve dudaklarını okumasından korkuyormuş gibi ellerini kavuşturarak fısıldamıştı.

"Hiçbir şeye benzemiyordu," dedi Nadine ve Lennon onun ne zaman bu kadar kaltak olduğunu ya da Ian'ı savunmak için öyle davranıp davranmadığını merak etti. Sanki gerçekten savunulmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Ben sadece kapıları soruyordum," dedi Lennon. "Ama bana hiçbir şey söylemedi."

"Hm," dedi Nadine, alt dudağı hafifçe üst dudağının ötesine fırlamıştı. "Siz ikiniz gerçekten çok yakınsınız, değil mi?"

"Yani, öyle olmak zorundayız. O benim danışmanım."

"Ama sadece bu değil. Onunla tatil yaptığınız doğru mu?"

"Bu bir tatil değildi," dedi Lennon. Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu ve bu soğuktan değildi. "İşle ilgili bir şeydi-"

"İşle ilgili bir şey mi?" Nadine bir kaşını kaldırdı. "Ne tür bir iş meselesi?" "Neden bu kadar önemsiyorsun?" Blaine yeterince ayılmış bir halde sordu onu savunmak. "İnsanlar soruyor mu?"

Nadine sadece omuz silkti ve onu izleyen Ian'a doğru geri çekildi. Lennon'a gülümsedi, bunu yaparken yarılan dudağı biraz daha açıldı.



T Mart ayının son günleri geldi ve geçti. Nisan ayı beraberinde yazın sıcak vaadini ve tüm dünyayı saran yeni bir endişe dalgasını getirdi.

Drayton'ın öğrenci topluluğu. Final sınavlarının yaklaştığı günlerde Lennon giderek içine kapandı, ders çalışmak ve antrenman yapmak için kendini yurda kapattı. Alec'le birlikte ikna kursuna hazırlanmak özellikle zorlayıcı oldu. Hem yazılı hem de dövüş bölümlerinden oluşan final sınavı, dört saatlik bir ders süresi boyunca gerçekleşecek ve başarılı ya da başarısız bir antrenman maçıyla sonuçlanacaktı. Sınavın yazılı bölümünden neredeyse mükemmel bir puan almadığınız sürece, antrenmanınızı kaybederseniz sınıfı geçmeniz neredeyse imkansızdı.

Finalden önceki gece, Lennon çalışmak için uyumadı. Ölesiye yorgundu ve notlarını tararken bulanıklaştı ve ikiye katlandı. Uykunun cazibesine kapılarak gözlerini kapadı ve onları tekrar açtığında -sadece birkaç dakika sonra gibi hissetti- ders kitabına ya da dağınık masasına değil, manolya ağaçlarının dalları arasından süzülen ayın soluk ve benekli ışığına baktı.

Lennon artık yatak odasında değildi. Yirmi Beşinci Meydan'ın ortasında duruyordu. Oraya nasıl gittiğini hiç hatırlamıyordu. Hatırladığı son şey, başını masasına yaslayıp gelgitin onu rüyaların derin denizine sürüklemesine izin verdiğiydi.

İki adım ötesinde, yoğunlaşan sisin içinden ona sırttan Ian duruyordu.

"Ben neden buradayım ve sen ne istiyorsun?" Lennon sordu.

beyaz bir buhar. Hava soğuktu ve üzerinde ince bir tişört ve şorttan başka bir şey yoktu. "Bekle, beni buraya gelmeye sen mi ikna ettin?"

"Sende neyi sevdiğimi bilmek ister misin, Lennon?" Ian onun etrafında yavaş bir çember çizerek yürümeye başladı, bu çember bir sarmala dönüştü ve tamamlanan her turda biraz daha yaklaştı. "Ne zaman yeterince yalnız kalacağını bilmiyorsun."

"Git kendini becer."

"Diz çök," dedi ve Lennon orada, meydanın ortasında diz çöktü. Ian'ın iradesi hiç de zorlayıcı değildi. Onunla en son mücadele ettiği zamandan bu yana gücü iki kattan fazla artmıştı. Bir dehşet dalgasıyla Ian'ın dövüşleri sırasında kendini tuttuğunu fark etti. "Ne istiyorsun?"

"Tam itaatini istiyorum," dedi gülümseyerek. "Ve bunu nasıl elde edeceğimi biliyorum."

İan onu zorla ayağa kaldırdı ve yavaşça şapele doğru yürüttü. Başka birine göre, akşam gezintisine çıkmış iki sevgili gibi görünebilirlerdi. Ne zaman hızını kesmeye, konuşmaya ya da yanından geçtiği öğrencilerden biriyle göz göze gelmeye çalışsa, beyin sapından omurgasına ve bacaklarına yayılan mide bulandırıcı bir ağrı dalgasıyla karşılaşıyordu. Acıyı hafifletmek için topallayabilirdi, bir bacağını ya da diğerini tercih edebilirdi ama Ian uzuvlarını kontrol etmeyi sürdürdü, yürüyüşünü sabit tuttu.

Şapele küçük bir apsisten açılan bir kapıdan girdiler ve Drayton kampüsündeki en yüksek yapı olan saat kulesine çıkan dolambaçlı, cılız merdivenlerden indiler. Merdivenin tepesinde, yıpranmış bir kapıdan geçerek, ham ahşap ve örümcek ağlarıyla kaplı, ay ışığının kalaslardaki yarıklardan içeri süzüldüğü sekizgen bir alana girdiler. Yerde bira kutuları ve sigara izmaritleri vardı, geçmiş partilerin artıkları. Uzak duvarda Ian'ın geceye açtığı panjurlu bir pencere vardı. Lennon, Savannah'nın muhteşem manzarasını görmeyi bekliyordu; şehir ışıkları, deniz

Haliç denize doğru uzanıyordu ama bu haliyle göz alabildiğine uzanan siyah ağaç tepelerinden oluşan bir okyanus vardı.

Ian onu pencereye kadar götürdü ve pervaza tırmanmaya zorladı. Orada durdu, bir elini parçalanmış duvara dayadı, uyuşmuş ayak parmaklarıyla tahtaya tutundu. Başını eğmesine izin verdi, böylece beş kattan daha aşağıdaki mide bulandırıcı düşüşü görebilecekti.

"Korkmana gerek yok. Böyle bir yükseklikten düşüp ölmezsin," dedi Ian. "Tabii yanlış yere düşmezsen. Çitlere doğru nişan almaya çalışırsan bir şey olmaz. Muhtemelen."

Ian onun dilini gevşetti, böylece birkaç kelime söyleyebildi. "Benden ne istiyorsun? Bir özür mü?"

"Uçtuğunu görmek istiyorum," dedi. "Benim çağrım üzerine atlayacaksın."

Lennon ayak parmaklarıyla pervazı öyle sıkıca kavradı ki, önce beyaz ve kansız, sonra da mavi oldular. Şortunda ıslak bir sıcaklık hissetti ve dehşet ve aşağılanma duygusunu aynı anda yaşayarak altını ıslattığını fark etti. "Ian, lütfen. Özür dilerim-"

"Şimdi de yalvarıyoruz, öyle mi?" diye sordu ve kulağında sıcak nefesini hissedebilmesi için ona yaklaştı. "Bu senin için iyi bir görünüm, Lennon. İleride, bu iş bittikten sonra bunu daha çok görmek isterim. Bilirsin, eğer buna hazırsan."

Lennon mide bulandırıcı düşüşe bakarken bacakları titremeye başladı. İnce çalı şeridi. Kaldırım taşları.

Ve sonra, sessizlikte, tiz bir çan sesi duyuldu.

Lennon ve Ian döndüklerinde merdiven kapısının yerinde altın bir asansör gördüler. Eşikten aşağı atladı ve asansöre doğru hamle yaptı ama Ian kendini toparlayıp onu takip etmeden önce sadece birkaç adım atabilmişti.

Bir mucize eseri, kendisi için açılan kapılara ulaşmayı başardı ve kabine daldı. Kontrol paneline döndü ve Ian içeriye ilk adımını attığı anda çılgınca sonsuzluk düğmesine bastı. Onu ele geçirirse öldürecek - bunu gözlerinde görebiliyor ve zihninde hissedebiliyordu, iradesi kesici bir bıçak, düşüncelerinin buğday tarlasını yaran bir tırpan gibiydi. Eğer kendini kurtarmazsa -şimdi harekete geçmezse- onun iradesinin gücü altında ölecekti.

Ya onun ya da Ian'ın hayatıydı.

Lennon elini uzattı ve *kapı kapatma* düğmesine bastı.

Kapılar, kırılan kemiklerin mide bulandırıcı çıtırtısıyla Ian'ın üzerine kapandı. Göğüs kafesi asansör kapılarının arasında ezilen Ian kuru ve solgun bir çığlık attı. İkisi bir anlığına göz göze geldi ve Ian elini uzattı, sanki onun elini tutmasını ve kendisini sıkışmış kapıların arasından çekip çıkarmasını ister gibiydi. Bir an için onun yalvaracağını, hatta özür dileyeceğini düşündü. Ama adamın tek yaptığı onu işaret etmek ve şöyle demek oldu: "Sen bir hiçsin."

Lennon başını salladı. Önce kendine, sonra ona.

Ve kabin serbest düşüşe geçerek Ian'ı ikiye ayırdı.

OceanofPDF.com



LENNON revirde uyandığında Ian'ın kanı saçlarına bulaşmıştı ve Dante yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu.

dizlerinin üzerinde. Saat kulesinde olanlarla ilgili anıları gözlerinin önüne geldi. Ian'ın bacaklarından kabaca ayrılmış gövdesini, parçalanmış belindeki bağırsak düğümünü, seğirerek yere nasıl düştüğünü ve ölmeden önce birkaç acı dolu an boyunca orada nasıl çırpındığını, o öldüğünde asansör ışıklarının nasıl söndüğünü ve kabin Logos House'un üst koridorunda yavaşlayarak durmadan önce karanlıkta bir süre birlikte nasıl düştüklerini hatırladı. Onu bulan Emerson'dı, Ian'ın kalıntılarının iç organlarının üzerinde sendeliyordu, kanı kayganlaşmış ve şoktan uyuşmuştu. O andan sonra anıları yok olup gitmişti ve Dante yanında nöbet tutarken nasıl olup da bu yatağa düştüğü onun için bir muammaydı.

"Özür dilerim," dedi ve ağlamaya başladı.

"Sus," dedi Dante, hiç de kaba olmayan bir sesle ve kızın elini tutup iki elinin arasına aldı. Ellerinin arkasındaki dövmeli güvelerin kanat çırpıtığına yemin edebilirdi. "Bana dürüstçe söyle, bu bir kaza mıydı? Eğer yalan söylersen, ben de öğrenirim, onlar da."

"Bana saldırdı," dedi Lennon. "Ve ben... Kapıları onun üzerine kapattım, sonra da o hâlâ kapıların arasında sıkışmışken kabini aşağı gönderdim. "Ve ben kapıların kapanmasını sağladım.

Bunu neden yaptığımı biliyorum. Bunu neden yaptım?"

"Beni dinle," dedi Dante, sesini alçaltarak, "seni dışarı çıkaracağım, ama şu anda içinde bulunduğun durumun tehlikeli olduğunu bilmelisin." Revirin kapısına doğru başıyla işaret etti ve Lennon dışarıda iki kişi olduğunu gördü, tanımadığı adamlar.

"Çabuk olmamız gerekecek," dedi Dante, şimdi ondan çok kendisiyle konuşuyordu. "Seni arıyor olacaklar. Sadece onlar değil, kampüste benimle aynı notu alan herkes. Tüm öğretim üyeleri, yöneticiler, hatta temizlik görevlileri. Haber Ian'ın arkadaşları aracılığıyla öğrenciler arasında da yayılacak. Sizi gören herkesin zihnini bir anlığına temizleyebilirim ama hepsini sonsuza kadar tutamam ya da doğru bildiklerini unutturamam. Bu yüzden hemen bir geçit açmalısın. Kaybedecek zamanımız yok."

"Başka bir asansör
çağıraramam." "Lennon-"

"Yapmayacağım. Bu çok tehlikeli."

Dante bunu düşündü. Uzun bir aradan sonra konuştu. "Bu dönemin başında seni bıraktığım park yerini biliyor musun? Oraya kendi başına ulaşabilir misin?"

"Evet... ama ya onlar?" Kapıdaki adamlara başıyla işaret etti. Her nasılsa, Dante ve ondan habersiz görünüyordlardı, sanki birincisi hâlâ uyuyormuş, ikincisi ise orada değilmiş gibi. Lennon, Dante'nin konuştukları gerçeğini gizlemek için bir illüzyon yapıp yapmadığını, ikisinin etrafına bir tür bilinmezlik örtüsü çekip çekmediğini merak ederken buldu kendini.

"Ben onları hallederim. Şimdi acele edin. Zamanımız azalıyor."

Lennon yataktan kalktı. Dante ona bir ceket ödünç verdi, o da hastane önlüğünün üzerine giydi ve yalınayak revirin kapısına doğru ilerledi. Şok olmuştu, adamlar ona yol açmak için ayrıldılar ve Lennon yanlarından geçerken, gözlerinin yuvalarına geri döndüğünü ve sadece beyazlarını gösterdiğini gördü. Ağızları açık kalmış ve dudakları tükürükle kayganlaşmıştı. Cenazede tabutun içinde yatan bir akrabaya benziyorlardı, yüzleri mumlu ve çizgiliydi.

Lennon onların yanından geçip revirin koridorlarında ilerlerken ve okulun bahçesine çıkarken, hemen herkesin bakışları onun üzerinde yağ gibi kayıyordu. Onu fark edenler - revirin lobisindeki yönetici asistanı, koridoru süpüren bekçi - sadece kısa bir süre durakladıktan sonra, sanki bakılamayacak kadar korkunç bir iğrençlikmiş gibi şiddetle uzaklaştılar. Dante'nin illüzyonunun gücü böyleydi.

Dante'nin yarattığı illüzyondan etkilenmemiş gibi görünen tek bir kişi vardı: Alec Becker. Kampüsün içinden hızlı adımlarla Lennon'a doğru ilerledi. Lennon koridorun ortasında donup kaldı ve Alec'in, yani onu ve kampüsün yarısını bir anlık düşüncesiyle dize getirebilecek bir adamın ardından vıcık vıcık bir karton kadar dayanıksız gelen zihninin duvarlarını kaldırdı. Drayton'da, belki de Eileen dışında, gücü Dante'ninkine rakip olabilecek tek kişi oydu. Ama Alec'in onu fark etmemesi onu şaşırtmıştı. Hızlı adımlarla yanından geçerken bakışları onun üzerinde kaymış, az önce ayrıldığı revire doğru -Lennon'ın dikkatini çekmişti- ilerliyordu. Dante'yle ayrıldıkları yere.

Alec gözden kaybolduğu anda Lennon koşmaya başladı. Fakülte otoparkına ulaştığında, Dante'nin Audi'sini bulana kadar, paslanmış kamyonetler, sık elektrikli spor arabalar, bir Airstream karavan otobüsü gibi araçların arasında ilerledi. Yaklaştığında kapının kilidi kendiliğinden açıldı. Yolcu tarafına geçti ve görünmemek için kendini deri koltuğa yaslayarak eğildi.

Dante dakikalar sonra kanayan bir burun ve başarılı bir şekilde banka soymuş birinin dengesiz ve neşeli havasıyla ortaya çıktı. Kapıyı arkasından çarparak kapattı ve anahtarı kontağa takıp park yerinden geri geri çıkmadan önce emniyet kemerini takma zahmetine girmedi. Yola çıktılar ve ağaçlar bir bulanıklık içinde pencerelerin önünden geçti. Koltuğuna yapışmış ve sessizce ağlayan Lennon, bunun çok kolay olduğunu ve birinin ya da bir şeyin onları bırakmaya karar verdiğini düşünmeden edemedi.



TDante'nin Güney Carolina sahil şeridinin düzensiz bir yerinde bulunan evine vardıklarında GÜNEŞ batmıştı. Alçak eğimli bir çiftlikti.

Çatı, sarmaşıklarla yarı yarıya kaplanmıştı ve hanımeli çiçekleri, eşek arılarının akınına uğramıştı. Oturma odası Dante'nin Drayton'daki ofisinin bir uzantısı gibi görünüyordu. İyi yıpranmış deri bir kanepede vardı, ortası biraz sarkıyordu. Sehpanın kenarında büyük bir sinek şeklinde metal bir kül tablası duruyordu. Oturma odasının doğu duvarında, okyanusun siyah ve parlak sularına bakan tavandan tabana pencereler vardı. Dante'nin Drayton'daki evinin aksine, burası kesinlikle yaşanmış bir yerdi. Onun gibi kokuyor, Lennon'ı hemen rahatlatarak şekilde onun gibi hissediyordu.

Dante ona misafir odasını gösterdi. İki fiçı komodine desteklenmiş orta boy bir yatak ve küçük, özel bir verandaya açılan Fransız kapılarıyla şirin bir odaydı. Bu verandadan bataklığın içinden geçerek sahile inen dar bir patika uzanıyordu.

"Yıkanman için sana biraz zaman vereceğim," dedi Dante ve banyo tezgahının üzerine bir yığın katlanmış havlu koydu. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Lennon tek başına bitişikteki banyoda uzun bir duş aldı, buharın ve suyun sıcaklığının tadını çıkardı, kendini tertemiz ve çiğ bir şekilde keseledi. Yatağa tırmandı ve okyanusun hafif akıntısı ve çekilmesiyle uykuya daldı,

Kum tepelerinin ötesindeki düzensiz sahil parçasına hücum eden dalgaların sesi. Rüyalarında suda ölü şeyler vardı; kanı çekilmiş uzuvlar ve iç organlar; yengeçler ve okyanusun karanlığında pusuya yatmış, cesetleri yutmak için bekleyen diğer şeyler tarafından neredeyse temizlenmiş kemikler.

Çılgılık atarak uyandı, Dante yanındaydı, elini sıkıca tutuyordu. onun.

"Bana yalan söyledin," dedi ona, sesi hem uykudan hem de gözyaşlarını tutamıyordu. "Aylar önce kimseyi incitmek zorunda kalmayacağımı söylemiştin. Yalan söyledin. Neden bana yalan söyledin?"

"Bunu yapmazsam seni kaybedeceğimi düşünmüştüm," dedi Dante. "Ve o zamanlar bile senin gibi bir yeteneğin boşa harcanamayacak kadar büyük olduğunu biliyordum."

"Ama insanlara zarar vereceğimi biliyordun?"

"Evet," dedi Dante. "İçimde bir his vardı."

"Drayton'da kalmama asla izin verilmemeliydi. Eileen'in sana söylediği gibi anılarımı çıkarmalıydın. Eğer yapsaydın, Ian hala hayatta olurdu."

Dante sadece omuz silkti. "Onun hayatı seninkinin yarısı kadar bile değerli değil." "Çok zekiydi."

"Ve sahiplenici ve akli dengesi yerinde değil ve hayatta olduğu sürece sana zarar verecek bir diken olacaktı." Dante onun elini bırakarak ayağa kalktı. "Sen yapman gerekeni yaptın."

Lennon bunun doğru olduğuna inanmak istiyordu ama düşünceleri sürekli Ian'a dönüyordu, son anlarında bir elini uzatmıştı. Kapıları açmak için düğmeye basmış olsaydı -ya da kapıları kapatmak için düğmeye hiç basmamış olsaydı- Ian paramparça olmazdı. İçten içe, sadece zorunluluktan hareket etmediğini biliyordu. Ian kazara ya da kararsızlık sonucu ölmemişti. Asansörün kapılarını kapatmayı *seçtiği* için ölmüştü.

"Şimdi ne olacak? Biri benim için gelecek mi?"

"Burada kalırsan olmaz," dedi Dante. "Drayton onların bölgesi. Bu ev benim ve onlar da bunu biliyor. Burada güvendesin."

Ama Lennon güvende olmak istemiyordu. İstedığı şey -bütün bu olanlardan sonra bile- Drayton'a, gerçekten ait olduğu tek yere dönmekti.

"Geri dönmek istiyorum-"

"Lennon-"

"Geri dönmek zorundayım. Beni hemen geri götürün. Duruşmayla ya da Eileen'le yüzleşeceğim.

Ne yapmam gerekiyorsa yaparım ama okuldan atılma

riskini göze alamam-" "Orası senin için güvenli

değil. Sabırlı olmalısın."

"*Hasta mı?* Anlamıyorsunuz. Drayton'da ben bir şeyim. Ama burada, o olmadan, ben bir hiçim. Bir hiçim. Buna geri dönmeyeceğim. Zavallı olmaya, hiç kimse olmaya."

"Anlıyorum," dedi Dante. "Senin bildiğinden daha iyi. Ama bu senin için bir son değil-"

"Birini öldürdüm."

"Hepimiz hata yaparız."

"Ama bu hatalar affedilecek mi? Yani, fark ettiniz mi bilmiyorum ama beyaz çocukları öldürdüğümüzde bizim gibi görünen insanlar için işler normalde pek iyi gitmiyor-"

"O önemli bir beyaz değildi." "Tanrı aşkına,

Dante!"

"Bu doğru ve sen de bunu

biliyorsun." "Ian sınıfımızın en

iyisiydi."

"Öyle olmayana kadar, hatırlat bana, onun yerine geçen kimdi? Bıçağı eline saplayan ve Logos'ta bir yatağı güvence altına alan kimdi?"

Lennon başını eğdi.

"Bana bak." Dante onun önünde çömeldi. Lennon ona baktı. "Drayton'da -ve başka yerlerde de- bazı hayatlar diğerlerinden daha değerlidir. Okul kurulduğunda da böyleydi, bir asır sonra da böyle. Sadece şimdi farklı görünüyor." Doğruldu ve ondan uzaklaştı. "Ian, önemsiz bir aileden gelen, kendi haline bırakılsa otuz yaşına gelmeden aşırı dozdan ölecek, orta halli yeteneklere sahip bir ikna uzmanıydı. Bana kalırsa sen kaçınılmaz olanı hızlandırdın."

"Bu çok zalimce."

"Olabilir. Ama bu doğru," dedi Dante. "O senin dengin değildi. Birkaç nesilde bir gelen bir güce sahipsın ve bunu onlara zamanla kanıtlayacaksın."

"Ama ya biri benim için gelirse?"

"Yapmayacaklar," dedi Dante. "Bunu ben halledeceğim. Tek yapman gereken bir süre ortalıkta görünmemek, ortalığın yatışmasını beklemek ve sonra zamanı geldiğinde Drayton'a dönüp eğitime devam etmek." Bunu o kadar büyük bir özgüvenle söylemişti ki, sanki yüksek sesle konuşurken geleceği yazıyordu. "Elbette senden nefret edecekler ama zaten nefret ediyorlar. Şimdi sadece başından beri hissettiklerini haklı çıkarmanın bir yolunu bulmuş olacaklar."

"Yani bu kadar mı? Cinayetten böyle mi kurtuluyorum?"

"Bu Drayton kampüsünde bir öğrencinin akranı tarafından öldürüldüğü ilk olay değil. Sonuncusu da olmayacak. Bu açıdan özel değilsiniz, sadece vazgeçilmezsiniz ve bu nedenle şanslısınız."

"Peki ya herkesin benim hakkımda ve neler yapabileceğim konusunda bu kadar endişeli olduğu o duruşma? Bundan korkmuyorlarsa neden korkuyorlardı?"

Burada Dante karardı, gözleri odaktan çıktı. "Gerçeği bilmediğin zaman yalan söylemek daha kolaydır. Benedict bana bunu söylerdi. Buna stratejik cehalet derdi, cephaneliğinizde olması gereken en büyük becerilerden biri olduğunu söylerdi."

"Ne söylemeye çalışıyorsun, Dante?"

Bakışları ona yöneldi ve bakışlarının ardında, sanki gerçek gözleri sadece içinden baktığı merceklermiş gibi, sapkınlığının bir anlık görüntüsünü gördü. "İkimiz de yorgunuz. Biraz dinlenmeliyiz."



LENNON, Dante'nin evinde geçirdiği ilk haftaların büyük bir bölümünü, Ian'ın son günlerini tekrarlayarak, keder gibi hissettirecek kadar şiddetli bir suçluluk duygusuyla geçirdi.

Anıları zihninde o kadar iyi prova ediyordu ki, sanki yeniden yaşıyormuş gibi hissediyordu. Bazen onu görüyordu.

-Kabuslarının büyük girdabında boğuluyordu, ağzı deniz suyuyla doluydu, çalkantılı akıntıların derin karanlığında tek başına çığlık atıyordu, iç organları kollarının etrafında gevşek makaralar halinde yüzüyordu. O korkunç gecelerde sık sık çığlık atarak uyanıyor, Dante başucunda onu uyandırmaya çalışıyor ve kabuslardan uyandıktan sonra kendini sürükleyerek serin fayanslara uzandığı ve kendini toprakladığı banyo zemininde rüyanın sonrasını anlatıyordu. Güneş doğana kadar orada yatması alışılmadık bir durum değildi.

Gerçi günler daha iyiydi. Lennon sabahları geç saatlere kadar uyurdu ve uyandığında genellikle Dante'nin okyanusta yüzdüğünü görürdü. Onu kıyı ile kıyıdan yaklaşık bir buçuk mil açıktaki küçük bir ada arasında geçiş yaparken görebiliyordu. Güçlü ve emin kulaçlarla suyun içinde bir ileri bir geri, tur üstüne tur atıyordu. Ama Lennon uyandığında -düşünü alıp dişlerini fırçaladığında- o mutfakta kahvaltı hazırlıyor olurdu, sanki suyun içindeyken bile Lennon'ın uyandığı anı biliyordu.

Dante, anlaşıldığı kadarıyla, işinin ehli bir aşçıydı. Her sabah küçük bir sofraya hazırlardı - Fransız omleti, johnnycakes ve meyve günlük temel gıdalardı, ama bazen taze ekmek ya da ara sıra hamur işleri de olurdu. Mutfakta işi bittiğinde, kahvaltılık salonunda birlikte yemek yerlerdi. Dante kahvesini yudumlar, tabağından başını kaldırıp Lennon'ı başıyla ya da bir hareketle yiyebildiği kadar yemesi için teşvik ederdi. Ve Lennon aralarındaki sessizliği en az teşvik edici bir sohbet kadar tatmin edici buluyordu.

"Kamp yapmak hakkında ne düşünüyorsun?" Dante bir sabah masanın üzerinden ona bir sigara uzatarak sordu.

Lennon omuz silkti. "Bunu birkaç kez yaptım. Neden?"

"Adaya gideriz diye düşünmüştüm," dedi ve başıyla mutfak penceresini işaret etti. "Gece bile kalabiliriz, sahilde çadırlarımızı kurarız?"

Bu istek onu hazırlıksız yakaladı. Dante'yi kampçı bir tip olarak düşünmemiştir. Ama onu daha da şaşırtan şey, kendi verdiği yanıt oldu. "Neden olmasın?"

Saatler sonra, Dante'nin tavan arasından indirdiği çadırlar, uyku tulumları ve diğer kamp malzemeleriyle yüklü bir kayığa binip gelgit sırasında adaya doğru yola çıktılar. Adanın kıyısına yaklaştıklarında Dante tekneden inip bel hizasındaki suya girdi. Lennon yardım etmeye çalışırken, ayakları ıslak kumun derinliklerine dalarak tekneyi arkadan iterek bir halatla sahilin yukarısına çekti. Bu sırada birkaç kez kaydı ve Dante gülerek sonunda ona el salladı ve sahilde beklemesini söyledi.

Adanın genişliği dört ya da beş dönümden fazla değildi ve dar kumsal dışında yoğun bir şekilde ormanlıktı. Dante kamp kurarken Lennon etrafı keşfediyor, yürürken kucak dolusu yakacak odun topluyordu. Ada çok küçük olduğu için nerede olursa olsun, kıyıya vuran dalgaların sesini duyabiliyor, ağaçların arasından suyun görüntüsünü yakalayabiliyordu. Ama ne kadar uzağa giderse kafası o kadar karışıyor ve düşünceleri -her zaman olduğu gibi- asansör kapılarının ağzında sıkışıp kalmış, elini uzatmış, onu parçalamadan bir an önce Ian'a dönüyordu.

Gözyaşları anılarla birlikte geldi, ama onlarla savaştı, iki büküm oldu, kendini sabitlemek için bir elini bir ağaca dayadı. Birkaç derin nefes aldı ama havayı çok hızlı içine çekti ve çok geçmeden soluk soluğa kaldı, tek başına çam ağaçlarının arasında nefes nefese kalmıştı, her şeyi nasıl bu kadar berbat ettiğini düşünüyor ve Ian ona emrettiğinde atlamış olmayı diliyordu.

Ne de olsa kırık kemiklerden kurtulabilirdi. Ama gövdesinden ikiye ayrılmış, asansörün zemininde seğiren adamı görmeden edemiyordu.

Kadın sahile döndüğünde Dante ateş çukurunun iki yanına birer çadır kurmuştu. Gelgit havuzlarının yakınındaki büyük bir kayanın üzerinde oturuyordu, elinde doldurmakta olduğu bir zıpkın vardı, dipçik göğüs kafesine dayanmış, kolları lastiği geri çekme çabasıyla gerilmişti. Lennon kabul etmek zorundaydı, neredeyse sinir bozucu derecede sıcak görünüyordu. Güneşin altında zorlanıyordu, alnı terden kaygandı, gömleksiz ve yalınayaktı ve Lennon'ın belki de onu hiç görmediği kadar rahattı.

"İyi misin?" diye sordu ona bakmadan. Dante'nin kendisine aşık olduğu gibi onun da kendisine aşık olamamasının nedeninin Dante için hiçbir gizemin olmaması olup olmadığını merak etti. Onun özünü çok kolay görebiliyordu. Ondan saklayabileceği hiçbir şey yoktu, bakışlarının ağırlığı altındayken ya da sadece onun yanında dururken bile gerçekten özel hissettiği hiçbir parçası yoktu.

"Ben iyiyim."

Ayağa kalktı, kayığa doğru ilerledi. "Güzel, bana yardım et."

Güney Carolina kıyılarının hemen açıklarındaki sular bulanıktı ve bu da zıpkınla balık avlamayı zorlaştırıyordu. Ancak Dante çabalarını en üst düzeye çıkarmak için birkaç psişik numara kullandı. Stratejisi basitti: Teknenin etrafında dönecek ve iradesini bir tür yarıçap şeklinde yakındaki sulara doğru uzatarak balıkları daha yakına çekecekti. Lennon da aynısını yapacak ve özellikle umut vaat eden balıklar yeterince yaklaştığında, Dante onları mızraklamak için aşağı dalacaktı.

Anlaşıldığı üzere balıkları ve yengeçleri ikna etmek fareleri ikna etmekten tamamen farklıydı. Ve Lennon'ın işleri gerçekten kavraması biraz zaman aldı. Öğrendiğine göre hiçbir canlı aynı değildi ve örneğin kabuklular memelilerden tamamen farklı bir psişik yapıya sahipti.

onları manipüle etmeyi inanılmaz derecede zorlaştırdı. Buna kıyasla sıçanlar oldukça kolay bir hedefti. Doğuştan gelen merakları zihinlerini psişik müdahalelere açık hale getiriyordu. Kabuklular ve balıklar geleneksel anlamda o kadar zeki olmasalar da, zaman zaman alt edilmesi zor olan güçlü uçuş içgüdülerine sahiptiler. Lennon balıkları tekneye yaklaştırdıkça, balıklar sık sık onun iradesinin bağından kurtuluyor ve Dante'yi görünce geri çekiliyorlardı.

Ama her şeyi berbat ettiğinde bile, ki bu sık sık oluyordu, Dante yüzeye çıkıp derin bir nefes alıyor, gözlüklerini başının üstüne doğru itiyor ve ona gülümsüyordu. Dolu dolu, derin bir gülümseme. Hiçbir şey saklanmamıştı, ondan gizlenen hiçbir neşe yoktu. Onu Drayton'da bir kez bile bu kadar mutlu görmemişti ve tüm suçluluk duygusuna ve kederine rağmen, onu böyle görebilen tek kişi olmasa bile, onu istediği şekilde istemese bile, onu böyle görebilen kişi olduğu için minnettardı.

Suda geçirdikleri uzun saatler boyunca Lennon yavaş yavaş iyileşti ve günü tamamladıklarında Dante birkaç çizgili koyunbalığı, birkaç pisi balığı ve bir İspanyol uskumrusu zıpkınlamıştı. Lennon ise Dante'nin tekne de tuttuğu ağlardan biriyle su yüzeyine çağırdığı mavi yengeçlerden birkaçını topladı. Dante'nin emri üzerine en büyüklerini soğutucuya yerleştirdi ve küçükleri bıraktı.

O akşam sahilde ateş yaktilar. Dante balıkları ayıklayıp yengeçleri haşladı ve kumların üzerinde karınlarını doyurdular. Lennon, bütün olarak ızgara edilmiş, baharatlanmış ve üzerine taze sıkılmış limon sıkılmış balığın, o güne kadar yediğı en iyi yemeklerden biri olduğunu düşündü. Aynı zamanda Ian öldüğünden beri ilk kez bir oturuşta tam bir yemek yemişti ve her bir ısırık için kendini suçlu hissediyordu.

Dante ateşin karşısından ona baktı. "Kendine biraz daha iyi davranmalısın."

Ona baktı ve bir balık kılçığından bir parça et kopararak uzaklaştı.

"Sana kendini affetmeni söylemiyorum, ama bir noktada suçluluk duygusunu bir kenara bırakmalısın. Kendinizi canlı canlı yemenize izin vermeniz Ian'ı geri getirmeyecektir."

"Anlamıyorsun," dedi Lennon, gözlerini yere dikerek, o kadar utanmıştı ki onun bakışlarıyla buluşmaya bile cesaret edemiyordu. "Suçlu hissetmeyi hak ediyorum."

Asansöre döndüğümde bir seçim yaptım. Bu bir kaza değildi. Onu ikiye bölmeyi ben seçtim. En azından bunun için kendimi suçlu hissedebilirim."

"Bana bak," dedi Dante ve Lennon gözleri yaşlarla dolarken ona baktı. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Tamam mı? Hiçbir şey için. Drayton'a döndüğünde -ki döneceksin, bundan eminim- insanlara iki seçenek sunacaksın. Ya sana saygı duyacaklar ya da senden korkacaklar. Ama kimsenin sana kendini sorgulatmasına izin verme. Sen yapman gerekeni yaptın. Anlaşıldı mı?"

Konuşmadı. "Lennon, anlaşıldı mı?" "Evet."

"Güzel." Ayağa kalktı ve suyun kenarında durmaya gitti. "Buraya gel."

Lennon ayağa kalktı ve onu takip etti. Sular çekilmişti ve hafif dalgalar kıyıyı yalıyordu. Neredeyse dolunay olan ay sayesinde aydınlık bir geceydi, yansıması siyah dalgaların üzerinde parlak ışık parçalarına dönüşüyordu.

Dante elini uzattı ve Lennon büyülenmiş bir halde onun küçük dalgaları tutuşunu, ritmini birkaç dakikadan fazla kesintiye uğratmadan tekrar serbest bırakışını izledi. "İşler bana çok fazla gelmeye başladığında zihnimi böyle sakinleştiriyorum. Siz de deneyin. Sadece suya odaklan."

Lennon denedi ama en fazla yüzeyde küçük dalgalanmalar yaratabildi.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu sonunda ona, kendi beceriksizliği karşısında çileden çıkmış bir halde. Sinirlerini yatıştırması gereken şey, kısa sürede kendi gücünün sınırlarını zorlamakla ilgili alçakgönüllü bir derse dönüşmüştü. Ama bu onun suçluluk duygusu içinde debelenmesinden daha iyiydi. Ve belki de Dante'nin tasarımı buydu.

Dante dalgaları nasıl durduracağını anlatmak yerine ona göstermeye karar verdi. Zihnini ona ilk kez açmıştı ve o anlarda deneyimlediği şey nefesini kesmişti: Gücünün kapsamı, gerçekliğin kendi yönleri boyunca genişleme şekli. Bir adamın elini uzatıp her şeyi kendisininmiş gibi ele geçirebilmesi.



TLennon ertesi sabah çadırından çıktığında sahilde FIGÜRLER vardı.

Dokuz tanesi, kumsal boyunca

eve. Dante'nin gözü çoktan onların üzerindeydi. Dün geceki ateşin küllerinin yanında oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış onlara bakıyordu.

"Görünüşe göre bizi evde bekleyen birkaç davetsiz misafirimiz var," dedi Dante ve Lennon *ev* kelimesini düşündü. Sadece birkaç haftadır bulunduğu bir yerden bahsetmek için garip bir yoldu. Ama alaycı da gelmiyordu. Burada, Dante'yle birlikte dünyanın en ucundaymış gibi görünen bir yerde, başka hiçbir yerde hissetmediği bir şekilde kendini güvende hissettiğini inkâr edemezdi. Drayton'da bile.

Lennon gelip onun yanında durdu. Güneş suyun üzerinde o kadar keskin parlıyordu ki, ona bakmak neredeyse acı veriyordu. "Sence Drayton'dan mı geliyorlar?"

Dante başıyla onayladı. "Geri döndüğümüzde mümkün olduğunca az konuşmanı istiyorum. Ve ben aksini söylemedikçe mümkünse bana yakın dur."

"Beni Drayton'a geri götürmeye çalışacaklarını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Dante, gözleri güneşe karşı kısılmıştı.

Aceylele toparlandılar, tekneyi yüklediler ve eve doğru yola koyuldular. Tekneyi limana yanaştırdıklarında, kıyıdaki adamlar onlara yaklaştı. Lennon, sürüye liderlik eden Profesör Alec'i tanıdı.

Diğer sekizinin Drayton mezunu olduğunu hemen anlayabildi; tavırlarında, duruşlarında bir şeyler vardı. İçgüdüsel olarak, zihninin duvarlarını olası istilalara karşı güçlendirdi. Ama adamlar iradelerini yansıtıyorlarsa bile Lennon bunu hissedemiyordu.

"Diğerlerini gönder yoksa konuşmayız," dedi Dante tekneyi bağlayan Alec'e. Yine de Dante'nin zıpkınını yakınında tuttuğunu fark etti, bunu neredeyse komik buluyordu çünkü asıl silahı elbette zihniydi. O içlerinde en iyisiydi. Lennon yarım bir düşünceyle sahildeki tüm adamları dize getirebileceğini tahmin etti, belki Dante'ye karşı koyabilecek Alec hariç. Ama o zaman bile, ne kadar süre için? Lennon'a göre hiç kimse Dante'nin dengi değildi ve bugün buraya gelen adamlar somut bir tehditten çok bir gözdağı taktığıydı. En azından inanmak istediği buydu.

Alec diğer adamlara başıyla işaret etti ve onlar da dağılıp evin yan taraflarında kayboldular ve şüphesiz araçlarına geri döndüler. Sonuncusu da gittiğinde Dante, Alec'e kendisini eve kadar takip etmesini işaret etti ve Lennon da ikisinin peşinden gitti.

"Yumurtanı nasıl istersin?" diye sordu Alec'e, Lennon'la birlikte şimdiye kadar yemeklerinin çoğunu yedikleri kahvaltı masasına oturmasını işaret ederek.

Alec, "Çırpına çırpına," dedi ve Lennon'ın genellikle oturduğu sandalyeye fazla rahat bir şekilde yerleşti. Lennon başka ne yapacağını bilemediği için beceriksizce onun yanına oturdu.

Dante başını salladı ve tek eliyle bir kaseye birkaç yumurta kırmaya başladı, çalışırken kabukları lavaboya attı.

Alec, Lennon'a küçük bir sırıtış atarak onu değerlendirdi. "Kendin için iyi olanı yaptın. Öyle değil mi?"

Dante arkasına bir bakış attı. "Alec."

"Ne? Harika görünüyor. Okyanus havası ona iyi gelmiş olmalı." Burada dikkatini Dante'ye çevirdi. "Onu buraya getirmek için epey uğraşmışsın. Buna değdi mi?"

Dante bu soruyu yanıtlamaya değer bulmadı. Masaya iki tabak kahvaltı koydu; biri Alec içindi, yumurtaları daha önce yaptığı gibi katı çırpılmıştı.

ve bir tane de Lennon için, sevdiği gibi yumuşak haşlanmış yumurta. Kızarmış ekmek ve meyve de vardı.

"Geleceğinizi bilseydim misafir odasını hazırlardım," dedi Dante, otururken.

"Uzun sürmeyecek. Buraya sadece iki şey öğretmek için geldim. İlki senin için." Çatalıyla Lennon'ı işaret etti. "Ian toprağa verildi. Ya da en azından Ian'dan geriye kalanlar. Bilmek istersin diye düşündüm."

Aslında Lennon yapmıştı. Son birkaç gün içinde Lennon'ın kalıntılarına ne yapıldığını defalarca düşünmüş, onun korkunç ölümünün hikâyesini meraklı öğrencilere ya da Drayton dışındaki ailesine nasıl anlattıklarını merak etmişti. İçinden bir ses daha fazla ayrıntı sormak istiyordu ama bu soruyu ağlamaklı ya da daha kötüsü böbürleniyormuş gibi görünmeden nasıl ifade edeceğini bilemiyordu.

Lennon'ın o anda söylemeyi düşünebildiği tek şey "Gerçekten üzgünüm" oldu. "İkinizin yakın olduğunu biliyorum-"

"Daha önce de danışmanlarım oldu ve yine olacak," dedi Alec, ifadenin soğukluğu ve bunu söylerken takındığı sakın gülümseme arasında bir uyumsuzluk vardı. "Onun ölümü için bana özür borçlu değilsiniz. Ancak onun bir ailesi vardı. Ohio'da bir annesi. Ağabeyini çok özleyen küçük bir kız kardeşi. Sekiz yaşında. Böyle bir kaybı idrak etmek için bile çok küçük."

Lennon kendi kız kardeşi Carly'yi düşündü ve boğazındaki yumrunun etrafında nefes almakta zorlandı. "Bilmiyordum. Onlardan hiç bahsetmedi. Onlara ne söyledin?"

"Ian'ın kalıntılarının terk edilmiş bir binada bulunmasıyla ilgili bir hikayeyi iletmek için yerel emniyet güçleriyle birlikte çalıştık." Alec bir ağız dolusu tost ve yumurtanın arasından konuştu. Tabağındakileri birbirine karıştırmak gibi rahatsız edici bir yöntemi vardı, öyle ki herhangi bir bileşeni ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. "Hikâyeyi biliyorsunuz: kafayı bulmuş bir keş asansör boşluğuna düşer ve günler sonra çürümüş ve ezilmiş halde bulunur. Ölümünün korkunç doğası göz önüne alındığında, annesine kalıntılarını görmemesini şiddetle tavsiye ettik. Annesi bu tavsiyeye uydu ve Ian

Savannah'da yakıldı. Sonra külleri ailesine teslim edildi. Cenaze töreni olduğunu sanmıyorum. Özel insanlar gibi görünüyorlar."

Lennon gözünün kenarından bir damla yaş sildi.

"Sana eşlik eden sekiz adamla birlikte, Lennon'ı çoktan ölmüş bir adam hakkında kışkırtmak için sahile kadar geldiğine inanmakta güçlük çekiyorum." Dante masanın karşısındaki Alec'e sert bir bakış attı. "Gerçekten neden buradasın?"

Alec şimdi Dante'ye dönmüş, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle parlıyordu. Lennon daha önce hiç fark etmemişti ama tüm dövmelelerinin ardında tamamen klasik, neredeyse ürkütücü derecede simetrik bir yüz görüyordu. Güçlü bir burun, dolgun dudaklar, düz beyaz dişler. "Doğum gününü kaçıracağımı düşünmedin, değil mi?"

Lennon Dante'ye baktı, ona söylememiş olmasına şaşırmıştı ama bakışları kararlı bir şekilde Alec'in üzerindeydi. Alec sandalyesinden kalkarak evrak çantasına uzandı ve sade kahverengi bir kâğıda sarılmış, bir parça sicimle bağlanmış bir hediye çıkardı.

"Nedir bu?" Dante sordu.

"Kendin aç ve gör."

Dante'nin isteksiz olduğu belliydi ama paketi aldı ve kâğıdı yırttı. Küçük bir gölge kutusu çerçevesinin içinde iğnelenmiş bir güve vardı.

"Bir doğum günü hediyesi," dedi Alec gülümseyerek. "Rektör yardımcısından."

Dante güveyi masanın üzerine koydu. Ona şöyle bir bakmaktan fazlasını yapmamıştı ama yine de... sarsılmış gibiydi. Ağzının yapısında bir şey, soğukkanlılığında küçük bir çatlak vardı. "Lennon, Alec'le yalnız konuşmam için bana biraz izin verir misin?"

Başını salladı ve misafir yatak odasına çekildi. Ama Alec'in kanını donduran bir soru sorduğunu duymadan önce değil: "Senin ne olduğunu biliyor mu?"

"Alec-"

"Sadece merak ediyorum," dedi. "Yani, dürüst olmak gerekirse, bunun ikinizin bağ kurabileceği bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ian'la olanları düşününce. Bu konuda ona senden daha iyi kim destek olabilir?"

"Çocuk gibi davranıyorsun."

"Öyle miyim?" Alec'ten sert bir kahkaha. "Eninde sonunda ona söylemek zorunda kalacağımı biliyorsun. Bir gün seni olduğun gibi görmek zorunda kalacak. Sen

Bu konuda endişeli misin?"

"Dışarı. Hemen," dedi Dante, Lennon'ın zar zor duyabileceği kadar alçak bir fısıltıyla. Veranda kapısının açılma sesi duyuldu ve ardından evden çıkarken ayak sesleri duyuldu. Lennon misafir yatak odasına geri dönüp kapıyı kapattı. Pencereden ikisinin dar sahil şeridi boyunca volta attıklarını gördü. Dante ellerini arkasında kavuşturmuş, gözlerini kumlara dikmiş, katkıda bulunmaktan çok dinliyor ve başını sallıyordu. Alec ise hareketliydi. Gözleri ışıl ışıldı, o kadar hızlı konuşuyordu ki Lennon çok uğraşmasına rağmen dudaklarını okuyamadı. Ara sıra bir kolunu uzatıp eve doğru bir işaret yapıyor, Lennon da irkilerek perdeleri sürüklüyordu. casusluk yaparken yakalanmamak için kapattı.

Bu bir saatten daha uzun bir süre devam etti ve sonra bitti. Alec diğer adamlarla birlikte renkli camlı karanlık arabalara binerek ayrıldı. Lennon misafir yatak odasından çıktı ve arabaların uzaklaşmasını izlemek için evin önüne koştu. Oturma odasına döndüğünde Dante'yi kanepede otururken buldu, sırtı ona dönüktü. Önündeki sehpanın üzerinde, gölge kutusundaki iğneli güve duruyordu. Dante ne ona ne de başka bir şeye bakıyordu. Ama kaşlarının arasındaki derin kırıksıklıktan onun derin düşüncelere daldığı anlaşılıyordu.

"Bana doğum günün olduğunu söylememiştin."

O konuştuğunda, Dante sanki onu sarsarak uyandırmış gibi irkilerek kıpırdandı. Ellerini birbirine vurdu, başını salladı ve ayağa kalktı. "Eileen'le konuşacağım ve Alec'le ilgili tüm bu olaylara bir anlam verebilecek miyim bakacağım."

"Olanlardan sonra seninle konuşmak isteyeceğini düşünüyor musun?"

Dante'nin yanıtlamak istemediği soruların etrafından dolanmak gibi bir huyu vardı ve şimdi de fuayeye doğru yürüyüp anahtarlarını asılı oldukları kancadan alırken bunu yaptı. "Birkaç saat içinde döneceğim. Kapıyı kimseye açma," dedi ve gitti.

Bu ani ayrılışla irkilen Lennon oturma odasına döndü ve az önce Dante'nin bulunduğu kanepeye oturdu. Gölge kutusunu aldı, camın arkasından gözlerini kısarak içindeki güveye baktı. Büyük ve kahverengiydi, kanatlarında göze benzeyen lekeler vardı. Çoğu yerde

Lennon'ın gördüğü tahnitlerde iğneler görünmeyecek şekilde dikkatlice yerleştirilmişti. Ancak bu güveyi sabitleyen pirinç çiviler kalın ve dikkat çekiciydi, sanki onları yerleştiren kişi görülmelerini istemişti.

Dante yokken, Lennon gerçek bir fedakârlıktan çok kafasını dağıtmak için bir doğum günü pastası hazırladı. Dante'nin yemek kitaplarından birinde yazılı talimatları izleyerek pastayı hazırlarken Alec'in ziyareti aklından çıkmıyordu. Hamuru karıştırıp bir kase dolusu tereyağı kremasını çırparken, Alec'in sözlerini tekrar tekrar hatırlıyor, onun neyi ima ettiğini ve Dante'ye kulak misafiri olduğunu belli etmeden bunu sormanın incelikli bir yolunu bulup bulamayacağını merak ediyordu. Claude'un sarhoş suçlamalarını reddetmek kolaydı. Ama ifadeleri daha anlaşılır olsa da hem ton hem de inanç açısından Claude'unakilere çok benzeyen Alec'i başından savmak daha zordu.

Pasta pişip donduğunda, Lennon zihnini meşgul etmek umuduyla televizyon izlemek için oturma odasına yerleşti. İğnelenmiş güve önündeki masadaydı ve onu tekrar eline aldı, bu kez çerçevenin arkasına yapıştırılmış küçük, açık bir zarf keşfetmek için ters çevirdi.

Lennon burnunu sokmaması gerektiğini biliyordu ama dayanamadı.

Zarfin içinde Drayton antetli kağıda basılmış küçük beyaz bir kart vardı; kağıt, Lennon'ın çiçeklerinin zirvesini henüz geçmiş manolyaların kokusuyla hafifçe kokuyordu.

Kartta şöyle yazıyordu:

Sevgili Dante,

Bu güve bana seni hatırlattı. Kolay bir yaz olmadığını biliyorum. Ama yaptığınız işi çok takdir ediyorum.

Seni sık sık düşünüyorum. Yolundan sapma.

Sevgilerimle,

Eileen

OceanofPDF.com



LENNON kartı zarfa geri koydu, ayağa kalktı, sanki koşmamak için kendini zor tutuyormuş gibi mutfağa doğru yavaşça yürüdü ve seslendi Kız kardeşi.

Carly dört uzun çalmadan sonra cevap verdi. "Kimsiniz?"

"Benim," dedi Lennon, evde onu duyacak kimse olmamasına rağmen fısıldayarak. Güvendeydi ama öyle hissetmiyordu. Alec'in üstü kapalı suçlamaları onu tedirgin etmişti, evet, ama Eileen'den gelen mektup nedense onu daha çok rahatsız etmişti. Yazılış biçiminde uğursuz bir şeyler vardı, bir vaat, henüz çözemediği bir tehdit. Ama inkar edilemez bir şekilde mevcuttu, tıpkı kâğıdı koklayan manolyaların hayaleti gibi. Sözlerinin arkasında Lennon'ın henüz anlayamadığı bir tür karanlık vardı.

"Hangi *cehennemdeydin* sen?" Carly sordu. "Haftalardır senden haber alamıyoruz."

"Noel'de ortaya çıkan adamı hatırlıyor musun? Danışmanımı mı?" Lennon kararsız bir şekilde sordu. Noel'de onları ikna ederken Dante'nin anısına dokunmamaya dikkat etmiş, mümkün olduğunca fazla müdahaleden kaçınmak istemişti.

"Adonis'in yüzü ve bir seri katilin gözleri? Nasıl unutabilirim ki?"

"Dante, evet. Yaz için onun evindeyim."

Carly kuru ve sert bir kahkaha attı. "Tabii ki öylesin."

Bunu söyleme biçiminde Lennon'ın yanaklarının utançtan yanmasına neden olan bir şey vardı. Kendisini ve Dante'yi savunmak, Carly'ye aralarındaki durumun görüldüğü gibi olmadığını söylemek için ani bir dürtü duydu. Ona bir kez olsun nasıl seçildiğini ve Carly bunu görmek istemese bile bunun bir anlamı olduğunu anlatmak istedi. Ama tüm bu egoyu yuttu, bastırdı.

"Yani," dedi Carly, "benden biraz kazı yapmamı mı istiyorsun?" "Ne?"

"Yani, bu yüzden arıyorsun, değil mi? Bunu daha önce de yaşadık Lennon, Wyatt ve ondan önceki diğerleriyle. Yeni bir adamla çıkmaya başlarsın. Başta her şey harikadır ama sonra işler bozulur, şüphelenir ya da korkarsın ve sonra beni ararsın."

"Dante'den şüphelenmiyorum." "Ama korkuyorsun?"

"Korkmuyorum ya da şüphelenmiyorum," diye tersledi. "Ben sadece... Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

"İnternet takipçiliği bunun içindir."

"Bu işe yaramaz. İnternette biraz hayalet gibi." Noel tatili boyunca telefonunu karıştırarak kontrol etmişti (tüm hücresel cihazlar Noel tatili süresince okul tarafından ölü olarak iade edilmişti). Ama Dante ya da Drayton'daki öğretim üyelerinden herhangi biri hakkında neredeyse hiçbir şey bulamamıştı.

"Eğer kazacak olsaydım-"

Lennon aceleyle, "Senden bunu istemiyorum," dedi.

"Ama öyle olsaydım, ne tür bir kazı yapmamı isterdiniz?"

"Bilmiyorum..." dedi Lennon ve en azından bu kadarı dürüsttü. "Sadece, bilirsin, ne bulabilirsen bul."

"Ne bulacağım sizin zaten ne bildiğinize bağlı."

"Adının Dante Lowe olduğunu biliyorum. Burada, Güney Carolina sahilinde bir evi var, en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Yani, sanırım evin okula ait olması mümkün-"

"Adres sizde var mı?"

Lennon verdi.

Carly yazarken kalemin kâğıt üzerinde çıkardığı çizik sesi duyuldu.
"Ne kullanıyor?"

"Bir Audi. Eski bir şey. Klasik, sanırım. Modelini bilmiyorum." "Bana plakasını bulabilir misin?"

"Şimdi olmaz. Arabayı aldı."

"Arabayı nereye götürdü?"

"Bilmiyorum."

Uzun bir duraklama oldu. "Lennon?"

"Evet?"

"Tehlikede misin?" "Hayır."

"Böyle hızlı söyleyince yalan söylediğini düşünüyorum."

"Sanırım doğruyu söylüyorum," dedi Lennon.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Lennon garaj kapısının açıldığını duydu.

"Gitmem gerekiyor. Bana ulaşmanız gerekirse, bu numarayı arayın ve eğer açmazsam ya da burada değilsem, telefonu kapatın, tamam mı? Mesaj bırakmayın ve ben sizi aramadıkça geri aramayın."

"Peki ya senden haber alamazsam? O zaman ne olacak?" "O zaman muhtemelen ölmüş olurum."

"Lennon, bu hiç komik değil-"

"Sonra konuşuruz," dedi Lennon, tam Dante eve girerken. Telefonu kapattı ve onu antrede karşılamaya gitti.

"Telefondaki kimdi?" diye sordu, yorgun görünüyordu.

"Carly. Hayatta olduğumu bilmesi için onu aramam gerektiğini düşündüm."

"Nasıldı?" diye sordu ve Lennon onun bilgi mi aradığını yoksa sadece sohbet etmeye mi çalıştığını anlayamadı.

"Hâlâ senin hakkında pek hevesli değil," dedi Lennon, şaka yapmaya çalışarak. Ama yanlış yere düştü ve ikisi de gülmedi. Ancak pastanın sergilendiği mutfığa girdiklerinde ortam biraz olsun yumuşadı.

"Mutlu yıllar," dedi Lennon, bir kibrit yakmak için çabalarken. "Orantısız olduğunu ve kremasının bok gibi göründüğünü biliyorum ama elimden geleni yaptım."

İlk başta hazırlıksız yakalanan Dante gülümsedi ve mumunu söndürdü. Kahvaltı masasında akşam yemeği için büyük pasta dilimleri yediler.

"Peki, Eileen ne dedi?"

"Bu sabahki kaba davetsiz misafirliğimiz için özür diledi ve Drayton'a dönüşünüzün koşullarını tartışabildik. Konuşma... şaşırtıcı derecede verimliydi."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Dante sanki bu sorunun cevabını arıyormuş gibi gözlerini yere dikti. "Okul sizi yanlış değerlendirmedigine dair güvence istiyor. Varlığınızın sadece okul ve içindeki öğrenciler için değil, gerçekliğin kendisi için de bir tehdit olduğuna dair artan bir endişe var."

"Ian yüzünden mi?" diye sordu, midesinde bir çukurla. Kendi sınıf arkadaşlarından birini öldürdükten sonra bile, sanki yaptığı şey yüzünden okuldan atılmayı hak etmiyormuş gibi, bu suçun okuldan atılmasına neden olacak kadar kötü olup olmadığı konusunda endişelenmekten nefret ediyordu.

"Evet, ama aynı zamanda kampüsten ayrıldığınızdan beri artık okulun yetki alanında değilsiniz," dedi Dante. "Ve görünüşe göre, rektör şimdiye kadarki ilerlemenizden pek etkilenmemiş."

"Ama benden istedikleri her şeyi yaptım," dedi Lennon, bu sözleri söylerken sesi çatlıyordu. "Derslerimin çoğunda birinciydim, asansörleri komutla çağırmayı öğrendim-"

"Disiplinden yoksunsun," dedi Dante, onun sözünü kısa keserek. "Ben de sana söylemiştim. Ama endişeleri daha geniş kapsamlı. Alec'e göre, sorgulanan sadece senin kapı bekçiliği yeteneklerin değil. Kişiliğin, okuldaki akranlarına karşı davranışların, yani Ian ama diğerleri de var. Akıl sağlığı geçmişin de geçmişteki ahlaksızlığın gibi bir endişe kaynağıydı. Genel olarak, okulun görüşü senin kaotik ve güvenilmez olduğun yönünde-"

"Ve biraz da fahişe mi?" Lennon tersledi, yanakları utanç ve öfkeyle kızarmıştı. "Onların değerlendirmesine katılıyor musunuz?"

"Hepsi değil," dedi Dante. "Disiplinden yoksun olduğuna inanıyorum. Duyguların çok yoğun ve bu duygular çoğu zaman davranışlarını benim

senin daha iyi bir muhakeme olduğuna inanıyorum. Sağlık geçmişiniz ve kiminle yatmayı tercih ettiğiniz konusundaki endişelerini ise kılarına sokabilirler."

Lennon bu güvenceyle hemen rahatladı. Faklte ondan nefret edebilirdi. Akranları ondan nefret edebilirdi. Ama Dante onun yanındaysa, bu yeterliydi. "Peki şimdi ne olacak? Geri dönmeme izin vermeyecekler, değil mi?"

"Sadece geri dönmeni istemiyorum," dedi Dante. "Drayton'a geri dönmeni ve göz dönemi bitmeden mezun olmanı istiyorum."

"Ne?" şaşırmıştı. Drayton'dan mezun olma düşüncesi, yaz için Dante'nin evine geldiğinden beri aklından bir kez bile geçmemişti. Mezun olma umutları da Ian'la birlikte o asansörde yok olmuştu. "Okulun çoğunluğu benim dşncersiz, yeteneksiz ve şiddet yanlısı olduğumu düşünürken mezun olma hakkımı nasıl savunacağım-"

"Onların yanıldığını kanıtlayacaksın." "Ama nasıl, Dante?"

Bir an sessiz kaldı. "İlk kapını açtığında hepimizin neden bu kadar korktuğunu biliyor musun?"

"nk tehlikeliydi," dedi Lennon. "Yani, Ian'a ne olduğuna bir bakın."

"Asansörü giyotine evireceğinizden endişe ettiğimiz için o duruşmayı yaptığınızı düşünmediniz herhalde? Korktuğumuz daha büyük bir şey olduğunu biliyor olmalıydınız."

Lennon bir cevap bulmak için beynini zorladı ama b u l a m a d ı .

"Kapılarınız uzayda bir ulaşım aracından çok daha fazlası. Ya da en azından daha fazlası olabilirler. Bazı geçit bekçileri sadece uzayda değil, zamanda da kanallar açma yeteneğine sahiptir. Böyle bir eylemin sonuçları hem ölümcül hem de geniş kapsamlı olabilir. Bu yüzden herkes gücünüze ve potansiyelinize karşı bu kadar ihtiyatlıydı."

Lennon'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu, diken diken oldu. Takip edildiği hissine kapılmıştı, sanki omzunun hemen arkasında korkunç bir şey gizleniyordu. "Endişelenmelerini gerektirecek bir şey yok. Zamanda hiçbir kanal açmadım ve aabilseydim bile amazdım. I

Yani, maliyeti bu kadar yüksek olabilecekken neden birileri böyle bir riske girsin ki?"

"Çünkü okul tehlikede," dedi Dante. "Şu anda onu çevreleyen kapılar başarısız oluyor. Yakında yıkılacaklar ve Drayton'ı dünyaya açacaklar."

"Takip etmiyorum. Hem de hiç."

Dante bir iç çekti. "Bak, sen ve ben hayatta olduğumuzdan beri, okulun etrafındaki kapılar zayıflıyor. Bunu biliyorsun çünkü kendin de gördün. Biz ayrıldığımızdan beri daha fazla deprem oldu. Asansörler arızalanıyor. Drayton'daki yetkililer durumu stabilize etmek için ellerinden geleni yapıyorlar, ancak okulun gücünün, ona hizmet eden fakültenin gücünün sınırları var. Okulu uzun süre stabil tutamazlar. Bir gün, okulun etrafındaki kapılar tamamen çökecek ve Drayton'ın sırlarını dünyaya ifşa edecektir. Tahmin edebileceğiniz gibi, böyle bir çöküşün etkileri sadece okul için değil, tüm dünya için yıkıcı olacaktır. Sizce uluslar iknayı bir silah gibi kullanmaya başladığında ne olur?"

"Ben-ben bilmiyorum-"

"Bir tahminde bulunun. Dünyanın en kötü insanları -tecavüzcüler ve savaş ağaları, milyarder CEO'lar ve yozlaşmış politikacılar- sahip olduğumuz güçle ne yapacaklar?"

Lennon bunu düşünürken bile hasta hissediyordu. "Bunu kendi amaçları için kullanacaklar."

"Şiddetli sonlar," dedi. "Sonuçlar dünyanın sonunu getirmese bile geniş kapsamlı olacaktır. Ama bunu önleyebileceğinize inanıyorum."

"Neden? Sen, Eileen ve fakültenin geri kalanı kapıları nasıl açık ve sabit tutacağınızı çözemiyorsanız, ben ne yapabilirim ki?"

"Yeni bir tane yetiştirebilirsin. Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

"Ama nasıl? Uzayda hareket eden kapılar açıyorum. Ama okulun etrafındaki sınırlar farklı. Yanıltıcı. Sadece dış dünyadan koruyorlar. Bunun benim asansörlerimle hiçbir ilgisi yok."

Dante başını salladı. "Yanlış bir fikre kapılmışsın. Drayton durağan değil. Bu canlı. Uzay ve zaman içinde hareket ediyor."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, onu dünyadan koruyan sınırlar hayali değil. Onu görünmez kılmıyorlar. Drayton kendi başına bir gerçeklik. Onu uzay ve zaman içinde bir nehir boyunca ilerleyen bir gemi gibi düşünebilirsiniz. Ona erişmek için kullandığımız asansörler, hatta kampüsün sonunu belirleyen o uzun yol, hepsi bizi kampüsteki gerçeklik ile şimdiki gerçeklik arasında ileri geri taşıyan küçük cankurtaran botları gibi."

Lennon azımsanmayacak bir rahatsızlıkla zihninin bu yeni bilgiye uyum sağlamak için gerildiğini hissetti. "Yani kampüsün kendisinin büyük bir asansör kabini gibi olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle," dedi Dante. "Ve o asansör arızalandığında, kampüsün kabini şimdiki zamana geri dönecek."

"Neden şimdiki zaman? Neden gelecek ya da geçmiş değil?"

"Gelecek henüz mevcut değil. Geçmiş zaten yaşandı, dolayısıyla kampüs ortaya çıksaydı bunu bilirdik. Bu mantıkla, Drayton'ın inebileceği, düştüğü anda ne olursa olsun, mevcut gerçeklikten başka bir yer olmadığı sonucuna varmak mantıklıdır."

Dante bunları söylerken, gerçek yavaş yavaş odak noktasına geldi. Bu yeni gerçekliğin güvencesizliği. "Bunu yapabileceğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Asansör kabinlerim küçük ve onları ancak bu kadar uzun süre idare edebilirim. Ama Drayton'ın kampüsü ölçeğinde bir şey? Yani, sahip olmadığım yeteneklerden bahsetmiyorum bile, bu imkansız miktarda dayanıklılık gerektirir-"

"Henüz ona sahip değilsin. Ama sana yardım edebilirim," dedi Dante. "Asansör kapılarınızın göründüklerinden daha fazla bir şey olduğunu hatırlamanız önemli. Sadece bir asansör şeklini alıyorlar çünkü bu, kavramı iletmenin en kolay yolu, tarif edilemez olanı anlamanın ve ifade etmenin bir yolu. Ancak kabinin kendisi somut bir gerçeklik olarak mevcut değildir. Biçim değiştirebilir, farklı bir şeye dönüşmek üzere genişleyebilir."

"William'ın kapılarının yaptığı gibi," dedi Lennon, Benedict ile ilk derslerinden birini düşünerek. "Onun kapıları bir koridor olarak ortaya çıktı."

Dante başıyla onayladı. Gözlerinde, ders anlatırken sık sık yaptığı ve özellikle konudan etkilendiği zamanki ışık vardı. "Eğer ulaşabilirsen

Kendi anlayışınızın ötesinde, yeterli güce ulaşırsanız, asansörünüzün kullanım alanlarını genişletebilir ve tezahür etme biçimlerini değiştirebilirsiniz."

"Okulun etrafında bir kapı oluşturabilirim," dedi Lennon anlayışla, "tıpkı William'ın yaptığı gibi."

"Aynen öyle."

Lennon bu ihtimali biraz isteksizce de olsa kabul etti. Ama bu fikir yine de ona doğru gelmiyordu. Kendisini bu kadar büyük bir gücü özenle ve yetkinlikle kullanabilecek biri olarak hayal edemiyordu. Bilinen bir dahi olduğu söylenen William'ın aksine, sınıfının en tepesine tırmanmak için mücadele etmişti. Ve bir de Ian'ın ölümü vardı, adında sonsuza dek kalacak bir yara, kendi zayıflığının ve değişkenliğinin bir göstergesi ve bundan daha da kötüsü, neredeyse doğasında varmış gibi görünen şiddet. İçinde bir tür aşındırıcı kaos.

Lennon kahraman değildi. Kendisine kötü adam diyecek cesarete sahip olduğundan bile emin değildi.

O sadece bir korkaktı. Ve çok korkuyordu. "Seni rahatsız eden bir şey var," dedi Dante. "Neymiş o?"

"Bu sadece...akla yatkın değil. Eğer gücümle okulu kurtarma potansiyelim varsa, Eileen gücümün olduğunu fark ettiğinde neden beni okuldan atmaya hazır görünüyordu? Faydalı olma potansiyelim olduğunu biliyor olmalıydı."

"Öyleydi," dedi Dante. "Ama o zamanlar bu sadece bir potansiyeldi. Başka bir şey değildi. Ona göre sen pek de gelecek vaat eden bir öğrenci değildin. Uzayda geçit açmaya çalışırken neredeyse kendini öldürüyordun ve zamanda geçit açmak çok daha büyük bir başarı ve açıkçası senin bunu yapabileceğine inandığını sanmıyorum. Ayrıca, o duruşma sırasında, Eileen'in bir geçit bekçisinin yeteneklerine ciddi bir ihtiyacı yoktu. Depremler henüz başlamamıştı."

"Ama şimdi depremler başladığına ve bir bekçiye ihtiyacı olduğunu bildiğine göre, benden bir kez bile müdahale etmemi istemedi. Neden? Çekincesi ne?"

Dante ilk başta cevap vermekte isteksiz görünüyordu. "Eileen spot ışıklarını paylaşmaktan hiç hoşlanmadı ve gücü paylaşmayı daha da az seviyor. Olabileceğini düşündüğüm kişi olursan - okulu kurtarırsan ve hepimiz sana borçlu kalırsak - gücünün bir kısmını devretmek zorunda kalacak. Bence bu fikir Eileen için okulun tamamen ifşa olması kadar korkunç. Size güvenmiyor, sizden hoşlanmıyor ve size *ihtiyacı* olduğu gerçeğini henüz kabul ettiğini sanmıyorum. Hepimizin ihtiyacı var."

"Ama ya bana karşı temkinli olmakta haklıysa? Eğer zamanla oynamaya başlarsam, bunun sonuçlarının yıkıcı, hatta ölümcül olabileceğini söylüyorsunuz. Kumar oynadığım tek şey hayatım olsaydı sorun olmazdı ama tehlikede olan başkaları da var. Tüm olanlardan sonra bu konuda bana gerçekten güveniyor musun? Ian'a yaptıklarımın sonra-"

"O bir kere oldu ve senin de kendine göre sebeplerin vardı."

"Peki ya diğer tüm batırdığım zamanlar? Sınıfınızda başarısız olduğum, yetersiz kaldığım onca zaman. Onu öldürmeden aylar önce Ian'ın eline bir bıçak sapladım ve sonrasında o kadar az şey hissettim ki bu beni korkuttu. Ben de kendimi korkutuyorum. Bazen aynada ne olduğumu görebiliyorum. Yani, kendin söyledin: Ben tehlikeliyim. Tehlikeli bir insana okulun, hatta dünyanın kaderini emanet etmek için neden güvenesiniz ki?"

"Kapılar eninde sonunda düşecek. Belki bu yıl değil, belki senin hayatında bile değil. Ama düşecekler ve dünyadaki tek tehlikeli kişi sen değilsin, Lennon. Diğer tüm tehlikeli insanlar seninle aynı güce eriştiğinde ne olacak? Onunla ne yapacaklar?"

Lennon düşünerek kuru kuru yutkundu. Bu korkunç bir teklifti. Aklına o gece Savannah'da Blaine'le birlikte karşılaştıkları o iki adam geldi. İkna gücünü kullanabilselerdi ne yaparlardı?

"Tüm bunları bana aylar önce anlatmalıydın," dedi, ilk kez kendisinden sakladığı her şey yüzünden incindiğini ve ihanete uğradığını düşünmeye başlamıştı. Bunca zaman aralarındaki duvarların yavaş yavaş yıkıldığını, yakınlaştıklarına inanmıştı. Ama gerçekte Dante her zaman olduğu gibi ketum ve mesafeliydi. Başka neler sakladığını ve bunun ona nasıl zarar verebileceğini merak ediyordu.

"Karar bana kalsaydı sana söylerdim ama öyle olmadı," dedi ve Lennon ona inanmak istese de inanabileceğinden emin değildi. Şu anda bile - Dante kartlarını masaya açmış gibi görünürken - hala sakladığı bazı şeyler olduğu izlenimine kapılmıştı. "Eileen olabildiğince uzun süre her şeyi gizli tutmak istedi. Onu bu yeni olasılığı düşünmeye ancak bugün ikna edebildim. Sana bu konuda bir şans vermeyi kabul etti, ama şimdi bununla ne yapacağına karar verme sırası sende."

Lennon olasılıkları düşünmek için durakladı: kapıların düştüğü ve Drayton'ın dünyaya maruz kaldığı bir gerçeklik ya da bunu durdurmak için bir şeyler yaptığı bir gerçeklik. Drayton'a bir kurtarıcı aramak için gelmişti ve şimdi bir kurtarıcı olma şansına sahipti. Ve eğer bunu yaparsa, belki de Ian'a yaptıklarını telafi etmenin küçük bir yolu olabilirdi. Kendini bir katil ve korkaktan daha fazlası olarak sağlamlaştırmak için. Kendini affettirmek için bir şans.

Lennon Dante'ye baktı. "Ne zaman başlıyoruz?"

OceanofPDF.com



W Geçmişe açılan kapılar söz konusu olduğunda, Dante yeni bir pedagojik yaklaşım benimsemiştir. Birincisi, onların çoğunluğu Dersler sahilinde ya da orada değilse sahilin ötesindeki adada yapıyordu. Her sabah erkenden, güneş doğmadan çok önce uyanıyor ve seanslarına meditasyonla başlıyorlardı; bu sırada Lennon zihninin duvarlarını indiriyor, Dante de aynısını yapıyordu.

"İradenizi zihninizin sınırlarının ötesine genişletmeye çalışmanızı istiyorum. Tutunduğu tüm yapıları serbest bırak - ismin, kimliğin, uygunluk, hatta zaman."

Bunu söylerken Lennon onun varlığını içinde hissetti, düşüncelerinin üzerine soğuk bir sis çökmüştü. Bu onu neredeyse uyuklu yapıyordu. Hemen gevşedi, bacakları altından o kadar gevşedi ki, dik oturmak için gerçekten düşünmesi gerekti.

Tek öğrencisi Lennon olan Dante, ikna öğretisine daha doğrudan bir yaklaşım benimseme özgürlüğüne sahipti. Her zaman yaptığı gibi ders vermek yerine, Dante iradesinin gücünü kullanarak Lennon'a elle talimat verdi, yıllar boyunca öğrendiklerini aktardı, zihnine girerek farklı imgeler ve duygular yerleştirdi, anlatılamaz olanı aktarmaya çalıştı.

Bu, Dante'nin onu elinden tutup uçsuz bucaksız kütüphanesinde ona rehberlik ediyormuş gibi hissettiren samimi bir öğrenme yöntemi idi.

Bilgi. Lennon'ın soruları olduğuunda, Dante bilgeliğinin tüm genişliğiyle yanıtlıyor, hepsini birden ona döküyordu. Ona asla korkak ya da aptal olduğunu hissettirmedi. Asla sert ya da kaba değildi. Yine de canını yakıyordu - hepsi çok canını yakıyordu - bilgi uçsuz bucaksız ve karmaşıktı ve kafatasının duvarları içinde oluşan basınçtan çatlayacakmış gibi hissedene kadar onu dolduruyordu.

Dante'nin talimatı altında Lennon zihnini geçmişin sessiz frekanslarına nasıl ayarlayacağını öğrendi. Zamanın nasıl manipüle edilebileceğini, ikiye katlanabileceğini ve sonra gerçekliğin birçok katmanını oluşturan kadar pasta hamuru gibi tekrar katlanabileceğini öğrendi. Sonra ona nasıl çalışacağını, geçmişin tüm bu katmanlarında nasıl gezineceğini ve zamanı bilenmiş bir bıçak gibi temiz bir şekilde kesebilen asansörler aracılığıyla onlara nasıl erişeceğini öğretti. Ancak temel teorileri anlamak, geçmişe bir asansör çağırarak bu teorileri uygulamaya koymaktan farklıydı; Lennon, kendisinin ve Dante'nin tüm çabalarına rağmen bu konuda zorlanmaya devam etti.

"William ilk kez bir kapı yarattığında -daha bir asansör görmeden ya da asansörlerin varlığından haberdar olmadan çok önce- kapıları, her biri zamanın farklı bir noktasına açılan, içinden koridorun geçtiği çok sayıda kapısı olan bir koridor olarak tezahür etti. Sizin için bu bir asansör. Ama prensip aynı kalıyor."

"Diyelim ki zaman içinde hareket ediyorum ve geçmişe gidiyorum - o zaman ne olacak? Orada bir şeyleri değiştirebilir miyim? Şimdiki sonucu etkileyebilir miyim?"

"Hem evet hem hayır," dedi Dante. "Geçmiş bugünü yaratır. Yani geriye dönüp müdahale etmeye çalışsanız bile, her şey aynı şekilde sonuçlanacaktır. Aslında, müdahaleniz değiştirmeye çalıştığınız koşulları yaratabilir. İşte bu yüzden kendinizi bu işe karıştırmamak en iyisidir. Bu yüzden tehlikelidir."

"Yani geri dönüp kendimi Ian'ı öldürmekten alıkoymaya çalışsaydım, yine de öleceğini mi söylüyorsun? Her şey aynı şekilde mi gelişecekti?"

Dante başını salladı. "Belki de geri dönersen, geçmişteki varlığın o gece sana saldırması için onu kışkırtan şey olabilir. Bunu söylemek imkânsız. Ama bildiğimiz bir şey varsa o da şimdiki zamanın daha önce olanların değişmez bir sonucu olduğudur."

"Peki ya gelecek? Oraya seyahat edebilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "Henüz var olmayan bir şeye seyahat edemezsin. Henüz gerçekleşmemiş olana."

Başlangıçta bu Lennon için çok az anlam ifade ediyordu. Ama yavaş yavaş - günler ve haftalar süren çalışmalarla - Lennon anlamaya başladı ve sonra bu anlayışı uygulamaya koymaya çalıştı. Kendini tamamen tükenmenin eşiğine kadar zorladı ve sonra - Dante'nin teşvikiyle - daha da ileri gitti. Bir kavram olarak şimdiki zaman üzerindeki hakimiyetini kaybetmeye başladı. Kendi bedeninin sınırları bile gevşek ve yapışkan hissediyordu, sanki deri ve kemik artık ruhunu barındırmaya yetmiyordu.

Yorucu bir işti, zihni ve bedeni zorluyordu, ama geceler biraz rahatlama sağlıyordu. Seanslar her gün gün batımında sona eriyor ve sonrasında hem o hem de Dante ter ve kumdan arınmak ve günün yorgunluğunu atmak için odalarına çekiliyorlardı. Akşam yemeği için mutfakta yeniden bir araya gelirlerdi. Dante her zaman sıcak ve lezzetli bir şeyler hazırlardı; kızarmış yumuşak kabuklu yengeçler, Brunswick güveci, o gün taze tuttuğu balıklar.

Ama Lennon'ın gerçekten dört gözle beklediği şey yemekten sonraydı. Her biri diğerini el çabuklukları ve taşların üzerindeki harfleri değiştiren zekice illüzyonlarla hile yapmakla suçlayan kanunsuz Scrabble oyunları. Korku filmleri, askeri belgeseller ve gösterişli sanat filmleri izlediler. Ya da, özellikle değersiz bir şey için havaya girdiklerinde, reality televizyonu tercih ederlerdi - bronzlaşmış yarışmacıların mayo ve börülce kabuğu kolyeleri giydiği ıssız ada buluşma programları - ve bir gecede yarım sezon izlerlerdi.

Ancak gece uzadıkça Lennon'ın ruh hali düşünceli ve kasvetli bir hal alıyordu. Düşünceleri mücadelelerine geri dönüyor, geçmişe bir kapı açıyor, derslerini tekrar tekrar oynuyor, başarısızlıklarını kendi zihnine karşı bir sopa gibi kullanıyordu.

"Bana öğrettiğin her şeyi nereden öğrendin?" Lennon bir gece Dante'ye sordu. Seansları bittikten sonra çalışmalarını kapılarla tartıştıkları nadirdi, ikisi arasında dile getirilmemiş bir anlaşma vardı

Günün yorgunluğunun gecenin kutsallığına engel olmaması gerektiğini, hayatlarının bir bölümünün kesinlikle ayrı tutulması gerektiğini söylüyorlardı. Ama bu soru -bilgisinin genişliği ve buna ilk olarak nasıl ulaştığı hakkında

-Çalışmalarına başladıkları ilk günden beri Lennon'ı rahatsız ediyordu.

"Bir zamanlar okul benim onların yeni bekçisi olacağımı düşünüyordu," dedi Dante. Kadın soruyu sorduğunda banyoda tıraş oluyordu, çenesini kremle köpürtüyor, usturayı hızlı ve kararlı vuruşlarla kullanıyordu. Kadın onu evin içinde ikinci bir gölge gibi takip etmeye, bir odadan diğerine peşinden gitmeye başlamıştı. Dante ise, böyle gecelerde bile, gece rutin işlerini yaparken onu banyoya kadar takip etmesine aldırmış etmiyordu. "İşi bırakmadan önce Eileen ve daha sonra Benedict ile çalıştım."

"Neden? Ne yanlış gitti?"

"Onlara gerçekten faydalı olamayacak kadar kendi geçmişime gömülmüştüm." "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Sadece bir kapı açabildim," dedi Dante, "zamanda hep aynı sabit noktaya."

"Peki bu nokta neydi? Önemli miydi?"

Dante başını iki yana salladı ve yüzündeki son köpüğü de sildi. "Benden başka kimseye değil."



Sanki bilincinin tortusu yorgun bedeninden dökülüyormuş, adeta tükeniyormuş gibi hissediyordu. Her gün bir öncekinden çok daha zor görünüyordu. Sanki her asansör çağırmaya çalıştığında kendinden biraz daha kaybediyordu.

Oturma odasında yere çömelen Lennon, "İşe yaramaz," dedi, Saatlerce onu bir önceki güne geri götürecek bir asansörü aramaya çalıştıktan sonra tamamen harcadı. Burnu durmadan kanıyor, damlacıklar parke zemine sığıyordu. "Bunu yapamam."

"Yapabilirsin," dedi Dante ve bir elini uzatarak onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Farklı bir şey denemek istiyorum. Bu sefer benden ihtiyacın olanı alacaksın."

"Sifonlamak mı?" dedi, Amsterdam'da Dante'nin şehri zorla boşaltmaya başladığı o korkunç geceyi düşünerek. Kırmızı ışıklar bölgesindeki o zavallı kızların çılgınlıklarını hatırladı. Ölüm gibi bir his. "Bunun tehlikeli olduğunu söylemiştin."

"Ve öyle, özellikle de zorlayıcı olduğunda. Ama bu farklı olacak. Kasıtlı. Sana gücümün, irademin bir kısmını ödünç vereceğim ve sen onu alıp geçmişe bir asansör çağırma görevine kanalize edeceksin."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Lennon başını sallayarak.

"Bu sonsuza kadar sürecektir bir şey değil," diye ona güvence verdi. "Bunu kendi başına yapabilmen için gereken zihinsel kasları oluşturma kadar seni idare edeceğim. Bana zarar vermene izin vermeyeceğime söz veriyorum. Sadece deneyelim, bakalım ne olacak."

Lennon sadece enerjisi ve fikirleri tükendiği ve doğru düzgün itiraz edemeyecek kadar yorgun olduğu için razı oldu. Ayağa kalktı, bacakları altında yumuşak bir his vardı ve bakışlarını çalışma odasının duvarına sabitledi. Hiçbir şey olmamıştı ve tam vazgeçmek üzereydi ki bunu hissetti. Dante'nin zihni onunkinin içindeydi, gücü onun içinden geçiyordu, o kadar güçlü bir güçtü ki ciğerlerindeki havayı çekip aldı. "Bekle," dedi, onun gücünü içerken bile onu incitmek istemiyordu.

güç. Bırak onu doldursun.

"Benden ne istiyorsan al," dedi Dante ama sesi zayıf ve çok uzaklardan geliyordu. "Ben iyiyim."

Lennon'ın dizleri onun altında yumuşadı. Kulaklarında bir çınlama vardı. Dante'nin gücü vücudunda sabit bir akım halinde dolaşıyordu ve onun iradesini kendi iradesinden ayırt edemiyordu. Her düşüncesi ve hissi ona özeldi. Dante onun bedenindeydi, o da Dante'nin bedeninde, ruhları iç içe geçmişti.

Duvarlardan parlak bir ışık yayıldı. Kül kokusu vardı. Beyaz sıcak ve parlayan asansör kapıları kendilerini sıvaya damgalamış gibiydi. Zil sesi diğerlerinden farklıydı, bir şekilde çarpıtılmıştı, sanki yavaşlatılmış ve tersten çalınmış gibiydi. Daha önce çağırdığı hiçbir asansöre benzemiyordu.

daha önce. Ve Lennon biliyordu, hiç şüphe duymadan biliyordu, o yapmıştı.
Geçmişe açılan bir kapı açmıştı.

OceanofPDF.com



TO GECE evin arka verandasında küçük kadehlerde şampanya ve ıstakoz kaynatarak kutlama yaptılar. Havada yoğun bir Nemliydi ama gökyüzü fırtına bulutlarından arınmıştı ve okyanusa kızıl bir güneş batıyordu.

Dante dalgalara bakarak, "Kız kardeşim bunun gibi gün batımlarının okyanusu yanıyormuş gibi gösterdiğini söylerdi," dedi. O gün Lennon'a aktardığı tüm enerji yüzünden bitkin düşmüştü. Burnunun kanaması daha yeni durmuştu ve gözlerinin altında derin torbalar vardı, sanki haftalardır tam bir gece uykusu çekmemiş gibiydi. Ama kız kardeşinden bahsederken mutlu görünüyordu, rahatlamıştı. Lennon onu en son böyle, bu kadar açık ve huzurlu görmüştü.

-Haftalar önceydi, adada kamp kurdukları gün.

"Kız kardeşlerin olduğunu bilmiyordum," dedi Lennon, ona söylemediği için şaşırılmış, hatta biraz da incinmişti.

"İki tane var."

"Erkek kardeşin
var mı?" "Hayır,"
dedi.

"En yaşlı sen misin?"

"Aslında en genci. Ama çok değil. Annem üçümüzü de arka arkaya doğurdu, aramızda en fazla on beş ay vardı."

"Erkek çocuk mu deniyorsun?"

"Daha iyisi ya da daha kötüsü için," dedi.

"Onları sık sık görüyor musun? Kız kardeşlerinle yani."

"Artık değil." Adam durakladı. Devam etmeyeceğini düşündü ve devam ettiğinde şaşırıldı. "En büyük kız kardeşim dört yıl önce kolon kanserinden öldü."

"Özür dilerim."

Ona el salladı. "Diğer kız kardeşimi en son gördüğümde bir üst geçidin altında kıvrılmış uyuyordu. Aklını kaçırmıştı."

"Aman Tanrım."

"Mücadele etti. Bir süredir mücadele ediyordu ve yıllarca ona yardım etmeye çalıştım. Onu temiz ve istikrarlı hale getirdim. Onu sokaklardan kurtarmak için yaptığım son girişimde, ben... şey, onun aklını kendi isteğime göre bükтім, onu buraya getirdim. Elbette kızgındı, ama onunla konuşmayı, onu bastırmayı başardım, ya da en azından ben öyle sanıyordum. Onu çoğunlukla evde güvende tuttum, ama bazen sahilde yürür ya da kasabada ayak işlerini yapardık. Onu kurtardığımı sanıyordum; kurtarabileceğimi sanıyordum. Uzun zamandır onu gördüğüm kadar mutluydu. Kilo almıştı. Hatta ayıktı. Sonra bir gece uyandım ve gitmişti. Onu yolun birkaç mil aşağısında buldum ve kavga ettiğimiz eve geri dönmeye zorladım. Ona kendini öldürteceğini söyledim ve o da bana bunun onun hakkı olduğunu söyledi. Ve bilmiyorum... bu içimde bir şeylerin kilidini açtı. Sanırım o gece ona vermem gereken en büyük hediyein ayıklık ya da güvenlik olmadığını fark ettim: bu özgürlüktü. Onu kaybedeceğim anlamına gelse bile hayatını kendi şartlarına göre yaşama seçimi. Bu yüzden gitmesine izin verdim."

"Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi. "Ve sanırım o da böyle olmasını istiyor. Yaptığım şey göz önüne alındığında onu suçlayamam."

"Onun hayatını kurtarmaya çalışıyordun," dedi Lennon. "Eminim o da bunu biliyordur. Ona her zaman ulaşabilirsin-"

"Hayır," dedi. "Bunu yaparsam, elimde kalanları da bırakmak zorunda kalırım. İyi anılar, kötüler tarafından lekelenir. Kız kardeşlerimle ilgili gerçekten saklamak istediğim bir imajım var. Onlar genç, hepimiz genciz. Yaz mevsimi ve güneş yarı batmış, ışığı ağaçların aralarından parlıyor.

sokağımız boyunca uzanan binalar. Birisi yangın musluğunu açmış ve kız kardeşlerim el ele suların içinde koşuyorlar. İkisini de bu şekilde hatırlamak istiyorum."

"Tutunmak için iyi bir anı," dedi Lennon. Başını salladı. "Birkaç taneden biri."

Şimdi birbirlerine yakın oturuyorlardı, kolları neredeyse sürtünüyordu, böylece Lennon onun sıcaklığını hissedebiliyordu ve tek istediği daha yakın olmaktı. Ama Dante bir kez daha geri çekildi, gözlerini suya dikerek koltuğuna yaslandı. Bir sonraki söylediği şey olmasa, ani geri çekilişi canını yakabilirdi: "Eğer bunu yapacaksak, en azından önce bunu konuşmalıyız."

Sanki bir usturanın kenarıyla sıyrılmış gibi omurgasından aşağı bir heyecan süzüldü. "Tamam. Konuşalım. Hadi konuşalım."

"Bunu yaparsak işlerin nasıl değişeceğini anladığınızı sanmıyorum. Muhtemelen daha kötüsü için."

Lennon gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "Çocukmuşum gibi davranmaya devam ediyorsun, ben de sana öyle olmadığımı söylüyorum."

"Öyle olmadığını biliyorum," dedi. "Ama sen bana bakmam için emanet edilen birisin ve bizim... ilişkimiz bir şekilde bunu tehlikeye atmayacakmış gibi davranmak saflık olur."

"Gördüğüm kadarıyla birbirimizi önemsiyoruz. Bu tek taraflı olmadı."

"Öyle olduğunu söylemedim. Ama benim sizin sahip olmadığınız bir sorumluluğum var ve bu yanlış olur-"

"Geleneksel anlamda-"

"Yanlış," diye tekrarladı, "eğer seninle nişanlanırsam."

"Bence iki yetişkinin, eğer izin verirsek iyi, hatta harika olabilecek bir şansı kendimizden esirgemesi yanlış olur. Bu neden bir şey sayılmıyor? Kendi inkarımızın acısı neden ahlaki değerlendirmelerinize dahil olmuyor?"

"Sanki benden sana verebileceğimden emin olmadığım bir şey istiyormuşsun gibi hissediyorum."

"O zaman bana verebileceğin kadarını ver," dedi Lennon. O da öyle yaptı.

Dante onun boynunun yan tarafını kavradı, parmak uçları dikkatlice atardamarıyla aynı hizaya geldi. Öpüştüklerinde ilk kez öpüşüyorlarmış gibi hissetmediler. Onu oturduğu yerden kaldırdı, kalçalarını ayırdı ve sıkıca kalçalarına bağladı. Onu yatak odasına taşıırken, Lennon boynunun sert düzlemindeki güve dövmesini, ağzının köşelerini ve çenesinin altındaki yumuşak çukuru öptü.

Yatakta, açık bacaklarının arasına yerleşti ve gömleğini itebildiği kadar yukarı itti ve sonra geri kalanını çekerek çıkardı. Adamın dövmeleri kadının fark ettiğinden daha da ağırdı. Güve resimleri boynundan aşağıya doğru iniyor, göğsünde ve göğüs kafesinde bir sürüye dönüşüyordu. Başka imgeler de vardı: hançerle delinmiş bir el (Logos inisiyasyon sürecine bir gönderme olduğunu düşündü) ve avuç içine gömülmüş açık bir göz. Lennon Logos Evi'nin Ouroboros'unu gördü. Kafasına ok saplanmış, yayvan kanatlı bir sığırcık kuşu. Ancak Lennon'ın dikkatini çeken göğüs kafesi boyunca uzanan küçük bir dövme oldu. Şöyle yazıyordu: *Ağustos*.

Claude bu sözü aylar önce söylemişti: *Her şey yeniden Ağustos'ta olacaktı*.

Aydan bahsettiğini sanmıştı. Ama şimdi bunun bir isim olduğunu fark etti.

"Bir sorun mu var?" Dante ona bakarak sordu, sadece vücudunun hissinden bile enerjisindeki değişimi hissediyordu. İşte bu kadar iç içe geçmişlerdi. İfadesini kontrol altında tuttuğunda bile onun duygularını hissedebiliyordu.

"Hayır," dedi Claude'la ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırarak.

Onların burada olmasını, ona musallat olmasını istemiyordu. Şimdi olmaz. "Ben iyiyim."

O andan itibaren, sadece yatak başlığının duvara vuruşunun ritmiyle noktalanan bir sessizlik içinde yaptıklarını yaptılar. Dante onun içinde hareket ederken, kalça kemikleri her hamlede Dante'ninkilere çarpıp morarırken, Dante elini onun yan tarafındaki *Ağustos* dövmesinin üzerinde sıkıca tutuyordu, sanki bu isim açık bir yaraymış ve Dante kanamayı durdurmaya çalışıyormuş gibi.



FYA DA BİR SÜRE SONRA, işler iyiydi. Yaz sona erip güz dönemi yaklaştıkça, Lennon

Açıkçası onu ürküten bir dayanıklılık ve beceriyle geçmişe açılan kapıları açıyordu. Akşamlarını Dante'yle geçiriyordu, çoğunlukla karanlıkta, ikisi birlikte kanepede ya da yatakta ya da bir keresinde, yazın en sıcak günlerinden birinde, gecenin köründe bile dalgaların banyo suyu kadar sıcak olduğu okyanusta.

Bir Cumartesi sabahı Dante dışarıda kulaç atarken Lennon telefonda Carly'ye, "Onu daha önce yanlış tanımışım," dedi. Carly'yi ailesiyle iletişimde kalması için teşvik etmişti; Drayton'daki katı okul politikaları dışarıdan herhangi bir teması büyük ölçüde engellediği için bu Lennon'ı şaşırtmıştı. "O... nazik biri. Gerçekten kibar. Bir gün onunla doğru dürüst tanışmanı istiyorum."

Carly telefonda sessizdi. "Gerçekten mutlusun, değil mi?"

"Evet," dedi Lennon, bunu söylerken gülümsüyordu. Ve sonra: "Senden araştırmanı istediğim tüm o şeyleri bir kenara bırakabilirsin. Aslında bence bırakman en iyisi. Sanırım sadece okul stresi beni etkiliyordu. Ama artık her şey farklı. Daha iyi. Sanırım hatırlayabildiğim en iyi durumdalar."

"Sen öyle diyorsan," dedi Carly.

Günler geçtikçe, Lennon Drayton'ı daha az düşünmeye başladı; Dante'yle geçirdiği zamanı -her zaman olmayı umduğu türden bir insan olduğu, istikrarlı, kendinden emin ve tamamen tatmin olmuş olduğu basit ve evet, hatta sıkıcı bir hayatın değerli küçük ayrıntılarını- korumak istiyordu. Ama her şeyin aynı kalmasını arzulamasına rağmen, Drayton onu çağırıyordu.

O akşam, Lennon'ın o yaz öğrendiği her şeyi rektör yardımcısına göstereceği Eileen'in evine gitmek üzere yola çıkmaya hazırlanırken Dante, "Hazırsın," dedi. Dante yakalı bir gömlek, Lennon da iyi ütülenmiş bir pantolon ve şehirdeki bir dükkândan satın aldıkları bir bluz giymişti.

"Ama ya her şeyi berbat edersem?" Lennon, Dante'nin geçmişe açılan kapılar fikrini ilk ortaya attığı günden beri onu rahatsız eden endişeyi kelimelere dökerek sordu.

"Yapmayacaksın," dedi. "Sen onların kurtuluş umudusun ve bu gece Eileen'in bunu açıkça görmesini sağlayacaksın."

Akşam yemeğinden sonra, güneşin kavurduğu sahilden Charleston'a doğru yola çıktılar; bu yolculuk iki saatten biraz az sürdü. Eileen şehir merkezindeki bir sahil mahallesinde yaşıyordu. Evin kendisi uzun ve beyazdı, pencereleri ateşli bir gün batımının ışığını yansıtıyor, bu da içeride yanıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Dante kapıyı çaldı ve başka bir Dante açtı - en azından Lennon karşılarında duran çocuğu gördüğünde ilk düşündüğü buydu. Aralarındaki farkları fark etmesi bile bir anını aldı; çocuk daha kısaydı ve daha açık tenliydi. Aslında o kadar solgundu ki, Lennon çatık kaşlarında incelikle iz bırakan yeşil damarları görebiliyordu.

Onu eşikte gören Lennon kalbinin midesinin çukuruna fırladığını hissetti ve orada öyle şiddetli çarpmaya devam etti ki hem Dante'nin hem de çocuğun onu duyabileceğinden emindi. Lennon'ın Dante'nin oğlu olduğunu kristal gibi bir kesinlikle bildiği, sokakta yanından geçse tanıyacağı bir çocuğun Eileen'in evinde ne işi vardı? Eileen'e baktı.

Dante bir cevap bekledi ama hiçbir şey söylemedi. Ona bakmadı bile. Ama oğlu baktı.

Bakışları Lennon'a yöneldiğinde, Lennon onun iradesinin gücü karşısında şaşkına döndü. Eğer onun Dante'nin oğlu olduğunu ilk bakışta anlamamış olsaydı, araştıran zihni onunkiyle temas ettiği anda bunu hissedirdi. Bu onun nefesini kesmişti. Onun ardından Lennon kendini çim biçme makinesinin yoluna çıkmış bir tavşan gibi hissetti.

"Annen nerede?" Dante çocuğa sordu.

İşte o zaman Lennon olayı kavradı: Bu çocuk Dante'nin ve *Eileen'in* çocuğuydu. İradesinin bu kadar zorlu olmasına şaşmamalı. Yaşayan en güçlü iki ikna uzmanının çocuğuydu. Ve bir sebepten dolayı Dante onu ondan saklamıştı.

Tam olarak yalan değildi, ama kesinlikle bir ihanetti.

Ve daha da kötüsü, Dante sanki bu tamamen sıradan bir şeymiş ve zalim bir şok değilmiş gibi soğukkanlılığını koruyordu.

Tam o sırada fuayeye bir adam girdi. Yakışıklıydı, bir diş macunu reklamının başrol oyuncusu gibi. Fuayede oğluyla birlikte duran Dante'yi görünce, yüzünde Lennon'ın tam olarak çözemediği bir ifade belirdi. Sanki kötü bir şey düşünmüş ve hemen bastırmış gibiydi. "Profesör Lowe, bu gece geleceğinizi bilseydim, iyi şarap şişelerinden birini soğuturdum."

İki adam el ele tutuştu ve birbirlerini öyle bir kucaklamaya sürüklediler ki, Dante onu yanına çektiğinde adamın yüzünde beliren acı ifadesi olmasaydı bu sıcak bir kucaklaşma gibi görünebilirdi. Lennon'la göz göze geldiler. "Bu...?"

Dante yan çizdi, başını salladı. "Danışmanım. Lennon."

"Demek öyle," dedi. "Bir isme bir yüz koymak çok güzel. Hakkınızda çok şey duydum."

Lennon dikkat kesildi. Duygularını bir kenara bıraktı. Drayton'a dönmek istiyorsa, şimdi performans gösterme zamanının geldiğini biliyordu. "Çoğunun kötü olduğunu varsayıyorum?"

"Aslında hepsi." Karnından güldü. "Karımın başına epeyce dert açtın. Bu arada ben Anthony. Bu da Oliver."

Lennon onun uzattığı eli sıkı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Onu yukarı göndermelisin," dedi Anthony Dante'ye. "Tek çıkış yolu buradan."

"O nasıl?" Dante sordu.

"Daha iyiydi. Ama şimdi buradasınız ve bu onu neşelendirecektir."

"Bundan şüpheliyim." Dante o anda Lennon'a döndü, hiçbir şey söylemedi ama Lennon'ın zihnini çok garip bir his kapladı -kan akışı olmayan bir uzuv gibi karıncalanma ve iğnelenme- ve zihninin girintilerinden Dante'ninkine benzeyen ama net konuşmayan bir ses duydu: *Söyleyebildiğin kadar az şey söyle.*

Anthony, belki de biraz kaba bir şekilde, Lennon'a kendisi göstermek yerine Eileen'in onu beklediği odayı tarif etti. Lennon üst kata tek başına çıktı, koridorun sonunda sola döndü ve uzun, soluk mavi bir kapıdan geçerek ana yatak odasına ulaştı. Yatak odası o kadar karanlıktı ki, Lennon gözleri alışmadan önce bir an için odanın karşısındaki sandalyede oturan bir kişinin siyah silüetinden başka bir şey göremedi. Şekil değişti; bir lamba yandı ve Eileen yatak odasının hemen dışındaki küçük oturma odasında, kucağına bir yorgan çekmiş, büyük bir koltuğa gömülmüştü.

"Lennon," dedi gülümseyerek. Parmakları da diğer parmakları gibi uzun ve zarif olan elini uzattı ve yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. "İçeri gelin lütfen. Benimle oturun."

Lennon onun yanındaki boş koltuğa oturdu. Siyah-beyaz kareli bir desenle basılmıştı ve yakından bakıldığında antebellum güneyini tasvir ediyordu; çember etekli, saçları yukarıya dökülmüş kadınlar ve arkalarında, seyrek bir şekilde resmedilmiş, uzakta köleler olabilecek karanlık figürler. Çizimler çok küçük ve oda çok loş olduğu için bunu anlamak imkânsızdı.

"Işık eksikliği için özür dilerim," dedi Eileen, kucağına çektiği battaniyeyi düzelterek. "Baş ağrılarım var, kümeler halinde. Korkunçlar ve ışık onları daha da kötüleştiriyor."

"Karanlık umurumda değil."

"Dante buraya ilk geldiğinde de aynı şeyi söylemişti. O yıl baş ağrılarım çok fazlaydı. Ders saatlerimizin tamamını

karanlık, sadece acı konuşabilmem için yeterince kontrol edilebilir olsun diye."

Eileen öne doğru eğilerek aralarında duran yan sehpanın çekmecesini açtı, bir paket sigara ve yılan başı şeklinde oyulmuş bir çakmak çıkardı. Lennon'a sigara uzatmadan bir sigara yaktı ve bir süre birlikte sessizlik içinde oturdular; Eileen duman tükürüyor, Lennon önce Eileen'e, sonra yere, sonra da hiçbir şeye bakmıyor, gözlerinin bulanıklaşmasına izin veriyordu. Birden kendini çok yorgun hissetti.

"Dante danışmanlık yaptığım ilk öğrenciydi," diyor Eileen. "Bana rektör yardımcılığının anahtarlarını teslim eden öğrenci olduğu da söylenebilir ama bu başka bir akşamın hikâyesi. Buraya onun ya da benim hakkımda konuşmak için gelmedik. Sizin sorununuza bir çözüm bulmak için buradayız."

Lennon sandalyesinde rahatsız bir şekilde kaydı.

"Çağrı aldaticıdır," dedi Eileen ve Lennon önce bunu mecazi bir anlam olarak algıladı ama sonra bunun aylar önce o terk edilmiş alışveriş merkezinin otoparkında aldığı çağrıya gerçek bir gönderme olduğunu hemen anladı. Bu telefon onu Drayton'a ilk getiren telefondur. "İlk başta kolay bir şey gibi görünüyor. Benim için de aynıydı. Aslında herkes için. Bizim gibi insanlar hayatları boyunca özel olduklarının söylenmesini beklerler. Ancak Drayton'a başladıktan kısa bir süre sonra, yolumuzun hafife alınacak bir yol olmadığını öğreniyorsunuz. Bizimki gibi bir güce erişmek için fedakarlık gerekiyor. Bu acı verici, bazen de korkunç bir şeydir. Ve bu sizin için sınıf arkadaşlarınızdan daha doğru. Bunun için size acıyorum. Ama bence Drayton'daki konumunuzun da bir hediye olduğunu anlamıyorsunuz. Çok az kişiye nasip olan bir hediye. Buna sahip olduğun için kendini son derece şanslı saymalısın."

Eileen bu son cümleyi keskin bir öfkeyle söyledi. "Gelecek dönem Drayton'a dönmene izin verilmesinin tek nedeni bu hediye. Orada, Logos'taki görevlerinizi, oradaki konumunuza uygun olarak yerine getirmeye devam edeceksiniz. Henüz tamamlamadığın temel müfredat derslerini tamamlayacaksın. Ve tüm bunları, ne kadar küçük olursa olsun, *herhangi bir şiddet eyleminin*

-beyin saplarının ölmesine yol açacaktır. Yeterince açık mıyım?"

"Evet," dedi Lennon, boğuk, gözyaşı kalınlığında bir fısıltıyla.

"Anladım."

"Peki bu yaz bana çabalarınızın meyvesini göstermeye hazır mısınız?"

Lennon başıyla onayladı ve asansörü çağırmaya başladı. Ama Eileen buna fırsat vermeden onu durdurdu ve Lennon'ın omurgasının tabanından başlayan garip bir hisle zihnine girdi. İlk başta hoştu, sinir sistemi boyunca şarkı söyleyen ve dakikalar geçtikçe artan bir tür uğultu ya da trıl. Bacakları altında yumuşadı. Leğen kemiği uyuştı. Sanki sıvıya dönüşmüş gibi sandalyeden kaydığını hissetti. Başı yere çarpar çarpmaz kasılmalar başladı, kontrol edemediği bir dizi sarsıcı kasılma, uzuvları kemik kırılmasına yakın bir şiddetle çırpınıyordu. Ciğerleri iflas etmişti; nefes alamıyordu ve Eileen hâlâ ondan bir şeyler alıp götürüyor, yaza dair anılarını bir kitabın sayfalarını çeviren bir insan gibi şiddetle çeviriyor, sayfalar yırtılıp ortadan ikiye ayrılıyor, omurgası parçalanıyordu. Dante ile olan ilişkisi gibi sırları saklamak için yaptığı tüm girişimler boşunaydı.

Eileen her şeyi gördü ve aldı.

Garip ama kesinlikle tanıdık bir duyguydu. Ve Lennon, Eileen'in onun haberi olmadan kaç kez zihninin içine baktığını merak etti. Kaç tane sırrı açığa çıkmıştı? Lennon'ın Eileen'in görmediği ya da bilmediği bir parçası kalmış mıydı?

"Eileen, yeter." Dante gölgelerin arasından konuştu. "Görmen gerekeni gördün. Onun geçmişe açılan kapıları açabildiğini biliyorsun."

"Sadece biraz daha," dedi Eileen. "Anlamaya ihtiyacı var."

"Boğuluyor."

"Bırak onu."

Lennon başını kaldırdığında, yüzü acıyla çarpılmıştı, Dante'nin Eileen'in sandalyesinin arkasında durduğunu gördü. Ellerini Eileen'in omuzlarına koymuş, hafifçe kamburlaşmış, vücudu lambanın ışığıyla aydınlanmıştı. Dudaklarını Eileen'in kulağına indirdi. Lennon'ın duyamayacağı bir şey söyledi. Ama her neyse, Eileen'in sandalyesinde kaskatı kesilmesine, Lennon'ı tutuşunun gevşemesine ve sonra tamamen bırakmasına neden oldu. Nefes nefese kalan ve acıdan titreyen Lennon yere sinmişti.

Eileen ayağa kalktı ve yatak odasının kapısına doğru ilerlerken Lennon'ın üzerinden geçti. "Bir sonraki dönemin başında seni görmek için sabırsızlanıyorum."

OceanofPDF.com



WEILEEN gittikten sonra Dante, Lennon'ın yerden kalkmasına ve aşağı inmesine yardım etti. Lennon oğlunu bir an için gördü. ve bayıldı. Dakikalar sonra kendine geldi, Dante'nin arabasının yolcu koltuğuna bağlanmıştı. Hava karanlıktı ve sahil boyunca kıvrılan sık ormanlık arka yollardan geçiyorlardı.

"Aranızdaki ilişki nasıl başladı?" diye sordu kısık bir sesle.

Dante'nin elleri kansız bir şekilde direksiyonun etrafında kenetlendi.

"Dinlenmelisin."

"Hayır," dedi Lennon. "Bunların hiçbiri değil. Bana patronluk taslama. Ben gerçeği istiyorum.

Neden bana bir çocuğun olduğunu söylemedin?"

"Niyetim... doğru zaman geldiğinde."

Lennon bunun bir yalan olup olmadığını anlayamadı. Bunu hiç söyleyip söyleyemeyeceğini sorgulamaya başlamıştı. Onun hakkında okuduklarından herhangi biri güvenilir miydi? Yanında oturan adamı tanıyıp tanımadığını bile. "İkinizin arasındaki ilişki nasıl başladı?"

"Gerçekten istiyor musun-"

"Evet," dedi Lennon, onun sözünü keserek. "Nasıl başladı?"

"Bizde de aynı şekilde başladı. Sadece ben öğrenciydim, o ise danışman."

Demek isteksizliğinin gerçek kaynağı buydu. Lennon bunun olağan bir korkunun ötesinde bir şey olduğunu sezmişti ama parçaları bir araya getirememişti.

şimdiye kadar birlikte. Dante'nin kendisi de buna benzer bir ilişki yaşamıştı ve eğer yüzündeki acı dolu ifadeden anlaşıldığı kadarıyla bunun acısını çekmişti.

Lennon ardından gelen soruyu sormak istemedi. Ama karanlık bir şüphe onu yine de sormaya itti. "İlk başladığında kaç yaşındaydın?"

"Lennon-"

"Kaç yaşında, Dante?" Lennon bunu nazikçe söyledi, onu yaralayabileceğinden korkuyordu.

"On altı yaşına giriyordum."

"Yani on beş yaşında mıydın?" Tanrım, diye düşündü, o bir bebektir. Kendisi de bir çocuktur. Görünüşe bakılırsa, şu anda sahip olduğu oğlundan bile daha küçüktü. Bu fikir onu tiksinti ve öfkeyle doldurdu.

Lennon bir sonraki soruyu sormak istemedi. Bir parçası soracak yeri olmadığını düşünüyordu. Ama bilmek zorundaydı -onları birlikte gördükten, Dante'nin Eileen'in omuzlarını tutuş şekline göre sonra- onu parçalara ayırsa bile bir cevabı olmalıydı. "Sen... hâlâ onunla mısın?"

"Lennon, anlamalısın-"

"Sadece soruya cevap ver," dedi, hem nazik olmaya çalışmaktan hem de gözyaşlarını tutmaya çalışmaktan sesi biraz kırılmıştı. "Bilmek istiyorum. En son ne zaman, bilirsin işte, birlikte oldunuz?"

Dante'nin çenesindeki bir kas sıçradı ve kasıldı. "Altı ay önce."

"Yani beni tanıdıktan beri mi?"

"Evet."

Lennon arabanın zeminine düşecekmiş gibi hissetti. "Onu seviyor musun?"

"O benim oğlumun annesi."

Aralarında bir yara gibi açık bir sessizlik oluştu. "Onunla birlikte olmaya... devam edecek misin?"

Gözlerini yoldan ayırmadı. "İstemiyorum. Sen ve ben... başladığımızdan beri istemiyorum. Hatta belki daha öncesinden beri."

Bu, en azından bir nebze rahatlama sağladı. "Bana söyleyebilirdin -"

"Söyledim," dedi Dante. "Sana birçok kez devam etmememiz gerektiğini söyledim. Dinlemedin."

"Bu benimle ilgili değil," dedi Lennon. "Bu seninle ve sakladığın sırlarla ilgili. Bana karşı dürüst olmamanla, ya da sanırım kimseye karşı dürüst olmamanla. Kendine bile. Sanki bu, gerçekten rızası olan iki insan arasındaki bir ilişkiymiş gibi davranıyorsun. Ama Dante, sen yetişkin bir kadınla birlikte olan bir çocuktun ve buna hakkın yoktu..." Lennon sözünü kısa kesti. Kelimeleri çıkaramadı.

"Konu buymuş gibi davranma," dedi Dante ve arabayı dar bir virajdan döndürdü. "Beni suçlamak istediğin bir şey varsa, o zaman söyle."

"Sizi suçlayacak bir şeyim yok. Ama sorularım var." "Ne gibi?"

"Mesela neden ben sana kendimi bu kadar açarken sen beni hep bir kol boyu uzakta tutuyorsun? Seni anlayacak kadar yaklaşmama asla izin vermiyorsun. En zayıf olduğun anda beni dışlıyorsun. Bana güvenmediğin için mi
-"

"Öyle değil."

Lennon şimdi gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Ne o zaman?"

"Sana istediğin şekilde bakamam," dedi Dante. "Başta seni uyardım ama duymak istemedin. Bana inanmak istemedin ve açıkçası ben de istemedim. İşlerin yürümesini istedim çünkü seni istiyordum. Hâlâ da istiyorum. Ama bu beni gerçeğe karşı kör etmeye yetmez."

"Peki gerçek nedir, Dante?"

"Bunun bitmesi gerekiyor. Bitmeli çünkü en başından hiç başlamamalıydı."

Lennon bu sözleri ters bir tokat gibi karşıladı. O anda her şey o kadar net gelmişti ki, sanki bir rüyadan uyanmış gibiydi. Dante'ye aşık olmakla saflık ve aptallık etmişti. Ve Dante onu kullanmıştı, erkeklerin yapmaya yatkın olduğu gibi. Wyatt ve Lennon'ın sevdiği ve yattığı diğer herkes için de aynısı olmuştu. Onlara her şeyini vermişti ve onlar da almış, almış ve almışlardı. Ve verecek bir şeyi kalmadığında ya da sunduklarından sıkıldıklarında, onu bir hiçmiş gibi bir kenara atmışlardı.

"Seni savundum," dedi Lennon. "Claude seni Benedict'i öldürmekle suçladığında, insanlar ona inanmaya başladığında, seni savundum. Her zaman. Bunca zamandır senin tarafındaydım ve şimdi bunun için aptal olduğumu görüyorum çünkü belli ki seni tanımıyorum bile." Şimdi ağlıyordu - yanaklarında izler bırakan sıcak, öfkeli gözyaşları. "Belki de Claude senin hakkında haklıydı-"

Yolun ortasında bir çocuk belirdi. Gözleri kocaman, farların ışığını kırırıyordu. Uzun, soluk boynu yakasının hemen üstünden kesilmişti.

Dante ona çarpmadan bir an önce direksiyonu kırdı.

Araba yolun kenarından, banket boyunca uzanan dereye doğru savruldu. Dante frene o kadar sert bastı ki Lennon öne doğru savruldu ve emniyet kemeri boğazını derinlemesine keserken öğürdü. Bir vuruş geçti. Yoldaki çocuk sol şeritte ilerledi ve ağaçların arasında gözden kayboldu. Dante onu kolundan yakalayıp arabada kalması için yalvarırken bile Lennon emniyet kemerini çözdü.

Lennon onun elinden kurtuldu, arabanın kapısını tekmeleyerek açtı, ayak bileğine kadar çamura girdi ve hendeğin kenarından çocuğu birkaç dakika önce gördüğü yola doğru sürüklendi. Bu haliyle çok uzağa gitmiş olamazdı. Ama Lennon sendeleyerek yolun karşısına geçip vadinin içine, sonra da ağaçların arasından geçip gittiğinde ondan hiçbir iz yoktu.

Sanki hiç orada olmamış gibi ortadan kayboldu.

Ve sonra, sanki ayaklarının altındaki zemin açılmış gibi bir batma hissiyle, Lennon hatırladı. Bu çocuğu daha önce Amsterdam'da görmüştü. Onun insan olmayan bir şey gibi nasıl hareket ettiğini ve parladığını hatırladı. Lennon onun bulanık ve çarpık bedenini odak noktasına getirmeye çalıştığında bile, gözlerini ne kadar zorlarsa zorlasın bunu başaramamıştı. Kulüpteki flaş ışıklarını ve karanlığı suçlamıştı ama ya başka bir şeyse? İnsanlık dışı bir şey?

"Şu arkadaki çocuk," dedi Lennon, şimdi sokakta duran Dante'ye dönerek. "Amsterdam'dan gelen o, değil mi? Kötü durumdaki arkadaş

şartlar."

Dante cevap vermedi, bu da yeterince doğrulayıcıydı. "Lennon, arabaya geri dönmeni istiyorum. Burası güvenli değil."

"Kimdi o çocuk, Dante?" Sesi şimdi yükseliyordu, titrek ve histerikti. Sesi kendisi gibi çıkmıyordu. Çocuğun açık boğazının görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. Gözlerindeki korkuyu.

"Adı August. Benedict'in öğrencisi ve benim arkadaşım, ya da en azından öyleydi. Yani benim bir arkadaşım."

Demek Claude'un bahsettiği August buydu. Dante'nin kaburgalarında dövmesi olan çocuğun adı. Amsterdam'dan gelen hayalet. "Ona ne oldu? Boğazına ne oldu?"

Dante cevap vermedi. Ama yüz ifadesi cevap vermeyeceğini söylüyordu. "Ona zarar verdin mi? Alec'in kastettiği bu muydu?"

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi Dante.

"Bu bir cevap değil."

"Bu gece sana verebileceğim tek şey bu," dedi ve o anda yorgun görünüyordu. O kadar yorgun görünüyordu ki, dizlerinin bağı çözülse, sokağın ortasında yere yığılsa, Lennon hiç şaşmazdı. "Arabaya bin. Sabah konuşuruz."

Lennon -sersemlemiş, titriyordu- arabaya geri döndü.

Sessizlik içinde eve döndüler. Dante kendi odasına, Lennon da onunkine çekildi. Ama sabah olduğunda Dante gitmiş, Drayton'a dönmüştü. Yemek masasına bir not bırakmıştı: *Kampüse geri çağırıldım. Akşam evde olacağım. O zaman konuşuruz. Kahvaltı buzdolabında.*

Lennon notu buruşturdu ve çöpe attı. Dün geceki olaylardan sonra ne iştahı ne de televizyonun karşısında oturup dün gece Eileen'lerde olanları, yolun ortasında ortaya çıkan boğazı kesik çocuğun görüntüsünü düşünmekten başka bir şey yapacak enerjisi kalmamıştı.

Telefon çaldı. Ve çalmaya devam etti.

Lennon iki kez telesekretere düşmesine izin verdikten sonra üçüncü aramada sinirli bir şekilde kanepeden fırlayıp telefonu açtı. "Dante şu anda evde değil-"

"Benim," dedi Carly. "Savannah'dayım, Clark Otel'in barındayım. Bu akşam sekizde uçağım var, o yüzden hemen buluşmamız gerekiyor. Ne zaman gelebilirsin?"

"Neden buradasın?"

"Erkek arkadaşın hakkında biraz araştırma yaptım," dedi ve Lennon hem ses tonundan hem de aniden Savannah'ya kaçışından, bulduğu şeyin kötü olduğunu anlayabildi.

"Sana bunu bırakmanı söylediğimi sanıyordum-"

"Söyledin," dedi Carly, "ve beni etrafı koklamaya iten de tam olarak buydu. Sen berbat bir karakter yargıcısın. Hep öyleydin. O yüzden hemen buraya gelmeni istiyorum. Tercihen şu andan daha hızlı. Bunu görmek isteyeceğini söylediğimde bana güven."

"Bana on beş dakika ver."

"Yapabilirsen beş yap," dedi Carly ve telefonu kapattı.

Lennon giyindi, Dante akşama kadar evde olmayacağını söylediği halde paranoyakça yatak odasının kapısını kapattı ve Savannah'ya gitmek için bir asansör çağırdı. Eileen'leri ziyaret etmek dışında, Lennon yaz başında oraya ilk geldiğinden beri Dante'nin evinden nadiren ayrılmıştı ve tüm gürültüsü ve trafiğiyle, turistlerle tıka basa dolu trolleybüsleriyle, güvercin sürüleriyle ve telefonlarıyla mesajlaşan insanlarıyla yeniden dışarıda olmayı çok tuhaf ve baş döndürücü buluyordu.

Savannah'da yürürken, Lennon artık dünyada yolunu nasıl bulacağını bilmediğini fark etti. Basit şeyleri unutmuştu; bir insan kalabalığının içinde nasıl hareket edeceği, nasıl uyum sağlayacağı gibi, silinmez olduğunu düşündüğü şeyleri. Şimdi sokaklarda ilerlerken bakışların onu takip ettiğini hissediyordu. Sanki kendisiyle birlikte kaldırımı dolduran insanlar, onun kendileri gibi olmadığını hissediyorlardı. Ve dışlanmak, saldırıya uğramak ya da başka bir şekilde dışlanmak üzere olduğuna dair ürpertici bir paranoya hissetti.

Clark Oteli'ni gördüğünde Lennon rahatlamıştı. İçeride Carly'yi barda martini içerken ve kendisiyle sohbet eden adamla göz temasından dikkatle kaçınırken buldu. Lennon, Carly yaklaşırken adamı uzaklaştırdı, zihinsel bir çekiş onu çekti - keskin ve tahta bir çekişle

oturduğu tabureden kalktı. Hesabı ödemedен kapıdan fırladı, giderken arkasından seslenen barmenden habersizdi.

Lennon da aynı tabureye oturdu. "Ne buldun?"

"Sana da merhaba," dedi Carly, çatık kaşlarıyla adamın ardından bakarak. "O adama ne yaptın?"

"Ne demek istiyorsun, ben ne yaptım?" "Aniden gitti."

"Peki bunun benimle ne ilgisi var? Onu daha önce hiç görmedim bile."

Carly gözlerini kıstı. "Eğer herkese sürekli yalan söylemeyi alışkanlık haline getirmeyi planlıyorsan, gaz verme konusunda daha iyi olmalısın." Solundaki taburenin üzerinde duran sert deri çantaya uzandı ve bir dizüstü bilgisayar çıkardı. "Dante'nde bir şey buldum."

"O benim hiçbir şeyim değil." Artık değil.

"Kesinlikle öyle olmadığını umuyorum." Carly dizüstü bilgisayarında elektronik tablo ile PowerPoint sunumu arası bir şeye benzeyen bir dosya açtı; Dante'nin bir fotoğrafı, profesyonel görünümlü bir vesikalık, bir üniversitenin açılış sayfasında görmeyi bekleyeceğiniz türden bir fotoğraf. Ancak sayfayı aşağıya doğru kaydırdıkça başka fotoğraflar da vardı - Carly sayfayı kaydırdıkça bulanıklaşan gazete makalelerinin grenli kupürleri ve bir sayfanın altında küçük bir bebek resmi. "İlk başta onun hakkında bir şey bulmak zor oldu. Firmadaki veri tabanımız çok geniş ama sanki birisi onunla ilgili bilinen tüm kayıtları silmiş ya da kilitlemiş gibi görünüyordu. Bulabildiğim az sayıdaki şey de neredeyse tamamen ikinci el kaynaklardan elde edildi, o yüzden biraz sabırlı olun."

Lennon kimsenin dinlemediğinden emin olmak için barın aşağısına baktı. Devam etmesi için başını salladı.

"Şu anda Dante olduğunu bildiğiniz adam Harlem, New York'ta Loucille ya da Lou, Fredericks'in oğlu olarak dünyaya geldi. Ama daha önce farklı bir soyadı vardı. Keşke size verebilseydim ama bulabildiğim her dosyadan çıkarılmış."

"Redakte mi? Bir isim nasıl redakte edilir?"

"Bilmiyorum," dedi Carly. "Ama bildiğim tek şey, onun hakkında topladığım her şeyi geriye doğru giderek bulmak zorunda olduğum. Kim olduğundan başladım ve kim olduğuna kadar izini sürdüm. Yol boyunca bir yerlerde, sanki adını kaybetmiş gibi. O Dante'ydi... ve sonra zamanda geriye gittiğimde o değildi. Her hapishane kaydında, her dosyada, her makalede, her mektupta ve doğum belgesinde, onu tanımlamak için bulabildiğim tek şey, ilk adının olması gereken yerde boş bir alandı."

"Ne? Bu hiç mantıklı değil-"

"Bırak da bitireyim," dedi Carly. "Fazla zamanımız yok, saat sekizde uçağım var ve sanırım bunu duymak isteyeceksiniz. Baba, Martin Fredericks, resmin dışındaydı. CPS Dante'yi beş yaşındayken annesinin evinden almış-"

"Neden?"

"Okula çürükler içinde geldi." "Ve bunları ona kimin verdiğini söylemedi mi?"

"Hiçbir şey söylemedi. Dosyasına göre, çocukluğunun tamamında dilsizdi. CPS onu annesinden aldıktan sonra, birkaç yıl boyunca Beaufort, Güney Carolina yakınlarındaki büyük teyzesi Rosetta Lowe ile yaşamaya başladı."

"Kaldığım ev onun evi mi?"

Carly başını salladı. "O ev yıkıldı, arazisi yakındaki bir ev sahibine satıldı ve o da evi kendi mülkünün bir parçası olarak kabul etti. Sanırım kaldığınız ev bu. Dante tüm araziye on dört yıl önce satın almış. Üzerinde adının yazılı olduğu bir tapu bulabildim, şimdi onu tanıdığınız adıyla, Dante. Evi on dokuz yaşındayken nakit iki milyona satın almış."

"Ne?" Dante'nin henüz on dokuz yaşındayken böyle bir mülk satın almış olması fikri onu şaşırtmıştı. Drayton onu iyi ödüllendirmiş olmalıydı.

"Bu işin yarısı bile değil." Carly aşağı doğru kaydırıp ve bir polis raporundan bir metin parçasının altını çizdi. "Rosetta Lowe'un ölümünden sonra Dante, daha sonra üvey babası olacak bir adamla yaşayan annesinin gözetimine geri verildi. Taciz iddiaları fısıldanıyordu, aile içi şiddet suçlaması vardı ama bir yere varmadı. Polis

iddiaya göre birkaç kez evi aramış. Bu söylentilerin hiçbiri kanıtlarla desteklenemiyor. Bildiğimiz tek şey, dokuz yaşındayken üvey babasını o kadar kötü dövdüğü ki neredeyse kafası kopacaktı; polis onu banyoda bulduğunda nabzı atmıyordu. Dokuz yaşındaki bir çocuğın kendisinden neredeyse   kat büyük bir adama bunu nasıl yapabildiğ  hakkında hiçbir fikrim yok. Ama o sırada dairede sadece ikisi vardı. Silah yoktu. Su lanacak başka kimse yoktu. Bu saldırının ardından hemen ıslahevine yerleştirildi."

" vey babasına ne oldu?"

"Hayatının geri kalanında boynundan aşağısı fel liydi. Dört yıl önce bir bakım tesisinde öldü."

"Aman Tanrım."

"Daha da kötüsü var," dedi Carly. "Pendleton Juvenile Correctional Facility adlı yüksek güvenlikli bir hapishanede tutuluyordu. Oraya ilk geldiğ  hafta, hapishanenin otuz yıllık tarihindeki ilk isyan patlak verdi. Ve bu isyanlar orada kaldığı aylar boyunca devam etti. Garip bir şekilde, bu isyanların çıkmasında parmağı olan çocukların her biri -iyi halli, hiç ceza almamış, aniden şiddete başvuran mahkumlar- Dante ile daha önce garip etkileşimler yaşamışlardı."

"Garip etkileşimler mi? Ama ben onun konuşmadığ nı sanıyordum?"

"Söylemedi. Yüksek sesle değil. Çocukların hepsi ve daha sonra birkaç gardiyan da Dante'yi kafalarının içinde duyduklarını iddia ettiler. Sesi olmadan konuşuyordu."

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. "Peki onlara ne söyledi?"

"Mesele de bu. Kimse bilmiyor. Çocukların hiçbiri hatırlayamıyor. Bildiğimiz tek şey, onu hapishanenin geri kalanından ayırmak için hücre hapsine alındığı. Ve işler burada garipleşiyor. On birinci doğum gününde gece yarısı *serbest bırakılmış*. Ya da en azından öyle olduğ nu düşünüyorlar. Tek bilinen o gece hapishaneden kaybolduğ . Görevli gardiyanın, Judy Parker adında bir kadının, bir tür kaçışa ya da hapishane firarına yardım etmiş olabileceğ ne dair fısıltılar vardı. Kadın sorgulandı ancak o geceye dair, bir ziyaretçisi olduğ  dışında hiçbir şey hatırlamıyordu."

"Bir ziyaretçi mi? Kim?"

"Ya bilmiyordu ya da söyleyemiyordu. Sonunda, müdahale ettiğine dair hiçbir kanıt bulunamayınca onu serbest bıraktılar. Birkaç yıl sonra öldü. Felç geçirdi. Sizin Dante'ye ya da onun yerine geçen çocuğa gelince, hapishaneden kaybolduktan bir yıl sonra sabıka kaydı silinmiş. On yıldan kısa bir süre sonra Drayton Koleji'nden doktorasını alarak mezun oldu ve ülkedeki en genç doktoralardan biri oldu. Bu hikayenin tuhaflığı ve geçmişi göz önüne alındığında, biraz merak, medyada yer alma gibi *bir şey* olacağı düşünülebilir. Ama sanki bir yayın yasağı konmuş gibi, sanki silinen tek şey onun sicili değilmiş gibi. Geçmiş de silinmiş. Doğum adı, sanırım o zaman tüm kayıtlardan kayboldu. Fiziksel olanlardan bile. Şuna bir bakın." Carly çantasını karıştırdı ve sararmış bir gazete çıkardı. Barın üstünde düz bir şekilde açtı ve sayfanın altındaki bir makaleyi işaret etti. Bir hapishanenin grenli bir resmi ve onun altında da çocuk bir mahkûmdan bahseden bir makale vardı. Yazının geri kalanı, sanki mürekkep kâğıttan akıp gitmiş gibi, bir ismin olması gereken yerde boş alanlarla doluydu.

Biraz daha aşağıda, Drayton kampüsüne ilk adım attığı günden beri Lennon'ın rüyalarına giren çocuğun bulanık bir okul fotoğrafı vardı. Fotoğrafta gülümseiyordu ama dudakları, iki ön dişinin eksik olduğu görülebilecek kadar genişçe ayrılmıştı. Gözleri büyük ve ciddiye.

"Bulduklarının hepsi bu mu?" Lennon sordu. Carly başını salladı.

"Bu olanları unutmanı istiyorum," dedi Lennon, kelimelerin arkasında gerçek bir güç vardı ve yüksek sesle konuşurken onları gerçeğe dönüştürdü.

Carly oturduğu yerde kıpırdandı, acı içinde görünüyordu. "Ne demek istiyorsun... Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Sorun yok," dedi Lennon. Yaptığı şeyden dolayı suçluluk duyuyordu ama başka birinin Carly'nin zihnini kurcalama riskini göze alamazdı. Eğer Dante bir şekilde Lennon'ın geçmişini araştırdığını öğrenirse, ona ne yapacağını bilmiyordu. Ama kendisi için bir tehdit oluşturmadığı sürece Carly'ye zarar vermeyeceğinden emindi. Şimdi, eğer Carly'nin geçmişine

ne yaptığına ya da neden yaptığına dair hiçbir şey hatırlamadığını görecekti. Cevapları istiyorsa, onları Lennon'la birlikte bulması gerekecekti.

"Sanırım sarhoş oldum," dedi Carly, kafası karışmış, gözleri kapanmıştı.

Lennon hızlı bir el çabukluğuyla kız kardeşinin dizüstü bilgisayarını ve Dante hakkındaki tüm bilgileri içeren dosyayı aldı. Daha sonra her ikisini de yok edecek, kâğıtları yakacak ve dizüstü bilgisayarın kabuğundaki sabit disk çıkarıp parçalara ayıracak, sonra da bu parçaları denize atarak Carly'yi Dante'ye bağlayabilecek son kanıt parçasını da silecekti.

"Sarhoş değilsin," dedi Lennon, kız kardeşinin elini sıkarak.

"Sanırım biri içkime bir şey koydu."

"Sorun yok. Benimle güvendesin. Kimse sana bir şey yapmıyor."

Carly dönüp kız kardeşine baktı, yanağından aşağı koca bir damla gözyaşı süzülüyordu. "Neden bana yalan söylüyorsun? Eskiden birbirimize hiç yalan söylemezdik."

Lennon gözlerini sıkıca kapadı, kız kardeşinin zihninin derinliklerine uzandı, anıları bir cımbızla kıymıkları çekip çıkarır gibi teker teker çıkardı. Zahmetli bir işti, ikisi için de acı vericiydi.

Lennon onun parmaklarını sıkarak, "Sadece rahatlamaya çalış," dedi.

Ama Carly elini çekti. "Ne yapıyorsun sen? Canımı yakıyorsun."

Lennon burada kendi gözyaşlarını bastırdı. "Özür dilerim-

" "Bana sadece gerçeği söyle."

Geriye tek bir anı kalmıştı. Dante'nin evinde Lennon'ın ondan yardım istediği o ilk telefon görüşmesi. Kız kardeşini tüm bu karmaşanın içine sürüklemek, ona bunu yaşatmak ne büyük bir hataydı. Pek çok pişmanlığı vardı ama en çok pişmanlık duyduğu şey buydu. O zamanlar kendini bir çocuk gibi hissetmiş, ablasının kendi pisliğini düzeltmesini istemişti. Ama Carly'yi bu işe bulaştırmakla dikkatsizlik ve bencillik etmişti.

"Kes şunu," dedi Carly. "Lütfen dur. Bana karşı dürüst ol-"

Lennon anıyı zihninden söküp aldı. Carly kaskatı kesildi. Sol burun deliğinden bir damla kan aktı ve aşk tanrısının yayının dibini doldurdu. Lennon birkaç nemli kokteyl peçetesi kaptı ve pisliği silmeye çalıştı,

Ama Carly onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı, öyle sert bir şekilde ayağa kalktı ki taburesi geriye doğru sallandı ve barın zeminine çarptı. Lennon'a baktı, kafası karışmış, ne yapacağını bilemez bir haldeydi; en başta neden orada olduğunu bile hatırlamıyordu. Lennon'ın Dante'yle ilgili anılarını çıkaracak vakti olmuştu ama Carly'nin Savannah'ya neden geldiğini açıklamak için onların yerine yeni, sahte anılar koyacak vakti olmamıştı. Hafızasında ham ve açık bir yara vardı. Dikilip kapatılması gerekiyordu. Ama Carly buna izin vermiyordu.

"Her şeyi mahvediyorsun, biliyorsun. Dokunduğun her şey...boka sarıyor."

"Biliyorum," dedi Lennon gözyaşları içinde. "Ve özür dilerim."

Carly çantasını kaptı, içinde Lennon'ın çaldığı klasör ve dizüstü bilgisayar yoktu. Yine de fark etmemiş gibi görünüyordu. Çantayı omzuna attı ve barın kapısına doğru ilerledi. "Yetişmem gereken bir uçak var."



FOTELİN BANYOSUNDAN ÇIKAN Lennon, Dante'nin evine gitmek için asansöre bindi.

Sadece boş olduğundan emin olmak için eve hızlıca bir göz attı. Kendini yatak odasına kilitlemeden önce hâlâ Drayton'daydı. Lennon orada Carly'nin dosyasındaki tüm kâğıtları yere serdi ve kronolojik olarak sıraladı. Hepsini bir arada gördüğünde, kırık dökük ve şiddet yanlısı bir adamın resmini çiziyordu. Claude'un onu uyardığı adam. Tanımadığı bir adam.

Lennon, Benedict'in ölümünün ardından Claude'un suçlamalarını, o çok çabuk göz ardı ettiği sarhoş tiradlarını düşündü. Lennon her ne kadar karanlık söylentilerin doğru olmadığına, Dante'nin aslında korktuğu gibi sorunlu bir çocuktan şiddet yanlısı bir adama dönüşmediğine inanmak istese de, artık inkâr edemeyeceği bazı şeyler vardı. Yani, Dante ona yalan söylüyordu. Çocuğu hakkında yalan söylüyordu. Eileen hakkında yalan söylüyordu. Muhtemelen August'a olanlar hakkında da yalan söylüyordu. Dante'nin açık boğazlı ve gözlerindeki korku dolu görüntüsünden kurtulamıyordu. Başına tarif edilemez bir şey geldiği çok açıktı. Her ne kadar geçmişiyle ilgili hiçbir şey sormamış ya da araştırmamış olsa da, bu dosyalar onun da kendisinden saklandığını açıkça ortaya koyuyordu.

Ya Benedict'in ölümü hakkında da sır saklıyorsa?

Ya bu işe karıştığı konusunda ona yalan söylüyorsa?

Claude, Benedict'in ölümünde Dante'nin parmağı olduğuna o kadar ikna olmuştu ki, ona katil diyordu. Alec'in bile haftalar önce ziyarete geldiğinde daha az kelimeyle ifade ettiği alaycı şüpheleri vardı. Lennon tüm bunları görmezden gelmekte, Dante'nin ihtiyaç duyduğu kişi olduğuna inanmaya devam etmek için kendine söylediği yalanlara sarılmakta çok hızlı davranmıştı.

Ama yatak odasında yere oturup kanıtlara bakarken, uzun zamandır inkâr ettiği gerçek gözlerinin önünde şekillenmeye başladı. Arkasında cesetler bırakan, rahatsız ve tehlikeli bir adamın portresi. Ona yalan söyleyen bir adam, daha önce öldürmüş ve muhtemelen yine öldürecek olan bir adam.

Şimdi görebiliyordu: Dante Benedict'in masasının üzerinde yükseliyor, onu mektup açacağını alıp kendi bileklerini kesmeye zorluyordu. Müthiş iradesi Benedict'in üzerine öyle bir güçle çökmüştü ki, Benedict'in yeteneğindeki bir iknacının bile hiç şansı yoktu. Ve eğer bu işe karıştığından şüphelenen biri varsa, Eileen'in onun adını temize çıkarmak için hem imkânı hem de teşviki vardı. Birlikte bir çocukları vardı ve bu ilişki yıllar içinde gelişmişti. Eileen bu yüzden mi dosyasındaki ayrıntıları gizlemişti? Bu sırları ofisinde kilitli tutmuştu, böylece kimse onları göremeyecek ya da spekülasyon yapamayacaktı? Dante Benedict'i öldürdüğünde de aynı şeyi yapmış mıydı? Korkunç bir şey olduğu herkes için açık olmasına rağmen, onun adını temize çıkarmış ve fakültenin soruşturma yapmasını engellemiş miydi?

Lennon bir neden olup olmadığından emin değildi ama Benedict ile Dante arasında bir husumet olduğu açıktı. Ve Lennon'a göre Dante'nin yoluna çıkanları bir kenara atma eğilimi vardı. Claude onu bu konuda uyarmıştı ve Lennon onu dinlememişti çünkü onu sevmeyi çok istemişti. Ama şimdi gerçek ona o kadar açık görünüyordu ki, bunu görmezden geldiğine inanamıyordu.

Yine de Lennon'ın aklından atamadığı bir soru vardı: Eğer Dante Benedict'in öldüğünü biliyorduyorsa, öldükten sonra onu neden evine götürmüştü? Neden cesedi ortadan kaldırmamıştı? Evi yakmadı? Kurnaz biriydi, o yüzden daha inandırıcı bir cinayet sahneleyebilirdi. Benedict'e bir intihar mektubu yazdırabilirdi. Haftalar, hatta aylar boyunca davranışlarını değiştirerek ölümüne yol açabilirdi. Benedict yaşadı.

Yani en azından Dante onu evinden ayrılmaya ve cesedinin bir süre bulunamayacağı bir yerde ölmeye zorlamış olabilir. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Eğer Benedict'in ölümünün beyni Dante ise, neden her şey bu kadar özensiz bir şekilde gerçekleştirilmişti?

Lennon şimdi bu soruyu cevaplamanın tek bir gerçek yolu olduğunu fark etti. Daha önce test etmekten çok korktuğu bir şey. Eğer Lennon geçmişe açılan bir kapı açarsa, Benedict'e öldüğü gece gerçekten ne olduğunu öğrenebilir ve Dante'nin bu konuda da kendisine yalan söyleyip söylemediğini kesin olarak öğrenebilirdi.

Lennon orada, yatak odasında tek başına geçmişe açılan bir kapı açtı. Bunu Dante'nin yardımı olmadan ilk kez yapıyordu. Becerisi ve dayanıklılığı haftalar süren alıştırma ve hayli ilerlemişti ama yine de asansörü çağırması saatler sürmüştü, asansörün kapıları ortaya çıktıkça duvarı yakmıştı. Burnu kanayan Lennon kabine adımını attı. Kapılar arkasından kısmen kapandı, aralarında bir inç genişliğinde bir yarık vardı.

Asansör kabini geçmişe doğru batmaya başladı. İlk başta bu yavaş bir inişti. Lennon kapılar arasındaki dar aralıkta bir ışık bulanıklığı gördü, güneş ışığı ve çimenlerin parıltıları, tersten konuşan uzak seslerin çarpık sesi. Ama kabin hızlandıkça, kapılar arasındaki ışık yoğunlaştı, o kadar parlaklaştı ki, ona bakmak acı veriyordu. Lennon gözlerini sıkarak kapattı ve iç göz kapaklarının sıcak kırmızısından başka bir şey göremedi. Gerildiğini ve çekildiğini hissetti, kabin zamanın içine dalarken çığlık atıyordu.

Ve sonra, Lennon ölmek üzere olduğuna ikna olduğunda, asansör yavaşladı ve metalin metal üzerindeki gıcırıtısıyla durdu. Kapılar açılmadı ama aralarındaki aralıktan Lennon, Benedict'in fuayesinin bir parçasını gördü. Dişlerini sıktı, kapıları birbirinden ayırdı ve yarıktan yana doğru kaydılar. Kabinden çıkar çıkmaz asansör kayboldu ve her yerde tanıyabileceği bir ses duydu. Benedict'in sesini: "Çay için tam zamanında geldin."



LENNON köşeyi döndüğünde Benedict'i mutfakta iki fincan çay hazırlarken buldu. Fincanları doldururken elleri biraz titriyordu. kaşık dolusu oolong ile süzgeçler. Adam ona bakmadan konuşuyordu ama mutfağa adımını atar atmaz adamın zihnine girdiğini hissetti. Eileen tarafından muayene edilmek gibi bir şey değildi bu. Adamın varlığı yumuşaktı, sanki ruhunun düzlüklerinde gezinen soğuk parmaklar gibiydi. Ama Benedict özellikle araştırmasa da, içinde onu rahatsız eden bir şey görmüş olmalıydı, çünkü sanki ona vurmuş gibi irkildi ve bunu yaptığında bir kaşık dolusu çay yaprağı tezgahın üzerine saçıldı.

"Sen benim tanıdığım Lennon değilsin, değil mi?" dedi.

Lennon onun arkasında durmak için geldi. Kendisinden bu kadar korkmasına neden olacak ne gördüğünü merak etti. Asansörün kapıları arasında ezilen Ian mıydı? Son konuşmalarından bu yana dönüştüğü her şeyin doruk noktası mıydı? Bir kapı bekçisi mi? Bir katil mi? "Hayır," dedi. "Ben o değilim."

Benedict başını salladı, çay fincanlarına su doldurdu ve gözlerini çiçek açan buhara dikti. Onun gözlerinin içine bakmasını engelleyen şeyin utanç mı yoksa korku mu olduğunu merak etti. Çay tepsisine şeker ve küçük bir sürahi krema koyduktan sonra başıyla koridoru işaret etti. "Çalışma odasında konuşalım."

Aylar önce Lennon'la ilk görüşmenin yapıldığı büyük meşe masanın iki yanına oturdular. Lennon koltuğuna yerleşir yerleşmez masanın sol tarafındaki altın mektup açacağını fark etti. Benedict'i ölü buldukları gün kana bulanmış olarak bulduğunun aynısıydı.

"İyi misin, Lennon? İyi görünmüyorsun."

Benedict'in bakışları, doğrudan güneşe bakıyormuş gibi sert ve neredeyse acı vericiydi. "Ben iyiyim," dedi.

"İyi uyuyamamışsın." Bu bir soru değildi.

"İyi uyudum," dedi - yalan. Gecenin yarısını August'u düşünerek geçirmişti.

Benedict gözlerini kıstı. "Buradasınız çünkü bir sorunuz var. O zaman neden sormuyorsun?"

En çok sormak istediği soruya Benedict henüz cevap bulamamıştı. Bu yüzden Lennon başka bir soruda karar kıldı. "August kim?"

Benedict çay fincanını kaldırdı ve küçük bir yudum aldı. "Dante sana ondan bahsetmedi mi?"

"Tek söylediği August'un onun bir arkadaşı ve senin de bir öğrencin olduğuydu. Anlaşılan araları bozulmuş. Söylentiler duydum-" "Kimden duydun?"

"Claude." Burada Benedict'in yüzü sanki söylememesi gereken bir şeyi söylediği için ona kızmış gibi kaşlarını çatı. "Alec de bir şeyden bahsetti."

"Şey," dedi Benedict ve sandalyesine yaslandı, "August çok zeki bir çocuktu. Tanışabileceğin en nazik insanlardan biriydi. Onu çok severdin, Lennon. Onunla tanışan herkes severdi. O bir sanatçıydı. Arkamdaki portreyi o yaptı." Benedict duvardaki korkunç portreyi işaret etti. "Değer verdiği herkes için bir tane yaptı, ki açıkçası çok fazla insan yoktu. Utangaç biriydi, bu yüzden çok fazla yakın arkadaşı yoktu. Açılmayı sevmezdi. Ama August her zaman ne kadar değer verdiğini ifade etmenin bir yolunu bulurdu. Arkadaşları için. Hatta dünyayı. O iyiydi. Ya da en azından başlarda öyleydi. Gördüğünüz gibi, August -sizin gibi- özellikle yetenekliydi. Ve o-

Yine senin gibi çok önemli bir yeteneğe sahipti. Bir uzaydan diğerine açılan kapıları açabiliyordu."

"O da mı bekçiydi?"

"Çok zekice," dedi Benedict. "Senden daha iyi. Dante'den daha iyi. Hem August'u hem de Dante'yi eğitmeye başladım. August hemen başarılı oldu. Ama eğitimimiz boyunca aylar geçtikçe... münzevi, paranoyak, hatta rahatsız biri haline geldi. Sanırım bu onun yeteneğinin bedeliydi. Çünkü August yavaş yavaş aklını kaybetmeye başladıkça, gücü katlanarak arttı ve beni korkutan bir şekilde, diğer herkesi korkutması *gereken* bir şekilde, ama onlar açgözlüydü. Sadece dünya için yapabileceklerinin altın potansiyelini görebiliyorlardı, dünyaya zarar verebileceği tüm yolları değil. Niyetlendiği yolları."

"Onun nazik olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Nazik *olduğunu* söyledim. Ama bu güç -belirli bir noktaya kadar zorlandığında- yozlaştırıcıdır. August'a olan da buydu. O tatlı çocuk vahşileşti ve delirdi."

"Nasıl kaçık?"

Benedict burada bir an durdu ve düşündü. "Bu onun zihniydi. Bir şeyler ters gitti. Önce hayvanlar, fareler çalıştığı laboratuarlarda ölü bulundu. Düzinelerce fare ölüyordu. İlk başta onun olduğuna inanmak istemedim ama sonra Logos'taki ev arkadaşları... şikâyetlerini dile getirmeye başladılar."

"Ne tür şikâyetler?"

"August'un onları avladığını hissettiler. İlk alarmı veren kızlar oldu. Özellikle sapkın ve şiddet içeren kâbuslar görüyorlardı. Bazıları bunlara taciz edici, hatta cinsel diyebilir."

"Ve siz bu rüyaların kaynağının August olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"O zamanlar bilmiyordum. Ama sonra, derslerimizden birinde, August... patladı. Bir anlık öfkeyle Dante'ye saldırdı, ellerini boynuna doladı. Her şey çok çabuk oldu. Dante o zamanlar gençti ve eminim ürkmüştü. O zaman bile August'un kendisi kadar hasta olduğuna inanmaya hazır olduğunu sanmıyorum. Ama o anda bir şeylerin korkunç bir şekilde yanlış gittiğini biliyordum. Bu yüzden onun zihnine baktım ve orada gördüğüm şey

sapkındı, bir seri katilin ruhuna bakış gibiydi. Onun içinde gördüklerim korktuğum her şeyle örtüşüyordu. Ölü fareler. Ev arkadaşlarına musallat olan kâbuslar. Hepsi."

"Yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Psikolojik olarak."

"Yaptı," dedi Benedict. "Ama onun zihnini tekrar bir araya getirebilecek bir doktor yoktu. Hele o kırılma şeklinden sonra. August güçlüydü, görüyorsunuz. Ve sadece bedeniyle değil, iradesiyle de saldırdı. Öfke nöbetlerinden biri sırasında etrafındaki herkesten güç çekerdi. İradesi öyle bir güçle havayı delerdi ki camlar kırılırdı. Ev temelinden kayar, duvarlarda çatlaklar oluşurdu." Duvarlardan birini işaret etti, boyada belli belirsiz bir renk değişikliği vardı, öyle ki gözlerinizi kısarsanız sıvanın nereye yamanmış olduğunu görebilirdiniz. "Ama beni asıl korkutan bunların hiçbiri değildi. Gözlerindeki o bakıştı, bir tür nefret. Sanki daha kötüsünü yapabileceğini biliyordu ve yapmak istiyordu. O anda onu kaybettiğimi, eğer biri onu durdurmaya çalışmazsa birini, muhtemelen birçok kişiyi öldüreceğini anladım. O kadar hastaydı.

"Çaresiz ve açıkçası o noktada umutsuz bir şekilde yardım için Eileen'e gittim ve ona August'un okuldan uzaklaştırılması gerektiğini söyledim. Ama o bunu duymak bile istemedi. August büyük zararlar vermişti, evet, ama önemli insanlara kendini sevdirmeyi öğrenmişti. Eileen de buna dahildi. Sınıfının en iyisi olmaya devam ediyordu, Drayton'un son yıllarda yetiştirdiği en umut verici öğrencilerden biriydi. Eileen onun bir dahi olduğunu düşünüyordu ve belki de daha önemlisi onun -tıpkı Dante gibi- kendisine tamamen sadık olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden Eileen'in isteği üzerine çekincelerimi bir kenara bırakıp August'la çalışmaya devam ettim ve August daha da kötüleşmeye devam etti. Daha tehlikeli. Durum, olacağını bildiğim gibi, savunulamaz hale geldi ve ben de bir karar vermek zorunda kaldım. Gördüklerimi görebilecek tek kişiye sırrımı açtım. August'u iyi tanıyan, onun güvenine sahip olan ve bu güven sayesinde onu durdurabilecek olan bir kişiye."

"Dante," dedi Lennon.

Benedict başını salladı. "Bunu yapabilecek tek kişi oydu. Ondan bunu bir intihar gibi göstermesini ve olabildiğince acısız yapmasını istedim. Bu onun kalbini kırdı ama bunu yapması gerektiğini biliyordu. Sonra da yaptı."

Demek Claude ve Alec'in ima ettiği Şey buydu. Dante'nin iŐlediđi büyük suç, tek başına olmasa da, belki de kendi iradesiyle bile değildi. Benedict onu en iyi arkadaşını öldürmekle lanetlemiŐti. Dante de -zorla ya da değil-buna uymuŐtu.

Lennon titremeye başladı ve titredik e Benedict'in zihnini meşgul etmeye başladığını hissetti. Onu ilk kez ikna ettiğinde -aylar önce, elini zorla ateşe sokmaya çalıştığında- son derece acımasız davranmıştı. Ama bu sefer Benedict zihnine nazikçe girmişti. Onun varlığını içinde hissedebiliyordu, sanki zihninden göğsünün boşluğuna akan soğuk bir su gibi ve sonra sanki iradesi kanmıŐ ve kalbi onu içinden pompalıyormuŐ gibi uzuvlarına dökülüyordu, etkisi fel ten daha az acı vericiydi.

"Ona çok benziyorsun. August'a yani. İkiniz de çok zekisiniz. Çok tehlikelisiniz."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, gözlerinin kararmasına karşı savaŐarak.

"Eski  ğrencilerimden birinin daha etrafındaki herkesi riske atarak kendi Őeytanlarına yenik düşmesine seyirci kalmayacağım. Senin August olmana izin vermeyeceğim. Ve eğer Dante bunu kendi başına halledemeyecek kadar inat ıysa, o zaman ben hallederim."

"Ben Ağustos değilim," dedi ve konuşmak için bile mücadele etti. Ayağa kalkmaya çalıştığında bacaklarının taş kesildiğini, hissizleŐtiđini fark etti. "Ama  ylesin," dedi Benedict. "Ian'a ne yaptığını biliyorum. "Ian'a ne yaptığını biliyorum.

Zihnindeki kaos ve Şiddet, onu bir kanser gibi yiyip bitiriyor. Kabul et Lennon, kontrolden çıktın. Kendine bile güvenmiyorsun."

"Bunu yapamazsın," dedi Lennon, sesi zayıftı. "Kapılar bensiz düşecek."

"Drayton'ı tek başına sana emanet etmektense Şansımı daha büyük bir dünyada denemeyi tercih ederim," dedi Benedict ve çabaları iki katına  ıktı. Onun iradesi kadının ruhunu ezdi.

Lennon zihninin duvarlarını yükseltti, tıpkı kendisine öğretildiği gibi çocukluk odasının güvenli bölmesinde ruhunu güçlendirdi. Ama Benedict'in iradesi kaçınılmazdı. Kapıları ve pencereleri aÇtı, odayı bir sel gibi doldurdu.

"Eğer direnirsen, bu senin için daha da kötü olacak," dedi Benedict. "Bunun hızlı ve acısız olmasını istiyorum ama sen bunu benim için zorlaştırıyorsun Lennon. Ve ikimizin de bunun zor olmasını istediğini sanmıyorum. Uyumaya çalış."

Mektup açacağı bulanıklaştı ve gözlerinin önünde iki katına çıktı. Uzuvarları ağırlaşmıştı. Konuşamıyordu. Ayağa kalkmak istese bile bunu yapamayacağını fark etti. Bacaklarını, kollarını ya da parmaklarını hissedemiyordu. Yutkunamıyor ya da göz kırpmamıyordu. Gözleri yanıyor, yaşlarla doluyordu. Tüm vücudu felç olmuştu.

Mantık ona giderek yumuşayan bir fısıltıyla korkması için hiçbir neden olmadığını söylese de panik, gerçek panik onu ele geçirdi. Bu çatışmanın sonucunu zaten biliyordu. Burada, Benedict'le birlikte ölmeyecekti, çünkü *onu* ölü bulacak kadar uzun yaşamıştı. Çünkü o evde buldukları tek ceset onunkiydi. Çünkü Benedict -Lennon'a göre- oturduğu sandalyeden asla kalkmayacaktı; bu da ya birinin onu kurtarmaya geleceği ya da Benedict'in araya gireceği anlamına geliyordu. Her ne olursa olsun, bunun tek bir sonu olabilirdi: Benedict'in ölmesi ve kendisinin hayatta kalması. Bu yüzden beklemeye, biri ya da bir şey araya girene kadar dayanabildiği kadar dayanmaya karar verdi. Çünkü birinin müdahale etmesi gerektiğini biliyordu.

"İşte böyle," dedi Benedict. "Yavaş ol. O kadar da kötü olmayacağına söz veriyorum. İnsanlar bu tür şeyleri çok büyütüyor ama gerçek şu ki bedenlerimiz bunu yapmak için yaratıldı. Bu dünyadaki en doğal şey. Kendinizi ona teslim edin ve tıpkı uyku gibi olacak. Hatta daha iyi."

Kalp atışları yavaşlıyordu. Ama beyni o kadar bastırılmıştı ki panik yoktu, damarlarında adrenalin yükselmiyordu. Aslında Lennon uyumak istiyordu, kendini ona bırakmak istiyordu. O kadar yorgundu ki; Drayton'a gelmeden önce bile uzun zamandır yorgundu. Ve Benedict'in zihnindeki varlığıyla ilgili acı verici ya da uğursuz hissettiren hiçbir şey yoktu. Ona boyun eğmek, Lennon'ın yıllardır arzuladığı türden derin bir uykuya dalmak kadar kolay olurdu.

"İşte bu kadar," dedi Benedict. "İşte böyle. Dinlen. Her şey yoluna girecek. Bunu bir süredir istediğini biliyorum. İlk tanıştığımız gün bunu gözlerinde görmüştüm."

Lennon pes etmek üzereydi ki yavaşlayan kalbi tekledi.

Benedict'in etkisi altında zayıflayan zihninin düşünce üretmesi bile zordu. Ama o anda, zayıflayan kalbi atmaya çabalarken, aklından şu sözler geçti: *Kimse gelmiyor.*

Zamanı tükenmişti. Görüşü bozulmaya başladı.

Bir şeyler korkunç bir şekilde ters gitmişti ve ölecekti. Tabii kendini kurtaramazsa.

Lennon'ın bakışları masaya, altın mektup açacağına odaklandı.

"Eğer korktuğun buysa, bunu onunla yapmayacağım," dedi Benedict, bir kez daha onunla mücadele ettiğini hissederek. "Seni bu şekilde incitmem. O kadar zalim değilim. Sadece seni rahat ettirmek istiyorum. Amacım bu."

Lennon gözlerini kapadı ve bir anda Logos House'a geri döndü ve masanın karşısında Benedict değil Ian oturuyordu. Ve ikisinde de bıçak vardı.

Lennon konuştuğunu duyunca şaşırdı: "Bana zarar vermeyeceksin."

Benedict kıpırdamadan durdu. "Ne?"

Lennon, Benedict'in bakışlarıyla karşılaştığında artık ağlıyordu. "Bana zarar vermeyeceğini söyledim. O sandalyeden kalkacak kadar bile yaşamayacaksın."

Benedict'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Lennon'ın zihni Benedict'in zihninin etrafındaki bir kapan gibi kenetlendi, onun her bir parçası Benedict'in her bir parçasının üstesinden geldi ve hiç beklemediği bir anda kontrolü ele geçirdi.

"Şu mektup açacağını alacaksın," dedi.

Benedict'in eli, ele geçirilmiş bir şey gibi seğirdi ve masanın üzerinde kaydı. Benedict karşı koydu, parmakları beceriksizce hareket ediyordu ama Lennon yine de parmaklarını yumruk yapıp sapın etrafına doladı.

"Sol kolunu uzat."

Kolunu uzattı, kaskatı kesilmişti, eklemi öyle bir büküldü ki Lennon bir an için dirseğinin onun iradesinin baskısı altında kırılacağını düşündü.

"Mektup açacağını bileğine koy."

Benedict sivri ucunu ön koluna götürdü. Ağzı açıktı. Dili dişlerinin arkasına bastırılmıştı. Gözleri korku ve şoktan geniş ve vahşiydi. Konuşmaya, yalvarmaya çalıştı ama Lennon ona izin vermedi.

"Yap," dedi. "Yap ve çabuk ol."

Mektup açacağıının ucu iki mavi damarın arasına gömüldü. Derisi bir patlamayla yerinden çıktı. Kan vardı. Sonra mektup açacağı yaranın içinde kayboldu.

Benedict'in kanı masayı kirletirken, "Sorun yok," dedi. "Her şey yoluna girecek."

OceanofPDF.com



EBenedict'in ölümünden sonraki her şey bulanıktı. Lennon bir asansörü şimdiki zamana geri çağırdığını ve ortaya çıktı. Sersemlemiş bir halde kulübenin uzak duvarına yaslandı. Kapılar açıldığında, Dante'nin evindeki yatak odasıyla karşılaştı. Her şey bıraktığı gibiydi; kapı kapalıydı, Carly'nin dosyasındaki kâğıtlar yere saçılmıştı. Ama Dante yatağının kenarında oturmuş, dikilmiş ellerine bakıyordu. Carly asansörden indiğinde başını kaldırıp ona baktı ve alnına ve yanaklarına bulaşan -şüphe yok ki- Benedict'in kanını içine çekti. Onu okumakta her zaman çok iyiydi, bu yüzden ona bakışından, kabinden indiği anda bacaklarının bükülmesinden ve düşmemek için kendini şifonyere tutturmak zorunda kalmasından kötü olduğunu anlamış olmalıydı.

"Onu öldürdüğümü biliyor muydun?" diye sordu sonunda ve kendi sesinin berrak ve tereddütsüz tınısı karşısında şaşırdı. Ian'ı öldürdükten sonra dağılmış, neredeyse aklını yitirmişti. Ama bu farklı hissettirdi... neredeyse beklenen. Sanki bir parçası -inkâr ettiği ve aşağıladığı bir parçası- sonunda tamamen ortaya çıkmıştı. "Benedict'i öldürenin ben olduğumu biliyor muydun?"

Dante bu soruya cevap vermedi. Sadece yatağın ayakucuna vurdu ve yanına oturması için işaret etti. Kadın oturdu ama aralarında biraz mesafe bırakmaya dikkat etti.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Benedict saldırdı. Her şey çok hızlı oldu. Ben sadece kendimi savunmaya çalışıyordum, sanırım?" Durakladı, sonra başını salladı. "Ama onu öldürmek zorunda değildim. Asansörü geri çağırabilirdim ama çok korkmuştum ve peşimden geleceğini biliyordum, bu yüzden başka bir yol göremedim."

"Sen yapman gerekeni yaptın."

"Biliyor muydun?" diye tekrar sordu. Nedense bu sorunun peşini bir türlü bırakamıyordu. Bunun olacağını görüp görmediğini, onda derin bir sorun olduğunu başından beri bilip bilmediğini öğrenmesi gerekiyordu. Kendisinden korktuğu kadar ondan da korkuyor muydu?

"Şüphelerim vardı," dedi, detay vermedi.

"Peki beni öldürmeyi planladığını biliyor muydun?"

"Tabii ki hayır," dedi Dante. "Öyle olsaydı, Amsterdam'dan sonra o gün seni asla onun evine getirmezdin. Ölümünden önce Benedict'le aramızda bazı sert sözler geçti, tabii Claude bu konuda yalan söylemiyordu. Ama bu bizim için normaldi. Biz her zaman kavgalı olduk."

"Claude onu tehdit ettiğini söyledi."

Dante gözlerini yere dikti. "Seni çok zorladığını düşündüm, kırılma noktasına kadar. Ona seni bir daha böyle incitirse pişman olacağından emin olacağımı söyledim. Benedict de karşılık verdi; baskı altında kırılıp kırılmayacağını görmek için seni test ettiğini iddia etti. Tehlikeli olup olmadığını görmek için. O zaman senin dengesiz olduğunu düşündüğü konusunda beni uyardı. Eğitilemez, hatta. Ama bu sadece bir uyardı. Arkasında bir şey olduğunu düşünmemiştim. Benedict senden onun korktuğu gibi korkmuyor gibiydi..." Her ne söyleyecekse sözünü bitirmedi. "Onu yanlış tanımış olmalıyım."

"Belki de yapmadın," dedi. "Geçmişte Benedict'le ilk karşılaştığımda hemen zihnime girdi ve gördüğü her şeyin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Benim August gibi tehlikeli bir şeye dönüştüğüme inanıyordu. Sanırım bu yüzden eline fırsat geçmişken beni öldürmeye çalıştı."

Dante sessizdi.

Lennon gözyaşlarını sildi. "Ya haklıysa?"

"Biz iyi insanlar değiliz, Lennon. Hiçbirimiz değiliz. Sen değilsin. Benedict değil. Ne de ben. İyi insanlar bu şekilde güç kullanmazlar. Hepimiz tehlikeliyiz. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Bana August'tan bahsetti," dedi Lennon usulca. "Nasıl değiştiğini. Senin ve Benedict'in onun yüzünden neler yaptığınızı."

Dante dikkatle ona bakmadı. Onu utanmış bir halde gördüğünü hatırlayabildiği tek andı bu. Hayır, utanmaktan daha kötüsü: yıkılmış. Hatta iğrenmişti. "Benimle kaldığını biliyorsun. August, yani. Bu atakları ara sıra geçiriyorum, kalabalık yerlerde olduğumda, stresli olduğumda, bazen de sadece... yorgun olduğumda."

"Panik atak gibi mi demek istiyorsun?"

Başını salladı. "Bir anlamda, sanırım. Ama benimkiler farklı. Bunlar olduğunda zihnim bana karşı dönüyor ve ete kemiğe bürünmüş hayaletler gibi şeyler ortaya çıkarıyorum. Kendi zihnimdeki savaş kendini somut ve şiddetli bir şekilde gösteriyor."

Lennon Amsterdam'ı düşündü. O korkunç gece kulüpte ortaya çıkan iğrenç şey. Ağustos. Bir anı. Bir hayalet. Bir hayalin ete kemiğe bürünmüş hali. Lennon Dante'nin güçlü olduğunu biliyordu elbette; bunu asla hafife almamıştı. Ama bu tamamen başka bir şeydi. Drayton'daki onca eğitiminden sonra bile -bütün o bildiklerinden sonra- imkânsız olduğunu düşündüğü bir güç.

Zorla yaratmanın gücüydü. Tanrıların gücü.

Ona erişebilmesinin tek yolunun acı ve ıstırap olması ne kadar utanç verici, diye düşündü.

"Son birkaç aydır ataklarım daha da kötüleşti, şiddetlendi. Kontrolümü kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Ona dönüşüyorum. Sanırım benim şeytanlarımın da tıpkı onunki gibi beni yakalaması an meselesiydi."

"Öyle söyleme."

"Bu doğru," dedi. "Buna yenik düşüyorum, Lennon. Bir süredir biliyordum. Amsterdam'da gördüğün şey, o insanları kuruttuğum zaman. O bir başlangıçtı. Ama böyle devam edersem sanırım kendimi tamamen kaybedeceğim. Tıpkı August'un yaptığı gibi. Bunu daha önce de gördüm. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim."

Sonra onu yakaladı, yüzünü iki eliyle kavradı ve gözlerinin içine bakmaya zorladı. O anda çok kırılgan görünüyordu. Onun ıstırabını hissedebiliyordu. Kederini.

"Birbirimizin kendimizi yok etmesine izin vermeyeceğiz. Ben sana göz kulak olacağım, sen de bana göz kulak olacaksın. Tamam mı? İyi olacağız. Buna tutunmalıyız. Bir şeye ihtiyacımız var-"

Dante'nin koridorun sonundaki ofisinde telefon çaldı. Normal bir zil sesi değil, eski bir rotatifin geveze zili. Bu Lennon'ın daha önce sadece iki kez duyduğu bir sestti: bir kez kendini öldürmeye niyetlendiği gece alışveriş merkezinin terk edilmiş otoparkında, ikinci kez de neredeyse Drayton'dan atılmasına neden olan akademik duruşmada.

İlk başta ikisi de kıpırdamak istemedi, sanki görmezden gelerek arayan kişiden kaçabileceklermiş gibi. Ama telefon çalmaya devam etti ve ilk hareket eden Dante oldu, cevap vermek için koridorda ilerledi. Lennon sanki bir trans halinden çıkmış gibi kıpırdandı ve onu takip etti. Dante'nin çalışma odasına vardığında, Dante çoktan ahizeyi kancasından çıkarmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu. Lennon hattan başka bir ses duydu, ses Dante'nin kulağına boğuk geliyordu.

"Ne diyorlar?" diye sordu, öğrenmek için sabırsızlanıyordu ama adamın ifadesi hiçbir şey söylemiyordu.

Birkaç uzun dakika dinledikten sonra "Pekâlâ," dedi ve telefonu kapattı.

"Drayton'dan mı geldi?"

Başını salladı. "Bir dizi deprem daha oldu. Kampüse dönmemiz gerekiyor. Bu gece."



DANTE sömestr için arabasını Drayton'a geri götürmek istiyordu, bu nedenle sahilden geçmeyi tercih etmek yerine arabayla gitmeye karar verdiler.

Asansör. Lennon, Dante'yle geçirdiği süre boyunca edindiği küçük şeyleri topladı. Dante'nin ona verdiği birkaç kitap -çoğunlukla romanlar- sahilden topladığı bir avuç güzel deniz kabuğu ve birkaç parça giysi.

Sahil boyunca uzun ve ciddi bir yolculuktu. Drayton'a giden yolun yarısında Lennon uyuyakaldı ve ön cama vuran yağmur ve onlara açılan ferforje kapıyla uyandı. Kampüs -yağmur tabakalarının ardında- küçük ve oyuncak gibi görünüyordu. Sağanak yağmurun içinden fırlayan küçük insanlar, balmumu ya da tahtadan yapılmış içi boş minyatürler, düşünceden ya da iradeden yoksun, sadece ruhun maddesiyle canlandırılmış bebekler. İstendiği zaman hareket ettirilebilen ve ikna edilebilen nesneler.

"Logos'ta kalın ve mümkünse dikkat çekmeyin," dedi Dante. "Ian'ın başına gelenlerden sonra insanlar hâlâ gergin."

Lennon başıyla onayladı ve ikisi de arabadan inip kendi yollarına gittiler. Çoğunlukla boş olan kampüsü geçip Logos'a kadar durdurulmadan ve hatta fark edilmeden gittiği için rahatlamıştı. Ön kapıdan içeri adımını attığında tanıdık bir must, kitap ve sigara dumanı kokusuyla karşılaştı. Koridorda kırık camlardan oluşan bir karmaşa vardı.

antika dolabı yere saçılmıştı. Tepeden sarkan avize hâlâ sallanıyor, duvarda tuhaf ve sulu yansımalar yaratıyordu.

Salonda bir sürü öğrenci toplanmıştı. Lennon'ın antrede dikildiğini görünce konuşmaları taş gibi bir sessizliğe gömüldü.

Nefes nefese kaldığı bir an boyunca, onu olduğu gibi görüp göremeyeceklerini merak etti. Ian'ın katili. Benedict'in. Sürekli olarak kendi ve diğer herkesin mahvoluşunun eşiğinde sallanan vahşi bir insan.

Ama sonra Sawyer öne atıldı, Kieran ve Emerson da peşinden, üçü birden Lennon'ı öyle hızlı ve şiddetli bir şekilde kucakladılar ki Lennon'ın ciğerlerindeki hava boşaldı. Blaine, şaşırtıcı bir şekilde, en son yaklaşan oldu. Her zaman zayıftı ama şimdi onda zayıf ve yıpranmış bir şeyler vardı. Köprücük kemikleri acıyla çıkıntı yapıyor, gözleri yuvalarının derin çukurlarına doğru çekiliyordu. Lennon çantalarını bırakıp onu kucakladığında Blaine irkildi.

"Seni neden buraya geri getirdiler?" Blaine sordu. İlk uzaklaşan o oldu.

Lennon'ın gözleri doldu ve üzgün olduğunu, iletişimde kalamadığı için ne kadar boktan olduğunu, Ian'la olanlardan dolayı pişmanlık duyduğunu ve şimdi hepsi ondan nefret etse bile bunu anlayıp kabul edeceğini söyleyerek biraz hıçkırdı.

"Kimse senden nefret etmiyor," dedi Sawyer.

Kieran, "Yani, Nadine'in istediğinden oldukça eminim," dedi. "Bence seni gerçekten öldürmek istiyor. Onu duydum-"

Blaine, "Nadine ister kabul etsin ister etmesin, Ian vahşi bir hıyardı," diyerek onun sözünü kesti. Sesi ince ve gergindi. Sanki o yaz boyunca yitip gitmiş gibiydi. Lennon ona iyi olup olmadığını sormak istedi ama etraflarını saran diğer ev arkadaşlarının kalabalığı yüzünden bunun zamanı değilmiş gibi geldi. "Ama Kieran haklı, Lennon. Bunun senin için güvenli olduğundan emin değilim-"

Tam o sırada bir deprem daha oldu. Yer büyük bir şiddetle sarsıldı. Bir pencere çatladı ve kırıldı, camlar oturma odasına fırladı. Herkes kapılara koştu, deprem büyürken Lennon'ı Blaine'den ayırdılar.

daha şiddetli. Tavandan bir alçı levha düşüp önüne çarptı, ardından da tuğla yağmuru başladı. Üst kattaki bir giriş duvardan aşağıya düştü ve döşeme tahtalarında bir yarık açtı. Daha fazla öğrenci koridorlara ve binanın dışına kaçtı ve Lennon onların yanından geçip çimlere çıktığında Blaine'den hiçbir iz yoktu.

Yer, Lennon'ı dizlerinin üzerine çöktüren bir başka şiddetli yuvarlanma daha yaptı. Meydandaki en büyük meşelerden birinin keskin bir şekilde sola doğru eğildiğini, altındaki zemin dalgalanırken bir kükremeyeyle kökünden söküldüğünü ve düştüğünü dehşet içinde izledi. Ve meşe devrildiğinde Lennon onu gördü: Blaine rüzgârda uçuşan sarı saçlarıyla koşuyor, tökezliyor, düşüyor, toprak altında yuvarlanırken elleri ve dizleri üzerinde sürünerek şansölyenin malikânesine doğru gidiyordu.

Lennon kapılara ulaştığında Blaine kapıların arasından kaybolmuş ve sarsıntılar bir dizi titremeye dönüşmüştü. Lennon kapıyı açıp eşikten içeri adımını attığı anda görüşü bulanıklaştı ve kendini ağırlıksız ve sersemlemiş hissetti, sanki en yumuşak rüzgâr bile onu alıp götürecekmiş gibi.

Yine de, mum ışığı ve yumuşak caz müziğiyle dolu sıcak bir banyoya adım attığında aklı hemen başına geldi. Başının üzerinde, depresyonun artçı sarsıntılarıyla titreyen kristal bir avize vardı.

Solunda bir yemek odası vardı. Sağında ise küçük, karanlık bir çalışma odası. Her iki oda da boştu ama Lennon yemek odasının ötesinden insanların ciddi ve kısık seslerle konuştuklarını duyabiliyordu. Seslerden biri tanıdıktı. Dante'ye aitti ve onun şöyle dediğini duyduğunu düşündü: "Biraz daha zamana ihtiyacı var."

Lennon'ın yemek odasına, Dante'ye doğru hissettiği çekime rağmen, Lennon görünmemek için sağa gitmeye karar verdi. Çalışma odasının zemininde yeşilimsi bir halı vardı ve pencerelerin üzerine ağır perdeler çekilmişti. Duvarları kaplayan sıkışık kitap rafları dışında çoğunlukla boştu, kitapların kendileri de tozla kaplanmıştı. Cilalı bir masanın arkasında bir kapı vardı. Kapı dardı ve o kadar parlak bir ışıkla aydınlanmıştı ki, gözlerinin arkası birazcık ağrımadan ona bakmak zordu.

Lennon kapı kolunu tuttuğunda garip bir şekilde sıcaktı. Çevirdi, kapıyı sürükleyerek açtı - görüldüğünden daha ağırdı, çok daha ağırdı, sanki bir şey diğer taraftan onu emerek kapatmaya çalışıyordu. Çatlaktan geçmeyi başardı ve inanılmaz, baş döndürücü uzunlukta bir koridora girdi. Lennon bir an için bunun bir ev eğlencesi olduğunu düşündü ama gözleri ışığa alışınca öyle olmadığını gördü.

Uzun ve her iki yanında sayısız kapının sıralandığı koridor, tıpkı daha önce girdiği gibi arkadan aydınlatılmış bir başka kapıyla son buluyordu. Koridordaki diğer kapılar belirgin bir şekilde farklıydı. Biri bir banka kasasının kapısına benziyordu, bir diğeri grafitili ve yontulmuştu, üçüncüsü ise eşige çivilenmiş ve Lennon'ın hissedemediği bir esintiyle dalgalanan kan lekeli bir çarşaftan ibaretti.

Lennon ona en yakın kapıyı açtı; kısa, kahverengi ve alçakgönüllüydü ama kapı geniş bir kıyı şeridine, bataklığın kokusuna, esintiyle dalgalanan tuzlu otlara açılıyordu. Uzakta, güneşin parlak ışıkları altında yüz hatları belli olmayan biri erkek diğeri çocuk iki figür sudan bir yengeç kaparı çıkartıyordu.

Koridordaki her kapı için aynı şey geçerliydi. Kapılardan biri Logos Evi'nin salonuna açılıyordu ve burada Lennon'ın tanımadığı bir avuç mantıkçı oturmuş çay içiyordu. Lennon kanlı perdeyi aralayıp dar, tahta bir karyolada tek başına doğum yapan hamile bir kadını gördü.

Bunun bir anılar koridoru olduğunu fark etti, kapıların her biri farklı bir yere ya da zaman noktasına açılıyordu, bu öylesine karmaşık bir ikna becerisiydi ki nefesini kesti. Lennon koridorun sonundaki kapıya ulaşana kadar yürüdü. Kendini içeride gösterdi ve Blaine'in bir deri bir kemik kalmış bir adamın başucuna eğilmiş, dudaklarını adamın alnına dayamış, kırık elini gevşekçe kendi elinin içinde tuttuğunu görünce hayrete düştü. Adamdan mide bulandırıcı dalgalar halinde yayılan enerji, Lennon'ın başının zonklamasına ve görüşünün bulanıklaşıp odaktan çıkmasına neden oluyordu. Adamın üzerinde çok sayıda boru, tüp ve makine vardı. Adam makineden çok insan gibi görünüyordu.

Ölüm kokusu havada leke gibi duruyordu. "Blaine?"

Döndü, gözleri yaşlarla dolmuştu ve şokla irileşmişti. "Lennon? Burada olamazsın."

Yataktan korkunç bir ses geldi: Kemikler kayıyor ve patlıyordu. Adam sıkışık bir şekilde inledi ve o inlediğinde zemin de inledi, Lennon'ın çıplak ayaklarının altında biraz eğildi, bu eğilme o kadar hafifti ki neredeyse fark edilmiyordu.

Bu tanıdık bir histi. Aylar önce kafayı bulduğunda da aynı şeyi hissetmiş, yerin kendisinin nefes aldığına ikna olmuştu. Şimdi adama bakarken bunu tekrar hissetti ve hayret ve dehşet içinde fark etti ki zemin adamın tıkırdayan nefesleriyle aynı anda hareket ediyordu.

Ürpertici bir
yükseliş.

Keskin bir
düşüş.

Ev, tüm kampüs onunla birlikte nefes alıyordu. "Kim o?"

dedi Lennon, gözlerini yataktaki adama dikerek.

"Bu William," dedi. "Şansölyemiz ve kapı bekçimiz."

William'ın kemiklerinden biri daha duyulabilir bir patlamayla kırıldı. Kıvranıyordu ve Lennon onun ne kadar zayıf olduğu düşünüldüğünde bunu yapabilecek güce sahip olmasına bile şaşırdı.

"Demek kapı bekçisi olmak böyle bir şeymiş," dedi Lennon ve tüm parçalar yerli yerine oturdu. Dante'nin geçmişe açılan kapıları açmayı öğrenmesi konusundaki ısrarı. Eileen'in ona olan yoğun ilgisi. Benedict'in onun eğitimine yaptığı büyük yatırım, sanki tüm dünya onun kapıları açma yeteneğine bağlıymış gibi, çünkü *onunki* bağlıydı. Kampüsün bir kapı bekçisine, kapıları sonsuza kadar açık tutacak bir motora ihtiyacı vardı.

İkna yaşayan bir güçtü. Eğer Lennon bayılırsa, asansör kapıları kaybolurdu. Odağını kaybederse, iradesinin ipi kopmuş bir iplik gibi kopardı. Okulun etrafındaki kapıları açık tutmak için birinin, bir kapı bekçisinin hayatta olması gerekiyordu. Ve işte buradaydı - bir insan kabuğu, kendi iradesinin gücü altında kemikleri kırılıyordu - okulun çalışmasını sağlayan motor.

Çünkü böyle bir güç bedavaya gelmiyordu. Birileri bunun için acı çekmeliydi.
o.

Önce William'dı. Ve o
öldüğünde... o.

"İşte bu yüzden seninle kaçmamı istedin," dedi Lennon, gözlerinde yaşlarla Blaine'e dönerek. "Biliyordun. Ne olmamı istediklerini başından beri biliyordun. Her gece gittiğin yer burası. Öyle değil mi? Yaptığın şey bu mu? Burada oturup bu cesetle ilgileniyorsun-"

"Ona öyle deme."

"-bir sonrakinin ben olacağımı bilerek."

"Sana söylemek istedim. Hatta denedim ama..." Blaine'in ağzı titredi ve daha fazlasını söylemeye çalıştığında boğuldu, ağzı tılandı. Lennon dehşetle onun bağlanmış olduğunu fark etti. Blaine ona söylemek istemediği için değil, *söyleyemediği* içindi.

Blaine çenesini kapadı ve odanın öbür ucuna doğru yürüdü. Komodinden bir kalem ve bir kâğıt kaptı ve yazmaya çalıştı; Lennon onun elinin kalemin etrafında kansız bir şekilde sıkılmasını, parmaklarının kasılmasını, uca öyle sert bastırmasını ve mürekkebin sayfaya dökülmesini izledi.

Ama Blaine pes etmedi. Yüzü acıyla vidalanmıştı, mürekkebin üzerinde bir parmak eklemine sürükleyerek tek bir kelimeyi lekeledi: *koş*.



LENNON anılar koridorunda aşığı doğru uğtu. Her iki yanındaki kapılar bulanıklaştı ve koridorun sonu gittikęe küçölüyor gibiydi. Nefes nefese kalana kadar koşmaya devam etti. Ve işte o zaman onu gördü, koridordaki tek kapı aralık bırakılmıştı, arkasında bir anlık merdiven görüntüsü vardı. Kapıyı yavaşça açtı ve bu geçidin bir kapı olmadığını hemen hissetti. Eşğin bir tarafındaki enerji ile diğer tarafındaki enerji aynıydı. Merdiven boşluğuna adım attığında, mekanlar ve zamanlar arasında geçiş yaparken hissettiği gibi başı dönmedi.

Merdivenler dik ve engebeliydi. Lennon her adımda bir an duraklamak, ayağını sağlamlaştırmak ve ilerlemeden önce dengesini yeniden sağlamak zorunda kalıyordu. Geçitten evin üst katındaki başka bir geniş salona çıktığında minnettardı. Döndü ve geniş, etrafı saran bir balkonla karşılaştı. Dante orada durmuş, parmaklıklara yaslanmış, elinde bir sigara tutuyordu.

Lennon yaklaşıırken, "Ne kadarını biliyorsun?" diye sordu.

Gözyaşları yüzünden zar zor konuşabilen Lennon sadece başını salladı. Ama sanki gerçekten cevap vermiş gibi başını salladı.

"Sana kim söyledi?"

"Kendim buldum."

Yer bir kez daha sarsıldı. Pencerelelerin camları muhafazaları içinde titredi.

Lennon, "Beni buraya onun yerine geçmem için getirdiniz," demeyi başardı.

"Bundan daha karmaşık," dedi Dante ve kadın onun detay vermesini bekledi ama vermedi. Belki de Lennon gibi o da söyleyecek fazla bir şey kalmadığını hissetmişti.

"O nasıl hâlâ hayatta?" diye sordu.

Dante kampüse bakmak için geri döndü. Ev o kadar yüksekti ki meydandaki ağaçların neredeyse tamamını görebiliyordunuz. Uzakta Irvine Hall vardı; daha yakında şapelin sivri kulesi meşe ağaçlarını delip geçiyordu ve manolyaların parlak yaprakları ay ışığında kaygan ve ıslak görünüyordu. Meydanın ortasında, bir sonraki sarsıntıya hazırlanan öğrencilerin küçük figürlerini görebiliyordu. Yüksekten ve uzaktan bakıldığında, tüm kampüs ayak altında kolayca ezilebilecek bir şey gibi görünüyordu ve Lennon buranın kırılğanlığını, varlığının zayıf doğasını kavramasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etti. Şimdi, balkonun tahtaları ayaklarının altında titrerken, bu okulu koruyan tek adam aşağıda yatağında ölüirken, Drayton'ı geçici olmaktan öte bir şey sanmakla ne kadar saf olduğunu anladı.

"Okul gibi, bu ev de zamanın bir cebinde var oluyor," dedi Dante dikkatle. "William'ın ömrünü doğal süresinin çok ötesine uzattı. Ama bu aynı zamanda herhangi bir insanın çekmesi gerekenden daha uzun süre acı çekerek yaşadığı anlamına da geliyor. Bu düzeyde bir kapı bekçiliği bedene ve zihne korkunç şeyler yapar. William bu yükün altından kimsenin hayal edemeyeceği kadar iyi kalktı ve bunu onlarca yıldır yapıyor ama daha fazla devam edemez. Yakında ölecek ve onsuz kapılar düşecek."

"Ben de burada devreye giriyorum. Değil mi?" Bu ihaneti kelimelere dökmek iyi hissettirdi. "Onun yerine geçmek için mi? Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Bana gerçeği söylemeden, bunu yaparsam tıpkı William gibi acı çekeceğimi söylemeden mi?"

"O kadar basit değil. Sana söz veriyorum. Ben-"

Tam o sırada, kırılmış ayak sesleri, birisinin etrafı çevrili balkonun köşesini dönmesi.

Eileen ortaya çıktı.

"Bulamıyoruz..." Onları görünce kısa bir süre durdu. "Oh. İşte b u r a d a s ı n ı z . " Bakışları Lennon ve Dante arasında gidip geldi. Ama o

konuştu, ikincisiydi. "Yaklaşıyoruz, bu yüzden acele etmeniz gerekecek."

Dehşet, Lennon'ın midesinin çukurunda safra gibi birikti. İçinde bulunduğu durumun gerçekliğini fark ettiğinde elleri soğuk ve nemli bir hal aldı, titremeye başladı. Yaşayan en güçlü iki iknacının arasında duruyordu. Kaçma umudu, eve girdiği anda değilse bile, Dante onu grdğu anda yok olmuştu. şimdi bir asansör ağırsa bile, kapılar açılmadan onu bayıltmış olurlardı. Kapana kısılmıştı.

Bir sarsıntı daha kampüsü salladı. Eileen yana savruldu, neredeyse topuklarının üzerinden düşüyordu. Ayağa kalkamadan ikinci ve daha şiddetli bir sarsıntı oldu. Dante Lennon'a doğru hamle yaptı, onu arkasından sürükleyip gğ्सune bastırdı ve kendi bedeniyle onu korudu. Durdukları yerden birkaç metre ötede, Eileen'in hemen uzağında, verandadaki kirişlerden biri çöktü ve zemini ikiye böldü.

Sarsıntının ardından, Eileen'in -Gözlerini şaşkınlıktan kocaman açmış, Dante'ye, kollarında kucakladığı Lennon'a bakıyordu. "Onu hazırlayın. şimdi."

"Bize biraz zaman ver," diye tersledi Dante ve bir an için gerçekten güvende olduğunu düşündü. Dante'nin onu her şeyden koruduğu gibi bundan da koruyacağını düşündü. Ama Dante onu kollarının kafesinden kurtararak omuzlarından tuttu ve çok sessiz bir şekilde, "Bunu acısız yapmaya çalışacağım," dedi.

Bunu söylerken, üst çevresinden siyah bir gölge indi.

Eileen, ellerini temiz tutmak için söylemesi gereken bir şeymiş gibi, "Fedakrlığınızın fark edilmeyeceğini bilmelisiniz," dedi. "Bunun için hepimiz sana minnettarız."

"Dante." Lennon şimdi ağlıyordu, ayağa kalkmaya çalışıyor ama başaramıyordu, her kalkmaya çalıştığında dizlerinin bağı çözülüyordu. Görüşü bir noktadan biraz daha fazla daralmıştı. Bilincini kaybetmemek için mücadele etti. "Lütfen bunu yapmayın."

İfadesinin taş maskesinde bir çatlak belirdi. Arkasında bir şey gördü, pişmanlık değil ama korku ya da acıma belki ve sonra onun iradesi bir baş dönmesi dalgası halinde üzerine çöktü ve geceyi bulanık bir sarmal haline getirdi.

Öne doğru savruldu ve bayıldı. Lennon yere yığılırken gördüğü son şey, Dante'nin arkasında cisimleşen, asansörünün çaresizce kapanıp açılan altın kapıları oldu.

OceanofPDF.com



"I Sana bir özür borçluyum," dedi Dante. Lennon'ın onunla ilk tanıştığı küçük sınıfta oturuyorlardı. O yapamadı Şansölye'nin malikanesinin balkonunda bilincini kaybettikten sonra oraya nasıl geldiğini ya da herhangi bir şeyi hatırlamıyordu.

Lennon konuşmaya çalıştı ama dili şişmiş, şişmanlamış ve dişlerinin arkasında işe yaramaz hale gelmiş, tükürüğü boğazının arkasında birikmişti. Yutkunmak için yeterli özerkliğe sahipti ama boğazındaki kasları boğulmadan çalıştırmak büyük bir çabaydı.

Tüm vücudu yanlışı uyuduğu bir uzvu gibi hissediyordu, karıncalanıyordu ve dayanılmazdı, kan akışı kaybından uyuşmuştu. Gözlerini kırpmayı başardı, kendi göz kapaklarını kapatıp açma çabası, bir çift ağır ahşap panjurun ipini çekmeye eşdeğerdi. Düşünmek bile zordu ama büyük bir çabayla birkaç düşünceyi bir araya getirerek durumunu değerlendirdi. Biri onu psişik bir kısıkaca almıştı, bu çok açıktı. Bedenini ve zihnini uyuşturuyor, içgüdülerini bastırıyordu.

Lennon bakışlarını indirmeyi başardı, kendi ellerinin kucığında bağlı olduğunu gördü, ayak bilekleri oturduğu masanın bacaklarına bağlıydı.

"Gereksiz bir önlem," dedi Dante. "Onlara kaçmayacağını söyledim."

Lennon ellerini hareket ettirmeye çalıştı. Parmakları seğirdi ve sonra, çok yavaş bir şekilde, çengelli orta parmağı sıkılı parmak eklemlerinin hemen üzerinde yükseldi ve kendini düzeltti.

Siktir git.

Dante gördü ve gülümsedi. "İçinde hâlâ mücadele gücü var. Bu iyi bir şey. Buna ihtiyacın olacak."

Önündeki masaya oturdu ve burada bile hâlâ deniz gibi koktuğunu fark edince şaşırdı. Gözlerinin kenarlarından sıcak yaşlar süzüldü ve yanaklarından aşağı kaydı.

"Hey, bunların hiçbiri değil," dedi Dante, ama içten gelen bir sevgiyle. Onun gözlerini sildi. "Sorun yok. Sana bundan sonra ne olacağını anlatacağım ve sen de dinleyeceksin, tamam mı?"

Lennon orta parmağını biraz daha düzeltmeyi başardı.

"Tıpkı çalıştığımız gibi, geçmişe açılan kapılar olacak. Şansölye öldüğünde -çok fazla zamanı kalmadığını söylüyorlar- onları okulun etrafında yükselteceksiniz. Tüm bu süre boyunca yanında olacağım, tamam mı? Korkacak bir şey yok. Çalıştığımız gibi yaparsan bana güvenebilirsin, tamam mı? İlk seferdeki gibi mi? Evimde. Zamanı geldiğinde, sadece orada olduğunu hayal et, geçmişe giden kapıyı aç ve açmaya devam et, tamam mı? Kulübenin duvarları tüm kampüsü çevreleyene kadar itmeye devam et."

Lennon yalvarmaya çalıştı. Yalvarmaya. Onunla tanıştığı güne lanet etmek için. Ama ondan kaçan tek şey karışık bir inilti oldu.

"Biliyorum," dedi Dante. "Bu senden çok şey götürecek. Vermen gerekenden daha fazlasını. William'ı gördün. Bildiğini biliyorum. Ve seni uyarmadığım için özür dilerim..." Kendini kısa kesti. "Senin için istediğim bu değildi. Şimdiye kadar yaptığım her şey seni bu durumdan kurtarmak içindi. Şu anda buna inanmayacağını biliyorum ama gerçek bu."

Dante ayağa kalktı, sıraların arasındaki dar koridorda adımlamaya başladı, kendi ayaklarına bakıyordu. "Ben iyi bir insan değilim, Lennon. Ahlaklı biri değilim. Ama sadık biriyim. Muhtemelen şu anda buna inanmadığınızı biliyorum - neden inanasınız ki, böyle bir ihanetten yeni çıkmışken? Ama bir süredir, kendi yeteneklerine hakim olabileceğine dair bir inanç besliyordum. Ve

Yani William'dan daha güçlü olduğuna inanıyorum. Bu göreve kendini kaptırmadan üstlenebilecek kadar güçlüsün. Seni bunun için eğittim. Senin için umduğum şey bu. Ve hâlâ bunu yapabileceğine inanıyorum."

Kapı açıldı. Eileen'in sekreteri başını içeri eğdi. "Şansölye yardımcısı konuşmak istiyor."

Kapı tekrar kapandı.

"Nefretine tutun; sana üzüntüden daha iyi hizmet edecektir," dedi ve gitti.

Birkaç dakika sonra, Lennon'ın el ve ayaklarındaki his geri gelmeye başladı, böylece onları biraz hareket ettirebiliyordu, ancak bağlarını koparacak kadar güçlü değildi. Yardıma ihtiyacı vardı ama kime başvurabilirdi? Blaine ve Dante ona ihanet etmişti. Geri kalan arkadaşları ve ev arkadaşları muhtemelen nerede olduğunu bile bilmiyordu. Eğer kaçmak istiyorsa, kendini kurtarmak zorundaydı.

Lennon gözlerini kapattı. İradesinin kendi gevşek bedeninden bir kanama gibi ayrıldığını ve önce sınıfa, sonra da sınıfın ötesine, Irvine Hall'un uzun koridorlarından geçerek zemin kata, oradan da kampüs boyunca Wharton'daki laboratuvarlara doğru aktığını hissetti. Oradan hedefini bulması uzun sürmedi: tüm farelerin tutulduğu depo odası. Bir parazit gibi zihinlerine girerek onları teker teker ele geçirdi.

Sol burun deliğinden kan fışkırdı. Dudaklarının arasındaki dikişi doldurdu.

Onların zihinlerine doğru ilerlemeye devam etti ve kendi bedenini bırakıp onlarınkine girdi.

Görüşü bir sineğin çok odaklı gözü gibi bölündü ve parçalandı, her bir farenin bakış açısının bir parçası zihninde tutuldu. Hepsini kendi kafeslerinin önüne çekti, küçük pembe patilerini cama bastırdı ve sonra - midesinde bir suçluluk düğümüyle- onları ileri doğru itti. Kafesler sallandı ve yer değiştirdi, raflardan devrildi, yere çarptıklarında yarıldılar.

Sıçanlardan birkaçı onun iradesinden kurtulup kaçtı, ama Lennon -şimdi zihninden ve burnundan bolca kan akıyordu- onları geri çağırdı ve sürüyü laboratuvarın kapılarına doğru sürerken kontrolü yeniden sağladı.

Bir teknisyen onları görünce çığlık atıp kaçtı.

Bu kadar büyük bir sıçan sürüsünü kontrol etmek kolay değildi ve Lennon'ın tüm çabalarına rağmen dağılmaya başladılar. Lennon onları, kendisinin tutulduğu Irvine Salonu'nun ikinci katına çağırdığında, sadece bir sıçan dışında sürünün sonuncusu da dağılmıştı.

Gregory.

Lennon -yenilmiş, kanlar içinde, sandalyesine yığılmıştı- onu sadece bağlarını kemirirken dişleri derisini sıktığında fark etti. Onu son gördüğünde olduğundan daha iriydi; dişleri beyaz ve uzundu ve bileklerini birbirine bağlayan ince bağları hızla kemirdi. Bunca yolu kendisine yardım etmek için gelmiş olan küçük arkadaşını görünce ağladı, üstelik onu zorladığı için değil, istediği için, daha doğrusu yalvardığı için. İhtiyacını dile getirmişti ve o da ona yardım etmeye gelmişti.

Gregory, Lennon'ın ipi çekip koparmasına yetecek kadar ince bağları kemirdi.

Oradan ayak bileklerindeki bağları çözmeyi başardı, olabildiğince hızlı çalışıyordu, parmakları hâlâ uyuşuktu ve baskıdan dolayı beceriksizdi. İş bittiğinde Gregory'yi kucağına aldı ve dikkatlice kapüşonunun ön cebine soktu.

Hâlâ asansör çağıramayacak kadar güçsüz olan Lennon -baskının zihnini çarpıtması ve onu güçsüzleştirmesi nedeniyle- kampüsten yürüyerek kaçmaya karar verdi. Irvine Hall'daki tüm asansörler sıkı bir şekilde korunduğundan ve Eileen'in sekreteri sürekli olarak masasının arkasında görev yaptığından, Lennon kaçmak için en iyi şansının Logos House'daki asansör olduğuna karar verdi. Dikkatli ve şanslı olursa, fark edilmeden içeri girebilir, odasında ya da koridordaki depo dolaplarından birinde saklanabilir ve ortalık sakinleştğinde asansörü Savannah'da eriştiği yerlerden birine götürüp oradan yoluna devam edebilirdi.

Kampüsten ayrıldıktan sonra ne yapacağını pek düşünmedi. Nereye kaçacağını ya da ona kimin yardım edeceğini. O anda tek düşündüğü kendisi ve cebinde kıvranan Gregory'ydi.

Irvine Hall o akşam çoğunlukla boştu ve Lennon görünmeden birinci kata inmeyi başardı, arkasındaki koridorda çınlayan ayak seslerini duyunca boş sınıflara daldı. Kaçtığını fark etmelerinin uzun sürmeyeceğini bildiği için hızla hareket etti. Ya da belki de zaten biliyorlardı, onu bastıran kişi bağın kesildiğini fark etmişti. Kampüsteki herkesi bir kaçağın serbest kaldığı konusunda uyarmak için çalan bir alarm -bir şapelin çan sesi- için hazırlandı. Ama hiçbir şey yoktu. En azından Irvine Hall'dan, sekreter tarafından mutlaka fark edileceği lobiden kaçınmasını sağlayan bir yan kapıdan çıkana kadar.

İki profesör, Dr. Lund ve Eileen yaklaşırken çalıların arasına saklandı.

"Elinden nasıl kurtuldu?" Eileen sordu; Lennon onu hiç bu kadar dağınık görmemişti. Yanaklarında büyük kırmızı lekeler vardı, saçları gevşek ve nemli bir şekilde omuzlarına dökülüyordu, sanki duşu yarıda kesilmiş gibiydi.

"Bilmiyorum," dedi Dr. Lund ve o da telaşlı görünüyordu. "Dante'ye sorun. Onu en son gören oydu."

Irvine Hall'un kapısında gözden kayboldular ve Lennon çalıların arasında çömelmiş, ayağa fırlayıp koşmaya başlamadan önce tam on saniye bekledi. Kilise çanı çalmaya başladığında kampüsün neredeyse yarısına gelmişti, ancak bu herhangi bir saatin başı değildi ve daha önce hiç olmadığı kadar uzun ve yüksek sesle çalıyordu.

Lennon koşmaya devam etti. Birkaç yüz metre ötede Alec'i ilk gördüğünde neredeyse meydanın ortasına kadar gelmiş, ağaçların arkasına saklanıp çalıların arasına gizlenerek gözden kaybolmayı başarmıştı. Paniğe kapılarak kendini yakındaki sarmaşıklarla kaplı bir telefon kulübesine kapattı.

Bir eliyle ağzını kapattı ve hırıltılı nefeslerini bastırmaya çalıştı.

Bir gölge telefon kulübesinin buğulu camından kayarak geçti, sarmaşıkların arasındaki boşluklardan kırıldı. Sonra iki kat geri dönerek kapının önünde durdu. Telefon kulübesinin duvarına yaslanan Lennon nefesini tuttu.

Kapı açıldı. Alec içerde durdu ve sahte bir sempatiyle dilini şaklattı. "Ah, Lennon. İşlerin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum."

Lennon bunu söylerken onun zihnine girdiğini hissedebiliyordu. Alec'in müthiş iradesinin gücü altında çaresizdi.

Bilincini kaybettiğini hissetti. Karşı koymak bir seçenek değildi, bu yüzden geri çekildi ve Alec onu ele geçirirken vücudunun sınırlarını terk etti.

Kendi bedeninin sadece belli belirsiz farkındaydı, telefon kulübesinin arka duvarına işe yaramaz bir şekilde yığılmıştı, Alec onun çıkışını engelliyordu, yüzleri birkaç santim ayırdı. Sanki başka birinin başına gelenleri izliyormuş gibi hissediyordu.

Panik zihnini bedeninden uzaklaştırdı ve kampüsün her tarafına yayıldığını hissetti. Çimenlikte ve çalılıkların arasında yarışıyordu. Ve sonra onları buldu, dağılmış olan fareler birkaç metre ötedeki çalılıklarda titreyen bir kalabalık halinde bir araya toplanmıştı.

Ve bir fikir şekillendi.

Lennon zihinlerine girdi, onları çağırdı -güçlü bir ikna- ve sonra sürü koşmaya başladı. Kampüs boyunca sıçrayarak ilerleyen fare sürüsünün görüntüsü karşısında feryatlar, çığlıklar ve haykırışlar duyuldu; küçük patileri hedeflerini bulana kadar şaşırtıcı bir hızla genişleyen yeşillikte ilerliyordu.

Fareler telefon kulübesine doluşup Alec'in üzerine çullandılar, pantolonunun paçalarına tırmanıp gömleğinin içinden balon gibi geçtiler. Bir çığlıkla sendeleyerek geri çekildi, ayağı telefon kulübesinin altına takıldı. Yere düştü ve kıvranan sıçan sürüsü tarafından yutuldu. Onlardan düzinelerce vardı, kıyafetlerinin arasında kıvranıyor ve yüzünü tüketiyorlardı. Boğuk bir çığlık attı.

Lennon telefon kulübesinden dışarı fırladı ve koşmaya başladı, bacakları zayıf ve kurşun gibiydi, kendini Yirmi Beşinci Meydan'a doğru sürüklemeye çalışırken yarı yarıya çalılıkların arasına düştü. Ama psişik baskı yüzünden hâlâ çok güçsüzdü ve dizlerini sağlamlaştırmak için yaptığı acınası girişimler giderek daha az başarılı oluyordu. Yavaşlıyordu. İtmeye devam ederse bilincini kaybedeceğini biliyordu.

"Lennon!" Blaine önündeki patikaya çıktı ve ona el salladı. "Bu taraftan!"

Lennon durdu.

Hâlâ gelmeyince Blaine ona doğru gitti, kolundan yakaladı ve onu ayakta tutarak sürükledi. İyi ki de öyle yapmıştı, çünkü Blaine'in kolu onu sardığı anda Lennon bacaklarının yumuşadığını hissetti. Birkaç profesör virajı dönüp Lennon'ın az önce üzerinde durduğu kaldırımdan aşağı doğru ilerlerken, onu patikanın dışına ve canlı bir meşenin arkasına sürükleyen Blaine oldu.

"Neden bana yardım ediyorsun?" dedi Lennon, nefes nefese kalmış bir halde.

"Çünkü sonunda daha önce yapmam gereken şeyi yapacak kadar cesurum," diye fısıldadı Blaine ve onun ellerini kavradı. "Özür dilerim. Affedilmeyi hak etmiyorum ama umarım bu, her şeyin saçmalık olmadığını anlaman için yeterli olur. Seni daha önce uyarmadığım için pişmanım. Hiçbir şeyden emin değildim, bunu bilmeni isterim. Ama tehlikede olduğundan şüphelenecek kadar şey biliyordum. Sadece seni kaybetmekle Drayton'daki hayatımı kaybetmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalmak istemedim çünkü iş o noktaya gelirse..." Sözünü bitiremedi, sadece başını salladı. "Kendimden nefret ediyorum."

"Sorun yok," dedi Lennon. "Bu senin hatan değil."

Ama bunu söylerken bile ihanet yeniden canını yakmıştı. Blaine, Dante ve Drayton'da güvenebileceğini düşündüğü neredeyse herkesin bu acımasız oyuna öyle ya da böyle katılmış olduğu gerçeği. Hepsi suç ortağı mıydı? Çünkü Blaine biliyorsa, başka kim biliyordu? Kaç kişi daha vardı? Eileen ve Benedict bariz cevaplardı ama ya Emerson, Sawyer, hatta Nadine ve Ian? Hepsi bu sırrı öğrenmiş ve onu buzlamış mıydı? Sevdikleri bir dünyaya kabul edilmelerinin bedeli onun hayatı mıydı?

Aynı kararı vermek zorunda kalsaydı, farklı bir şey yapar mıydı?

"Logos fakülte kaynıyor," dedi Blaine. "Oraya ilk senin gideceğini düşünüyorlar. O yüzden en iyi şansımız sizi fakülte otoparkındaki kapıdan çıkarmak. Seni orada beklediklerini sanmıyorum." Blaine, Lennon'ın kolunu omzunda sıkıca kaydırarak onu dik tuttu. Güvenli ya da ihtiyatlı olandan daha yavaş hareket ediyorlardı. Ama Lennon daha hızlı gidemeyecek kadar güçsüzdü. Drayton'ın kapılarını gördüğünde çok rahatlamıştı.

Sisin içinden çıkarken bacakları gevşedi ve Blaine onu yolun geri kalanında sürüklemek zorunda kaldı.

Kapılar Dante'nin arabası onlara yaklaştığında olduğu gibi otomatik olarak açılmıyordu, bu yüzden Blaine, Lennon'ın ona yardım etme çabalarına rağmen çoğunlukla tek başına, dişlerini sıkarak, titreyen ellerini paslı parmaklıkların etrafına beyaz ve kansız bir şekilde sararak kapıları açmak zorunda kaldı. Lennon Alec'in yaklaştığını ilk gördüğünde Blaine kapıları neredeyse Lennon'ın geçebileceği kadar açmıştı.

Yüzü kanayan fare ısırıklarından bir harabeye dönmüştü. Dudakları o kadar kötü ısırılmıştı ki konuşmaya çalıştığında kan tükürüyordu ve Lennon tam olarak ne söylediğini bile anlayamıyordu. Lennon kendini kapıdan geçirmeye çalışırken Gregory cebinde dönüyor, Blaine ise panik içinde çekiştirip duruyordu.

Alec'in iradesi üzerine geldiğinde, kalp krizi geçirmiş gibi hissetti. Hemen bayılmaya başladı, eğer Blaine hemen bir karşı atak yapmasaydı bayılacaktı, iradesini ortaya koyarak Lennon ve Alec arasındaki bağlantıyı kesti, Lennon'ın ayrılmış kapıdaki aralığa kendini sıkıştırmasına yetecek kadar dikkatini dağıttı. Ancak kapı aniden kapanıp göğsüne doğru sallandığında, Gregory'yi midesinin derinliklerine doğru ezdiğinde, zavallı sıçan kıvranıyor ve metal üzerine bastırdıkça panikliyordu. Acı dolu küçük bir çığlık attı, kadının cebinden kurtuldu ve çalılıklara doğru kaçtı.

"Gregory!" Nefes nefese kalmıştı, kapı göğüs kafesine çarparak konuşmasını ve hatta nefes almasını neredeyse imkânsız hale getirmişti.

Lennon'ın görüşü gitti. Kemikleri acıdan feryat ediyordu. Bir an için demir kapının ağzında öleceğinden emindi. Ama Lennon son gücüyle ve boğuk bir çığlık atarak kendini kurtarmayı başardı ve Drayton tarafına sağlam bir şekilde geri indi. Alec oldukça ilerlemişti ve Blaine'i dizlerinin üzerine çöktürmüştü, onu zapt etmek için harcadığı çabadan dolayı kulakları kanıyordu. Lennon'a bakmak için döndü, çaresiz ve acı içindeydi.

İşte tam o sırada Lennon kampüsün diğer ucundan gelen bir bağırış duydu. Sawyer, Kieran, Emerson ve diğer arkadaşlarını görmek için başını çevirdi.

Logos'taki ev arkadaşları Alec'e saldırdı. Hep birlikte ona saldırdılar, diz çöktürdüler ve Blaine'e tutunmasını engellediler.

Alec'i zapt etme çabasıyla burnu kanayan Sawyer, Lennon'a dönerek bağırdı: "Neden orada dikiliyorsun? *Kaç!*"

Lennon döndü ve ağaçlara doğru koşmaya başladı, bacakları tutmayana kadar koştu. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, toprakta nefes nefese kaldı. Uzakta şapeli görebiliyordu ve oraya doğru koşmaya başladı, bir süre orada saklanıp nefes almayı, belki de asansör çağırmak için gereken gücü yeniden kazanmayı umuyordu.

"İşte buradasın." Nadine'in ağaçların arasından çıktığını görmek için başını kaldırdı. "Bütün kampüs seni arıyor."

"Nadine, açıklayabilirim-"

"Ian'ı neden öldürdün?" diye sordu, o kadar alçak sesle ki Lennon onun konuşmasını zar zor duydu. İşte o zaman onu gördü, Nadine'in sol elinde sıkılmış bir metal parçası. Bir bıçak.

"Bu bir kazaydı."

"Bir *kaza* mı?" Nadine'in gözleri karanlıkta parladı. "Lennon, onu paramparça ettin. Ondan geriye kalanları görmeme bile izin vermediler. Küllerini ailesine geri göndermek zorunda kaldılar çünkü gömmek için geriye kalanlar o kadar korkunçtu ki, onlara daha fazla bir şey verirlerse ne olacağından endişelendiler. Ve sen burada durmuş bana bunun bir kaza olduğunu mu söylüyorsun?"

"Dinle-"

"Kapa çeneni," diye tersledi ve parmağını Lennon'ın yüzüne doğru itti, konuşurken biraz tükürdü. "Onun küçük bir kız kardeşi vardı. Bir ailesi vardı. *Bana* sahipti."

"Üzgünüm," dedi Lennon. "Ama onu geri getiremem."

"Ona aşıkтым," dedi Nadine, sanki onu duymamış gibi. "Ona aşıkтым. Onu iyi bir yatak olarak kullandığında ve Dante'yle daha iyi bir bahis bulduğunda onu bir kenara attığında bile onu sevdim. Kimseye karşı böyle hissetmek istemedim ama inancıma rağmen, her şeye rağmen hissettim. Bunu hissetmek için çok şey feda ettim. Ve bunu itiraf edecek, onu sevmeme izin verecek kadar cesur olduğum an

Onu kazandığım an, onu kendin için almak zorundaydın. Eğer sen ona sahip olamazsan, o zaman kimse olamaz-"

"Bu doğru değil."

"Yalan söyleme," dedi Nadine, artık histerik bir halde. "O gece kiliseye giderken gördüm. Gözlerinde gördüm. Onunla birlikte olduğum gerçeğinden hoşlanmadın. Kıskanıyordun-"

"Ben-"

"-ve rekabetçi. Her zaman öyleydin. Ian'la bile, her zaman en iyisi olmak zorundaydın. Bu yüzden Logos'a kabul edileceği gece o bıçağı eline sapladın. Bunu yaptığını hepimiz gördük. Yemin ederim elini masaya çiviledikten sonra gülümsemeye çalışıyormuşsun gibi görünüyordu. İğrençti. Sen hastasın ve eğer okul seni sorumlu tutmazsa, ben tutacağım."

Bununla birlikte Nadine, sıkılı yumruğunda kınına soktuğu bıçağıyla, aralarındaki boşluğu yaran ve Lennon'ı bir yılanın ağzı gibi kavrayan hınzır iradesiyle Lennon'a doğru hamle yaptı. Lennon sendeledi, sonra yere düştü, düşerken kendi iradesini uzattı. Nadine onun üzerine düştü, bıçağının ağzı Lennon'ın kafasından birkaç santim ötede toprağın derinliklerine gömüldü.

Nadine bıçağı topraktan çıkarıp tekrar kaldırdı ve Lennon bıçağın ucu karnına birkaç santim kala onu bileğinden yakaladı. Nadine görüldüğünden daha güçlüydü, çok daha güçlüydü ve Lennon onu uzun süre savuşturamadı. Bıçak karnının yumuşak kısmına saplandı ve kan pantolonunun kemerini ıslattı. Kolu kasıldı. Tutuşu başarısız oldu. Bıçak daha derine saplandı ve ucunun kalça kemiğini ısırıldığını hissedebiliyordu.

Keskin bir tını gecenin sessizliğini

kesti. Bir asansör zili.

Sırtının altındaki zemin sertleşti ve sertleşti.

Lennon Nadine'i itmeyi başardı, tam o sırada asansörün kapıları arkasından açıldı ve Nadine kabinin içine düşerek, neredeyse bilincini kaybedeceği kadar şiddetli bir darbeye uzak duvara çarptı. Kapılar kapandı. Kabin alçalırken o da duvardan aşağı kaydı.

Dişlerini sıkarak bıçak yarasını incelemek için gömleğini sıyırdı. Dikiş atılmasını gerektirecek kadar derindi ama bıçağın herhangi bir iç hasara yol açacak kadar derine saplandığını düşünmüyordu. Kanamayı yavaşlatmak için bir elini yaranın üzerine koydu.

Asansör sarsıldı, durdu ama kapıları açılmadı. Birkaç uzun dakikadan sonra paniklemeye başladı, kapılara vurmaya ve parmaklarını çılgınca çatlaklara sokmaya, onları ayırmak için umutsuzca çabalarken tırnaklarını kırmaya başladı. Kabin tekrar hareket etmeye başladığında asansörün duvarlarına tırmanmaya ve panelli tavanını itmeye yönelik ilk girişimlerine henüz başlamıştı. Önce yavaşça, daha önce hiç duymadığı bir sesle, bir konserve kutusunun yumrukla ezilmesi gibi gıcırdayarak hareket etti. Ve asansörün duvarlarının neredeyse titrediğini hissedebiliyordu, sanki baskı altında kalmakla tehdit ediyormuş gibi.

Lennon yine kanlı parmaklarını kapıların arasındaki çatlığa soktu ve onları ayırmaya çalıştı ama nafile. Işıklar titredi ve asansör zilleri sanki bir uyarı gibi çalmaya başladı. Ama sonra kabin yavaşladıkça ses de bozuldu. Bu sırada Lennon düşüncelerini toparlayarak birinin asansörü ele geçirdiğini ve onu rotasından çıkardığını düşündü. Dante olabilir mi?

Asansör kapılarından su sızmaya başladı. Önce küçük bir damlaydı, giderek yoğunlaşarak zeminde akan bir dereye dönüştü ve makosen ayakkabılarının üstünden taşıtı.

Kabin hızla doldu.

Ayak bileklerine
kadar.

Dizleri.

Kalça
kemikleri.

Lennon kapıları tekrar açmaya çalıştı. Ancak daha önce zor olsa da şimdi imkânsızdı; soğuk su içeri püskürüyor ve onu kör ediyor, parmaklarının kaygan metal kapılar arasında tutunmasını imkânsız hale getiriyordu.

Su köprücük kemiklerine kadar yükseldi ve derin nefesler almaya başladı, kanını olabildiğince fazla oksijenle doyurmaya çalıştı. Ayakları asansörün zemininden kalktı, su daha da yükseldi ve başı tavana sıkıştı.

Işıklar titredi ve sonra söndü.

Karanlıkta, Lennon son bir nefes aldı.

Dante'yi düşündü.

Ciğerleri şişti ve yandı.

Carly'yi ve bunun ona ne yapacağını düşündü.

Blaine'i düşündü.

Kapılar açılmadı. Asansör hareket etmedi.

Lennon bunun bir son olduğunu, nefesini bir an bile daha fazla tutamayacağını anladığında işleri çabuklaştırmaya karar verdi. Ağzını açtı, bir ciğer dolusu su çekti ve bayıldı.

OceanofPDF.com



WUYANDIĞINDA, kiralık metalin çarpık çılgılığıyla uyandı. Gözlerini açtığı anda asansör kapılarının açıldığını gördü. su kabinden dışarı akıyordu. Yerde bir su birikintisi içinde kıvrılırken, su ve kusmuktan bozulmuş bir dizi tıkaç ve solukla nefes almaya çalıştı.

Ciğerleri temizlenince kendini topraklayabildi. Görüşü netleşirken bir ofisin duvarları etrafında şekillendi. Güneş ışığında parlayan büyük pencereler. Bir kasap masasının üzerinde pirinçten yapılmış genç bir çocuğun büstü. Yanında bir adam yere diz çökmüştü. Gözleri kapalıydı ve ağzından kan geliyordu. Adam tanıdık geliyordu ve kız onun eline uzanmaya çalıştı ama uzuvları henüz canlanmamıştı. Ama kafasının içinde onun sesini duyabiliyordu: *Lennon*.

Lennon. Evet, adı buydu.

Ve bu oda, Drayton kampüsündeki Irvine Hall'daydı. Odayı, ahşap cilası ve sedir kokusundan hatırlıyordu. Pencerelerin ötesindeki manolyalar, tepelerinde yükselen çan kulesi. Bir kadın görüş alanına girdi. Soluk tenli. İnce ayak bilekleri. Deri ayakkabılar.

Eileen. "Adın hala duruyor mu?"

"Lennon," diye tükürdü, kanayan adamın kafasına yerleştirdiği ismi tekrarlayarak.

"Çok iyi. Sağında yatan adam kim?"

Lennon onun adını hatırlamaya çalıştı ama aklına gelmedi. "Bu... o-"

"Kendini zorlama," dedi kadın. "Adı artık pek önemli olmayacak. En iyisi kendinizi zorlamayın-"

"Dante," dedi, dudaklarından döküldüğünde biraz beceriksizce olsa da kararlıydı. İsmiyle birlikte anıları da geldi - nezaketi, yanağına değen parmak eklemleri, iki kaburgasının arasındaki çukura dövmeyle kazınmış *August* kelimesi, onun tadı, sesinin tınısı. Dante'ydi, onun yanında.

"Sizde öyle bir öfke var ki," dedi Eileen başını sallayarak. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Hiçbir çekingenliğiniz ya da kısıtlamanız yok. Aşmayacağınız hiçbir edep çizgisi yok. Yakmayacağın bina yok. Yıkmaya çalışmayacağın hiçbir kurum yok."

"Dante'ye ne yaptın?" Lennon sordu. Sesi çok zayıftı. Sesi kendisi gibi gelmiyordu.

"Dante iyi. Ya da en azından beni dikkatle dinler ve dediklerimi yaparsanız iyi olacak. Şu anki şansölyemiz William Irvine ağır bir felç geçirdi. Doktorlar artık fazla vaktimiz kalmadığını düşünüyorlar ve 'fazla kalmadı' derken, hayatını günlerle değil saatlerle sayıyoruz demek istiyorum."

"Senin kurbanın olmayacağım," dedi Lennon.

"Biliyorum. Tavrını açıkça ortaya koydun ama Dante'nin fikrini değiştirebileceğini umuyordum." Onun adı dudaklarından döküldüğünde, Dante acı dolu bir çığlık attı. Lennon bir kemiğin kırılma sesini duymuş olabileceğini düşündü.

"Kes şunu."

Eileen, "Kapıları kaldırırsan yaparım," dedi. "Sevdiğin adamın özgürlüğü karşılığında senin hizmetin. Ve açıklığa kavuşturmak gerekirse, onu seviyorsun, değil mi? Tüm bu tiyatronun sebebi bu mu?"

"Bırak gitsin."

Eileen biraz gülerek, "Sana yapacağımı söyledim," dedi. "Anlamıyor musun? Şu anda dümende sen oturuyorsun. Kendini tek başına kampüsümüzdeki en önemli kişi haline getirdin. Bir tür

İsmi hariç her şeyiyle yükselen şansölye. Eğer Dante'yi kurtarmak istiyorsanız, bu sizin elinizde. Sadece işbirliği yapmalısınız."

"Yapma... yapma," dedi Dante, başını bile kaldıramayacak kadar güçsüzdü.

Lennon ona doğru uzandı ama Eileen kolunu öyle şiddetli bir şekilde felç etti ki dirseği sert bir çatırtı ile aşırı uzadı. Kırılmak üzereydi. Kadın haykırdı.

"Tek yapmanız gereken zihninize girmeme izin vermek, ben de size rehberlik edeyim. Sizin gibi zaman içinde hareket etme yeteneğine sahip değilim ama rektör yardımcılığımın uzun yıllarını William Irvine'in zihninde geçirdim. Ondan kapıları kaldırma eylemini bizzat gerçekleştirebilecek kadar çok şey öğrendim, tabii ki sizin aracılığınızla."

"Sadece aklımı istiyorsun," dedi Lennon, ilk kez anlıyordu. Eğer William okulun üzerinde çalıştığı makineyse, Eileen de onun kondüktörüydü. Tüm bu yıllar boyunca William acı içinde yatarken, Eileen onun gücünü hortumlamış, okulu tecrit etmek için kullanmıştı.

"Sana karşı nazik olacağım," dedi Eileen. "Uyumak kadar kolay olacak. Hiçbir şey hissetmeyeceksin."

"Yalan söylüyor," dedi Dante, şimdi dört ayak üstünde, ayağa kalkmak için çabılıyor ama başaramıyordu. Kaslarla dolu kolları artık o kadar güçsüzdü ki ağırlığını bile taşıyamıyordu. "Söylediği tek kelimeyi bile dinlemeyin."

Lennon ayağa kalkıp ona doğru gitmeye çalıştı ama Eileen onu tekrar aşağı sürüklediğinde, ayak bileği altında acı içinde yuvarlanırken rüzgâr ciğerlerinden dışarı fırladı.

Dante ona bir el uzattı, parmakları yerde sürüklenirken seğiriyordu. Dudaklarının arasından taze bir ağız dolusu kan döküldü ve çenesine bulaştı.

Çaresiz kalan Lennon, zihnini onunkine açtı ve bulduğu şey nefesini kesti. Dante'yi bastıran sadece Eileen değildi. O kampüsteki fakültenin yarısının tüm ağırlığı, kan damarlarını patlatarak ve kemiklerini kırarak onun üzerine çökmüştü. Lennon, Alec'in imzasını hissetti; Dante'nin sinir uçlarını bozan ve kaslarını kasan zehirli bir güçtü bu, öyle ki ne zaman ayağa kalkmaya çalışsa kasları kasılıyordu

ve kaskatı kesildi. Düşüncelerini soğuk bir katatoni dalgasının altında tutan Dr. Lund vardı. Ve Lennon'ın tanımadığı başkaları da vardı.

İşkence gibiydi.

Ona işkence ediyorlardı.

Ama neden?

"Bunu ona neden yapıyorsun?" dedi Lennon. "O senin tarafında.

İstedğin her şeyi yaptı. Kapıyı kaldırmam için beni ikna etmeye çalıştı."

Eileen topuklarının üzerinde dönerek Dante'ye şaşkın şaşkın baktı. "Ona söylemedin mi?" Yüksek sesle güldü ve Lennon böylesine korkunç bir insandan böylesine güzel bir sesin çıkmasının garip olduğunu düşündü.

"Dışarı çıkmaya yardım eden Dante'ydı. Senin kaçabilmeni sağlamak için Alec'e ve ben dahil fakültenin yarısına saldırdı. Onun yüzünden neredeyse seni kaybediyorduk."

Lennon bunun doğru olup olamayacağını merak ederek Dante'ye baktı. Bunca zaman onun kendisine ihanet ettiğini düşünmüştü ama ihanet etmemiş olması mümkün müydü? Bunun bir tasarım olması, Dante'nin hayatını kurtarmak için gizlice çalışırken ona karşı dönmüş gibi davranması mümkün müydü?

"Oldukça romantik," dedi Eileen ama sesi sinirli çıkıyordu. "Yine de sonunun kötü biteceği konusunda seni uyarmıştım, Dante. Keşke beni dinleseydin. Nazik olmak istedim. Bunu onun uykusunda yapmak-"

Dante bir elini kaldırdı ve kelimeler Eileen'in boğazında takılıp kaldı, inlemeye benzer bir şeye dönüştü.

Eileen şoktan ifadesizleşti, gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama hemen kendini toparladı, bilmiş bir gülümsemeyle. "İşte orada."

Dante hâlâ başını kaldırmamıştı. Ağzından ve burnundan kan damlıyor ve pantolonuna sırıyordu. "Onu rahat bırak."

"Keşke yapabilseydim," dedi Eileen ve Lennon acı vücudunu sararken bir çığlık attı. Kemikleri içten içe eziliyormuş gibi hissediyordu, iliğinin içi boş yapıları kendi içlerine çöküyor, neredeyse patlıyordu. Köprücük kemiği eğilirken keskin bir çatırtı duydu, temiz bir şekilde ikiye ayrıldı, pürüzlü kemik parçaları derisinin alt tarafını delip geçti.

Görme yetisi kayboldu ve en büyük acısı da onunla birlikte başladı.

Ve bir süre bilinçsizliğin karanlığında kayboldu.

Kendine geldiğinde, Dante'nin Lennon ve Eileen'in arasında ayakta durduğunu, hırpalanmış vücudunu bir kalkan haline getirdiğini, zar zor ayakta durabildiğini ama yine de onu koruduğunu gördü.

Eileen'in ifadesi küçümsemeden coşkuya ve çocuksu bir sevince dönüştü. Ama gözlerinde yaşlarla Dante'ye bakıp fısıldadığında sesi bir anne gibiydi: "Seninle çok gurur duyuyorum."

Dante bocaladı, dondu kaldı, sanki kendi bedeninin içinde kilitlenmiş gibiydi. Burnundan kan sızdı ve yere diktiği ayaklarının arasına sıçradı. Nefesleri sık ve sıkıştı. Her biri bir çığırakla kaçıyordu.

Eileen onu öldürüyordu.

Lennon ayağa kalkmak için kendini zorladı, bu çaba neredeyse kalan tüm gücünü tüketecekti. Titreyen bir elini uzattı ve iradesinin ham gücüyle Eileen'in bacaklarını altından çekip aldı, onu geriye ve Dante'den uzağa sürükledi. Saldırının acımasızlığı karşısında sersemleyen Eileen çabalarını iki katına çıkardı. İradesinin ağırlığını Dante'den, yüzüne tokat yemiş gibi sendeleyerek geri çekilen Lennon'a kaydırdı. Lennon, Dante'nin elinin kaskatı kesilmesini ve kırık bir kemiğin çıkardığı boş bir sesle sola doğru kırılmasını izledi. Çığlık attığını duydu, görüşü yıldızların parıltısı içinde grileşti. Bileğinden acı dalgaları yayılırken sallanarak ayakta kalmaya çalıştı.

Eileen sahte bir sempatiyle gülümsedi ve Lennon onun zihnini işgal etmeden bir saniye önce zihninin duvarlarını kaldırdı.

Eileen'in vasiyeti, çocukluk odasının küçük pencerelerini döven ve tavanda delikler açan bir fırtına olarak şekillendi, böylece yağmur duvarlardan aşağı aktı ve halıyı ıslattı. Rüzgârda Eileen'in sesini duyabiliyordu: en derin korkularının ve ıstıraplarının, en büyük günahlarının ve kendinden nefret etmesinin doruk noktası. Evdeki tüm alanı işgal etmiş ve Lennon'ın zihninin tüm köşelerine sızmıştı: ruhunun, anılarının ve arzularının, en büyük korkularının içinde bulunduğu yatak odası kasası.

Devrilen bir ağaç gibi korkunç bir çatırtı duyuldu ve yatak odasının duvarları rüzgârla yıkılarak Lennon'ı düşen sıvaların, devrilen destek kirişlerinin ve devrilen mobilyaların enkazı altına gömdü. Yağmur geldi

Ağır seller halinde aşağı indi ve enkazın altında kalan küçük sürünme alanını sular altında bıraktı. Su önce göğsüne, sonra çenesine kadar yükseldi ve bir anda boğulmaya başladı, kendi ruhunun karanlığında gömülü ve yalnızdı.

Tekrar yzeyeye çıktığında, bu Eileen'in ofisi ya da kendi zihninin yıkılmış duvarları değildi. Dante'nin evindeydi. Eileen'in iradesinin rzgrları, denizden gelen bir kasırganın selleri gibi pencereleri döverken bile, çalışma odası onun etrafında şekillendi. Uzakta, ufkun kesikliğine karşı, bir su borusunun parmağı çalkalanan bulutlardan aşağıya doğru iniyordu. Yine de evin duvarları sağlam duruyordu.

Lennon gözlerini Eileen'in vasiyetinin kıyı şeridini kasıp kavuran fırtınasına çevirdi. Arka kapıyı açtı ve uğuldayan rüzgâra doğru bağırdı: "Defol git başımdan!"

Fırtına rzgrları dinmiş ve Lennon şimdiki zamana dönmüştü. Her nasılsa hâlâ ayaktaydı ama dizleri acı verecek kadar kilitlenmişti. Bilinci yavaş yavaş yerine gelirken burnu kanamaya başladı, önce hafifçe, sonra da burun deliklerini tıkayan ve burnundan nefes almasını zorlaştıran kalın bir sel halinde. AĞzı açık kaldı, soluk soluğa nefes aldığını duydu; ciğerleri de geri kalanıyla birlikte yanıyordu. Kendi kanının sıcak ve yoğun tadına baktı; kan dilini kayganlaştırıp boğazından aşağıya doğru akıyordu. Kanı kendi nefes borusuna çekti, çırpınmaya ve boğulmaya başladı.

Dante yerde hareketsiz yatıyordu. Nefes alıp almadığını bilemiyordu.

Lennon'un boğazına bir çığlık düğümlendi.

"Sakin ol," dedi Eileen, masasının arkasında rahatça oturmuş, bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı. Dante masanın önünde, Lennon'dan birkaç adım ötede hareketsiz yatıyordu. "Bunu olması gerekenden daha fazla zorlaştırma."

Lennon pencerede kendi yansımasını gördü. Omurgası geriye doğru eğilmiş, ağzı açık, kan başparmağının yayında birikmiş ve çenesinden aşağı dökülüyordu. Göğsü kabarmış ve parmakları hiçbir şeye tutunamıyordu. Ve sonra baktığı şeyin kendi yansıması değil, sapkınlığın yansıması olduğunu fark etti. Ona gülümsüyordu, gülüyordu. Göğsü nefes alma çabasıyla ağırlaşmamıştı, onu sarsan kahkahaydı. Büyük bir bĞrt, kükreyen, boğazını yırtan histerik *kahkahalar*. Karanlık pencerede,

Lennon ona bakan sapkınlığı gördü. İlk kez mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorlardı.

Eileen'in iradesi kırıldı. Bir ipliğin kesilmesi gibi.

Lennon gevşedi, gevşedi, hâlâ gülüyordu ve bir an için bayılacak gibi oldu, masaya doğru ilerledi, orada küçük bir çocuğun pirinç büstünü, eğreti bir kâğıt ağırlığını yakaladı ve başının üzerine kaldırdı.

İlk darbe Eileen'i şakağından yakaladı ve yere düşürdü. Eileen'in gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı, sanki tüm parlaklığına rağmen Lennon'ın kendisine gerçekten zarar verebileceğini bir an bile düşünmemişti. Lennon acımasız bir yaylım ateşiyle onun üzerine çöktü. Çığlıklar, yardım çığlıkları ve acı feryatları başladı; Lennon onu dövüyor, Eileen çırpınıyor, debeleniyor ve kendini darbelerden korumak için boşuna çabalarken ağırlığını tekrar tekrar kollarına indiriyordu.

Koridorun sonunda, ayak sesleri.

Dante ayağa fırladı. "Lennon, bizi dışarı çıkar. *Şimdi*."

Lennon elini uzattı ve bir asansör çağırdı. Asansör duvarda belirdi, hırpalanmış kapıları sadece yarıya kadar açıktı, öyle ki Dante'nin onu içeri sokmak için kapıları aralaması gerekti. Alec'in ofise girdiği sırada tökezleyerek kabine girdiler.

Lennon hâlâ gülerken yere yığıldı ve kabin de onunla birlikte düştü.



LKabin Logos House'un fuayesinde yavaşlayarak durduğunda ENNON'un kahkahası boğazının arkasında yumuşak bir gıdıklanmaya dönüşmüştü. Onun

Amaçlanan yer Drayton kampüsünün ötesinde bir yerdi ama onları o kadar uzağa götürecek dükkânları yoktu. Dante'yle birlikte kulübeden temkinli adımlarla çıktılar ve oturma odasına girdiler; Lennon sadece ev arkadaşlarının değil, öğrenci topluluğunun büyük bölümünün orada toplandığını görünce şok oldu; oda o kadar sıkıştı ki ayakta duracak yer bile yoktu. Mutfak ve fuaye de kalabalıktı. Merdivenler de öyle, öğrenciler basamaklarda birbirlerine sokularak oturuyorlardı.

Blaine ve Sawyer ona sarılmak için bir adım öne çıktılar. Lennon uzaklaştıktan sonra çevredeki kalabalığa baktı, kanayan burunları, kırılan kemikleri, şoktan donuklaşmış yüzleri ve kan damarları patlamış, beyazları kıpkırmızı olmuş gözleri gördü. Devrilmiş kitap raflarının evin hem ön hem de arka kapılarına barikat kurduğunu, öğrencilerin kapıların önünde nöbet tuttuğunu, birkaçının da çekilmiş perdelerin arasındaki yarıklardan pencereleri izlediğini fark etti. Ev bir savaş sahnesine benziyordu ve Lennon bunun tam olarak böyle bir şey olduğunu fark etti.

"Neden kavga ettiniz?" Lennon'ın sesi kendi kulaklarına uzak geliyordu. Kendinden ayrı bir şey. "Bana yardım etmek için neden her şeyi riske attınız?"

Blaine önce gerçekten şaşırmış, sonra da incinmiş görünüyordu. "Yani... biz senin arkadaşlarıdırız."

Tüm bu zaman boyunca Lennon yalnız olduğunu düşünmüştü. İhanete uğradığını ve terk edildiğini. Büyük öğrenci topluluğu tarafından reddedilmiş ve nefret edilmişti ama şimdi bunun doğru olmadığını görüyordu.

"Yani hepiniz bunu bana yardım etmek için mi yaptınız?"

Sawyer başını salladı. "Birbirimize yardım etmek için. Bu sizin bizim için yapacağınızdan daha fazlası değil."

Lennon bunun doğru olduğuna inanmak istiyordu. Ama artık emin değildi. Drayton'a ilk geldiğinde çaresiz ve korkmuştu. O zaman bile kendi karanlığını biliyordu, aynalarda ona baktığını görmüştü ama onu reddetmişti. Ya da reddetmeye çalışmıştı. Ve Ian'ın eline bıçağı sapladığı geceye kadar başarılıydı, o zamandan beri içinde barındırdığı şiddet, yıkıcı bir etki yaratmak için dışarı atılmıştı.

Ve bu sadece Ian'ın asansörde ezilmesi ya da Benedict'in masasında ölmesi değildi. Diğer tüm küçük suçlarıydı. Carly'nin anıları zihninden söküp atarken gözlerinin yaşlarla dolmasıydı. Eileen'i ofisinde yere yatırıp keyifle dövüyordu. Kendi kendine Eileen'in en azından bunu hak ettiğini söylüyordu. Ama gerçek şu ki, Lennon hak etmemiş olsaydı kendini durdurabileceğinden emin değildi. Rektör yardımcısı -tüm ikiyüzlülüğüne rağmen- onu doğru okumuştı: Lennon'ın içinde bir öfke vardı. Kontrol edemediği bir karanlık.

Ve yine de, etrafındaki, korkuyla çizilmiş, her sözüne asılmış yüzlere bakarken, içinde bir şeylerin canlandığını hissetti, alev almış bir alev gibi. Hepsini korumak için parlak bir arzu, kendisi bile ayakta duramazken onun yanında duran bu insanları, imkansız bir mücadele olduğunu bile bile onu savunmak için her şeyi riske atan arkadaşlarını. Şimdi, ona en çok ihtiyaç duydukları anda onlara nasıl sırtını dönebilirdi?

Lennon bunun bir şekilde kaderi olup olmadığını merak etmeye başladı. Drayton'dan ilk telefonu aldığı gece ölmek istemişti. Ama belki de bu bir istek değildi - belki de bir kehanetti. Zamanda yolculuk yapabiliyorsa, zamanın içini de görebiliyor, olacakları sezebiliyor olması mantıklı geliyordu. Belki de Lennon içten içe bunun olacağını biliyordu.

bu şekilde sona erecekti. Bu ana kadar ölüm, aynada gördüğü, kaçıp kurtulması gereken bir şeydi. Şimdi ise bunun bir merhamet olup olmadığını merak ediyordu. Belki de bu, dönüştüğü kişinin kefaretinin ödemesinin bir yoluydu.

Dante şimdi Lennon'a bakıyor ve sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi konuşuyordu. Belki de okumuştur. "Eileen'in müdahalesi olmadan kapıları kendi başına kaldırırsan, okulun kendisini bir koz olarak kullanabilir ve tüm bu şiddete bir son verebilirsin. Kapıları yukarıda tutabilirsen onları koruyabilirsin. Ondan sonra kimse sana zarar veremez. Eileen ve fakültenin geri kalanına karşı tüm okulu koz olarak kullanabilirsin. Ellerini kollarını bağlayabilirsin."

"Yeterince güçlü olmadığımı biliyorsun."

"Benim yardımımı buradasın," dedi. "Ölmeden ve kapılar düşmeden önce seni Şansölye'ye götürmeliyiz. Bu gerçekleştiğinde odada olmalısın. Eğer harekete geçme fırsatını kaçırsak, kapılar tamamen düşebilir ve Drayton dünyaya ifşa olabilir. Hata payı yok. Zamanlamayı mükemmel yapmalıyız."

"Ve fazla zamanımız yok," dedi Blaine yumuşak bir sesle. "William ölüyor. Eğer işler görüldüğü kadar kötüyse, sadece birkaç saati kaldı demektir."

"Şansölyenin malikanesine başka bir asansör çağırabilir misiniz?" Emerson sordu. Odadaki herkes arasında en dalgın görünen oydu.

"Yapmamalı," dedi Dante. "Gücünü geçit için saklaması gerekiyor. Zaten çok fazla enerji harcadı. O odaya girip de nöbet geçirmeye başlaması riskini göze alamayız."

"Ama yürüyerek gitme riskini de göze alamayız," dedi Emerson. "Eğer rektörün kapısına kadar yürürsek, fakülte tarafından yok ediliriz."

"Bunlar tek seçeneğimiz değil," dedi Kieran. "Bir ağ var TÜNELLER altında ve Okul. Biz olabilir al onlar düz altında Şansölye'nin evi."

"Bunu nereden biliyorsun?" Lennon sordu.

Omuz silkti. "Kendi yöntemlerim var. Sana göstereceğim. Seni her yere götürebilirim."

Böylece evin bodrumuna indiler ve orada birkaç öğrenci büyük bir rafı kenara iterek çocuk boyunda bir demir kapıyı ortaya çıkardı. Görünüşe göre

Bir banka kasasında bulabileceğiniz bir şey. Ve o kadar kararmıştı ki, Dante kolu çevirdiğinde paslı pullar yere saçılıyordu.

Tünelin karanlığından kükürtlü ve küflü bir koku yayılıyordu. Blaine öğürdü. "Tanrım, lanet olası bir lağım gibi kokuyor."

Dante, Emerson, Kieran, Sawyer ve Blaine merdivenden inip tünele girdiler. En son inen Lennon'dı, kırık köprücük kemiği yüzünden zorlanıyordu, kolunu her hareket ettirmeye çalıştığında acı keskinleşiyor ve sürekli hale geliyordu. Sonunda Kieran ve Dante onu tutmak zorunda kaldılar ve ellerinden geldiğince nazikçe tünele indirdiler.

Lennon el fenerlerinin ışıltısı altında, bel derinliğindeki suyun yüzeyinde yağlı bir pislik tabakası görebiliyordu ve tavan o kadar alçaktı ki Dante tam yükseklikte duramıyordu. Tünelin tabanı pislikten ve tabanı kaplayan diğer şeylerden dolayı kaygandı, böylece Lennon birkaç kez kaydı ve dibe batmamak için kendini duvara tutmak zorunda kaldı.

"Bu suda yılan ya da timsah falan olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Sawyer sordu.

"Sadece iki, belki de en fazla üç yılan gördüm," dedi Kieran. "Ve sadece biri zehirliydi."

Emerson ona ters ters baktı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Sessiz olun," dedi Dante. "Kampüs kanalizasyon ızgaraları aracılığıyla bu tünellere akıyor." İlerideki bir tanesini işaret etti, filmsi beyaz ışıktan bir çita demir çitaların arasından aşağıya, siyah suyun üzerine düşüyordu. "Eğer çok gürültü yaparsak birileri burada olduğumuzu anlayabilir ve eğer bu olursa-"

"Boku yedik mi?" Kieran teklif etti. "Hemen hemen."

Yürümeye devam ettiler, çamurda debeleniyorlardı, su onlar ilerledikçe yükseliyor ve alçalıyordu. Bazen su Lennon'ın çenesine kadar yükseliyordu, ama bir başka dönemeç onları o kadar sık tünellerden geçiriyordu ki, su ancak dizlerine kadar geliyordu. Şansölyenin malikânesine yaklaşmışlardı ki, az ileride yürümekte olan Dante kolunu uzatarak sessiz olmalarını işaret etti. Damlayan kanalizasyon ızgaralarından birini işaret etti,

ve yukarıdan tanıdık bir sesin konuştuğunu duydular. Alec. "Eileen kızı canlı istiyor elbette. Diğerleri teminat."

"Peki ya Profesör Lowe?" "Eileen onu da istiyor. Tabii ki."

Adamlar yürümeye devam etti ama Dante'nin onlara izin vermesi uzun zaman aldı. Altısı da lağımın etrafından dikkatle dolanarak, sırtlarını lağımın pis duvarlarına dayayıp kayarak yollarına devam ettiler. Sular sığlaşıp yerini kaygan taş merdivenlere bıraktığında Lennon rahatlamaktan neredeyse ezildiğini hissetti.

Sawyer kapıyı açıp odanın boş olup olmadığını kontrol etti ve hepsine içeri girmelerini işaret etti. Evin birinci katına çıkan kiler kapısına ulaşmak için iki büküm olmak zorunda kalacakları kadar alçak, gösterişli bir sürünme boşluğuna çıktılar. Altı kişi karanlık bir kilerden çıktılar. Tepelerinden ayak sesleri geliyordu. Koridorlarda sesler.

"Hepsini alabilir misin?" Lennon Dante'ye bakarak fısıldadı. Bu, onun yeteneğini sorguladığı tek durumlardan biriydi. Dante güçlüydü ama profesör arkadaşları da öyleydi ve işkenceden ve Eileen'le olan çatışmadan dolayı hâlâ çok zayıf olduğu düşünüldüğünde, Dante'nin onlarla başa çıkabileceğinden emin değildi.

"Onları alt edebiliriz," dedi Emerson, belki de Lennon gibi Dante'nin de güçten yoksun olduğunu hissederek. "Kieran, Sawyer ve ben. Dikkatlerini başka yöne çekeceğiz, böylece siz de William'ın odasına gidebileceksiniz."

"Söz konusu bile olamaz," dedi Lennon. "Alec'in ne dediğini duydun. Eğer kendini yem olarak sunar ve yakalanırsan, senin için her şey biter."

Kieran omuz silkti. "Birkaç anının ne önemi var ki?"

"Kieran, hayır."

Emerson Dante'ye baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Dante bir an düşündü, sonra başını salladı. "Elinden geldiğince dikkatlerini dağıt. Lennon, Blaine ve ben Şansölye'ye doğru yola çıkacağız."

Üçü gitti. Sadece saniyeler sonra, bağırışlar, ayak sesleri ve cam kırılma sesleri duyuldu.

Şaşırtmaca devam ederken, Dante, Blaine ve Lennon saklandıkları yerden görünmeden kaçtılar. Birkaç dakika içinde anılar salonuna ulaştılar. Bu

Önlerinde uzanıyordu, her iki tarafta da düzinelerce kapı vardı, William'a giden kapı inanılmaz derecede uzaktaydı.

Alec salona girdiğinde yolu yarılamamışlardı bile. "Gerçekten zekisin. Hakkını vermeliyim."

Dante kendini Alec ve kızların arasına yerleştirdi.

Alec gülümsedi. "Kendini çok centilmen sanıyorsun ama şu haline bak. Onları kendi kişisel kan davana sürüklüyorsun. Benedict'i öldürmek yeterli değildi. Okulu tuğla tuğla parçalamanız ve bu küçük yumuşak başlı aptalların da size yardım etmesini sağlamanız gerekiyordu. İş oluruna bırakmayı ne zaman öğreneceksin?"

Alec konuşurken, Lennon Dante'nin iradesinin havayı parazit gibi doldurduğunu hissedebiliyordu. Kollarındaki tüyler diken diken oldu ve diken diken oldu.

Alec de bunu hissetti ve karşılık vererek koridorda ilerledi. O yaklaştıkça, Lennon'ın görüşü bozulmaya başladı, gözlerinin köşelerinden siyahlık giriyordu. Blaine de bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü hızla gözlerini kırptırarak sendeledi.

Lennon dengesini kaybederek duvara çarptı ve düşmesini engelleyen Dante oldu, iradesinin tüm gücüyle Alec'e saldırdı. Ancak Dante'nin zayıflamış haliyle karşı koyacak gücü olmadığı açıktı.

Ve Lennon, Alec'in dudaklarını büken gülümsemeden onun da bunu bildiğini gördü.

Alec bir sonraki saldırısını hazırlıyordu ki arkasında biri belirdi.

Emerson'ın iradesi havayı bir tırpan gibi oydu ve ani saldırı karşısında sersemleyen Alec dizlerinin üzerine çöktü.

"*Git,*" dedi Emerson. "Onu elimden geldiğince oyalayacağım."

Emerson salonun girişinde Alec'le çarpışırken -kısır bir irade savaşı- Lennon, Blaine ve Dante William'ın odasına koştular. Kapı bugün kilitliydi ama Dante bir el çabukluğuyla kapıyı açmayı başardı, normalde çok az güç

gerektiren bir hareketti bu ama Lennon sürgü yerinden kaydığı anda dizlerinin nasıl büküldüğünü fark etti. Üçü içeri koştu, önce Lennon, sonra

Blaine, Dante arkadan geliyordu. Lennon doktor ve hemşirelerden oluşan

bir ekibin

ama odada sadece revirden Dr. Nave vardı. Lennon onu iradesiyle greerek boyun edirmeyi başardı, sürpriz unsurundan yararlandı ve karşı saldırıya geemeden onu bayılttı.

Lennon Nave'i etkisiz hale getirirken, Blaine kapıyı kilitledi ve Dante mobilyaları -bir koltuk, bir masa, birkaç ayrılmış oksijen tüpü- derme çatma bir barikat olarak kapının önüne sürükledi. Bu kimseyi uzun süre dışarıda tutmaya yetmedi. Bundan sonra her ne olacaksa çabuk olmak zorundaydı.

Dante Blaine'e döndü. "Vakit geldi."

Blaine'in çenesi titredi. William'ın yatağının yanına gitti. Yastıkların arasında cılız ve adalı bir halde yatıyordu. Azı aralıktı ve o korkunç evin zemini ve duvarları ölüm ıngıraklarıyla titriyordu. Yatak ivilenmemi olsaydı, muhtemelen odanın diğer eşyaları, yan sehpa ve minenin yanındaki koltuk gibi yerde kayar, yerinde uuldar, kayardı. Bir Holter monitörü kalbinin ritmini ölçüyordu; bu ritim hem yavaş hem de düzensizdi, tıpkı ağzı dar bir eden akan su gibiydi. Her atı arasındaki uzun aralar, pıtır pıtır arpıntılar.

Blaine onu elinden tuttu. Zemin titredi.

Lennon o zaman Blaine'in William'la paylatıı şeyin doğasını merak etti. Aralarındaki ba aka benzemeyen, elle tutulur bir şeydi. Tek taraflı da değildi. O anda Lennon, William'ın da kendi tarzında hissedebildiini ve algılayabildiini anladı. Ve Blaine onun elini son kez tutarken, gözyaşları yanaklarını ıslatırken, öleceğini bilip bilmediğini merak etti.

Eğer serbest bırakıldığı için rahatladıysa.

"Zamanımız tükeniyor," dedi Dante, nazık bir ısrarla ve Lennon bir an için Blaine'in kararlılığını kaybettiğini düşündü. Kalarının bir araya gelişinde, gözlerinin yerde bir ileri bir geri gidip gelişinde, imkânsız bir sorunun cevabını arayışında çatışmayı gördü.

Dante Lennon'a döndü. "Sana hazır olup olmadığını sorardım ama sanırım zamanımız kalmadı. Ya bunu şimdi yaparsın ya da hiç yapmazsın. Senin

Mark?"

Lennon başını salladı ve Blaine'e baktı. "Hadi gidelim."

Blaine başını sallayarak karşılık verdi ve elini William'ın kalbine götürdü; Lennon onun ne yapacağını hemen anladı. Bu, Dante'nin aylar önce kanserli bir fare üzerinde göstererek onlara öğrettiği acımasız bir dersti; zihni ölümcül bir aritmi yaratacak şekilde manipüle etmenin bir yoluydu.

Sıradan bir ikna uzmanı böyle bir saldırıya karşı koyacak, kendi zihninin ve bedeninin kontrolünü yeniden ele geçirecek, kendini savunacak güce sahip olurdu. Ama William -yatağında koma halinde yatıyordu- yeni doğmuş bir çocuk kadar çaresizdi.

Blaine onun atan kalbini yakaladığında, mücadele etmedi.

Kalp monitörü çılgılık attı ve oda öyle şiddetli bir sarsıntı geçirdi ki bir çatlak zemini yırttı. Lennon irkilerek geri çekildi, ama Dante onu iki elinden tutarak sabitledi ve geceleri uykuya dalarken yaptığı gibi başparmaklarını avuçlarının ortasında daireler çizerek ovuşturdu. "Bunun her adımında senin yanında olacağım, tamam mı? Tek yapman gereken beni dinlemek. Bunu yapabilir misin?"

Lennon başını salladı.

"Güzel. Şimdi kendini topraklamaya odaklanmanı istiyorum."

"Ayakta kalmaya çalışırken bu zor bir iş." "Benim için dene."

Zemin ayaklarının altında sallanırken ve tavandan alçı levhalar yağarken bile derin nefeslerle kendini ortaladı. Eğer kırılgan yerinden oynarsa, molozların altında ezileceklerdi. Ama bunu ya da Dante'nin sesinden başka bir şeyi düşünmemeye çalıştı.

"Şimdi asansörünüzü çağırmanızı istiyorum, zaman içinde hareket edebilen bir kabin. Sonra, kapı hazır olduğunda, enerjini onu daha da genişletmeye, kampüsü kapsayacak şekilde genişletmeye yönlendir."

"Bunun için yeterince güçlü değilim."

"Seni yakaladım. Benden ihtiyacın olanı alacaksın."

Lennon bir başlangıçla bunun başından beri onun planı olduğunu fark etti. Onun William gibi olmasını ya da Eileen'in zihninin ve bedeninin kontrolünü ele geçirmesini hiç istememişti. Riski üstlenecek olan her zaman kendisiydi.

Bu fedakârlığı yapmayı planlayan Dante'ydi, bu sayede her ikisinin de özgürleşeceği umuduyla. "Hayır-"

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Sana söz veriyorum. Sadece asansörü ara."

Lennon onun dediğini yaptı. Ayaklarının altındaki zemin yuvarlanırken, yan tarafındaki yara hâlâ kanarken, kırık köprücük kemiği ve bükülmüş bileğiyle kolay bir iş değildi. Nadine'in saldırısının ortasında asansörü çağırmak için çok fazla enerji harcamıştı ama şimdi Dante'den güç alabiliyordu ve bunu kolayca yaptı. Onun iradesinin vücuduna kanalize olduğunu hissedebiliyordu, bir tür kan nakli gibi, depolarını dolduruyordu.

Onun sandığından çok daha güçlüydü. Ve Dante'nin onun için biriktirdiğini, bu anın beklentisiyle kendini tuttuğunu, ona her şeyini vermek için beklediğini gördü.

Bir asansör, zilinın çarpık çınlamasıyla kendini yatak odasının duvarına damgaladı.

Ancak kapıları açılmadan önce zemin titredi ve ardından kampüs zamanın içine dalarken bir çığlık ve serbest düşüş hissiyle Lennon'ın ayaklarının altına düşer gibi oldu. Blaine haykırdı ve çığlık atan sadece o değildi. Ev, sanki duvarları yıkılmak üzereymiş gibi korkunç bir inilti çıkardı.

"Kapıları açın. Kendini toparla," diye bağırdı Dante, konuşurken kan tükürüyordu. Lennon ondan çok şey aldığı için artık zar zor ayakta durabiliyordu. Ve Dante onun gözlerinden -beyazlar kızarmış, gözbebekleri iğne ucu kadar küçülmüştü- ona verecek fazla bir şeyi kalmadığını görebiliyordu. "Açmaya devam et. Açabildiğin kadar aç. Sahip olduğun her şeyi ona ver. Benim de sahip olduğum her şeyi. Sadece benden ihtiyacın olanı al."

Lennon denedi. Hiç olmadığı kadar çok denedi. Kampüs uzayda ve zamanda düşerken dişlerini sıktı, çenesi kilitlendi, arkadaki azı dişi öyle şiddetli bir acıyla çatladı ki neredeyse dizlerinin üzerine düşecekti.

William'ın kapısı aşağı inerken, Lennon'ın asansörünün kapıları sürüklenerek açıldı, gittikçe genişledi, kabinin duvarlarına doğru geri çekildi ve sonra kabinin kendisi duvarın tamamını tüketene kadar daha da genişledi ve daha da uzadı ve sonra onun ötesine geçerek yeşile açıldı ve sonra daha da uzadı.

Açtığı kapı gerçekliğin dokusunda bir delik açtı. Büyük ve korkunç bir yarıkta bu; keder, panik ve korku içinde açılmış bir kapı. Kampüsü bir bütün olarak tüketen ve onu zamanın içine doğru yutan bir mengene. Ve bunu yaparken, Lennon kendi içinde korkunç bir şeyin açıldığını hissetti. Kendi kemiklerinin kırıldığını duyabiliyordu ama acı hissetmiyordu.

Dante çığlık atarak Lennon'ın yanında yere yığıldı, ağzı o kadar açıktı ki çenesini kırmış olmasından korktu. Kan ağılıyordu ve kulaklarında da biriktiğini görebiliyordu, gergin boynunun her iki yanından aşağı kayıyor, dövmelelerini kırmızıyla boyuyordu. Her şeyini veriyordu ve buna rağmen Lennon ondan daha fazlasını talep ediyor ve alıyordu.

Kapı okulu tamamen çevrelediğinde, bunu hissedebiliyordu. Lennon her tuğlayı ve kaldırım taşını hesaplayabiliyordu. Canlı meşelerin kavrayan köklerini, çalılıkların arasında gezinen fareleri, çimenlerin üzerinde sinmiş öğrencileri ve öğretim üyelerini, sanki bir çift mercekten bakar gibi gözlerinin içinden görebiliyordu. Hepsinin bir parçasıydı.

Ve o zaman işinin bittiğini anladı.

Kampüsteki tüm binaların camlarını kıran şiddetli bir sarsıntıyla kapılar sıkılaştı ve serbest düşüş durdu. Başardılar. Kapı kaldırılmıştı.

"Sen yaptın," dedi Blaine, onun yanında yerde yatarken. "Onu durdurdun. Kapıyı sen kaldırdın."

Lennon gülümsedi, bunu gerçekten yaptığı için hayrete düşmüştü. İnançsızlık içinde gülerek Dante'ye döndü ve onun yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış yattığını gördü. Kan vardı, ağzından çok fazla kan sızıyor, başının altında yerde koyu bir su birikintisi oluşturuyordu. Her iki eli de kırılmıştı ve bacakları mide bulandırıcı açılarla çarpıktı.

Onu görünce dizlerinin üzerine çöktü ve yerde sürünerek onun yanına gitmek zorunda kaldı.

Ev çoktan çökme tehlikesi geçirmeye başlamıştı; duvarlarında çatlaklar oluşuyor, sıva plakaları zemine çarparak parçalanıyordu. Uzun süre ayakta kalamayacaktı. Bir an önce dışarı çıkmazlarsa, enkazın altında kalıp öleceklerdi.

"Gitmeliyiz," dedi ve onu kaldırmaya çalıştı. Ama kırık bacaklarıyla bu neredeyse imkânsızdı ve onu sürükleyecek gücü yoktu. Aslında kendisi de zar zor yürüyebiliyordu. Birkaç yanlış denemeden sonra kendi bacakları da pes etti. İkisi de yere yığıldı. "Blaine, orada öylece durma. Onu kaldırmama yardım et. Lütfen-"

"Lennon, dur," dedi Dante, sesi o kadar zayıftı ki onu korkuttu. "Bana bak."

"Bunu yapma." "Bana bak, Lennon."

Ona baktı. Gerçekten baktı. Onun parçalanmış bedenine baktı. Gözlerindeki korkuyu, köşelerinde biriken kanlı gözyaşlarını.

"Şimdi gitmeliyim ve sen de bana izin vermelisin."

Lennon başını salladı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Hey," dedi Dante, acıya rağmen parmak eklemlerini kızın yanağına bastırarak. "Hadi ama, şimdi-"

"Yapamazsın. Seni bırakmayacağım."

"Başka seçeneğiniz yok." Sesi zayıfladı, kelimeleri kan yüzünden bulanıklaştı. O kadar çok kan vardı ki boynuna bulaşmış ve gömleğini lekelemişti. "Bırak beni gideyim. Ben hazırım."

"Hayır. Öylece gidemezsin."

Gözbebekleri şişerek irislerini yuttu, sonra da küçülerek iğne ucu kadar küçüldü. Lennon'ın omzunun hemen ötesine baktı ve Lennon dehşet içinde onun görüşünün gitmekte olduğunu fark etti.

"Dante, burada kal-"

Gözleri tekrar Lennon'ınkilere odaklandı. Çok korkmuş görünüyordu. "Sen... okulu kurtarmak zorundasın. Kapıları açık tutmalısın. Kendini... vazgeçilmez kıl-" Sesi acı dolu bir çığlıkla kesildi. Tekrar konuştuğunda dişlerini sıkıyordu. "Okul artık senin kozun. Onu özgürlüğünü satın almak için kullan. Aklını. Gerekirse rektörlüğü al." Gözleri kapandı.

Lennon onu sarsarak uyandırmak istercesine omzundan yakaladı. "Dante!"

Dante gözlerini açtı ve Blaine'e baktı. "Vakit geldi. Ev dayanmayacak."

Blaine Dante ve Lennon'a baktı, sonra başını salladı ve ikincisine uzandı.

"Hayır," dedi Lennon başını sallayarak. "Blaine, ona yardım et, lütfen-"

Odanın diğer tarafındaki bir giriş başının üzerinde inledi. Blaine, Lennon'ı kolundan yakaladı ve tam Dante ile arasına bir destek kirişi düşerken onu geri çekti. Şansölyenin evi -William'ın hayatta tuttuğu evrenin bu lanetli cebi- çöküyordu.

"Bırak beni," diye bağırdı, Blaine'in göğsüne ve omuzlarına vurdu, hatta iradesiyle saldırdı, Blaine'in kolayca savuşturduğu bir dizi üzücü saldırı. Lennon tekmeleyip çırpınırken ve serbest bırakılması için yalvarırken bile tek eliyle onu sürüklemeye devam etti.

Blaine, Lennon'ı -çarparak ve yalvararak- anılar koridorundan aşağıya ve yatak odasından uzağa sürüklerken tavandaki sıvalar döküldü ve bir tuğla yağmuru başladı. Lennon toz bulutlarının, düşen döküntülerin arasından Dante'ye son bir kez baktı. Her nasılsa -kırık bacaklarına, acısına rağmen- dizlerinin üzerindeydi, başı geriye eğik, avuç içleri yukarıda, yüzünde bir gülümseme vardı.

Adamın arkasında bir altın parıltısı
gördü. Sonra kapı moloz yığınının
dönüştü.

Blaine, Lennon'ı duvarları etraflarına yıkılan çalışma odasına, parçalanmış avizenin enkazına ve ön verandaya doğru sürükledi. Yeşile doğru atıldılar.

Ve ev arkalarında patladı.



DAYLAR SONRA, LENNON kabuk bağlamış gözlerini açtı ve boş revir koğuşuna baktı. Rüzgâr kırık pencereden içeri giriyordu. LENNON Gün aydınlıktı ve gökyüzü cam gibi maviydi. Lennon karyolasından kayarak çıktı ve kendi bacaklarını nazikçe test etti. Ayakta durabileceğinden emin olunca, yalınayak, üzerinde şort ve hastane önlüğünden başka bir şey olmadan revirden çıktı. Kapıdan çıkarken iki hemşire onu durdurmaya çalıştı. Yarım bir düşünceyle onları dize getirdi.

Kampüs harabeye dönmüştü. Devrilmiş ağaçlar ve yerde büyük yarıklar vardı. Paramparça olmuş camlar yürüyüş yollarını kaplamıştı ve binalardan birkaçı sadece kısmen ayakta duruyordu. Logos Evi en şiddetli depremde neredeyse yıkılıyordu ve ciddi hasar gören tek bina da o değildi. Lennon Irvine Hall'a yaklaştığında, doğu kanadının büyük bir kısmının enkaza dönüştüğünü gördü.

"Bunun bir pazarlık olmadığını söyleyerek başlamak istiyorum," dedi Lennon Eileen'in ofisine girerken. Dante'nin kayboluşundan bu yana ilk kez konuşuyordu ve sesi boğuk ve tuhaftı, sanki ona ait değilmiş gibi.

Masasının arkasında oturan, saldırıdan yara bere içinde kalmış Eileen'e doğru baktı. Lennon okuldaki konumunun değiştiğini biliyordu ama o ana kadar yeni gücünün kapsamını tam olarak kavrayamamıştı,

Eileen şaşkın ve *korkmuş* bir şekilde ona bakarken. Kampüsteki en güçlü ikna uzmanı olan Eileen ondan korkuyordu. "Ben konuşacağım, sen dinleyeceksin ve dinlemeyi bitirdikten sonra dediklerimi yapacaksın."

"Böyle davranmak zorunda değilsin," dedi Eileen, duraksayarak. "Sorun çıkarmaya niyetim yok ve size, bu okula hâlâ faydalı olabilirim."

"Yeterince şey yaptın," dedi Lennon. "İşte bundan sonra olacaklar. Rektör yardımcılığı görevini bırakacaksın ve eğer reddedersen, bu kampüsün duvarlarını o kadar hızlı indireceğim ki, bana durmam için yalvarma şansın bile olmayacak."

Eileen çok sessiz ve solgun görünüyordu.

"Sizi Charleston'daki evinize geri göndereceğim, oğlunuz on sekiz yaşına gelene kadar orada kalacaksınız, bu noktadan sonra sizi uzak bir yere, Wyoming'ın kuzeyindeki bir kulübeye göndereceğim ve doğal yaşamınızın geri kalanında orada kalacaksınız."

"Hayır-"

"Oğluna asla zarar vermeyeceksin, onu ya da bir başkasını ikna etmeye çalışmayacaksın. O asansörün kapısından içeri girdiğinde" -Lennon bunu söylerken arkasındaki duvarda belirdi- "bildiğin hayatın sona erecek ve yaptıklarından sonra alacağım tek şey bu olduğu için şanslısın."

Gerçekte, Lennon'ın Eileen'in Drayton'la ilgili anılarını büyük ölçüde olduğu gibi bırakması merhametinden değildi. Acısını en üst düzeye çıkarmak içindi, böylece sefil hayatının geri kalanında kendisinden tam olarak neyin alındığını bilecekti. Böylece o da Lennon gibi kederiyle yaşamak zorunda kalacaktı.

Eileen'in gözleri yaşlarla doldu. "Lennon, lütfen, sadece konuşalım-"

Lennon iradesiyle saldırdı ve Eileen acı dolu bir çığlık attı. Hiçbir acımasızlıktan kaçınmayan Lennon, Eileen'i sandalyesinden söktü ve burnundan omurilik sıvısı sızarken asansörün ayrılmış kapılarından sürünerek geçmesini sağladı.

"Sonsuza kadar saklayamazsın," dedi Eileen, kulübenin arka duvarına yaslanarak.

"Deneyebilirim," dedi ve kapıları kapattı.

Eileen bir daha Drayton'ın kampüsüne adım atmayacaktı.

Fakültenin çoğu için de aynısı geçerliydi. Lennon acımasızdı. Alec'i görevden aldı, görev süresini elinden aldı ve gitmeyi reddettiğinde kapıları indirmekle tehdit etti. Bu işi kolaylaştırdı. Yeni sadakatlerini kanıtlamaya hevesli diğer profesörler ona karşı cephe almakta gecikmediler. Aslında, Lennon'ın onu üniversiteden atmak için gerekli enerjiyi harcamasına bile gerek kalmamıştı. Bunu onun için hevesle yaptılar.

Tüm bu jokeylik ve politikacılık Lennon'ı hasta ediyordu. Ama bunun da bir faydası vardı. Çünkü Lennon o ilk günlerde fakültenin kendisi adına kirli işler yaptığını fark etti. Birbirlerine zevkle saldırıyor, okuldaki pozisyonlarını güvence altına alma telaşıyla bir tür cadı avı başlatıyorlardı. Birkaç ay sonra, eski öğretim üyelerinden geriye sadece küçük bir avuç kaldı ve Lennon ayrılanların yerine güvenebileceğini bildiği mezunlardan bir seçki yaptı. Rektör yardımcısı olarak atadığı Emerson ve kadroya aldığı Blaine. Sawyer'a kütüphaneyi verdi. Kieran'a da profesörlük teklif etti ama o Drayton'ın kapılarının ötesindeki dünyaya açılmayı tercih ederek bunu reddetti.

Tüm pozisyonların doldurulması ve kampüsün normale dönmesiyle birlikte Lennon, Dante'nin su kenarındaki evine çekildi ve kapıların açılmasından sadece birkaç gün sonra Irvine Hall'un dışındaki çalılıklarda bulunduğu Gregory dışında önümüzdeki birkaç hafta boyunca orada yalnız kaldı.

Arkadaşları Drayton'daki yeni rolleri nedeniyle dikkatleri dağıldığından, Gregory onun birincil arkadaşı oldu. Lennon da okuldan tamamen çekilme cüretini gösterdi.

Tüm temaslardan kaçındı ama Dante'nin evini kampüse bağlayan kalıcı bir asansör aracılığıyla bir kanalı açık tuttu ve kapıların sağlam kalması için gücünün akmasına izin verdi. Ama kendisi ziyaret etmeyi reddetti. Resmi olarak rektör seçildiğini bilmesinin tek nedeni, diplomasıyla birlikte kendisine postalanan ve yönetim kurulunun oybirliğiyle yeni görevine atandığını bildiren bir mektuptu.

Lennon her şeyi yaktı; mektubu, zarfı, diplomayı ve her şeyi.

Yaz, sıcak ve kederli bir bulanıklık içinde geçti. Lennon daha ne olduğunu anlamadan sonbaharın sonu yaklaşıyordu ve yine Aralık ayındaydık. Haftalar içinde

Lennon Noel'e kadar ailesinden gelen telefonlara cevap verdi ve Noel'deki yokluğunu açıklamak için okul, stres ve yığınla evrak işi hakkında bahaneler uydurdu. Kederiyle boğuşurken herhangi bir şeyi kutlama fikri onu hasta hissettiriyordu. Bu yüzden o tatili tek başına, oturma odasında kıvrılıp korku filmleri izleyerek geçirdi. Kapı çaldığında yarı uykudaydı. Kapıyı açtığında Blaine, Sawyer, Emerson ve Kieran'ın kapısının eşiğinde toplanmış, ellerinde patates püresi ve dilimlenmiş ballı jambondan oluşan büyük folyo yemek tepsileri, sırlı akşam yemeği ekmekleri ve mağazadan alınmış turtalar olduğunu gördü.

İçeri girerlerken Lennon, "Bunu yapmak zorunda değildin," dedi.

Kieran iki büyük şişe şampanyayı tezgâhın üzerine koyarken, "Gerçi öyle sayılır," dedi. "Blaine seninkini öldürebileceğini düşündü-"

Sawyer onun kaburgalarına dirsek attı. "Noel'de yalnız kalmanı istemedik."

Akşam yemeğini oturma odasının zemininde, televizyonun ışığında yediler, sehpanın etrafında toplandılar, ılık şampanya kadehlerini büyük şarap bardaklarına doldurdular ve birbiri ardına içtiler. Dante'nin ölümünden bu yana Lennon'ın geçirdiği ilk iyi geceydi. Yemekler ve şampanya sayesinde sohbet iyi akıyordu ve Lennon çok uzun zamandır ilk kez kendini neredeyse normal hissediyordu. William'ın ölümünden beri hiç olmadığı kadar kendisi gibiydi.

Lennon, Blaine, Sawyer ve Emerson'ın kampüs hakkında konuşmalarını ve kampüsü geliştirmek için yaptıkları her şeyi dinledi. Öğrenciler için daha fazla hizmet. İkna konusunda daha fazla düzenleme. Mezunlar için daha iyi yerleştirme ve destek.

Rektör yardımcısı olarak Emerson, okulun gelecekteki kabullerine başkanlık ediyordu ve en iyi adayları toplamak için psişik ağlarını atan mezunlardan oluşan bir ağın dahil olduğu karanlık bir süreç olan okulun muhtemel adaylarının bilgilerini tarıyordu. Kulağa yorucu bir iş gibi geliyordu ama Emerson bundan keyif alıyor gibiydi. Lennon onun mutlu olduğunu söyleyebilirdi; hepsi mutluydu.

Ve bunun için onlara kızdı.

Yeni hayatları ve başlangıçları vardı, ama fedakârlığının karşılığında elinde ne vardı? Ona bu evi veren adamın hayaletinin musallat olduğu boş bir ev mi? Diğer herkes yeni ve umut verici hayatlarına başlamak için onu geride bıraktığına göre, en yeni ve en yakın arkadaşları olan Gregory ve keder mi?

Blaine sehpanın üzerinden uzanıp onun elini sıktı ve Lennon onun ağladığını ancak o zaman fark etti. "Onun ötesinde bir hayat var," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Lennon irkildi. "Buna inanmamı istediğini biliyorum. İnanabilseydim daha mutlu olacağımı da biliyorum."

Uzun ve garip bir sessizlik oldu, gecenin ilk sessizliği. Sawyer, Emerson ve Blaine, sanki dile getirilmemiş bir korku az önce doğrulanmış gibi, sehpanın üzerinden birbirlerine uzun uzun baktılar. Garipliği hisseden Kieran ayağa kalkarak buzdolabından bir şişe daha şampanya aldı, ki bu muhtemelen o anda birinin yapabileceği en akıllıca şeydi.

"Yapma bunu," dedi Lennon.

Blaine taze bir kadeh şampanyanın üstündeki köpüğü yudumladı. "Ne yapmak?"

"Teatral kaygı," dedi Lennon. "Buna dayanamayacağımı biliyorsun."

"Bu teatral bir şey değil," dedi Sawyer, Kieran ona destek olmaya çalıştığında el sallayarak. "Aylar oldu Lennon. Senin için endişeleniyoruz. Sonsuza kadar dünyadan saklanamazsın."

Blaine nazik olmaya çalışarak, "O öldü," dedi. "Bir noktada bunu kabul etmek zorundasın. Başta canın acıyacak ama söz veriyorum bunun için daha iyi olacaksın."

"Hiç ceset bulamadılar," dedi Lennon ve uzun bir sessizlik oldu.

Sadece Emerson cevap verecek kadar cesurdu. "Çünkü bulunacak bir ceset yoktu. Bina patladı. Enkazdan kurtarabildikleri kadarıyla-"

"Sen orada değildin," diye tersledi Lennon. "Yerde kanlar içinde yatıyordu. DNA yeterli değil. Gerçekten öldüğüne inanmak için bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

Kimse ona meydan okumadı.

O gece hep birlikte misafir yatak odasında uyudular. Blaine, Sawyer ve Lennon hep birlikte yatağa sıkışmışlardı. Kieran ve Emerson, Lennon'ın evde başka, daha rahat yataklar olduğuna dair teminatlarına rağmen, yastık ve yorganlardan oluşan bir yuvada, halının üzerinde uyumakta ısrar ettiler. İyi geceler dilediler -sarhoş ve yemekten tıka basa doymuş bir halde- ve ışıkları söndürdüler. Ancak diğerleri uykuya daldıktan çok sonra Lennon uyanık kaldı, Kieran'ın yumuşak horultularını ve okyanusun yumuşak sessizliğini dinledi. Ev patlamadan önceki o son anlarda Dante'yi düşündü, bu genellikle zihninden atmaya çalıştığı bir görüntüydü çünkü onu orada tutmak çok acı veriyordu. Ama bu gece, kendine bu acı verici müsamahayı göstererek, Dante'nin yerde diz çökmüş, avuçlarını teslimiyetle açmış, gülümseyen o son anısını düşündü. Duvar yıkılmadan bir an önce onun arkasında gördüğü altın parıltısını da hatırladı. Çarpık bir çan sesi. Asansör kapıları aralıktı.



TErtesi gün, arkadaşları gittikten sonra, Lennon geçmişe bir asansör çağırmaya çalıştı. Drayton kapıları sürekli olarak kolay bir iş değildi. Aslında, çağırdığı ilk asansör, on dakikadan daha uzun bir süre boyunca yatak odasının zemininde nöbet geçirmesine neden oldu. Günlerce böyle devam etti.

Lennon gücünün son kırıntılarını toplamak için uğraşırken, Dante'nin geçmişini derinlemesine araştırdı. Daha önce, geçitleri yükseltme çabalarının zaman içinde yalnızca belirli bir ana eriştiğini ve bu anın yalnızca kendisi için önemli olduğunu belirtmişti. Şansölye'nin malikanesi patlarken Dante gerçekten kendi asansörünü çağırdıysa, bunun onu o noktaya geri götürmüş olması mantıklı geliyordu.

Ama neydi o?

Dante, Drayton'dan önceki geçmişinin ayrıntıları konusunda belirsiz davranmıştı. Bu yüzden Lennon, Carly'nin Dante'nin hayatıyla ilgili daha önce yaptığı araştırmaya güvenmek zorunda kalmış, kısa süreli kaldığı apartman dairelerini, kısa süreliğine kaydolduğu okulları, bir seferde birkaç haftadan fazla yaşadığı şehirleri, sıkıntılı bir çocukluğun küçük ayrıntılarını bir araya getirmişti.

Dante'nin hapisshaneden serbest bırakıldığı o berrak kış gecesine bir kapı açabilmesi için birkaç ay geçmesi gerekmişti. Bu geceyi seçmişti çünkü her açıdan hayatının en önemli anlarından biriydi.

Her şeyi değiştiren o gece, Drayton'a götürüldüğü gece.

Lennon asansör kabininden inip taze yağmış karın içine adımını attı. Pendleton  ocuk Islah Evi hafif bir tepenin üzerinde duruyordu, birkaç penceresi soğuk karanlıkta donuk donuk parlıyordu. Otoparkta bir avuç araba yarı yarıya kar yığınlarının altında kalmıştı. Lennon hapishaneye yaklaşırken bütün gece nefesini tutmuş gibi ydi.

 n masanın arkasında oturan güvenlik görevlisi dışında lobi boştu. "Ziyaret saatleri sona erdi. Geri gelmeyi deneyebilirsiniz-"

Lennon hızını kesmeyince adam ayağa fırladı, masanın etrafından dolaşmaya başladı ama Lennon bir el kaldırdı ve adam hareketsiz kaldı, adımının ortasında durdu ve karşılama masasına çarptı. Lennon, adam yere çarpmadan bir an önce kadının anısını adamın zihninden çaldı.

Yürürken Lennon bilincinin genişlemesine izin verdi, tanıdık gelen bir özü barındıran bir hücreye odaklanana kadar koridorlarda ve hücrelerde dolaştı. Dante'nin hücresi hücre hapsi bloğundaydı ve koğuşa nezaret eden gardiyanları etkisiz hale getirmek biraz çaba gerektirdi; onlarla Lennon arasındaki kurşun geçirmez camdan kalın duvar, iradesini genişletmesini ve zihinlerini ele geçirmesini zorlaştırıyordu. Yine de onları yerlerinden kaldırmayı başardı ve koridorda tek sıra halinde bloktaki tek açık hücrelerden birine götürdü.

Lennon'ın iradesi altındakilerden hiçbiri direnmek için parmağını bile kaldırmadı; hamile olduğu anlaşılan ve dehşete düşmüş bir kadın dışında... O kadar itiraz etti ki Lennon'ın onu derin bir baygınlığa sürüklemekten başka çaresi kalmadı. Kadın koma halinde duvara yığıldı, Lennon onu yere indirdi.

Aradığı hücre koğuştaki son h creydi. Pencere yerine küçük bir yarık vardı. Artık bolca kan kaybediyordu, bacakları altında yumuşamıştı, Lennon hücreye bakmak için öne doğru adım attı. Hücredeki tek ışığa karşı kendini anlamsızca fırlatan, kanatları parçalanmış küçük kahverengi bir güve dışında içerisi boştu.

Lennon bitkin bir halde asansörden elleri ve dizleri üzerinde sürünerek çıktı, oturma odasının zeminine yığıldı, burnu ve gözleri kanıyordu. Kendini yerden kaldırmayı başarması biraz zaman aldı ve bunu başardığında, tamamen giyinmiş olarak suya gitti ve beline kadar siyah dalgalara daldı. Bir süre orada durdu, adaya doğru baktı, sonra içeri girdi, ıslak giysilerini çıkardı ve yatağına tırmandı.

Ertesi gün gücünü topladı ve tekrar denedi.

Bu kez, Dante'nin çocukluğunun beşinci yazında ılık bir Salı gününe gitti. Her şeye rağmen, yaz aylarına göre oldukça sıradan bir yazdı. Lennon asansörden inip Brooklyn'de ıslak bir sokağa adım attı. Yüzleri neşe içinde bulanıklaşan çocuklar, açık bir yangın musluğundan fişkıran su yayı boyunca yalınayak ve çığlık çığlığa koşuyorlardı. Şişman yaz güneşi sisi kirletiyor, tüm sahneyi parlak ve kasvetli bir sepya rengine büründürüyordu.

Caddenin karşısında, parktaki bankta oturan bir adam vardı. Lennon'ın Dante olarak tanıdığı bu kambur, zayıf, gülümseyen ve burnu kanayan adamda Dante'den çok az şey vardı. Ama sokağın karşısından göz göze geldiklerinde, adamın çökmüş gözlerinde, kavanoza hapsolmuş bir ateşböceği gibi, aşinalığın canlandığını gördü.

Lennon caddeyi geçti ve onun yanına gitti. Yanağına yapışmış küçük kahverengi bir güve olduğunu gördü. Buruşuk kanatları olan minicik bir şeydi ve Lennon yanındaki banka oturduğunda uçarak kulağının kabuğunda çırpınmaya başladı.

"Yeterince uzun sürdü," dedi. Lennon onu son gördüğünde kırılmış olan bacaklarının bir şekilde eski haline döndüğünü fark etti. Belki de bir ikna başarısıydı ve acı vericiydi.

"Elimden geldiğince çabuk geldim," dedi. "Bunu benim için kolaylaştırmadın."

Sokakta, iki cesur küçük kız el ele suyun içinde koşarken, musluğun çıkışına o kadar yaklaşmışlardı ki neredeyse ayakları yerden kesiliyordu.

"Bunlar senin kız kardeşlerin mi?"

Başını salladı. "Beth ve Eliza."

"Siz hangisisiniz?" Lennon başıyla çocukları işaret ederek sordu. Çocuklardan herhangi biri genç bir Dante olabilirdi - o yaşta bunu söylemek zordu,

Yüzleri su ve batan güneşin altın rengi ışığı yüzünden o kadar bulanıktı ki gözlerini kısıtığında bile onları tam olarak netleştiremiyordu.

Dante sokağın aşağısındaki apartman komplekslerinden birinin üç kat yukarısındaki bir pencereyi işaret etti. Cama bastırılmış küçük bir yüz vardı.

"Neden diğer çocuklarla oynamıyorsun?"

"Cezalıydım."

"Ne yaptın?"

"Şimdi hatırlamıyorum," dedi. "Ama gerçekten umursamadığımı biliyorum. Sadece onları izlemek bile yeterliydi." Burada bakışları kız kardeşlerine döndü. "Okulda işler nasıl?"

"İşler değişti. Kapılar tutuldu. Eileen'i yoluna gönderdim." "Peki ya şansölyelik?"

"O artık benim."

Başını salladı. Dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu ve gülümsediğinde burnundan taze kan akarak betona sıçradı.

"Hayatımı kurtarmayı planladığını bana neden söylemedin?" Lennon sordu. Bu, onu kaybettiği gecedan beri aklını kurcalayan bir soruydu. "Senden nefret etmeme izin verdin. Bana ihanet ettiğini düşünmeme izin verdin."

"Beni durdurabilirdin," dedi. "Başka yolu yoktu." "Veda etme şansım olmadı."

"Bu o şans," dedi.

"Buraya veda etmeye gelmedim, Dante. Buraya seni eve götürmeye geldim."

Dante bir sonraki sözlerini çok dikkatli seçti. Kaşlarının arasında oluşan çatıktan bunu anlayabiliyordu, sınıfta biri özellikle zor bir soru sorduğunda takındığı ifadenin aynısıydı bu. "Yorgunum, Lennon."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama ait olduğun yerde, şimdiki zamanda dinlenebilirsin."

Dante bir süre bunu düşündü. Sessiz.

Lennon sesini düz tutmaya çalıştı. "Eve gelmek istemiyorsun, değil mi?"

"Henüz karar vermedim," dedi.

"Ve burada yaptığınız şey bu mu? Karar vermek mi?"

"Evet." Eliyle sokağın aşağısını, parlak gün batımını işaret etti. "Sanırım o tarafa gidersem dinlenebilirim."

Elbette onu durdurmak istiyordu. Buraya bunun için gelmişti. Onu uçurumun kenarından geri çekmek, kendisini kurtardığı gibi onu da kurtarmak. Ama şimdi, geçmişte onunla baş başa kaldığında, Lennon yerinin olmadığını biliyordu. Onu ne kadar severse sevsin, nasıl yaşayacağı ya da öleceği konusunda seçim yapmak ona düşmezdi. Bu yüzden başını salladığında ve ayağa kalktığında, başının döndüğünü hissettiğinde ve sinüslerinde kan kokusu duyduğunda sevgiden dolayı oldu. Orada daha fazla kalamayacağını biliyordu. Zamanı tükeniyordu. Gerisi Dante'ye kalmıştı.

"Caddenin karşısındaki asansörü görüyor musun?" O bunu söylerken, bir otobüs durağının tentesinin pleksiglas duvarında oluştu.

Dante başını salladı.

"Ben oraya gideceğim ve eğer yaşamak istiyorsan beni takip edeceksin."

Dante ona baktı, gözleri batmakta olan güneşe karşı kısılmıştı, güneş her an daha sıcak ve daha parlak yanıyordu. "Peki ya yapmazsam?"

"O zaman burada kalacaksın," dedi Lennon, "ve bunun için seni asla affetmeyeceğim, ama seni daha az da sevmeyeceğim."

"Pekâlâ," dedi, bu evet de olabilirdi, hoşça kal da, ama burnu kanayan Lennon, ona sırtını dönmeden önce soruyu sormak için duraksamadı. Islak cadde boyunca yürüdü, arkasından gelen ayak seslerini dinledi ama gülen çocuklardan başka bir şey duymadı. Asansörün kapıları açıldı. Lennon kapıdan içeri adımını attı ve arkasını döndüğünde Dante'yi gördü, birkaç metre arkasında sokakta duruyordu, güneş ışığı sırtını aydınlatıyordu, neredeyse yanıyordu, sanki yanıyordu. Zayıf ve yaralı bacaklarının üzerinde ileri doğru adım attı, neredeyse düşüyordu ama devam etti. Kapılar kapanmaya başladı. Lennon onları durdurmak için elini uzattı, ama o geri çekmeye çalışsa da kapılar içeri doğru bastırmaya devam etti. Dante sendeledi - yüzü acıyla vidalandı, dizleri büküldü - ve kapılar kapanmadan bir an önce asansörün içine düştü.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

I Bu kitabı yazarken kaybettiğim anneme ve kederimin çalkantılı sularında yol almama yardımcı olan herkese teşekkür etmek istiyorum. Ben Özellikle eşime, babama, kız kardeşime, teyzeme ve iki kedime, Edisto ve Elijah'a (aslında bu kitaptan gerçekten nefret ettiler, ben yazarken silme tuşuna defalarca basmaya çalışmalarından da anlaşılağı üzere) minnettarım.

Jenny Bent, isteyebileceğim en iyi avukat olduğun ve yayıncılık gibi üzücü bir deneyimi daha kolay ve daha az korkutucu hale getirdiğın için teşekkür ederim. Jessica Wade, bu hikâyeyi hep olmasını umduğum hale getirmeme yardımcı olduğun için çok teşekkür ederim. Editörüm olduğun için kendimi çok şanslı hissediyorum. Gabbie Pachon, yaptığınız tüm sıkı çalışmalar için çok minnettarım. Muhteşem reklamcılarım Stephanie Felty ve Yazmine Hassan'a büyük bir teşekkür borçluyum. Ayrıca Jessica Mangicaro ve Hillary Tacuri'ye de bu hikâyeyi dünyaya duyurmama yardımcı oldukları için teşekkür etmek istiyorum. Katie Anderson, böylesine çarpıcı bir kapak hazırladığınız için teşekkür ederim; tasarımlarını görmek yayıncılık sürecinin en sevdiğim kısımlarından biri. Ace/Berkley'deki ekibin geri kalanına: Hepinize çok ama çok teşekkür ederim. Üç kitap oldu ve hala sizinle birlikte yayınladığım için çok onur duyuyorum. Ayrıca İngiltere'deki editörüm Simon Taylor'a ve Transworld'deki tüm ekibe bu kitabı göldeki okurların eline ulaştırdıkları için teşekkür etmek istiyorum. Ve kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki raflara yerleştiren diğer tüm yayıncılara: teşekkür ederim.

Son olarak, okuyucularına teşekkür ederim. Çalışmalarımı destekleyerek hayallerimi gerçekleştirmemi sağladınız. Hepinize son derece minnettarım.

YAZAR HAKKINDA

Alexis Henderson, *House of Hunger* ve Goodreads Choice Awards finalisti *The Year of the Witching* kitaplarının yazarıdır. Yazmadığı zamanlarda onu çeşitli ev bitkileriyle ilgilenirken ya da sıcak bir fincan çay içerken bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com



Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.